

АЙРИС ЙОХАНСЕН ГОДЕНИЦАТА НА ЛЪВА

Част 1 от „Годеницата на лъва“

Превод от английски: Андрей Крупев, —

chitanka.info

ПРОЛОГ

3-ти декември 1188 година.

Пред вратите на Константинопол

— Успях!

Теа се обърна светкавично и съзря Селена, която тичаше към нея откъм градските порти. Плитките на детето се бяха разпилели и червените му коси падаха свободно по гърба. Селена бе задъхана и слабичките ѝ гърди се надигаха и спадаха бързо-бързо — явно момичето бе тичало през целия път от къщата на Николас.

Стигна до Теа и ѝ подаде голямата сламена кошница.

— Нали ти казах, че няма да ме усетят. — Хвърли поглед върху дългата редица камили и талига, които вече потегляха на път. — Не можах да се измъкна по-рано. Мисля, че Мая ме е наблюдавала!

— Не биваше да рискуваш! — Теа остави кошницата на земята, приклепна и прегърна Селена. — Щях да се справя и без кошница!

— Но с нея е по-лесно. — Ръчичките на Селена обгърнаха раменете на Теа. — Ти се излагаш на толкова опасности. И аз исках да помогна.

Нещо стегна гърлото на Теа.

— Трябва да се връщаш. Мини през градината. Нали знаеш, Селим не я обикаля редовно.

Селена кимна и отстъпи назад. Зелените ѝ очи се прибулиха издайнически, но Теа знаеше, че момичето няма да избухне в плач. Селена не плачеше като останалите деца, защото никой не бе ѝ позволил да изживее истински детството си.

— Не се тревожи за мен — отвърна тя. — Нищо не ме застрашава.

— Разбира се, миличкото ми. — Ако не бе убедена в безопасността на детето, нямаше да се впусне в такова рисковано начинание. Наистина, Селена ѝ оказа голяма помощ, но тя бе едва десетгодишна. Много време щеше да мине, преди същата опасност да

застраши и нея. — И все пак трябва да помислиш за себе си. Храни се добре, тичай и скачай в градината, както съм те учила.

Селена само кимна с глава.

— Трябва да се връщам. — Едва-що изговорила тези думи, и тя се затича обратно. Внезапно обаче се спря и се обърна. — Едно нещо трябва да знаеш, не успееш ли да се върнеш, не се тревожи — изтръгна се от устата ѝ, а думите ѝ прозвучаха рязко, дори грубо. — Не си ми нужна. Сигурно ще се опиташ да се върнеш. Но ако не успееш, ще те разбера.

— Никога не бих си го простила. — Теа се опита да продаде твърдост на гласа си. — Обещавам ти, че раздялата ни е временна. Щом стане възможно, се връщам да те взема. И нищо не ще ме възпре. — На устните ѝ трепна несигурна усмивка. — Така както и на теб нищо не ти попречи да донесеш кошницата дотук, нали?

За момент Селена впи поглед право в очите ѝ, след което се обърна рязко и се забърза към градските порти.

В този миг Теа бе обзета от желание да се спусне и да я вземе в прегръдките си. Наистина, Селена бе убедена, че не може да ѝ се случи нищо лошо, но всъщност в живота децата са изложени на толкова много рискове. Да се разболеят, например...

Ако тръгнаше сега с кервана, Селена положително щеше да се разболе. Провизиите не стигаха, а пътят до Дамаск бе осеян с най-различни опасности. Нерядко керваните биваха нападани от сарацински бандити или пък от рицари — разбойници, дошли по Светите места единствено за да се награбят. Не бе изключено в Дамаск обстоятелствата да се стекат зле за нея. След многогодишни неспирни битки Йерусалим отново се бе превърнал в ябълка на раздора, защото могъщият султан Саладин се бе заклел да си възвърне земите, загубени в предишните кръстоносни походи. Вярно, че в опустошения от войните Дамаск Теа щеше да се укрие лесно, но за Селена бе по-добре да остане в Константинопол, докато тя от своя страна открие подходящо убежище за двете.

До градските порти детето се обърна и помахна с ръка.

Теа вдигна ръка за сбогом.

— Ще се върна — промълви тя. — Обещавам, че ще се върна и ще те взема, Селена.

Но момичето бе изчезнало вече от погледа ѝ и единствен Господ Бог знаеше кога ще я води отново.

Не биваше да се осланя само на Всевишния. Той рядко подкрепяше бездейните, които разчитаха единствено на неговата подкрепа. Тя, Теа, трябваше сама да поеме съдбата в ръцете си и не биваше да изпада в малодушие! С ум и воля щеше да открие пътя към избавлението — както за Селена, така и за самата себе си.

Приведе се към кошницата и провря ръце през кожените каиши. Керванът вече потегляше бавно и, отдалечавайки се от всичко онова, което бе близко на душата ѝ, Теа за миг изпита колебание. Самият керван ѝ заприлича на някаква странна змия, която съскаше и пъшкеше неразбираемо. Единствено тихият звън на камбанките, окачени по камилите, не прозвуча заплашително в ушите ѝ.

А и този прах. Теа бе свикнала да живее в извънредна чистота, а облаците прах, които я шибаха през лицето, предизвикваха погнусата ѝ.

Но връщане назад нямаше. Ще свикна с всичко, опита се да си внуши тя. Бе убедена, че ще се справи с всякакви несгоди.

Теа нагласи каишите на кошницата върху раменете си и потегли по горещите, прашни следи на кервана.

ГЛАВА ПЪРВА

*27-ми април, 1189-та година.
В Сирийската пустиня*

Пред погледа ѝ мержелееше сребристият пясък, облян от лунната светлина, а планините на хоризонта сякаш се извисяваха на цяла вечност разстояние от нея.

Теа се спъна, падна на колене и отново се изправи с усилие.

Трябваше да се движи, все напред и напред.

Нощта не биваше да премине напразно. Защото тъмнината не бе тъй жестока както изгарящата светлина на деня. Нощем бе съвсем мъничко по-лесно...

Запрегльща мъчително. Прониза я панически страх. Милостиви Боже, гърлото ѝ бе съвсем сухо. Задушаваше се.

Вдиша дълбоко въздух — трябваше да поуспокои неистовия ритъм на сърцето си. Страхът бе враг, не по-слаб от пустинната жар. Не, ако се наложеше, нямаше да се побои да изпие и последните глътки вода от меха.

Може би утре ще се добере до някой оазис.

Или дори до Дамаск. От толкова време бе вече на път — градът не можеше да е много далеч.

За отчаяние не можеше да става и дума. Не бе се измъкнала от онези диваци, за да позволи пустинята да я победи.

Все още бе в състояние да се съсредоточава. Все още можеше да прегльща. Слава на Бога, все още не бе достигнала до точката на пълното отчаяние. Залитайки, Теа продължи да се движи напред.

Мисли за хладина, за гладки повърхности, за искрящи златни нишки, втъкани във фин брокат! Мисли само за красиви неща... та този свят не се състои единствено от пустиня, нали?

И все пак в този миг пустинята и светът се сливаха в едно. До ума ѝ не достигаше нищо друго, освен мисълта за парещия пясък през деня и за сенките, плъзнали из нощния мрак.

Но тази нощ сенките бяха по-живи от всякога, не тъй безплътни и сякаш много по-целестремени. Те се носеха право към нея.

Като тътен на гръмотевица.

И не бяха сенки. Конници. Десетки конници. С доспехи, разискрени под сиянието на луната.

Отново онези диваци!

Да се скрие!

Но къде? Не съзря нито храст в пустошта около себе си!

Да бяга! Но нямаше сили.

Не, сила щеше да се намери. Щеше да я изстиска от себе си.

Залитайки, Теа пое отново напред. Мехът и кошът на гърба ѝ я притискаха и забавяха крачките ѝ.

Не биваше да изпуска нито едно от двете. Мехът означаваше живот. А кошът — свобода.

Чаткането на копитата се приближаваше. Някакъв вик...

Нещо сякаш я прободеше отстрани. Само не падай, Теа.

Дробовете ѝ изтласкваха въздуха мъчително. Болка!

Конете преминаха в галоп покрай нея, после се озоваха отпред, заградиха я от всичко страни...

— Стой!

Арабски. Сарацините. Диваци като онези, другите.

Тя се впусна слепешком напред, напразно дирейки някакъв проход между конете. Блъсна се в стена от желязо.

Не, не бе стена. Широка гръд, облечена в ризница. Огромни ръце в ръкавици обгърнаха раменете ѝ. Тя започна енергично да се отбранява и забарабани с юмруци по ризницата.

Колко глупаво от нейна страна. Трябваше да бие по плът, не по желязо. Събра сили и удари врага в лицето.

Той трепна, изруга, а ръцете му притиснаха раменете ѝ като менгеме. Прониза я остра болка и изписка.

— Не мърдай! — Изпод стоманения шлем я стрелнаха две светли очи. — Ако мируваш, няма да ти сторя нищо.

Лъжи, само лъжи.

Та нали тя бе свидетел на онова кръвопролитие, на насилието над жените, на убийствата...

Отново нанесе удар право в лицето му. И още един.

Хватката му я заклещи още по-силно и тя престана да усеща раменете си. Цялата сгърчена от болка, Теа вдигна бавно юмрук, за да потрети удара си.

— Да те вземат мътните! — Той пусна раменете ѝ, ръката му се стрелна напред и я улучи по брадичката.

Пред очите ѝ се разстла мрак.

— Отлично, Уеър. С един-едничък добре премерен удар успя да извадиш от строя тази беззащитна жена. — Кадар подкара коня си малко напред и се загледа към тялото, проснато на земята. — Следния път вземи се нахвърли върху някое детенце.

— Вместо да дрънкаш, по-добре ми подай меха — прекъсна го Уеър раздразнен. — Нямах друг избор. Ако не я бях сломил по този начин, щеше да се наложи да ѝ строша раменцата. Та тя просто не ми се подчини.

— Да бе, какъв грях наистина! — Кадар слезе от коня и подаде на Уеър своя мях. — Не ти и хрумна да проявиш търпение и да обърнеш и другата страна, както ни учи Светото писание, нали?

— Вярно, не съм си и помислял за такава възможност. — При тези думи той отметна черната кърпа, която затуляше лицето на жената. — Вежливостта и галантността предоставям на теб. Аз обаче и занапред смятам да си служа с прости и сигурни средства.

— Изглежда е още съвсем млада, на не повече от петнадесет. А е и руса... — Кадар се замисли за миг. — Може да е францужойка.

— Може. Или гъркиня. — Уеър повдигна главата на момичето и наля няколко капки вода в устата ѝ. Изчака, докато ги преглътне, и отново ѝ даде да пие. — Не знам откъде идва, обаче е много жадна.

— Как мислиш, дали пък не е от константинополския керван, нападнат миналата седмица от Хасан Ибн Нариф?

— Възможно е. Пустинята не е място, където жените си се разхождат безгрижно насам-натам, нали? — После извика през рамо:

— Абдул, ела тук с факлата.

Абдул долетя на коня си и Кадар огледа внимателно жената.

— О, та тя била дори привлекателна!

— Как пък успя да прецениш толкова бързо? Не я ли виждаш колко е изгоряла и изсъхнала. Като презряла фурма. — При тези думи Уеър сбърчи нос. — А освен това и вони.

— Винаги разпознавам красотата, когато попадне пред очите ми.

Уеър трябваше да признае, че жената притежава доста хубави черти на лицето. Раздалечени очи, малък нос, добре оформени устни. Само брадичката бе издадена малко повече от необходимото.

— Като я попочистим, можем да я покажем пред хората — рече Кадар. — За такива неща инстинктът ми никога не ме лъже.

— Знам, във всичко на този свят те ръководят инстинктите — отбеляза сухо Уеър. — При теб те заместват разума.

— Оценката ти звучи направо жестоко. — След което добави разсеяно, все още загледан в жената: — Но ти прощавам най-охотно, защото зная, че храниш най-добри чувства към мен.

Уеър отново капна малко вода между устните на девойката.

— Ако е така, значи знаеш повече и от мен.

Лицето на Кадар буквално засия.

— О, да, вярно е, че знам безкрайно повече неща от теб. Наистина е много любезно от твоя страна, че признаваш този факт.

Събеседникът му набърчи чело.

— Ударът ми не бе толкова силен. Според мен тя отдавна трябваше да дойде на себе си.

— Подценяваш силата си. Юмрукът ти е същински боздуган.

— Трябва да знаеш, че никога не се подценявам. Просто я бутнах лекичко и нищо повече. — Само че тя продължаваше да е в несвяст. Той се приведе над неподвижното тяло. — Единствено гърдта ѝ се надигаше и спадаше леко. — Сигурно е загубила съзнание.

— Разтревожен ли си?

— Глупости — отговори Уеър неуверено. — Защо да изпитвам спрямо тази жена било угризения на съвестта, било състрадание. Не съм аз този, който е нападнал кервана и е изложил момичето на смъртна опасност наред пустинята, нали? Тя просто се изпречи случайно на пътя ни. — Въпреки изречените слова Кадар знаеше отлично, че Уеър се възхищава искрено от силата и решителността, качества, които тази жена бе проявила в пълна мяра. — Единственото, което трябва да реша в момента, е дали да я погребва тук на място или на първо време да я заведе до най-близкото село, за да се възстанови.

— А не мислиш ли, че предложението ти да я погребем е малко прибързано? — Кадар се приведе над момичето. — Жаждата и жегата са я изтощили, но по тялото ѝ не откривам никакви наранявания. Но

въпреки всичко се съмнявам, че Хасан я е пуснал да си ходи ей така, без нищо. Светлите жени му допадат, както знаеш.

— Е, в момента е поизгубила цвета си. — Бе цяло чудо, че е оживяла след десет дни, прекарани в пустинята, и то след като Хасан се е позабавлявал хубавичко с нея, преди да я пусне. Уеър с изненада осъзна, че го обзема гняв при тази мисъл. Всъщност смяташе себе си за претръпнал към чувства като състрадание към невинно пострадалите.

— Е, след като не възнамеряваш да я погребеш, ще трябва да я вземем в Дундрагон, нали? Най-близкото село се намира на повече от четиридесет мили на север, а тя се нуждае от грижи.

Уеър сви вежди.

— Известно ти е, че няма да заведем никого в Дундрагон, нали?

— Опасявам се, че в този случай се налага да направим изключение. Освен ако не искаш да я изложиш на сигурна смърт, разбира се. — Кадар поклати глава. — А такива неща не е редно да се вършат. Защото в противен случай ще нарушиш един природен закон. Все пак ти й спаси живота. Сега тя ти принадлежи.

Уеър изръмжа презрително.

Кадар въздъхна тежко и отново поклати глава.

— За не знам кой си път се опитвам да ти обясня, но ти продължаваш да не разбираш за какво става въпрос. Това е...

— Закон на природата — довърши Уеър вместо него. — Само че звучи по-скоро като закон на Кадар.

— Е, може и така да е. Често съм бил по-мъдър от природата, а също така и по-интересен. Не бих твърдял обаче, че съм всемогъщ като нея. — След което добави: — Още не. Но съм едва деветнайсетгодишен и бъдещето е пред мен.

— Няма да я заведем в Дундрагон — изрече Уеър равнодушно.

— В такъв случай за добро или зло ще се наложи да остана тук и да я охранявам. — При тези думи Кадар се намести до жената със скръстени крака. — Хайде, тръгвай. Нужни са ми единствено мях с вода и малко храна.

Уеър го изгледа раздразнен.

— Естествено Хасан може и да ни открие. Но няма значение — ние сме малобройни, но за сметка на това пък съм доста несръчен в боравенето с оръжие. Възможно е също, завръщайки се от славния си

поход към Йерусалим, тъдява да се завърти и Ги дьо Лузан. Според слуховете неговите бойци са изроди като хората на Хасан. — Кадар се усмихна невинно. — Но ти не се притеснявай за мен. Просто забрави, че ти спасих живота в онази дупка, ако си спомняш.

— Точно така и ще сторя. — Уеър се изправи и се метна на седлото. — Както онзи път не съм те молил да ми помагаш, така и сега не ще те моля да ме придружиш. — При тези думи той обърна коня, вдигна ръка и даде знак на конниците да го последват.

Някой я бе прегърнал и я люлееше нежно в обятията си. Мамо?

Да, сигурно е майка ѝ. Намираше се отново в къщата на Николас — след малко щеше да отвори очи и да види в тъжното, благо лице. Майка ѝ бе винаги тъй тиха и смирена — Теа не можеше да понася държанието ѝ и често ѝ се гневеше.

Не го върша заради себе си. Не ще допусна да пречупят нито мен, нито теб. Позволи ми да ти помогна, за да напуснем заедно това място. Страхуваш ли се? Ако е така, довери се на моята сила.

Но силата на Теа не бе достатъчна — майка ѝ щеше да се почувства още по-нешастна, ако научеше за нейния провал.

Обзе я пристъп на разкаяние.

Опитах се да сдържа обещанието си и да спася Селена. Но все още не съм стигнала до никъде. Скоро обаче отново ще възстановя силите си и ще потегля на път. Прости ми, мамо. Ще видиш, че...

Внезапно обаче до съзнанието ѝ стигна, че майка ѝ не може да види вече нищо. Защото бе отдавна мъртва.

Но щом като не е майка ѝ, кой тогава я бе прегърнал тъй нежно?

Тя бавно вдигна клепачи.

— А, значи се събуди вече. Това е добре.

Държеше я хубав млад мъж с големи тъмни очи и дружелюбна усмивка. Но на главата си той носеше чалма. Враг! Понечи да се освободи от ръцете му.

— О, не. — Макар и крехък на вид, младежът я задържа здраво в ръцете си. — Не ще ти сторя зло. Името ми е Кадар Бен Арно.

Тя го стрелна с враждебен поглед.

— Сарацин.

— Не, арменец, но баща ми е от Франция. Само че народът на майка ми се оказа по-цивилизован от този на баща ми. — Погледът му стана сериозен. — Аз не съм от ордата, която те е нападнала. Доколкото разбирам, тръгнала си с кервана от Константинопол, така ли?

— Пусни ме.

Той незабавно я послуша.

Теа се претърколи встрани и остана на колене.

— Виждаш, че не те държа в плен. Мисля ти единствено доброто.

Не биваше да се доверява на този човек. Макар и от лицето му да лъхаше неподправена дружелюбност.

Само че тя си спомни още един човек, чието изражение не издаваше нито благодетелство, нито пък състрадание.

Огледа се на всички страни, но не откри нищо друго, освен един кон на известно разстояние от тях.

— Тръгнаха си — обади се той и постави меха с водата пред нея. — Още малко течност? Мисля, че Уеър не ти е отпуснал достатъчно.

Мехът внезапно й заприлича на скорпион, готов да я ужили.

— Не е отровна. — Той се усмихна. — Вече пи за Уеър. Пий и за мен.

Този младеж притежаваше най-неотразимата усмивка на този свят, а тембърът му напомняше тъмно кадифе. Почувства как страхът й постепенно утихва.

— Не го познавам... този Уеър.

— Лорд Уеър от Дундрагон. Ти го удари няколко пъти. Не е изключено да си го спомняш, макар и смътно.

Студени сини очи, отблясъците на доспехите и шлема, непоносима болка в раменете.

— Той ми причини болка.

— Не е било нарочно.

Твърдо, неотстъпчиво изражение на лицето, безмилостни очи.

— Той искаше да ми стори зло.

— Вярно е, че е доста избухлив и изобщо няма благ характер. Трябва да призная също, че когато преследва някаква цел, често избира най-прекия път. Който обикновено се оказва стръмен и неудобен. А на теб как ти е името?

Тя се поколеба дали да отговори на въпроса му.

Той се усмихна и ѝ подаде меха.

— Ето, вземи.

Тя се пресегна и започна да пие на едри глътки. Водата бе топла и се плъзна като медовина надолу в пресъхналото ѝ гърло.

— Не прекалявай — предупреди я Кадар. — Вероятно ще ни потрябва за повече време. Двамата с Уеър се поспречкахме малко по въпроса за твоето близко бъдеще... А той е голям инат.

Тя постави меха до себе си.

— Аз... ти благодаря. — При тези думи тя затърси името му в паметта си. — Кадар.

— За мен бе удоволствие... — отвърна той с въпрос в очите.

— Теа. Аз съм Теа от Димас. — Внезапно я обзе панически страх — забеляза, че кошът не е на раменете ѝ. — Откраднал си ми кош — възкликна тя гневно. — Къде е?

— Точно зад теб. Никога не ограбвам жени, Теа от Димас.

Облекчението, което почувства, бе последвано от срам, когато срещна укоризнения му поглед. Но всъщност трябваше ли да се срамува — та той все пак бе непознат човек?

Кадар ѝ подхвърли някаква кожена кесия.

— Фурми и малко агнешко. Откога не си яла?

— Храната ми свърши вчера. — След като се измъкна от нападателите, тя задоволяваше глада си съвсем скъпернически с малкото останала храна. Отвори кесията, като се стараяше да не се нахвърли стръвно върху парчето месо. Макар и да беше сухо и жилаво, тя го задъвка, изпълнена с блаженство. — Ти не носиш доспехи... не си като другите.

— Защото не съм воин. За мен е варварин онзи, който се бие с копие и меч. Моето оръжие е разумът.

— Значи според теб и онзи лорд Уеър е варварин, така ли?

— Понякога да. Но от най-ранна младост той друго, освен битки не познава. Ето защо трябва да сме снизходителни към него.

Тя обаче не смяташе да проявява каквото и да било снизхождение към онзи мъж — челюстта все още я наболяваше. В паметта ѝ се бяха запечатели особено живо светлосините му очи, ореолът на сила, който го обграждаше, като и юмрукът в брадичката ѝ.

— Той рицар от страната на франките ли е?

Кадар поклати глава.

— Уеър е шотландец.

— Шотландец ли? — Понятието ѝ бе непознато. — Откъде идва?

— Шотландия е още по-варварска страна от тази тук. Намира се северно от Англия.

За Англия бе чувала вече, в Константинопол смятаха тази страна за варварска.

— Когато ме открихте, той на бой ли беше тръгнал?

— Не, връщяхме се към Дундрагон, след като помогнахме на Конрад от Монфераи срещу Саладин, обсадил Тир.

Теа посегна към второ парче месо.

— Значи войната вече е свършила, така ли?

Той се изсмя високо.

— Вярно, битката е приключила. Но се съмнявам дали тази война ще свърши някога.

— Защо тогава се връщате у дома?

— Договорът между Уеър и Конрад изтече с края на обсадата. Конрад не желаше да се охарчва повече.

— Значи лорд Уеър се бие за пари, така ли?

— Да, и за имуществото. — Той се усмихна. — В тази страна той стана богат и влиятелен.

Нищо необичайно, помисли си Теа. На цял свят бе известно, че много от рицарите остават на изток, само за да грабят и да се обогатяват. Въпреки че привидно участваха в кръстоносните походи в името на свята цел.

— Що се отнася до мен обаче, смятам да избира значително по-безопасен път, за да стана богат. — Кадар смени рязко темата. — Теа, ти гъркиня ли си?

Тя кимна.

— Имала си голям късмет. Чухме, че никой не е преживял нападението на Хасан. Закарал е над сто пленника на робския пазар в Акко. Освен това се хвалел, че е убил друга сто.

Тя разтвори изненадано очи.

— Нима го познаваш?

— Човек не познава звяра. Просто двамата с Уеър сме имали взимане даване с него. Има разлика между двете неща. — При тези

думи той намокри една кърпа и ѝ я подаде. — Навлажни лицето си. Сигурно цялото е изранено.

Тя пое кърпата, но внезапно застина.

— Каза, че не бива да разхищавам водата, нали?

— Промених мнението си и реших да се доверя на своя инстинкт. А сега я вземи.

Влажната кърпа донесе облекчение на обгорелите ѝ страни и на челото. Почувства истинско блаженство.

— Добър човек си.

— Да, така е — отвърна той с мила усмивка. — И то много. Тази моя черта обаче понякога ми създава трудности. — За миг направи пауза. — Твоите родители бяха ли сред робите, които Хасан е закарал в Дамаск?

— Не.

— А мъжът ти?

— Не, бях сама.

Той повдигна вежди.

— Чудна работа. Та ти си съвсем млада.

Истината сякаш от само себе си се изтръгна от устата ѝ:

— На седемнадесет години съм. На моята възраст много жени вече са омъжени и са родили деца. — Само че жените не предприемаха такива пътешествия без придружител. Щеше да се почувства по-сигурна, ако хората си мислят, че в резултат на нападението е останала сирак. — Искам да кажа... баща ми... той бе убит от този човек... от Хасан.

— Аха, значи това си искала да кажеш. — След което попита с протяжен глас: — И как точно се случи всичко?

Явно, че не ѝ вярваше. В тона му се долавяше лек упрек.

— Не ми се говори по този въпрос.

— Колко нетактично от моя страна. Естествено, не ти се говори.

Тя побърза да смени темата.

— Разкажи ми за себе си. Каза, че баща ти е дошъл от Франция. Отдавна ли живееш тук?

— Винаги съм живял тук. Израснал съм по улиците на Дамаск. Пийни още малко вода. И по-бавно.

Тя поднесе меха към устните си.

— Но служиш на шотландеца.

— Служа на самия себе си. Двамата с Уеър просто пътуваме заедно. А освен това той ми принадлежи. Вярно, то е като да притежаваш тигър, но пък, от друга страна, в живота ми не липсват интересните моменти.

Тя набърчи чело.

— Как така ти принадлежи?

— Шшт. — Кадар протегна глава встрани и се заслуша съсредоточено. — Чуваш ли? Той идва.

Теа се вцепени. Не можеше да чуе чаткането на копитата, но пък почувства как земята трепери.

— И кой идва?

— Уеър — отвърна Кадар с тих смях. — Но те предупреждавам... ще бъде бесен — заради неосъществените си планове... — Усмивката му обаче угасна, когато съзря израза й. — Ти да не би да се страхуваш?

— Не, не, не се страхувам. — Чиста лъжа, разбира се. Все още виждаше пред себе си онзи исполин. Студен. Див. Жесток.

— Няма да ти стори нищо — рече Кадар благо. — Той само наполовина е звяр, другата половина може да бъде наречена човешка. Защо ще се връща, ако не беше така?

— Нямам представа. — Тя се изправи неуверено. Цялото й тяло трепереше. Не искаше да се среща с този Уеър, за когото Кадар твърдеше, че все пак е наполовина човек. В последно време се бе натъквала на множество брутални негодници. — Аз обаче не искам да оставам тук. — При тези думи тя прехвърли ремъците на коша през раменете си. — Ще ми дадеш ли вода за из път?

— До най-близкото село има четиридесет мили, а ти си напълно изтощена. Няма да издържиш.

Конете се приближиха. Челният ездач застрашително се извисяваше над останалите.

— Дай меха и остави другото на мен.

— Не мога да постъпя по този начин.

— В такъв случай ще опитам без вода. — Беше сита, бе пила обилно, а освен това и нейният мях съдържаше още няколко глътки. След нападението върху кервана бе изминала много повече от четиридесет мили и подобни разстояния не я плашеха. Теа се обърна рязко и пое бавно и тежко напред.

— Не — възкликна Кадар тихо, но категорично, озова се внезапно до нея и я сграбчи за ръката. — Не можеш да го направиш. Твърде много ще се тревожа за теб.

Тя се опита да се отскубне от неговата хватка и като не успя, задърпа отчаяно пръстите му.

— Нямах никакво право да...

Внезапно ездачите се появиха пред тях и тя се вцепени.

Кадар я потупа по ръката, сякаш тя бе някакво изнервено кученце.

— Всичко е наред. Никой не ще ти стори зло.

Тя не го чуваше. Погледът ѝ бе прикован в мъжа, който спря коня си досами тях.

Той е само наполовина звяр.

Възседнал бойния си кон като мрачен, враждебен кентавър, той хвърляше огромна сянка на земята пред себе си... на земята и върху нея. Прониза я ужас, че завинаги ще си остане негова пленница, ако не успее да избяга от тази сянка.

Той обаче се загледа не в нея, а в Кадар.

— Хайде, взимай я със себе си. — От гласа му повя мраз — глас, който шибаше като камшик. — А ако не искаш да прогоня коня ти и да те оставя да ходиш пеша, бъди така любезен да изтриеш незабавно глупавата усмивчица от лицето си, ясно ли е?

— О, по този начин те поздравявам с „добре дошъл“. Нали знаеш, винаги се радвам да те видя. — Кадар пусна Теа и тръгна към коня си.

— Хайде, взимай я със себе си, по дяволите.

Уеър беснееше. Кадар бе предвидил реакцията му. Теа осъзна, че до този миг никога не бе преживявала нещо по-недвусмислено и по-заплашително от поведението на този мъж.

Но на Кадар случилото се сякаш не направи никакво впечатление и той се метна на коня си.

— Конят ми не ще издържи тежестта ѝ. Ще трябва ти да я вземеш.

Теа долови как в Уеър се надига огромна вълна на недоволство, готово да я помете всеки миг.

— Кадар!

— Виж, тя е малко инат и не съм убеден, че ще я усмиря, ако почне да се бори с мен.

Леденият поглед на Уеър се спря на Теа.

— Изглежда доста покорна. По-несмело и жалко същество не съм срещал през живота си.

Тя го изгледа, невярваща на ушите си. Тя — жалка! Че какво очакваше този човек от нея след всичките онези страдания и ужаси, които бе преживяла? Преценката му бе тъкмо онази искра, която възпламени тлеещия в сърцето ѝ гняв.

— Убедена съм, че като всички бълзливци, и вие предпочитате страхливите жени.

Той я стрелна с поглед иззад присвитите си клепачи.

— Бълзливец ли?

Тя изобщо не обърна внимание на заплашителния му тон.

— Да, бълзливец. А това че ударихте беззащитна жена, какво е, а?

— Сините петна по лицето ми казват друго.

— Добре, така е. Но какво сте очаквали от мен? Вие се приближавате и аз решавам, че сте от онези негодьяи, които...

— Ти започна да удряш веднага и изобщо не ми даде възможност да кажа каквото и да било. — При тези думи той скочи от коня си и тръгна към нея. — Точно както сега се нахвърляш върху ми, така се държа и тогава. — Вече не беше възседнал коня си и би трябвало да не изглежда толкова страховит, само че случаят не беше такъв. Надвесен над нея, той излъчваше същото онова превъзходство и същия безграничен авторитет, както и първия път. Изгледа я с пламнали очи. — А сега ще млъкнеш. Уморен съм до смърт, а и Кадар направи всичко възможно настроението ми да иде по дяволите.

Теа издържа буреносния му поглед.

— Ще ме ударите ли отново?

— Бог ми е свидетел, изкушението е огромно — измърмори той.

При тези думи Кадар побърза да се намеси:

— Не го слушай какви ги приказва. Хайде, Уеър, налага се да я заведем в Дундрагон. В нея не е останала и капчица сила.

— Няма сили ли? — Той плъзна поглед по жената, застанала в предизвикателна стойка. — Май е по-силна, отколкото си мислиш.

— Този Дундрагон изобщо не ме интересува. — Момичето премести коша си и пристъпи встрани, канейки се да заобиколи Уеър.

— Вашият спор кой да ме вземе е съвсем излишен.

— И къде смяташ да отидеш?

— Кадар спомена, че тук някъде имало село.

— Твърде далеч е.

Тя не удостои думите му с внимание и продължи нататък.

— Уеър! — изрече Кадар.

— Знам, знам. — Ръката на рицаря падна тежко върху рамото ѝ и той я обърна рязко към себе си. — Тръгваш с нас в Дундрагон, независимо че не те искам там. Ако зависеше само от мен, щях да те оставя да се продъниш право в пъкъла, само че просто нямам друг избор. Бог ми е свидетел, не ще ти позволя повече ме ядосваш, ясно ли е?

— Аз обаче имам избор и затова няма да дойда с вас.

Уеър се загледа продължително в упоритото ѝ лице.

— Виждам, че си твърде своенравно създание — изрече той и изтегли камата си.

Тя се вцепени от страх, пулсът ѝ се учести. Нима този мъж щеше да ѝ пререже гърлото?

По лицето му плъзна усмивка на заситен тигър.

— Значи си мислиш, че възнамерявам да се освободя от една досадна и ненужна жена, така ли? Ще знаеш, че си права, точно това смятам и да сторя. — Камата описа широка дъга отгоре — надолу — първо разпори нейния мях, а след това преряза и кожения ремък. Ужасена, Теа видя как мехът се свлече на земята и остатъкът от безценната течност попи в пясъка.

— О, не!

Той пхна обратно камата си в ножницата.

— Сега вече и ти нямаш друг избор — обърна се на другата страна. — Хвърли коша, неудобен е за носене.

Тя впи в него поглед, обзета от ярост и безпомощност. С единствен удар този мъж бе унищожил всички възможности да се справи сама с трудностите. Прииска ѝ се да изкрещи с пълно гърло и да се нахвърли върху му както предния път.

Възседнал отново коня си, той просто чакаше. Очакваше я да се приближи смирена и да изпълни нарежданията му.

— Хвърляй коша — повтори той.

— И коша ли ще пробиете с вашата кама? — Тя пристъпи към него. — Ще дойда... но само с коша.

— Аз ще взема багажа — намеси се Кадар и се плъзна пъргаво от седлото си. — За мен е удоволствие.

— Хвърли го — повтори Уеър, без да отмести погледа си от нея. Предметът му бе напълно безразличен, въпросът бе да наложи волята си — все пак бе спечелил толкова битки през живота си.

— Не, никога няма да се откажа от него.

— Какви пък толкова съкровища крие този кош?

— Нищо, което да представлява ценност за вас. Именно по тази причина не си струва човек да се превърне в крадец.

Изражението на лицето му се промени, втвърди се, сякаш с думите си му бе причинила болка. До нея Кадар затаи дъх.

— Значи крадец, така ли? — произнесе Уеър едва доловимо.

Нещо в гласа му я накара да поукроти гнева си. Явно думите ѝ бяха засегнали някаква тайна и тъмна струна в душата му. Въпреки всичко обаче не бе в състояние да спре.

— Кадар спомена, че Хасан е ваш стар познат. Нали знаете, хората казват „Търкулнала се тенджерата, намерила си похлупак“.

— Така значи, тенджерата и похлупак, а? — Рицарят произнесе тези думи бавно, сякаш с наслада. — Да, вярно е, нас двамата ни свързват известни прилики и интереси.

С рязко движение Кадар дръпна коша от гърба ѝ.

— Закъсняваме. Трябва да тръгваме, в противен случай не ще стигнем в Дундрагон преди залез-слънце. — Посегна към ръката ѝ. — Премислих още веднаж. Конят ми ще може да поеме и твоята тежест.

— Глупости. — Лорд Уеър отблъсна ръката му встрани. — Не бива да рискуваме здравето на благородното животно. Аз ще я взема. — Той скочи на коня, приведе се, вдигна Теа и я положи на седлото пред себе си. — За мен още един човек не представлява проблем.

Кадар понечи да възрази.

— Наистина мисля, че...

Уеър обаче пришпори жребеца си и той се понесе напред. Останалите ездачи го последваха и Кадар нямаше какво друго да стори, освен да поеме и той след тях.

Ризницата притискаше силно гърба на Теа. Започна да се задушаваше, усещаше се като в желязна клетка. Много бързо осъзна, че

тъкмо такъв бе и замисълът на ездача. Очевидно го бе засегнала дълбоко с думите си и той сега я наказваше. Но този мъж не биваше в никакъв случай да разбере, че намерението му е успяло.

Вместо да седи изправена, тя преднамерено се облегна назад.

Той премина в отбранителна стойка.

Не я интересуваше изобщо дали му е удобно или не. Просто нямаше вече никакви сили да се бори с него... освен със слова, разбира се.

— Колко остава още до Дундрагон?

— Не много. — Той посочи с глава към планините. — Ей там е.

Не бе изминало много време, откакто тези върхове ѝ се струаха безумно далеч.

— Не желая да оставам на това място.

— Няма и да се наложи. В мига, в който Кадар реши, че вече си възвърнала силите си, те пускаме да си ходиш.

— Не съм болна. Мога още сега да тръгна на път. — Странно, ръцете му вече не предизвикваха в нея неудоволствие. Те просто бяха обгърнали гърба ѝ леко и без усилие. — А и Кадар няма да вземе решението вместо мен.

— Кадар взема решенията за всички нас — отбеляза той сухо. — Предполагам, че си забелязала вече.

— Мога и сама да се грижа за себе си. — Тя се прозя. — Защо пък той да поеме тази отговорност? Та аз не знам нищо за вас.

— Ние също не знаем нищо за теб.

Слава Богу, точно така си и беше. Кадар вероятно подозираше, че го е излъгала за смъртта на баща си, той обаче едва ли щеше да си направи труда да разобличи нейната лъжа. А що се отнася до лорд Уеър, той желаше да се освободи от нея и сигурно нямаше да задава разни неудобни въпроси.

— Аз съм Теа от Димас.

Отново се прозя. Странно, но фантазиите ѝ за уют и доверие се бяха превърнали в действителност. Той вече съвсем не ѝ изглеждаше тъй страшен — още повече, че не го гледаше. Тя просто осъзнаваше присъствието на тази челичена сила зад гърба си, която можеше да я предпази от всяко зло на този свят.

— Повече няма да ви кажа.

— Ах, така ли?

Тя кимна сънena.

— Да, разбира се. Нали не се интересувате... — Сънят я надви и тя млькна.

— Няма нищо по-пленително от гледката на спящо дете.

Уеър погледна през рамо към яздеция след него Кадар, след което към спящата Теа. Тя изглеждаше толкова изтощена, че по всяка вероятност дори и грохотът на Саладиновите пльчища не би я извадил от съня й.

— Това доста специално детенце е страшно мръсно, мирише лошо и е напълно нагло — поясни той.

Кадар кимна.

— Но също така е и храбра и решителна. Както знаещ, светът принадлежи на смелите — добави той с усмивка. — Следователно заслужават да ги срещнем с добро.

— В такъв случай ти си този, който ще й подарява света.

— Да, но я спаси ти. Ти бе човекът, който я съзря първи и реши да прояви милосърдие. Затова и твое е задължението да...

— Отричам каквото и да е лично задължение. И не смятам да поемам отговорност. Доволен съм от сегашното състояние на нещата.

— Не, не си доволен! — Кадар прокара коня си покрай няколко ездачи и се изравни с Уеър. — И няма да те оставя на мира, докато не изпиташ наистина доволство. Защото, за разлика от теб аз си знам задълженията. — Погледът му се спря на девойката. — Тя е едва седемнадесет годишна. Не съм ли ти го казал още?

Уеър не отговори.

— А за жените не е лесно да се справят в света, в който живеем. Особено за хубавите и очарователните сред тях.

Отново мльчание.

— А ако някой от хората на Хасан й е направил дете? Та самата тя е все още дете. Участта й направо може да трогне човек.

— Да, и аз го познавам този човек — ти.

Кадар въздъхна шумно.

— Постепенно започвам да губя кураж.

— Най-сетне.

— Да, но не се признавам за победен. — Той спря коня и пропусна приятеля си пръв да навлезе в тясната планинска пътека.

Топла и безпомощна, жената се бе отпуснала в ръцете на Уеър. Той обаче не свеждаше поглед към нея. Категорично не желаше да допусне мисли, чиято поява не зависеше от него. Поначало сгреша, че я взе със себе си в Дундрагон, не биваше сега да задълбочава тази грешка, като прояви слабост спрямо нея. Кадар не разбираше колко опасно може да бъде състраданието. Защото това чувство размеква човека и може да погуби всички тях.

Крепостта Дундрагон сияеше над цялата околност. Макар и все още далеч от стените ѝ, Теа бе буквално заслепена от нейната светлина. Навсякъде горяха факли и техните отблясъци проникваха във всяко кътче на страховитата твърдина. Не след дълго преминаха през портите — вътрешният двор бе също осветен. Всяка стопанка на крепост би се възмутила безкрайно от подобно използване на огъня наред нощ.

— Твърде много... — прошепна тя в просъница. — Уеър погледна надолу към нея. — Твърде много факли. Чисто разхищение.

— Обичам светлината — усмихна се рицарят криво. — За мен това не е разхищение, мога да си позволя този малък каприз. — Скочи на земята и я сне от коня. — Кадар — извика той, — ела да я вземеш.

— Мога и сама да се движа — понечи да възрази Теа, но едва-що направила крачка назад, колената ѝ се подгънаха.

Уеър изруга и я подхвана, преди да падне.

— Кадар!

— Просто съм се схванала — прошепна тя. — Бързо ще се оправя.

Ръцете му се заключиха още по-здраво около нея.

— Не можем да те чакаме тук цяла нощ. Кадар ще те заведе в покоите ти.

— Кошът ми — промълви тя. — Не отивам никъде без коша.

— Ето, вземи си съкровището. — Кадар се появи внезапно до нея. — Но ти ще трябва да я занесеш дотам, Уеър.

Уеър го изгледа злобно, след което я вдигна на ръце, прекоси двора и влезе в крепостта.

Навсякъде факли и прислужници, които се щураха в най-различни посоки. Много коприна. И много камък. Пламъци. Толкова нови впечатления наведнъж — просто не можеше да стои с отворени очи. Реши затруднението, като просто ги затвори.

Под нея се появи нещо меко. Внезапно ръцете на Уеър вече не бяха тук.

Самота. Непонятна, всеобхватна.

Разтвори широко очи — той бе застанал над нея, впил поглед в лицето ѝ. Изражението му бе неумолимо и непроницаемо както винаги, но очите му, очите...

Не бе в състояние да отклони погледа си от неговия. В очите му гореше някаква особена светлина...

Той откъсна поглед от нея, завъртя се рязко кръгом, но почти веднага се обърна отново и изръмжа грубо:

— И не се бой. Тук си на сигурно място. — И сякаш съжалявайки за проявената слабост, със същия груб тон произнесе към Кадар: — За Бога, донеси ѝ чисти дрехи и гледай там да се изкъпе.

— Веднага след като стане. Сега засега не желая да я безпокоя. — Кадар изгледа Теа усмихнат. — Прости му. Мрази неприятните миризми. Вероятно си спомня за своите гащи от овча кожа.

Гащи от овча кожа ли? Просто не ѝ го побираше умът, бе обаче твърде уморена, за да задава въпроси.

— Сложи коша до леглото.

Той изпълни нареждането ѝ.

— Съвсем лек е. Сигурно няма много неща в него, нали?

Целият неин свят. Нейната свобода и свободата на Селена. Сложи ръка върху капака, сякаш предпазвайки вещта от посегателства.

— Няма нужда да спиш с коша до себе си — избоботи недоволно лорд Уеър на вратата. — Макар и да ме смяташ за крадец, аз все пак не ограбвам своите гости.

Странно, но обвинението ѝ към него го бе засегнало. Не очакваше, че нещо изобщо е в състояние да пробие твърдата обвивка на този мъж. Но всъщност всичко това би трябвало да ѝ е безразлично. Та той не бе нищо повече от един войскар, съвсем малко по-добър от онези орди, които нападнаха кервана.

— Признавам обаче, че изпитвам любопитство — пошегува се Кадар. — Надявам се, че сме спечелили доверието ти и можеш да ни

кажеш какви са тези ценности, които влачиш със себе си.

Лорд Уеър все още стоеше до вратата и я наблюдаваше. Вярно, че ме доведе тук почти насила, помисли си тя, но пък от друга страна той ми предлага сигурност... Може би дори бе й спасил живота. Тя трудно можеше да се довери на когото и да било, но в този момент не бе в състояние да поддържа бдителността си. Ръката ѝ се плъзна от капака на коша и увисна надолу.

— Гъсеници. — Обърна се на другата страна с гръб към тях и затвори очи. — Стотици, стотици гъсеници...

ГЛАВА ВТОРА

Събуди се едва следващия следобед. Потърси с поглед коша — той стоеше непокътнат на мястото си.

— Желаете ли да се изкъпете сега? Стана вече много късно.

Теа се взря в ъгъла, откъдето долетя въпросът, зададен на арабски език. От плоска възглавница се надигна тъмнокоса жена на средна възраст, облечена в синя памучна одежда.

— Казвам се Ясмин и съм пратена да ви прислужвам. — Тя се приближи бързо до леглото. — Ето плодове да се подкрепите, а после трябва да се изкъпете, както нареди лорд Уеър. Той изисква от всички в този дом да се къпят ежедневно.

Гащи от овча кожа. Спомни си шеговитата забележка на Кадар, но бързо я забрави в мига, в който Ясмин отметна от нея завивката от воал.

— Хайде, елате. Нуждаете ли се от помощ? Да донеса ли храната в леглото?

— Не — отвърна Теа на арабски. — Изобщо не бе готова да приеме такъв лукс. Самата мисъл за нещо подобно бе смешна. Бавно и предпазливо тя се заизправя и седна в леглото си. Боже милостиви, тялото ѝ се бе схванало, а мускулите я боляха! — Не се нуждая от прислужница. Мога да се оправя и съвсем сама.

Ясмин само поклати глава.

— Лорд Уеър ми нареди да съм ви постоянно под ръка. — Тя премина плавно през стаята и се спря зад един от столовете до масата. — Плодове.

Поне не е подмазвачка, помисли си Теа с облекчение. Дори напротив, държането на тази жена направо граничеше с неучтивост. Преметна крака на пода, но трябваше за момент да спре. Очакваше, че дългият сън е възвърнал силите ѝ, но се оказа, че не е така.

— Ако се нуждаете от помощ, аз затова съм тук — обади се Ясмин, без да помръдне от мястото си.

Не, прислужницата в никакъв случай не бе раболепна и смирена. Вероятно тази персона щеше да си стои така неподвижно, дори и ако тя, Теа, се прекатуреше на пода и залазеше към масата. Не желаше да я обслужват, но не подобаваше ли на тази жена да бъде поне мъничко по-приветлива? Главата ѝ се замая, но тя събра сили и успя да остане права, независимо че се олюляваше на място.

Ясмин я наблюдаваше равнодушно.

Замайването премина бързо, Теа се протегна, усещайки буквално всеки свой мускул, след което се затътри мъчително към масата. Разстоянието до нея ѝ се стори дълго, дълго — сякаш наново пресича пустинята. Строполи се на стола с въздишка на облекчение.

— Яхте — нареди Ясмин и побутна към нея калаена чиния.

Теа погледна бегло резените от нар, портокалите и фурмите.

— Ей сега. В момента не съм гладна.

— Скоро ще донесат водата за банята ви. Наредих да я затоплят, когато се размърдахте в съня си.

Тя срещна спокойно очите на Ясмин.

— Е, щом е така, значи ще се наложи отново да я затоплят.

Ясмин я изгледа бързо, след което вдигна рамене.

— Да, изглежда, че точно така ще стане.

Извоюва малка победа, но положеното усилие я омаломощи.

— Мисля, че все пак съм гладна. — Посегна към парче нар. —

Ти сигурно си робиня на лорд Уеър, така ли?

— Аз съм свободна. Тук, при нас, роби няма.

Очите на Теа се разшириха от удивление. Тук, на Изток, робството бе толкова разпространено, колкото и в Константинопол, съвсем смътно си спомняше, че когато прекосиха портите на Дундрагон, бе забелязала множество слуги.

— Няма роби ли?

— Да, няма. — Ясмин прекоси стаята и отиде до висок шкаф. Върна се с четка от слонова кост в ръка. — Косата ви е ужасно сплъстена. Трябва да я вчеша, преди да се изкъпете.

— Сама ще се среща.

— Яхте. — Наредането прозвуча рязко и грубо, но четката се движеше нежно и меко по косата на Теа. — Косата ви е извънредно светла. Мъжете харесват светлокосите жени, а и вие сте в най-

подходящата възраст. Лорд Уеър за какво ви е довел тук? За да ви вкара в леглото си ли?

Теа буквално се вцепени от ужас при тези думи. Страните ѝ пламнаха от срам.

— Не, не се чувствам готова за подобно нещо.

— Ако той поиска, ще се подчините на волята му. — Четката продължи да пригласява косата ѝ. — Тук той е пълновластен господар. Трябва да изпитвате гордост, ако ви вземе в ложето си. В този дом жените най-ревностно изпълняват изискванията му. — Ясмин се зае да разресва в този миг косата около врата ѝ. — Той невинаги е благ и нежен, но щенията му са големи.

Той само наполовина е звяр, бе казал Кадар. Коя ли страна от същността си проявяваше пред жените, споделящи леглото му? Побиха я тръпки — осъзна, че до този миг не бе и помисляла за тази опасност? Но нали все пак бе тъй хладен и ядовит спрямо нея...

Разбира се, че е трябвало да се досети за тази възможност! Мъжката похот постоянно дебнеше жените, а те бяха като дивеча в гората. Та аз самата най-добре знам, че е така, помисли си тя с тъга.

— Какво ме засягат желанията му? В мига, в които възстановя силите си, си тръгвам от Дундрагон.

— Така ще е най-добре. Не му е нужна още една жена — заключи Ясмин. — Вярно, понякога мъжете си мислят, че най-вкусен е онзи плод, от който все още не са вкусили. Макар че, да си кажа право, не разбирам с какво толкова сте могли вие да възбудите неговите желания. Имате червеникав тен, а и всички останали неща също не са ви особено привлекателни. След като се изкъпете, ще ви разтрия с един мехлем. — Отстъпи крачка назад. — Както чувам, Омар идва с ваната. Наядохте ли се вече?

— Беше достатъчно. — Бе погълнала едва половин плод, но се чувстваше заситена. Вероятно в пустинята бе отвикнала да се храни. — Не искам да те карам да ме чакаш.

Ясмин не обърна внимание на иронията ѝ.

— На мен ми е все едно. Аз съм слугиня. — Отправи се към вратата. — Тук, в Дундрагон, всички служим.

И то на лорд Уеър, господаря на крепостта!

Вероятно не си струваше да се притеснява от думите на Ясмин. Та нали лорд Уеър я взе с голямо нежелание, а освен това бе дал да се

разбере, че желае тя скоро да напусне това място. Според Ясмин той разполагаше със значително по-привлекателни жени. И все пак тази персона бе зле настроена към нея и открито прояви неодобрение към външността ѝ.

Но както и да е! Трябваше да напусне това място и да намери ново убежище, нещо, с което трудно би се справила сама.

Кадар. Странен човек, с постоянноменящи се настроения, но иначе разбран, освен това сякаш упражняваше известна власт над лорд Уеър. Може би щеше да го придума да я подкрепи, когато събере сили, за да потегли отново на път.

— Искам да говоря с Кадар Бен Арно — извика тя след Ясмин в мига, в който тя отваряше вратата. — Би ли го известила да дойде тук?

Ясмин отстъпи встрани и пропусна някакво човече в джелаба и с чалма, което вмъкна в стаята вана. Тя се усмихна на Теа.

— То се знае. Нали ви казах, че съм на ваше разположение.

Кадар се закова на място с широко разтворени очи, насочени към гърдите ѝ.

— Всемогъщи Боже, съвсем не исках да... страшно съжалявам. Ясмин ми каза просто да вляза тук.

Теа бързо скръсти ръце пред себе си и се потопи дълбоко във водата. Буквално цялото ѝ тяло изгаряше от срам.

Ясмин се появи отново.

— Искайте да го видите — изломоти тя.

— Но не и веднага — произнесе Теа със сподавен глас. — Много добре знаеш, че аз не... — Спря за миг — срамът ѝ бе изместен от силен гняв. Естествено, Ясмин разбираше отлично какво има предвид тя, Теа, но очевидно държеше да я смути с цената на всичко. — Обърни се, Кадар. — Последният незабавно изпълни желанието ѝ.

Теа изгледа мрачно Ясмин.

— Донеси нещо, с което да се покрива.

— Все още не съм намазала лицето ви с мехлема.

— Донеси някаква кърпа — повтори Теа, наблюдайки на всяка дума.

Ясмин отвърна само с повдигане на раменете, издърпа тюлената покривка от леглото, пристъпи към ваната и още преди Теа да излезе

от нея, мълчаливо я уви във воала. За щастие тъканта не бе съвсем прозрачна, а освен това бе и достатъчна, за да я загъне от краката до раменете, върху които се бе разпиляла току-що измитата коса.

— А сега ни остави сами — обърна се тя към Ясмин.

Жената обаче поклати глава.

— Не е прилично. Той е мъж.

— Да, но не какъв да е — промърмори младежът. — Кадар мъдрецът, достолепният, Кадар великолепният.

Ясмин изобщо не го удостои с внимание и се обърна към Теа:

— Тук ви е довел лорд Уеър и следователно вие сте негова собственост. Не бива да срамите името му, като оставате насаме с друг мъж.

— Веднага ни остави сами! — Теа просто не можеше да повярва на ушите си. Когато бе гола, Ясмин преднамерено пусна Кадар в стаята, а сега се одързостяваше да говори по този начин с нея?!

За момент си помисли, че слугинята не ще отстъпи, но в следния миг Ясмин се извъртя и се плъзна към вратата.

— Предупреждавам ви... Лорд Уеър ще бъде уведомен за непристойното ви държане.

— Непристойно бе твоето държане. А сега, вълн!

Ясмин я измери повторно с пренебрежителен поглед и се измъкна.

— Можеш да се обърнеш — нареди Теа на Кадар в мига, в който вратата се затвори зад гърба на Ясмин.

Кадар въздъхна дълбоко, виждайки, че се е увила цялата.

— Топло е, а и ти ми изглеждаш доста разгорещена. Сигурна ли си, че не желаш да отхвърлиш от себе си това досадно одеяние? — По страните на Теа изби руменина и той побърза да добави тихо: — Беше само шега. Вярно, че си много хубава, но от мен не бива да се боиш. Какво си направила, за да разгневиш толкова Ясмин?

— Нищо! — Теа загърна нервно временната си дреха. — Тя просто не може да ме понася.

— Животът не е галил Ясмин с перце и затова тя понася малцина. Но все пак не се стреми да им вгорчава живота както на теб.

— Не съм й сторила нищо. — Срамът и ядът, които изпитваше, я надвиха, коленете и се разтрепериха и тя приседна на стола до ваната. — Просто й се иска да ме тормози. И не разбирам защо.

Кадар я изгледа, след което проточи многозначително:

— Може пък наистина да си има причини.

Теа поклати глава и пое дълбоко дъх. Не бе заръчала да го извикат, за да посрамва Ясмин пред него.

— Вчера ти се отнесе много добре с мен. Помолих Ясмин да...

— Уеър те откри и той е човекът, който реши да ти помогне. — При тези думи погледът му се спря на коша до леглото. — Гъсеници ли каза? Това какво, шега ли беше?

Тя поклати нетърпеливо глава.

— После ще ти обясня. Както казах, исках да те помоля да ми помогнеш още веднаж. Вече е време да тръгвам за Дамаск и трябва да напусна това място.

— Все още не си се възстановила напълно.

— След няколко дни ще бъда наред. Аз съм много жилава.

— Щом това стане, ще разговаряме с Уеър. Без негово разрешение никой не пристъпва в Дундрагон, а още по-малко пък го напуска.

Очите ѝ се разшириха от учудване.

— Това и за теб ли се отнася?

— В Дундрагон владее този закон. Уеър си има причини. Той е голям воин, а воините имат много врагове. Дундрагон трябва да остане твърдина на надеждността и сигурността.

— Напускането ми едва ли ще доведе до падането на крепостта. А освен това той не желае да остана тук.

— Къде е балсамът, за който спомена Ясмин?

— Какво? — Разговорът не течеше в желаното от нея русло. Държането му бе уклончиво и той явно се преструваше на разсеян. Теа посочи към глинено гърненце на масата. — Не искам много от теб, но в тази страна съм чужденка и... сега пък какво си решил да правиш? — Той отвори гърненцето и застана пред нея, загребал на пръстите си мъничко от прозрачния мехлем.

— Ясно какво — рече момъкът и намаза предпазливо носа и страните ѝ. — Не си изгоряла, колкото предполагах. Мисля, че кожата ти дори няма и да се обели. Само след няколко дни всичко ще е отминало.

— Бях покрила цялата си глава с наметката. — Мехлемът бе хладен и я пощипваше приятно. — Първата седмица от пътуването с

кервана научих някои неща. Не бях свикнала да стоя дълго под открито небе и изгорях лошо.

— Не те ли предупредиха, че трябва да се пазиш от слънцето? — Кадар отново потопа пръсти в гърненцето. — Например баща ти?

Тя сведе поглед.

— Понякога съм твърдоглава и не се вслушвам в мнението на околните.

Той нагласи главата ѝ встрани и разтри част от мехлема по врата.

— Че си своенравна, се досещам, но не мога да повярвам, че не ще обърнеш внимание на бащин съвет.

Тя навлажни устни с език.

— Промених се, едва след като умря баща ми. Нали знаеш, от скръб човек помъдрява.

— Ах, колко вярно! — Той дръпна завивката встрани. — Раменете ти са изгорели. Сигурно ремъците на коша са смъкнали дрехата надолу. — Разтри леко мястото с мехлем. — А как успя да се измъкнеш от нападателите?

— Бях в самия край на кервана, когато Хасан връхлетя върху ни. Грабнах коша, меха и малко храна и се скрих под една от колите. В настъпилата суматоха ми се удаде да се измъкна.

— Значи не си била... — Кадар се поколеба дали да продължи.

Тя го изгледа учудено. Но внезапно осъзна какво е имал предвид и поклати глава.

— Никой не ме е докосвал — усмихна се тя горчиво. — А и бяха заети с другите жени и никой от тях не ми обърна внимание.

— Имала си голям късмет. Като изключим смъртта на баща ти, разбира се. Каза, че е бил търговец, нали?

— Не.

— Може би се е канел да се поклони на Божи гроб? Или пък е бил воин и е искал да се присъедини към рицарите, защитаващи Светите места от...

— За Бога, Кадар, какви ги вършиш там?

Двамата се обърнаха едновременно — на вратата бе застанал Уеър с мрачно изражение на лицето. Погледът му сочеше ръката на Кадар, която почиваше небрежно върху разголеното рамо на Теа.

Уеър пристъпи в стаята и тръшна вратата зад гърба си.

— Ако желаеш тази жена за себе си, вземи я в своята стая. Не искам прислужниците ми да тичат при мен с крясъци...

— Какво говориш, Уеър, Ясмин не е от тези, дето ще вземат да крещят. Такова държане не би подходило на достойнството ѝ. — Кадар придърпа подчертано спокойно плата върху рамото на Теа. — Просто лекувах изгарянията на нашата гостенка.

— Свърши ли вече?

Кадар кимна.

— В такъв случай ме почакай в залата. Трябва да си кажем няколко думи с нея.

Кадар се поколеба за миг, след което се обърна към Теа:

— По-късно ще продължим нашия разговор.

Тя не искаше той да напусне стаята. Вярно, че задаваше крайно опасни въпроси, но присъствието на Уеър ѝ бе значително по-неприятно. Той носеше проста тъмносиня туника вместо обичайните си доспехи, но въпреки това широките му плещи и силните, изпъкнали мускули издаваха война.

Бе привързал отзад пригладената си коса, черна като нощта. Острите, дръзки черти на лицето му наподобяваха обнажен меч. В мига, в който се обърна към нея, тя осъзна, че строгият му поглед е също тъй остър. Както бе седнала на ниското столче, ѝ се стори, че е съвсем мъничка и безпомощна. Затова щом вратата се затвори зад гърба на Кадар, тя се изправи на крака и го погледна.

Без всякакво предисловие той премина в настъпление.

— Не ще търпя опитите ти да съблазниш Кадар. Ти нито ще излагаш тялото си на показ, нито пък ще му се отдадеш. Забранявам ти също да се опитваш да го използваш по някакъв начин. Разбра ли ме?

Теа не можеше да повярва на ушите си.

— Не съм излагала нищо...

— Пратила си да го повикат, когато си била в коритото.

— Беше недоразумение. Не съм искала... седях във ваната и...

— Да, като Батсеба, която се къпе на покрива.

— Не е имало нищо подобно.

— А какво е имало тогава? — Рицарят пристъпи към нея, а погледът му сякаш се канеше да я проние. — Ти си жена, сама си, нуждаеш се от закрила и помощ. И за да постигнеш целите си, се

опита да се напъхаш в леглото на Кадар. Съблазънта е чисто женска черта.

Омръзна ѝ да слуша грубите му, несправедливи обвинения.

— Да, но не и моя — извика тя, пламнала от гняв.

— Защо тогава си пратила да го извикат?

— Вярно е, че се нуждаех от неговата помощ, но...

Уеър се отправи към вратата.

— Ако Кадар те пожелае, откажи му. В противен случай ще си имаш работа с мен.

Този деспот се държеше с нея като със скимтящо псе, което се гали о краката му. Не, той не биваше да си тръгва току-така.

Теа притича бързо до вратата и му препречи пътя.

— Дръпни се!

— Вие, вие не сте нито справедлив, нито добър човек. — Цялата се тресеше от гняв, докато произнасяше тези думи. — Първо казвате на Кадар да ме вземе в стаята си, след което ми нареждате да го отхвърля, понеже се боите от неговото неодобрение.

— Махни се от пътя ми!

— Да, точно така е. Страхувате се, че можете да го загубите, защото той явно е единственият, който може да понесе за свой спътник един тъй брутален, безогледен и себичен човек като вас. Не казвам за свой „приятел“, тъй като какъв ли приятел можете да бъдете вие изобщо. Вие сте властен, самомнителен, студенокръ...

— Млъквай!

— Аха, значи аз да слушам как ме ругаете и да си мълча, така ли? Тиранин такъв, грубиян...

Без да каже нито дума, той просто дръпна завивката от тялото ѝ.

Тя се вторачи ужасена в него.

Той задиша тежко, гръдният му кош се надигаше и спадаше на тласъци, а погледът му се плъзна от пламналото ѝ лице към голите ѝ крака, спирайки се по-продължително на триъгълника, очертаващ нейната женственост.

— Права си, аз мога да поставям своите изисквания, затова по този въпрос желая да ми се подчиняват. Кадар не ще вземе моите жени в леглото си, защото според самия него такава едно действие би било лишено от финес. — Ръцете му се сключиха около кръста ѝ. — Ето

защо — отблъсни го! Защото в противен случай ще намеря начин да му запуша муцуната.

Задъхана, тя не бе в състояние да произнесе и дума. В мига, в който той докосна голата ѝ плът, Теа усети мазолите по топлите му ръце. Не я държеше грубо, но въпреки това ѝ се стори, че я жигосват, че пръстите му се запечатват върху плътта ѝ завинаги.

Сякаш без всякакво усилие той я пусна, отделяйки я от себе си.

— Излъгахте ме — прошепна тя. — Казахте, че съм на сигурно място.

— Да, но аз съм брутален тиранин. А на такива негодници не бива да се вярва, нали? — В усмивката му проблесна горчивина.

Вратата се хлопна зад гърба му. Теа се свлече по стената. Трепереше цялата. През живота си не бе изпитвала толкова остро чувство на безпомощност. Със своето докосване той сякаш я обсеби. Робство. Нищо друго, освен робство.

Стомахът ѝ се сви при мисълта, че дори и в дома на Николас не се бе чувствала до такава степен затворничка. Това не биваше да се повтаря. Никога вече.

Но положението ѝ не бе за завиждане. Неприязънта на Ясмин можеше да доведе до нова атака, до нов сблъсък с Уеър. А той не се шегуваше. Достатъчен бе един негов изблик на гняв и тя щеше да се озове в редицата на жените, засищащи похотта му. Мисъл, която не бе в състояние да понесе.

Само че в живота ставаше точно така! В дома на Николас често бе наблюдавала мъже и жени да се сношават, както брутално, така и нежно. Всичко това едва ли бе приятно, но поне нямаше да я убие. Единственото, което можеше да я унищожи истински, бе да загуби онова, което притежава, случеше ли се нещо подобно, Селена оставаше на произвола на съдбата. Не биваше в никакъв случай да остава в тази крепост, не биваше да загуби достойнството си и да се превърне в играчка на нечии прищевки.

Никой не влиза в Дундрагон и не го напуска без съгласието му.

Да, но тя бе длъжна незабавно да се махне от това място! Не можеше да чака повече и да залага на помощта на Кадар.

На първо време обаче се налагаше внимателно да обмисли бягството си. Когато напусна Константинопол, бе взела достатъчно

храна и вода със себе си, но нападението на Хасан, както и безкрайното скитане из пустинята, сложиха край на надеждите ѝ.

Реши изобщо да не се навежда за тънката завивка, захвърлена на пода от Уеър. Ясмин бе отнесла изпокъсаната ѝ рокля, но вероятно скоро щеше да донесе друга. Събра сили, прекоси цялото помещение и се домъкна до коша си. Строполи се върху леглото и предпазливо отвори капака. От гърдите и се изтръгна вик:

— Не.

Кадар стоеше изправен и възхитен, разглеждайки месингов съд със съвършена форма. Внезапно Уеър влезе в стаята.

— Наистина великолепно произведение. Мисля, че съм ти дал добър съвет — добре стана, че увеличи сумата онзи път на пазара. — При тези думи той се обърна към Уеър. — Но нали знаеш, аз винаги съм прав. И във всичко. Сигурно за теб представлява голяма утеха фактът, че... — В този миг погледът му се спря под кръста на Уеър. — Виждам обаче, че в момента за утеха и дума не може да става. Уеър се отправи към масата и си наля вино.

— Не биваше да те оставям насаме с нея. — Кадар спря за миг. — Да не си ѝ причинил болка?

— Не съм я изнасилил, ако това имаш предвид.

— Независимо от безкрайната ти ненаситност, дори и ти не би могъл да се възбудиш толкова бързо след интимна среща. — При тези думи той надигна бокала към устните си. — Попитах те дали не си ѝ причинил душевна болка. Нямах предвид тялото ѝ.

Внезапно Уеър си припомни големите ѝ кафяви очи, очи на ранена сърна, с които го гледаше, докато я обвиняваше, че се задява с Кадар. Побърза да отхвърли този образ от съзнанието си. Тя не бе безпомощна сърничка. Защото още в следващия миг промени рязко държането си и го нападна.

— Тази жена страшно ме ядосва. — Погледът му се спря върху Кадар. — Ти също. И как стана така, че попадна в този капан? Не ти ли е ясно, че цели да те използва, а?

— Мисля, че по-скоро тя е попаднала в капан. — Той поклати глава. — А и светът не се състои само от измама и предателство.

— На всяка крачка човек трябва да е готов да се сблъска с измяна, а не с приятелство и доброжелателност. Всъщност ти би трябвало да знаеш това най-добре.

— Избрал си пътя на самотника. Но ще дойде ден, в който сам ще отхвърлиш тази сигурност и спокойствие.

— Не. — С подигравателна усмивка на лице Уеър се тръшна на един от столовете. — И защо да променям каквото и да било, моля? Постигнал съм всичко, което съм поискал. Непревзимаема крепост, повече злато дори и от Саладин, мога да изпълня, което и да е свое желание. — Вдигна бокала. — А освен това не ми се налага да се преструвам, че представлявам нещо по-различно от онова, което съм, а именно мошеник и негодник. Тръгна ли на битка, не крия от никого, че го върша единствено заради печалбата. — Замълча за миг, след което продължи с циничен тон:

— А взема ли в леглото си жена и утоля ли с нея щенията на своята плът, то не е защото Купидон е прострелял сърцето ми.

— Ти не си мошеник — прекъсна го Кадар, след което обаче побърза да се поправи: — Е, поне невинаги. А когато все пак се проявиш като негодник, то е само защото изпитваш някакво страдание. Ти си като лъв, в чиято лапа се е забил трън — стъпиш ли отгоре, изръмжаваш.

Наистина се чувствам като ранен лъв, помисли си Уеър. Бяха му омръзнали постоянните въпроси и заяждания на Кадар, а освен това вниманието му бе заето от надигащата се болка в слабините. Нищо друго не желаше в този миг, освен да се качи обратно при момичето и да потъне дълбоко, дълбоко между бедрата и.

Защо наистина не пристъпи направо към действие, вместо да се задоволява единствено със заплахи? Тъкмо по този начин проблемът щеше да се реши още преди изобщо да възникне.

— Лъвът е Конрад. — При тези думи той надигна бокала и го изпразни на две глътки. — И в момента ме зове с рев да се присъединя отново към него. Тази сутрин пристигна вестоносец — Конрад ме кани да се срещнем в неговата шатра. Изглежда, че опиянението му от победата вече е отшумяло. Явно е решил да се заеме с окончателното укрепване на положението си в Тир.

— Ще идеш ли на тази среща?

— Може би — отвърна Уеър, вдигайки рамене. — Или ще предложи мечи си на Саладин. От тях двамата той е по-порядъчният.

— Мислех си, че порядъчността не е качество, което цениш.

— Мен ме интересува само колко плащат за извършената работа. Конрад е човек, който ще опита да си присвои моя дял от плячката под предлог, че съм изменник и отстъпник. Саладин поне не ще се изкуси да ме подхвърли на тамплиерите и на кръвожадания им велик магистър, нещо, което Конрад би извършил най-охотно.

— Значи, мислиш, че Конрад може да те изиграе, така ли?

— Ако Великият магистър наистина успее да упражни властта си, не бих се доверил на милостта и на самия архангел Гавриил. Човек никога не знае... — Внезапно спря. Естествено Кадар нямаше представа за какво става въпрос. Защото никога не е бил част от ордена, продължи той мисълта си. — Предпочитам да не бързам с вземането на решение. Може би ще изчакам, докато се появи нов играч на сцената. Носят се слухове, че Ричард от Англия иска да поведе нов и славен кръстоносен поход. И ако Конрад загуби някоя и друга битка, цената ми ще се вдигне.

— О, какво могъщество излъчваш само — започна Кадар насмешливо. — Да де, да променяш хода на историята по твое лично усмотрение... — Той се усмихна. — Жалко само, че не можеш да си позволиш да напуснеш тези зидове без цял отряд войници.

Лицето на Уеър не трепна — бе свикнал с жилото на приятеля си.

— Никой не ме задължава да стоя зад тези стени. Взел съм това решение без каквато и да било принуда.

— Защо тогава стоиш тук? Защо изобщо се чувстваш принуден да избираш между Саладин и Конрад? Та те и двамата са ти еднакво безразлични, нали?

Уеър впи поглед в дъното на бокала си.

— Бог ми е свидетел, това копеле не е в състояние да ме принуди, на каквото и да е.

Кадар поклати глава.

— Всъщност тамплиерите би трябвало да са премахнали у теб порока на горделивостта.

— Как изобщо ти хрумна подобна мисъл? Никъде на този свят не съществува горделивост, по-голяма от тази на тамплиерите. — Уеър се

изправи на крака и остави бокала до себе си. — Може би ги надминава единствено Кадар Бен Арно. Кадар, стой настрана от гъркинята. Похотта прави мъжете лесно раними.

— Аз просто изпитвам съчувствие към нея. Въпреки че съм мъж и да си призная, понякога и мен ме обзема плътско желание. — Кадар се усмихна. — Гърдите ѝ наистина са очарователни.

Бели, пълни, увенчани от розови връхчета.

Споменът за тях връхлетя Уеър и заедно с него нова гореща вълна обля и болезнено напрегнатите му слабини. Нямаше разумно обяснение за огромната възбуда, която го обзе. Предната нощ бе извикал жена при себе си и я облада три пъти, преди да потъне в сън. Но въпреки всичко желанието се бе появило отново — по-болезнено от когато и да било. Едва ли неотразимата ѝ женственост. Вероятно всичко се дължеше на гнева ѝ, на нейната опърничавост. Всички жени, които бе довел в Дундрагон, за да задоволяват мъжките му потребности, до една се подчиняваха доброволно на неговите желания. Естествено, новото предизвикателство раздразваше сетивата му.

— Уеър! — започна Кадар с предупредителен тон и впи поглед право в лицето на приятеля си. — Тя все още не се е възстановила.

— Ами като е така, бъди така любезен да я подхраниш както си му е редът, та да я отпратим по-бързо оттук — рече той с ироничен тон, след което добави: — Щом се озова близо до нея, тя сякаш забива трън в лапата ми.

— Добре, ще сторя каквото мога. — Кадар набърчи чело. — Могат да се появят и някои трудности. Не съм сигурен дали тя има къде да отиде. Твърди, че са убили баща ѝ по време на онова нападение. — Поклати недоверчиво глава. — Мисля обаче, че е била сама.

— И според теб защо ѝ е да лъже?

— Защото крие нещо. Била е в края на кервана, тоест там, където разполагат най-бедните. Съмнявам се дали преди нападението на Хасан е притежавала нещо повече от онова, което открихме при нея. Жена без средства, пътуваща сама... — Кадар замълча за миг. — Поела е огромен риск. Единствено крайното отчаяние може да накара човек да се изложи на такава опасност.

Уеър не искаше и да чуе за отчаяние — това чувство му бе нещо като верен спътник. Изобщо не можеше да става и дума в него да

възникне някакво чувство, което да го обвърже с това същество.

— Тя трябва да си върви. Открий проблема ѝ и го разреши.

Кадар кимна.

— Ще опитам. Трябва обаче да проявиш търпение.

За Уеър обаче такова понятие не съществуваше.

— Разреши го, иначе аз подхващам нещата. — Тръгна към вратата. — Стъмва се. Ще проверя укрепленията. Ти идваш ли?

Кадар само поклати глава.

— Не, смятам да размисля по въпроса. По-добре да проверя дали соколите са преживели моето отсъствие.

Както и очакваше, стражите изпълняваха службата си извънредно съвестно, качество, на което Уеър ги бе обучил с упорити усилия. Пред погледа му попадна някакво момче, което тичаше из двора и запалваше многочислените факли една след друга. Уеър се разгневи от видяното. Бе наредил на Абдул да не наема от селата на служба в Дундрагон хора под шестнадесет години. На следващия ден щеше да изпрати момчето у дома му.

Пристъпи бавно към края на галерията с бойниците. Слънцето бе вече залязло, а пурпурът на вечерния здрач се разстилаше като мека мантия над върховете срещу него.

Но на склона на последния връх проблясваха някакви искрици в мрака. Огън с размерите на иглен бод. Лагерен огън.

Видяното не представляваше изненада за него. Защото този огън присъстваше постоянно на това място. Всяка вечер той изминаваше цялата галерия и наблюдаваше сигнала, който му намигаше упорито от мрака, сякаш за да му напомни, че дори и скрит зад тези зидове, за него сигурност и безопасност не съществуват.

— Добър вечер, Ваден — поздрави той тихо вражеския съгледвач.

Остана загледан в далечния огън, докато се стъмни съвсем. После пристъпи към вратата, водеща надолу.

— Лорд Уеър. — Ясмин бе застанала на тъмно в долния край на стълбището. Бе придобила навика да го очаква, когато той се завръща от галерията. Умницата Ясмин. Тя някак долавяше палещото, болезнено огорчение, ожесточението и отчаянието, изпълващи сърцето му и бе винаги готова да му достави онзи балсам, който ще облекчи болките и мъките му.

— Жена? — попита тя. — В стаята ви, нали?

Стаята му обаче бе разположена недалеч от стаята на гъркинята, а точно тази нощ той не желаше да бъде близо до нея. Острият ѝ език бе болезнен, бе го накарала да се замисли, а и тялото ѝ бе твърде възбуждащо.

— Не, изпрати я в залата. — Той тръгна пред нея по стълбите. — И също така вино. Много бутилки.

— Ще ви изпратя Таса — извика Ясмин след него. — Тя ви е доставяла винаги удоволствие.

Но той не желаше удоволствие. Единственото, от което се нуждаеше, бе да прогони възбудата, причинена от Теа от Димас.

И още нещо — искаше да забрави, че на третия връх пламъкът, непоколебимият пламък е вече запален.

Теа се закова на място в подножието на каменното стълбище и колебливо погледна към сводестата врата, водеща към залата. Няколко минути преди това бе дочула оттам да долитат гласове, както и звуци на лира, но в този момент цареше тишина. Наближаваше полунощ. Може би той се бе оттеглил да спи и щеше да ѝ се наложи да чака до сутринта. Неочаквано обаче почувства облекчение — някакъв стол застърга по пода. Той бе още там.

Трябваше да признае пред себе си, че вече под никакъв предлог не ще може да избегне сблъсъка, всъщност така щеше и да е по-добре. Не биваше да чака повече — бе загубила много време, докато се подготви за тази среща.

Пое дълбоко въздух, прекоси предверието, пристъпи в залата и... се закова на място, широко разтвори очи от ужас.

Без да се смущава от каквото и да било, Уеър се бе излегнал на стол с висока облегалка, държейки бокал ръка.

Чисто гол.

Вдигна бокала във въздуха.

— Добър вечер, Теа от Димас — изломоти той. — Колко се радвам, че ще ни правиш компания.

Гол. Гол и пиян.

— Отпратете я оттук.

Теа премести поглед към камината. Столът му закриваше част от овчата кожа, разстлана пред огъня, можа да съзре обаче един добре

оформен гол крак.

— Хайде, Таса, стига. Не бива да бъдеш толкова дръпната. Нейна е донякъде заслугата, че изобщо си тук тази вечер. — При тези думи той покани с ръка Теа да се приближи. — Ела и пий с нас. А Таса ще ти посвири. Тя е голям майстор на лирата. — Уеър погледна усмихнат към жената под себе си. — Но това далеч не е единственото нещо, което умее отлично.

— На тази не искам да й свиря. Да се маха оттук...

Той смръщи чело.

— Държането ти е неучтиво и не ми се нрави.

— О, не ми се слуша музика — побърза да се намеси Теа. Не биваше да идва. Тежките благовония, миризмата на вино и мускус издаваха какво става тук. Но въпреки всичко не можеше да си тръгне, без да изпълни докрай замисъла си. — Дошла съм да разговарям с вас.

— Не е за вярване, че все още съм в състояние да говоря. Малко ми е трудно. Какво ще кажеш за друг вид общуване?

— Не! — Таса скочи на крака. Бе също гола и много хубава. Изглеждаше двадесет и пет годишна, имаше гладка златиста кожа и дълга тъмна коса, закрила пицната ѝ гръд. — Отпратете я, милорд.

— Таса, започваш да ме ядосваш. — Уеър направи някакъв неуверен жест с ръка. — Ако не можеш да се държиш прилично, по-добре да изчезваш. Хайде, отивай си в стаята.

— Милорд... — Тя не продължи и заситни горделиво към вратата като не пропусна да изгледа Теа мрачно.

— Не беше нужно — обади се Теа и навлажни устни с език. — Не съм дошла тук, за да задоволя желанията ви.

— Така ли? Колко жалко. — Той надигна бокала към устните си. — Е, добре. Аз също не съм съвсем сигурен дали в този миг мога изобщо да ти предложа нещо, тъй като днес вече се позабавлявах няколко пъти, а съм и малко нещо пийнал.

— Не е съвсем малко.

— Да, но ме облекчава. — Той отпи голяма глътка. — Но понякога не върши работа. И тогава ми се налага — погледът му се плъзна към вратата, през която бе излязла Таса, да прибегвам и до други средства.

При последните му думи я обзе гняв.

— Не бива жените да се употребяват за подобни цели. Това си е чиста жестокост и...

— Тя направи ли ти впечатление на страдалка?

— Да, но само защото не знае нищо друго на този свят, освен да ляга и да се разкрачва заради вас. Това впрочем не ви дава никакво основание да се съешавате с нея, когато ви скимне.

Той отметна глава назад и се разсмя шумно.

— Имаш змийски език, отровен. Добре, че съм пил — така боли по-малко.

Така боли по-малко.

При тези думи отпаднаха и последните ѝ съмнения относно присъствието ѝ на това място в този момент. След като виното бе в състояние да смекчи нрава му или дори да го победи, значи все още имаше надежда за успех. Възможно бе дори да изкопчи и обещание, което той никога не би ѝ дал в трезво състояние.

— Сега в състояние ли сте да ме изслушате и да разберете какво ви казвам?

Погледът му се плъзна към прозореца, откъдето се откриваше гледка към планината.

— Аз никога не падам толкова ниско.

— В такъв случай ще остана и ще разговарям с вас. — Тя се отправи към камината и седна на един стол, покрит с възглавници.

— Колко любезно от твоя страна.

В този момент тя седеше наравно с долната част на тялото му и се стараеше с всички сили да не гледа към него.

— Няма ли да се почувствате по-добре, ако се покриете с нещо?

— Не. — Той отпи глътка. — Всъщност ти защо не спиш вече? Кадар ще се притесни, когато разбере, че пилееш така силите си.

— Не мога да заспя, първо трябва изложя пред вас молбата си.

— Да, но нали казваш, че не желаеш да ми се отдадеш?

Тя успя да потисне гнева, който я заля.

— На този свят жените не съществуват единствено заради половия акт.

Той се облена назад и примига няколко пъти.

— Вярно, не всички жени. Ти обаче ми изглеждаш твърде подходяща за този вид развлечение. — Смръщи чело и се загледа в дебелата плитка, легнала върху лявото ѝ рамо. — Не обичам сплетени

коси. Искам да видя косата ти разпусната върху раменете. Както днес следобед.

При спомена за тази сцена тя поруменя.

— Винаги я нося така.

— Хайде, пусни си косата.

— Ще ми пречи.

— Ако искаш да те изслушам, трябва да я разплетеш.

Тя стисна зъби. Може би трябваше веднага да си отиде. Но пък той бе изказал желанието си не толкова със заповеден тон, колкото сръдливо, като някакво малко момче, което иска да наложи волята си на всяка цена. Сигурно нямаше да ѝ навреди, ако проявеше отстъпчивост по този въпрос. Тя развърза лентата и плитката, разтърси глава и косата ѝ се разстла по гърба.

Той кимна одобрително.

— Отлично. — Сега погледът му се спря на памучната ѝ одежда и тя замря.

Но той произнесе само:

— Колко е грозна. Изчезваш цялата в нея.

Тя съзнаваше, че такова е било и намерението на Ясмин, но не протестира, защото дрехата ѝ харесваше.

— Чиста е и спретната.

— Без нея изглеждаш по-добре.

— Дойдох с молба за услуга — промени тя насоката на разговора.

— От мен не очаквай нищо. По-добре помоли Кадар.

— В този случай обаче нямам друг избор. Работата трябва да се свърши бързо и аз...

— Бокалът ми е празен. — Той се изправи и пое към една маса в края на помещението, върху която имаше стомна. — Хайде, слушам те. Не съм ли ти казал още, че гласът ти звучи доста приятно? Като мед...

Не можеше да отдели поглед от него. Странно, но този исполин се придвижваше грациозно като лъв — разкошен образец на хищник. Гривата му се стелеше върху широките плещи, покрити с белези от бойни рани. Бедрата и прасците пращяха от сила, а тялото и задните части бяха стройни и мускулести. Окосмен черен триъгълник затуляше гърдата, втори такъв ограждаше мъжествеността му.

Той си наля вино и вдигна поглед.

— Е, казвал ли съм ти?

В първия миг не разбра въпроса му, но бързо се досети, че става въпрос за гласа ѝ.

— Не, вие ме сравнихте със змия.

— А аз откъде да зная дали змийското ухапване е болезнено? Защото може да бъде сладко като мед чак до предсмъртния ти гърч, нали? — Той постави обратно стомната на масата и отново тръгна към нея. — И така, казвай каквото има да казваш.

— Що се отнася до мен, не ми се ще да ме хапят, за да разбере боли ли или не.

Той седна отново.

— На мен също не ми се ще. Само понякога, когато съм смъртно изморен, ми се струва, че вечният покой има смисъл. — Замълча за миг, след което продължи дръзко: — Но се съмнявам, че в ада човек ще намери вечен покой. Ето защо не поемам подобен риск. Освен ако не се наложи, разбира се.

Слисана, тя се вторачи в него.

— Нима не сте убеден, че ще се озовете на небето? Та вие сте воин, а нали папата обеща опрощение и божествена награда на всички кръстоносци?

— Тъй, а в замяна на това същите тези кръстоносци трябва да подложат на заклание неверниците и да изпратят плякосаното в Рим. — Виното се плискаше в чашата му. — Не съм в състояние да си спомня точно колко души съм убил през живота си. Веднаж, докато бях пиян, се опитах да ги преброя, но се оказа прекалено много. Някак не ми се вярва обаче, че Господ може да прощава повече от папата. — Той размърда плещи, сякаш иска да снесе някакъв товар от гърба си и изпи чашата си до дъно. — Ето защо трябва да се забавлявам, докато ме има на този свят. Сега ясно ли е?

Защо ли изпитваше състрадание към този мъж? Та той бе само едно животно, варварин, който се интересува единствено от личните си потребности. А умората и тъгата, които излъчваше, се дължаха вероятно на погълнатото вино. Внезапно обаче се чу да казва:

— Убедена съм, че грешите. Велика е милостта Божия.

Той вдигна поглед.

— А той ще прости ли на Хасан, загдето е убил твоя баща?

От устата ѝ не излезе нито звук.

— Кадар смята, че си излъгала по въпроса за баща ти. Е, Теа от Димас, кажи, излъгала ли си или не.

Тя помълча няколко секунди, след което потвърди.

Той вдигна рамене.

— Всъщност няма никакво значение. Всички лъжат. Сутрин Конрад ме целува по бузата, а ден по-късно е готов да ми забие нож в сърцето.

— Аз не лъжа — възкликна Теа, след което побърза да добави: — Освен ако нямам друг избор. А Кадар? Той лъже ли?

— Не. Кадар не лъже. — Уеър прокара ръка по слепоочието си. — Чувствам, че главата ме заболява. Обикновено болките се появяват едва на следващия ден. Така че ако имаш да ми казваш нещо, побързай. Изпитвам ли болка, настроението ми не е особено добро.

Да, но същото бе валидно и когато не го болеше нищо.

— А защо да ви питам? Нали казахте, че няма да ме изслушате?

— Проклятие! — Очите му я стрелнаха гневно. — Говори!

— Гъсениците ми се нуждаят от листа — извика тя.

Той я изгледа смаян, след което избухна в смях.

— Листа ли?

— Няма нищо смешно. Имах още една торба с листа, но се наложи да я оставя при кервана. Мислех, че запасите в коша ще ми стигнат, но останаха съвсем малко и... не се смейте!

— Не мога да се спра. — Той поклати глава. Крайчецът на устните му все още потрепваше. — Защо не пуснеш клетите животинки на свобода? Те сами ще си намерят листа.

— Не може. Необходими са ми! — Тя се приведе напред и закърши ръце. — Това са копринени буби. Когато се установя в Дамаск, те ще доставят коприна за становеите ми. Възможно е дори да произведа толкова коприна, че да има и за продан.

— Коприна? Ти с това ли си се занимавала в Константинопол?

Тя кимна.

— Да, с великолепна коприна. Бродирах и везах в първата копринарна на града. Отглеждала съм и буби. — Спря за миг, след което продължи още по-разгорещено: — Моля ви за услуга, но съм готова да платя. Когато стана собственичка на копринарна, ще сторя за

вас каквото поискате. Аз наистина съм много сръчна. Мострите ми се търсят.

— Какво искаш всъщност?

— Утре трябва да ида в полите на планината и да открия черница.

— Черница ли? Друго дърво няма ли да свърши работа?

— Не е същото. Черничевите листа са основната им храна. — Докато я слушаше, съществуваше поне лъч надежда, че той може да склони. — В тази страна растат черници. Един търговец ми каза, че виреят от Китай, та чак до тези земи. В Константинопол се среща черната черница, докато тук имало бяла, която е много по-добра.

— Нима дървото е бяло?

— Не, когато роди, плодовете му са бели.

— А когато не роди? — попита той сухо.

— Листата са назъбени. Мога да ги разпозная. — Дъхът ѝ секта за миг. — Ще ме вземете ли със себе си?

Той се облегна удобно и притвори очи.

— Не.

— Трябва да ме вземете! — възкликна тя с отчаян глас. — Тези листа са много важни! Ще се освободите от мен, когато набера достатъчно от тях. Така бубите ще преживеят до Дамаск.

— Върви да си лягаш!

— Селена се изложи на голяма опасност, когато ми донесе коша, не мога да допусна да изгинат — произнесе тя плахо. — А и придружител не ми трябва. Дайте ми кон и ще намеря сама листата.

— Не. — Той отвори очи. — Отивай си в стаята.

— Не и преди да ми обещаете, че ще имам листата.

Той понечи да поклати глава, но вместо това потръпна целият.

— Ще ти обещаая всичко, ако престанеш да ми надуваш главата.

— Утре ли?

— Да, утре. А сега си върви.

Тя скочи на крака и се завтече към сводестия проход. Макар и да бе вложила всичко от себе си, може би усилията и щяха да останат напразни. Не бе изключено той да е толкова пиан, че до следващата сутрин да е забравил обещанието си или пък обещанието, дадено на жена да не значи нищо за него.

— И кажи на Таса да се върне тук.

Тя спря до прохода.

— Не знам къде е. Пратихте я в стаята ѝ.

— Уверен съм, че не си е тръгнала. Таса е извънредно търпелива и издръжлива жена.

— Пили сте много и тя сега не ви трябва. Оставете клетницата да почива в леглото си.

— Тук съм. — Жената се стрелна покрай Теа и се завтече към Уеър. — Знаех, че не ще ми се гневите дълго. — Тя коленичи пред него и прилепи устни върху вътрешната страна на бедрото му. — Простете ми. Ще направя всичко, за да забравите безсрамието ми.

При тези думи тя го замилва, загали с език, с ръце пред погледа на Теа, потресена от видяното.

Той откликна на ласките — недвусмислено и безсрамно.

Ръцете му се вкопчиха в страничните облегалки на стола, а погледът му срещна нейния. Лицето му се наля с кръв, а чувствените устни сякаш бяха набъбнали още повече.

— Остани — произнесе той с предрезгавял глас. — Гледай. Желая да присъстваш.

Тялото ѝ пламна и огънят достигна страните ѝ. Благовонията, ароматът на мускус и пламтящ кедър пронизаха обонянието ѝ. Помещението сякаш бе заредено докрай с енергия, пулсираше, изпълнено с еротични образи, шумове, благоухания. Невидима сила пристегна гърдта ѝ. Задъха се.

Той издържа на погледа ѝ.

— Остани — повтори.

Тя се обърна и хукна нагоре по стъпалата. Сърцето ѝ тупкаше до болка, а по тялото ѝ пробяга пареща тръпка. Може би той бе прав и наистина бе създание Луциферово. Боже на небесата, никога не бе усещала нещо подобно и... наистина изпита остро желание да остане в залата, в която се ширеха грях и похот.

Но не да наблюдава отстрани.

— Къде е онзи проклет кош?

Теа разтвори стреснато очи. Пред леглото ѝ бе застанал Уеър.

— Какво? — Тя седна, притискайки завивката към себе си. Още не се бе зазорило, сумрак изпълваше стаята ѝ. — Какво правите тук?

— Коша!

— Той си е мой — възнегодува тя. — Не можете да ми го вземете.

— Искам не кошa, а само един лист — за да открия дървото.

Удивена, тя вдигна поглед.

— Ще потърсите черница, така ли?

— Нали ти обещах... или не си спомняш? — изръмжа той.

— Сега ли?

— Много питаш. Търпението ми се изчерпа. Главата ми буквално бучи, стомахът ми се бунтува, а и доспехите ми тежат като падащ мост на крепост. Затова казвай къде е този дяволски кош.

— До прозореца. — Изправи се бързо в леглото, загъна се със завивката и скочи на крака. — Но не ви трябва листо. Идвам с вас.

— Отвори кошa!

Тя дръпна закопчалката и вдигна капака.

— Не са останали много.

Изпълнен с погнуса, той се загледа в гърчещата се маса гъсеници.

— Сили небесни, сякаш гледам в стомаха си. — Облегна се на перваза. — Дай ми най-сетне едно листо.

Теa се пресегна предпазливо и извади половин лист.

— Не са останали по-големи. — Съзря малка гъсеничка върху повърхността на листа и внимателно я пусна обратно в кошa. — Само че няма да ви е нужно, защото ще ви помогна в търсенето.

Той поe внимателно листото и се обърна.

— Ти оставаш тук. — Още недоизрекъл тези думи, и вратата се тръшна зад гърба му.

Тя пусна завивката, пресегна се към роклята, затегна колана около талията и затърси сандалите си. Взе ги в ръце, излетя от стаята и се спусна по студените каменни стъпала към двора. Пред очите ѝ млад воин бе хванал юздите, а Уеър се метна на седлото.

— И аз идвам. — Заподскача на куц крак, обувайки същевременно единия сандал. — Без мен ще загубите много време. Безсмислено е.

Той не удостои думите ѝ с отговор.

Теa успя да напъха и втората обувка на крака си.

— А ако донесете листа от друго дърво?

— В такъв случай ще ида отново и ще намеря истински листа.

— Аз ще му помогна. — Яздейки, Кадар се приближаваше към тях откъм конюшните. — Едва ли ще се отдалеча много. Зрението ми е като на сокол. От километри различавам и най-малкото листенце.

— Ти също оставаш тук — прекъсна го Уеър.

Кадар поклати глава.

— Необходим съм ти.

— Не ми е нужен никой. Тръгвам сам.

Кадар се прозя.

— Много ми е рано още за спорове. Вземи охрана със себе си и ще остана тук на драго сърце.

Погледът на Уеър се спря на планината.

— Няма да излагам хората си на опасност, след като не мога да им предложа плячка.

Опасност ли? Теа изгледа смаяна двамата мъже.

— В такъв случай се налага да те придружа — повтори Кадар твърдоглаво, — за да пазя собствеността си.

— Не съм твоя собственост.

Кадар подкара коня си.

— Надявам се, че си взел провизии в чантата. Защото ние не се храним с листа като бубите, нали?

— Ти няма да идваш с мен.

Кадар се усмихна на Теа.

— Трябва да ни имаш доверие. Ще помогнем на животинките — за да не ти измрат.

В този миг Уеър изрече със студен глас:

— Не става дума за игра. Минеш ли тази порта, смятам да те сваля най-грубо на земята. Ти просто няма да дойдеш с мен, ясно ли е?

— Уеър, аз... — Кадар млъкна в мига, в който срещна погледа на Уеър. После обаче въздъхна тежко. — Не е лесно човек да притежава същество като теб. Поне ще се пазиш ли?

Уеър кимна и насочи коня си към крепостните врати.

Да, той бе с доспехи. Теа не бе обърнала особено внимание на ризницата, но след словесната размяна между двамата наличието на доспехи придобиваше нов смисъл.

— Опасност ли го заплашва? Нали отива само до подножието на планината?

Кадар се загледа след Уеър докато последният прекоси портата и смръщи чело. — Рано е още — промълви. — Може и да се справи.

— Да не би разбойници да върлуват в планините?

Кадар само поклати глава.

— Не, не са разбойници.

Уеър изчезна от погледа им и Кадар се обърна към нея.

— Не се ядосвай. Вината не е твоя. Има неща, които не знаеш.

Наистина не зная още нищо, помисли си тя отчаяна. Всичко изглеждаше лишено от всякаква логика.

— Помолих само за няколко листа от черница, а съдейки по държането ти, човек ще рече, че съм поискала от него да превземе цял град.

Кадар се усмихна.

— Ако му беше наредила, той и с армия щеше да тръгне. Само че за една черница не би повел армия — гордостта му забранява. Вярно, Уеър твърди, че не притежава добродетели, но както виждаш, думите му не отговарят на истината.

— Не зная нищо за неговата гордост и достойнство. Просто придава прекомерно значение на нещо съвсем обикновено.

— Сигурно си права. — Кадар я подхвана за лакътя. — Сега обаче не можем да му помогнем с нищо, налага се да чакаме. Искаш ли да ми видиш соколите?

— Нима отглеждаш соколи? — Тя пое след него по стълбището. — За ловуване ли ти трябва?

— Да, за лов. Освен това обичам да ги гледам как се реят из небесата. Няма по-красива гледка от летящ сокол. — Той се спря за миг и двамата пристъпиха в двора на крепостта. — Първо обаче трябва да закусиш. Все още не си се възстановила напълно.

— Чувствам се малко уморена, но иначе съм здрава.

— Умората може да породви болест. Трябва да събереш силите си, за да отгледаш своите буби. Ти наистина ли бродираш толкова добре?

— Да, в Константинопол бях най-добрата в занаята. — Момъкът се позасмя и тя го изгледа учудено. — Наистина съм най-добрата.

— Не се и съмнявам. Просто съм запленил от липсата на каквато и да било скромност в думите ти. Впрочем сама по себе си самоувереността е възхитително качество. Тя е нещо като красив отблясък върху повърхност от благородно дърво.

— Значи, лорд Уеър ти е съобщил за разговора ни, така ли? Не бях съвсем сигурна дали е запомнил онова, което му разказах.

— О, той помни всичко. — Внезапно усмивката му угасна. — Но понякога тази му способност може да се превърне в проклятие.

— Да, така е. — Тя самата помнеше неща, които би предпочела да забрави колкото се може по-бързо.

— Не се учудвам, че ме разбираш толкова добре. — Кадар я въведе в просторната зала. — Така, а сега ще те нахраним. Защото иначе няма да се възхитиш на птиците ми, както заслужават.

ГЛАВА ТРЕТА

— Това е Елеонор — изрече той и взе женския сокол от кафеза.
— Не е ли красавица? Кръстил съм я на Елеонор Аквитанска.

Птицата бе наистина великолепен екземпляр.

— Защо?

— Понеже е също толкова своенравна и буйна, а и мрази пленничеството си. Трябваше ми повече от година, докато успея да я опитомя. — Той се разсмя шумно. — Може да се каже, че с нея съм постигнал по-голям успех, отколкото крал Хенри със своята Елеонор. Кралицата така и никога не му се подчини.

— Баща ти ли ти е разказал тази история?

— А, баща ми ли? О, не. Той просто е посял семето си в корема на майка ми и я е изоставил, без дори и да се обърне назад. Тя ми разказваше, че е загинал геройски в битка срещу нейния народ. — Кадар се усмихна и впи поглед в черните очи на сокола. — За съжаление обаче той така и не научи за върховното постижение на живота си — че е създал човек като мен.

Теа установи с учудване, че в тона му няма и капчица ожесточение.

— Нима не го мразиш?

— Като дете го мразех. Бях петгодишен, когато майка ми почина, а животът по улиците на Дамаск бе изключително жесток. Станах крадец — отритнат и от двете народности, чиято кръв тече в мен. — При тези думи напъха Елеонор обратно в кафеза и отвори съседния. — Но аз успях да се издигна над тези неща.

— Как си го постигнал?

— Със силата на знанието. Буквално крадах знания — точно както плодове от пазара. Просто гледах и попивах всичко възможно — и от французите, и от народа на майка си. — Той извади от кафеза другия сокол. — За свой ужас установих, че и едните, и другите имат право... а също и че се заблуждават относно повечето неща на този свят. Кажи ми, възможно ли е да мразиш, след като под слънцето не

съществуват вечни и неоспорими истини? — Спря за миг и ѝ подаде сокола. — А това е Хенри. Той не е буен и див като Елеонор, а и не притежава нейната целеустременост. Ако тя например съзре плячка, никога не се отказва от нея. Сигнал съм до извода, че по време на полет женските проявяват значително повече решителност от мъжките. — Погледът му пресрещна нейния. — Не си ли забелязала тази особеност? — Той нямаше предвид соколите.

— Първо обаче трябва да се издигнат във висините — отговори тя. — Лошото е, че винаги се намира някой, който да ги затвори в клетка и да ги използва. Дори и ти, Кадар. Нали?

Той кимна.

— Такава е природата човешка — рече той и сложи сокола обратно в клетката. — Когато обаче изпълнят предназначението си, ще ги пусна на свобода.

— Предназначението им е да ловуват, така ли?

— Всъщност по-скоро да залавят. — Той заключи внимателно клетката. — Саладин, а и някои от франкските пълководци използват пощенски гълъби, чрез които изпращат нареждания на войските си. От своя страна Уеър реши да им се противопостави — соколите пресрещат гълъбите и последните така и не достигат целта си.

Думите си Кадар произнесе с равен, едва ли не безразличен тон, но въпреки това тръпки побиха Теа, като си представи как жестоката, необузdana Елеонор умъртвява гълъба във въздуха.

— Животът е постоянна битка. Човек не може да я прекрати, единственото, на което е способен, е да си избира бойното поле — изрече той, сякаш отгатнал мислите ѝ. — Достигне ли някой от гълъбите своята цел, загиват едни люде. А ако соколът залови гълъба, загиват други.

В гласа му не се долавяше и сянка на жестокост, но в съзнанието на Теа сякаш изникна образът на един друг Кадар — по-мрачен, по-непоколебим.

— И ти избра бойното поле на лорд Уеър, така ли?

— Да, за момента. — Той се разсмя. — Такава ми е орисията, спасих му живота преди време. Ето защо за мен е немислимо той да загине.

— По какъв начин се запозна с него?

— Раних го и го намерих да бере душа. Искал е да се скрие при стареца от планината, но не успя да се добере до него.

— Стареца от планината ли? Кой е той?

— Шейх Рашид ел Дин Синан, царят на асасините. Уеър бе намислил умен ход. Защото без покана всъщност никой не се осмелява да се приближи до владенията на Синан.

— А ти как се озова на това място?

— Познанието ме заведе там — усмихна се той. — Човек е длъжен да познава тъмните му пътеки не по-зле от светлите. Разбира се, понякога се случва да научиш твърде много и да проникнеш твърде дълбоко в дебрите му. Аз изгубих пътя и тъкмо решил да се връщам обратно в Дамаск, се натъкнах на Уеър.

— Той от кого е бягал?

Първоначално Кадар сякаш се поколеба дали да отговори, но после вдигна рамене.

— Всъщност всеки в тази страна знае за какво става въпрос, така че няма да издам никаква тайна, ако ти кажа, че е избягал от тамплиерите. Ти чувала ли си за тях?

— Нищо конкретно... само че представляват орден от монаси воители. Още, че са най-храбрите бойци на християнския свят, а и най-богатите. За огромни суми те предлагат услугите си както на търговци, така и на крале. Например Николас ги бе наел веднаж да охраняват един керван до Кайро. — Тя сбърчи чело, опитвайки се да си спомни точно какво още е чувала за ордена. — Голяма част от напечеленото се изпращало на папата, но оставало и предостатъчно за техните собствени съкровищници.

— Да, не е трудно да се досети човек защо папата се отнася тъй доброжелателно към тях. — Кадар леко прокара показалец по перушината на сокола. — А и защо е предоставил толкова власт на тамплиерите, от тях се страхуват повече, отколкото от Саладин.

— А защо преследват лорд Уеър?

— За съжаление те никак не си падат по блудни синове и се стремят с цената на всичко да ги изтрият от лицето на земята.

Тя поклати неразбиращо глава.

— Не ми е ясно за какво говориш.

— Уеър е бил тамплиер. Може би най-големият воин в ордена. Когато го прогонили, Великият магистър издал заповед да го убият.

Теа го изгледа, невярваща на ушите си.

— Нима е бил монах?

Кадар избухна в гръмогласен смях.

— И аз бях силно учуден... преди да го опозная по-отблизо. Характерът му е значително по-многогранен, отколкото може да си помисли човек.

Внезапно я връхлетя споменът за залата, осветена от огъня: той седнал, а Таса го милва с устни.

— Значи монах? — повтори тя.

— Стигнал съм до извода, че като преживяване битката на бойното поле може да те развълнува, да те разтърси така, както може да го стори и една жена. А пък тамплиерите са особен род хора.

— И защо са го изключили от редовете си?

Усмивката му угасна.

— За това трябва да питаш лично него.

— Мога да си представя. — Тялото на лорд Уеър от Дундрагон излъчваше чувственост с всяка своя пора. Такъв човек не би могъл да се придържа към правилата на въздържанието. — Той не е монах.

— Да, вече не е. — Кадар наклони глава встрани. — Е, аз ти казах за опасността, от която бяга Уеър. А ти, Теа от Димас, ти от какво бягаш?

Внезапната атака я връхлетя изневиделица. Беше се увлякла в желанието си да разкрие многопластовата личност на Кадар, а и удивителната история на лорд Уеър занимаваше ума ѝ, така че последният въпрос я завари напълно неподготвена.

— Дойдох, за да отворя собствена работилница за копринено везмо.

— Наистина похвална цел. Само че тази страна не е гостоприемна към жените, които разчитат единствено на собствените си сили.

— Така е и в други страни, но аз притежавам високо ценени умения. Смятам да се установя и да си намеря работа, докато събере достатъчно пари, за да открия собствена работилница. Гражданите на Дамаск търгуват от много отдавна с качествени бродерии.

— Които обаче не са толкова добри колкото твоите, така ли?

Тя само разтърси глава.

— Липсва им въображение. Истинският творец проявява майсторството си както в предварителната скица, така и в изпълнението на работата. В Дамаск обаче от сто години постоянно повтарят едни и същи мотиви.

— Откога си в този занаят?

— От най-ранно детство. Не помня да съм правила нещо друго. Първо ме научиха да заплитам килими, но после майка ми успя да го убеди, че силата ми е във вземането.

— Го? Кой е той?

Всеки отговор я вкарваше в нов капан. Единственото сигурно нещо бе да не отговаря на въпроси. Тя обърна гръб на кафезите и отиде до прозореца. Крепостните съоръжения не се състояха единствено от зидове и укрепления, както ѝ се струваше първоначално. На север се ширеше зелена площ, осеяна с дървета, която стигаше до стръмна скала и внезапно пропадеше надолу.

— От тази кула се вижда много надалеч. — Погледът ѝ се спря обратно на върховете насреща. — Какви са онези къщи там на юг?

— Това е селото Джеда. Цялата прислуга и всички воители в Дундрагон са оттам. Един френски рицар възнаградил Уеър с тази крепост като награда за военна подкрепа — тази страна се оказала твърде несигурна за вкуса на рицаря. Когато обаче поел обратно към Франция, той взел и своите хора, така че се наложило Уеър да набере офицери и войска сред младежите от околността. — Той поклатил глава. — Военачалниците, постъпили на служба при Уеър, използвали претекста, че в борбата против Сатаната са оправдани всякакви средства. Не е безопасно да имаш за враг тамплиерите, затова никой не смее да премине открито в лагера на отстъпника.

— Значи и ти си в опасност, така ли?

— Обясних ти вече, че нямах никакъв избор. Той ми принадлежи. А и животът, прекаран с Уеър в тъмнината, ме научил на не по-малко неща, отколкото и пребиваването при стареца от планината.

Навсякъде сенки. Но все пак денят изглеждал светъл и безопасен.

— Той би трябвало да се върне преди здрачаване, нали?

— Ако е рекъл Господ, да! — Кадар пристъпил до нея и се загледал в планините. — Не си ли дойде дотогава, тръгвам да го диря.

Поредното загатване за възможна опасност. Тя изобщо не бе в състояние да разбере тези люде. Смяташе Кадар за мек и изтънчен човек, а се оказа, че той се е учил от папачта. А пък лорд Уеър, когото познаваше като брутален и безмилостен, очевадно рискуваше твърде много, тръгвайки да ѝ търси черничев лист. Не, нищо не изглеждаше ясно и очевидно в този непознат свят.

И все пак цялото това безредие бе за предпочитане пред задушавания порядък в дома на Николас. Вярно, там имаше нужното спокойствие и можеше да се съсредоточи върху фината бродерия, но пък бе затворена в тясна клетка. Тук, в Дундрагон, тя бе по-свободна и в мига, в който крепостта останеше зад гърба ѝ, животът ѝ щеше да се нареди. Трябваше само да потърпи още малко.

— Можеш да ни вярваш — рече Кадар с тих глас. — Ние знаем какво означава да те преследват.

Уви, не биваше да има доверие в никого. Просто нямаше това право — в противен случай рискуваше и съдбата на Селена. Тя не отговори и Кадар се обърна с гръб към прозореца.

— Денят ще бъде дълъг. Искаш ли да изиграем партия шах?

— Не познавам тази игра.

— А някоя друга?

Тя поклати глава.

— Не съм се занимавала с подобни неща.

— Игрите са нужни. Те упражняват ума и разведряват душата.

— Не са ми необходими игри. Имам си своята работа.

Той я подхвана за лакътя и я побутна към вратата.

— Може пък точно на теб да са по-необходими, отколкото на мнозина други. Ела, ще те науча да играеш шах.

Следобед Уеър най-сетне се натъкна на горичка от черничев дървета. Крайно време беше. Жегата го измъчваше, главата му бучеше, а настроението му бе паднало до най-ниската си точка.

С един удар на меча отсече голям клон и го изгледа как се сгромолясва на земята. Слезе от коня и се зае първо да обира листата, след което ги хвърляше в коша.

Света Дево, бе заприличал на някаква благородна девица, приклепнала на моравка в топъл майски ден! Това не е работа за

рицар!

Какво ли количество трябваше да набере? При всяко приклякване изпитваше чувството, че главата му ще се търколи на земята наедно с шлема. Зае се да брули листата от клона. Хвърли мрачен поглед в коша и установи, че едва-едва са покрили дъното. Отсече следващия клон, а след това още един.

Достатъчно. Да мрат проклетите му гадини, ако не им стигнат тези листа, помисли си той с неприязън. Захлопна обратно капака и вдигна коша обратно на седлото.

Внезапно осъзна. Някой го наблюдава.

Започна да закрепва коша, но застина, преди да е приключил. Всички мускули по тялото му сякаш се бяха вцепенили.

Ваден.

Винаги долавяше присъствието на Ваден. Свързваше ги невидима нишка, която никой никога не бе прекъсвал. Каква ирония на съдбата. Да загине по този нелеп начин. Не в битка, а събирайки листенца за копринени буби.

Продължи да стои така, опрял глава на седлото. Как му бе омръзнало цялото това дебнене. Струваше му се, че е прекарал целия си живот в очакване точно на този последен миг. Внезапно го обзе абсурдното желание всичко да приключи веднаж завинаги.

Извърна се светкавично, свали шлема от главата си и погледна нагоре към скалистия склон.

— Тук съм, Ваден — извика той силно. — Хайде, само един точен изстрел в окото. По-лесно е, отколкото да търсиш отвор в доспехите?

Спомни си как веднаж стрелата на Ваден улучи противника точно в такъв тесен отвор. Този мъж бе надарен със сила, спокойна ръка и смъртоносен прицел. Уеър не бе виждал през живота по-добър стрелец с лък от Ваден.

Изправил глава, той стоеше в очакване на неминуемото.

Безмълвие. И никакъв съсък на летяща стрела.

Но въпреки всичко Ваден бе тук. Защо ли се бавеше още?

Уеър бавно намести шлема обратно на главата си. После бавно, бавно се покатери на коня.

Може би този ден Ваден не бе в настроение да убива. Само че този мъж никога не се влияеше от настроенятията си. Единствената сила,

която го ръководеше, бе леденият разум. Уеър продължи да изчаква — даваше на Ваден още една възможност. После подкара коня по посока на стръмната пътека, водеща към Дундрагон.

Все още бе възможно да изпрати стрелата в целта.

Ваден все още държеше под прицел тъкмо онова място в гърба на Уеър, където се събираха две отделни части от доспехите му.

Позабави се, а после бавно сведе лъка надолу.

Ако наистина желаше да стреля, щеше да го стори още в мига, в който Уеър бе застанал в подножието на склона, вперил поглед нагоре. Можеше да го убие и така всичко щеше да приключи веднаж завинаги. Завръщането му в ордена нямаше да представлява проблем, а и тайната щеше да си остане запазена завинаги.

Ако узнаеше, че не е стрелял, Великият магистър щеше да погледне на действията му като на предателство към ордена. Загинеше ли Уеър, крепостта щеше да остане без закрилник, щяха да я сринат със земята и щяха да избият всичките ѝ обитатели.

Ваден върна стрелата в колчана. До този момент не бе позволявал на Великия магистър да направлява действията му, нямаше да му го позволи и сега. В качеството си на избран изпълнител на присъди той сам бе в състояние да прецени кой да загине и кой да живее. Не бе напълно сигурен дали Уеър е споделил с някого какво е видял в съкровищницата. След онази нощ бе пролята предостатъчно кръв.

Заби шпори в хълбоците на коня и пое с нежелание по лявата пътека, която водеше на юг. После щеше да прекоси долината и на следващата вечер щеше да пристигне в Акко. Великият магистър бе изпратил вест — искаше да се срещнат в лагера в Акко. Не откликна на първата заповед, но все пак се налагаше да укроти избухливия, непостоянен темперамент на магистъра, в противен случай можеше да се стигне до грешки, които после трябваше отново да поправя.

Хвърли поглед към обезлистените клони, нахвърляни под дървото и набърчи чело. Какво, по дяволите, вършеше Уеър на това място?

— Върна се! — Кадар отмести стола, забравил за играта. — Чух подвижния мост. — Още недоизрекъл тези думи, той излетя от залата.

Теа се изправи и го последва. Почувства, че и тя споделя облекчението, което долови в словата на Кадар. От вниманието ѝ не бе убягнала разсеяността му в последните два часа и неговата тревога се пренесе и върху нея.

Уеър премина с коня си през портала точно в мига, в който тя се спусна по стъпалата към двора и застана до Кадар. Слънцето залязваше и фигурата на ездача се очертаваше като тъмен силует на фона на пламналия небосвод.

Кадар погледна нагоре към Уеър и заслони очи с ръка.

— Той не те ли последва?

— Да, но сдържа ръката си. — При тези думи рицарят развърза коша и го пусна на земята. — Листата ти.

— Защо? — попита Кадар.

— Откъде да знам? — Слезе от коня и се обърна към Теа. — Тези ли са?

Тя коленичи върху калдъръма и отвори капака. Очите ѝ съзряха познатите назъбени листа и въздъхна с облекчение.

— Да.

— Достатъчно ли са?

Тя кимна утвърдително.

— Ще стигнат най-малко за месец. Дотогава ще се установя в Дамаск и ще намеря нови.

— Тази работа ще стане много по-рано. — Той се извъртя рязко и се отправи към стъпалата. — Не я искам повече тук, Кадар. Трябва да тръгнете двамата.

— Винаги си бил негостоприемен. — Кадар го последва до стълбите. — Този път обаче ти прощавам. Очевидно брането на тези листа те е изтощило доста.

Уеър сне шлема и впи поглед в Кадар.

— Не биваше да те оставям да стоиш тук толкова дълго. Време ти е вече да изчезваш.

Изглежда уморен, помисли си Теа. Стойката му бе стегната и изправена, но от угълчетата на устните се спускаха дълбоки гънки, а от странно хлътналите му очи встрани като ветрило се връзваха бръчки. Сякаш от тялото умората се бе предала на душата му.

— Нужна ви е баня и един добър сън през нощта — възкликна тя импулсивно, скочи на крака, сграбчи коша и се завтече към него. — Ще кажа на Ясмин да стоплят вода. — После се обърна към Кадар. — Заведи го в стаята му и му помогни да свали доспехите си.

— Няма никаква нужда Кадар да ме завежда, където и да било.

— Глупости. Приличате на човек, който всеки миг ще припадне. — Хвърли бърз поглед към врата му и поклати глава. — Мускулите ви са напрегнати и сгърчени. Болката обаче може да се изцери.

— Не ме боли нищо.

— Кадар, помогни му да снее доспехите — нареди Теа с категоричен тон. — Не търпя подобни извъртания. — Мина бързо покрай него и влезе в залата. За малко не се сблъска с Ясмин, която тъкмо слизаше по стълбите. — Гореща вода за лорд Уеър.

Слугинята я изгледа хладно.

— Наредих каквото е нужно, още щом го видях да влиза в двора. Не е необходимо да ми напомняте задълженията, известно ми е какво дължа на своя господар. Ще пратя да извикат Таса и тя ще се погрижи за него.

— Това е моя работа.

— Ще извикам Таса — повтори отново Ясмин.

— Ах, наистина ли! — Теа се помъчи да не избухне. — Ето какво, днес той ми оказа голяма услуга и аз съм длъжна да му се отблагодаря. — Съзирайки обаче каменното лице на Ясмин, внезапно я заля гняв. — Нямам никакво желание да измествам Таса в кревата на твоя господар. Интересува ме единствено здравето му.

Ясмин я изгледа изпитателно, след което по устните ѝ плъзна някакво подобие на усмивка.

— Да не би да сте някоя девственица, та не знаете, че най-доброто лекарство за физическото здраве на мъжа е жена да удовлетвори желанията му?

Очите ѝ обаче се разшириха от учудване в мига, в който съзря изражението върху лицето на Теа.

— Нима е възможно да не...? Но вие се държахте толкова хладнокръвно, щото си помислих, че... — Челото ѝ се набърчи. — Защо не ми казахте? Имам си по-важна работа, отколкото да се занимавам тук с някакво си съперничество, което просто не

съществува. Таса не бива да се бои от жена, която не притежава любовен опит.

Теа я изгледа възмутено.

— Не съм длъжна да казвам на всеки, че още не съм била с мъж.

— Не на всеки, а на мен, бяхте длъжна да съобщите... ако искате престоят ви тук да бъде поносим. — Ясмин разпери ръце. — Можете да се погрижите за господаря ми. Дори няма да е зле да му се отдадете. В мига, в който падне булото на вашата непорочност, интересът му към вас ще секне и той ще подири контраста в лицето на Таса с нейния фин усет към тези неща.

— Колко пъти трябва да повтарям — не се интересувам от мъже.

— Покоите на господаря са през две врати от вашите. Омар ще донесе водата. На шкафа в коридора ще намерите мехлем и есенции.

При тези думи Ясмин се оттегли и Теа я проследи с безпомощен поглед. Изпитваше чувството, сякаш е застанала срещу течението на буйно течаща река. Внезапната промяна в поведението на Ясмин бе твърде смущаваща, както впрочем и всичко останало в Дундрагон.

Е, поне днес няма да ми пречи, помисли Теа. Защото само един Бог знаеше как щеше да се държи тази жена следващия ден. Обърна се и се завтече нагоре по стъпалата, за да потърси есенциите.

Теа откри Уеър, вече разположен във ваната. Бе притворил очи, а главата му почиваше върху издигнатия заден ръб.

Кадар й се усмихна, седнал с кръстосани крака пред камината в далечния край на стаята.

— Внимавай! Настроението му не е на желаната висота и ако не му се харесаш, може и да те удави.

— Изобщо не съм го и виждала в добро настроение. — Теа пристъпи неохотно напред и придърпа малкото трикрако столче до ваната. — Така че как да сравнявам? — После хвърли шепа ароматни листа във водата. — Ако не друго, поне ще мирише на хубаво.

— Изчезвай — обади се в този момент Уеър, без да отвори очи. — Имам си предостатъчно слуги, които да ме изкъпят.

— Е, да се изкъпете можете и сам. Само че аз съм дошла тук за друго. — При тези думи се разположи на столчето и наля благовонно масло в шепата си. — Ще знаете, че в началото е малко неприятно.

В този миг Кадар се изправи.

— Мисля, че трябва да тръгвам. Ще кажа да ми поднесат вечерята горе. Трудно понасям кръсърците.

— Бъзльо — дочу се откъм ваната.

— Не, предвидлив умник — поправи го Кадар и излезе.

Теа зарови пръсти във вцепенените вратни мускули на Уеър.

— Оох! — Той се опита да извърти глава и я изгледа гневно.

— Мирно. — Пръстите ѝ се заровиха още по-дълбоко. — Мускулите ей сега ще се отпуснат.

— Ей сега ли? — Тялото му потрепери. — Искаш да ме измъчваш.

— Ако беше така, щях да оставя мускулите ви, както си бяха. Сега обаче запазете мълчание и ме оставете да си върша работата.

— Утре ще имам синини.

— Ще минат. И аз вчера като се събудих, открих по себе си синини. Днес вече избледняват.

— Синини ли? Къде по-точно?

— По раменете. Не помните ли — когато ме открихте, не бяхте особено любезен с мен.

На лицето му се изписа сърдита гримаса.

— Явно искаш да ме загризе съвестта. Не съм забелязал никакви синини по теб.

Тя си припомни безсрамния му поглед и жар заля цялото ѝ тяло.

— Да, но вие не гледахте към раменете ми.

Той отново се умълча за миг.

— Вярно, не съм. Бях се загледал в... Сили небесни! Да не би да си скрила кинжал в ръката си? Сякаш някой забива ножове в тялото ми!

— Така и трябва да бъде. Болката предшества облекчението.

— Убедена ли си, че в момента не си откъщаваш?

— Никога не би ми и хрумнало подобно нещо. — В себе си обаче Теа признаваше, че изпитва известно задоволство от факта, че е толкова безпомощен. — Вярвам, че дългът е нещо, което трябва да се изплаща. Оказахте ми голяма услуга и аз отвърщам със същото.

Отново го прерязаха множество ножове и той задиша тежко, борейки се за глътка въздух.

— И как ги правиш тези неща? Като ме влудяваш от болка, така ли?

— О, не, нали ви казах, че искам да ви направя подарък. Например везана туника, която ще възхити всички.

— Задръж си подаръка. Аз съм обикновен човек. Никога не бих си сложил такава дреха.

Теа се замисли за миг.

— В такъв случай ще уشيا за вас бойно знаме. Воинът трябва да си има пряпорец, нали? Какво да избродирам върху му? Допада ли ви например изображение на сокол?

— Безразлично ми е. Не си прави изобщо труда. Аз се бия за злато, а не за прослава.

— Да, точно така, знаме — потвърди тя решението си. — Всички рицари в християнския свят ще ви завидят за придобивката.

— Ако това наистина стане, значи са пълни глупци — избухна той неочаквано. — Не е нужно никой да ми завижда.

За момент тя поспря да го масажира, след което обаче продължи.

— Вие сте богат човек. Притежавате разкошен замък. Сигурно не са малко хората, които охотно биха заели вашето място.

Той не каза нито дума.

— Е, ако не за друго, поне ще ви завиждат за знамето.

Той почувства, че мускулите му се отпускат.

— Убедена ли си, че можеш да сътвориш такова чудо?

— Естествено!

Той се разсмя на глас.

— Не трябваше да те оставям насаме с Кадар. Той също се смята за чудотворец.

— Изобщо не става въпрос за чудо. Просто имам усет за красивото. — Вратът му се отпусна и вече не се налагаше да натиска много. — Освен това човек не бива да скромничи, когато оценява труда си, защото иначе и другите няма да го оценят.

— Каква жалка, плачевна участ!

— Сега вратът ви по-добре ли е?

— Да, имаш силни ръце. — След което добави с язвителен глас: — Във всеки случи не ръце на дама, боцкаща гергефа.

— Като дете тъчах килими. Майка ми склони Николас да ме изпрати да се науча на вземо, всъщност бях доста закъсняла. Тя цели

три години разпъва мускулите на ръката и пръстите ми.

— Да разпъва ли?

— Ами да. Детските кости не са още напълно развити и когато едно дете часове наред тъче килими, пръстите и ръцете се разкривяват и обездвижват и накрая не стават за нищо друго.

— Боже мили... Защо тогава се използват деца за тази цел?

— О, малките ръчички са особено подходящи — отвърна тя с безизразен тон. — Навсякъде използват деца за тъкане на килими.

— И ти ли ще действаш по този начин?

— Не, има и други възможности. — След което рече доволна: — Мускулите ви са се разхлабили почти напълно. Сега трябва да настъпи и приятното отпускане.

— Вярно, така е. — Той отново млъкна за миг. — А майка ти... тя какво правеше с твоите ръце?

— Всяка вечер ги разпъваше и мачкаше. На всеки четири часа правехме почивка и тя ме караше да разтварям и свивам ръцете си.

— Но защо изобщо е позволила да се отнасят така с дъщеря й? — попита той грубо.

— Мисля, че вече сте се отпуснали напълно — рече тя и махна ръцете си от гърба му. — А сега Омар трябва да донесе горещца...

Внезапно ръката му се стрелна и я сграбчи за китката, същевременно погледът му си остана закован някъде напред.

— Е, защо?

— Пуснете ме!

Той притегли ръката й към себе си и най-сетне тя попадна в полезрението му.

— Малки — промърмори той, — чисти и красиви. — Потърка с палец един мазол върху показалеца й. — Но също така и силни. Харесват ми ръцете ти, Теа от Димас. — Поднесе ръката й към устните си и прокара език по нея. — Много щях да се ядосам, ако бяха обезформени.

Дъхът й замря.

— Нямаше да се стигне дотам — в такъв случай пътищата ни нямаше да се пресекат. Аз никога нямаше да поема към Дамаск, ако умеех само онова, на което са ме учили като дете.

Езикът му повторно се плъзна по дланта й.

— Защо майка ти е проявила такава жестокост и е позволила да изтезават дъщеря ѝ?

— Майка ми не бе жесток човек. — Всеки път, когато докоснеше дланта ѝ, някаква странна тръпка пробягваше по ръката ѝ и по цялото тяло. — Не... престанете.

— Маслото на ръката ти ухае на лимони. Обичам този вкус. Кажете, защо не се е грижила по-добре за теб?

— Тя... не е имала друг избор. Умоляваше Николас да... — Бе казала прекалено много. Сили небесни, миналото отново я връхлетя. Дръпна решително ръката си и скочи на крака. — Защо ме разпитвате? Скъсала съм с онова време. А и майка ми почина.

— Как е умряла?

— От треска. През онази зима тя покоси много жени. — Теа забърза към вратата. — Ще ида да повикам Омар...

— Теа...

— Не отговарям на повече въпроси — рече тя с ръка на дръжката.

— Благодаря ти!

Тя се обърна. Едрото му тяло блестеше като лъснат бронз във водата, но погледът ѝ бе прикован от нещо друго. Нима бе възможно върху лицето на един звяр да се появи такова благо изражение?

Той побърза да сведе поглед.

— Макар че не се нуждаех от услугата ти — добави самодоволно. — Само мъничко се бях вдървил. — На лицето му отново се появи познатото сърдито изражение. — Е, може би е било малко повече от „мъничко“...

По устните ѝ заигра усмивка. Този мъж се цупеше като ядосано малко момченце.

— Освен това не искам Омар. — Той се пресегна към сапуна. — Изпрати ми Таса.

Усмивката ѝ угасна. Не, не беше малко момче, а недоद्याлан, похотлив скот, който се забавляваше с жените като с играчки.

— Както желаете. — Вратата се тресна зад гърба ѝ.

В залата бе влязла Ясмин. Тя веднага забеляза навлажненото елече на Теа.

— Намокрили сте се. Той докосна ли ви?

— Не — отвърна Теа кратко. — Облегнах се на ваната. Не ме е пипал. — Независимо от всичко изпитваше чувството, че го е сторил. Гърдите ѝ бяха напрегнати и натежали, а по дланта си все още долавяше познатото парене. — Вече ти казах, че ме вълнуват други неща. — После се обърна и пое по коридора към стаята си. — Той иска Таса да го навести.

— Добре. Ще ѝ съобщя.

Теа заключи вратата, отиде до прозореца и разтвори широко капациите. Свежият въздух нахлу в стаята и охлади зачервените ѝ страни. Не можеше да си обясни защо този мъж ѝ въздейства така. Неговата недодяланост, както и животинската му, варварска чувственост ѝ бяха безкрайно чужди. Беше си представяла, че привлекателният мъж трябва да е хубав, изискан и отзивчив — точно като фина китайска коприна. Уеър от Дундрагон обаче можеше да се оприличи по-скоро на дебела кожа, обкована с метал. Сгреша, че се опита да му помогне.

Само че тя не би могла да действа по друг начин. Той изпълни своето обещание и, излагайки се очевидно на голям риск, ѝ достави онова, от което тя се нуждаеше. Дължеше му нещо повече от едно мимолетно приятно усещане.

— Донесох ви друга дреха.

Теа се обърна — в рамките на вратата бе застанала Ясмин. Жената пристъпи в стаята, приближи се и праметна синя памучна рокля върху облегалката на стола.

— Не можете да носите всеки ден тази рокля. Тя се цапа.

— Просто се е понамокрила, нищо повече. — Думите ѝ прозвучаха недружелюбно и тя се опита да се поправи. Хвърли бърз поглед на новата рокля и добави: — Цветът е много хубав.

— Лорд Уеър я подари на Таса, но синьото не ѝ отива.

— Таса? — възкликна Теа учудена. — Нима тя иска да ми подари нещо?

Ясмин повдигна рамене.

— Няма и да усети липсата ѝ. Тя има много рокли. Лорд Уеър отрупва с подаръци всяка жена от селото, която довежда в дома си. Когато след това тя се завърне обратно в Джеда, вече е притежателка на значителна зестра и представлява добра партия за женитба.

— Да, но ще я вземе ли някой за жена, след като... — Теа млъкна. Не желаше да засяга Ясмин — от вниманието ѝ не бе убягнал фактът, че Таса бе любимка на прислужничката. — В Константинопол мъжете ценят неопетнените жени.

В усмивката на Ясмин се долавяше лека горчивина.

— Тук нещата не стоят по-различно, но сиромашката Джеда не може да си позволи да проявява гордост. Земята не е плодородна и преди лорд Уеър да се засели в Дундрагон, ние не успяхме да изкараме дори и най-необходимото от тези голи хълмове. Той обаче взе младите мъже на служба при себе си, облече ги и ги научи да се бият. На по-възрастните мъже и жени даде работа в крепостта.

— А младите жени е взел за любовници — довърши Теа сухо.

— Е, и? Никога не е прибирал омъжени или пък девственици. Нашите жени идват охотно в Дундрагон. Той се възползва от тях в продължение на няколко месеца, след което ги връща обратно с много злато и те могат да си избират съпруг от цял куп кандидати.

— И с Таса ли ще се случи същото?

— Не! — отвърна рязко Ясмин. — Таса е различна. Тя ще остане. Тя го задоволява както никоя друга и няма да му омръзне никога.

— Вярвам ти. Много е хубава.

Ясмин вирна брадичка.

— Да, така е. Научила съм я дори да свири на лира. Не е особено умна, но има добро сърце и умее да преследва целта си. Ще успее да го убеди да отпрати останалите, а нея да задържи.

— А тя не иска ли зестра?

Ясмин се обърна рязко.

— Съблечете се и изпробвайте роклята. Сигурно ще трябва да я стесняваме — в ханша Таса е по-широка.

Теа поклати глава.

— Без нейното съгласие не мога да приема този подарък.

— Имате моето съгласие и това стига.

Теа наново поклати глава.

Ясмин я изгледа продължително и с възмущение.

— Голям инат сте. Имам право да раздавам такива неща. Таса изобщо нямаше и да е тук, ако не бях насочила вниманието на господаря върху ѝ.

— Може, но тази рокля все пак си е нейна, а не твоя, нали?

— Таса ще ви я даде веднага, щом поискам това от нея. Защото е послушна дъщеря.

Стресната от чутото, Теа разтвори широко очи.

— Дъщеря ли?

Ясмин само кимна.

— Хайде, а сега пробвайте роклята.

Замислена, Теа се преоблече.

— Да-а, значи си я изпратила лично в леглото на лорд Уеър.

— Да не намекувате, че съм превърнала дъщеря си в курва?

— Не съм казала подобно нещо.

— Тези неща не се произнасят на глас — отвърна Ясмин тъжно.

— Вие не знаете какво означава да нямаш дори и коричка хляб за храна. Не аз съм тази, която направи от Таса курва! Твърде късно разбрах, че продава тялото си по улиците на Джеда. Сторила го е, за да не загинем от глад. — Тя спря за миг. — Беше на не повече от дванадесет години.

Теа почувства как ѝ се повдига.

— И ти не можа да направиш нищо, така ли?

— Мъжът ми почина година след нейното раждане, а нямаше кой друг да ни помогне. За сама жена в Джеда друга възможност за оцеляване не съществува. — Тя впи поглед право в лицето на Теа. — И аз също продавах тялото си, но после остарях. А мъжете, както знаете, предпочитат млади, гладки тела. Таса решила да ми помогне така, както и аз се бях погрижила за нея.

— Извинявай — произнесе тихо Теа. — Не исках да те обидя.

— О, тези неща нямат значение. Гордея се с дъщеря си и пет пари не давам, че жените от селото ни отбягват, сякаш сме някакви прокажени. — Тя опна плата на роклята по талията на Теа. — Както и предполагам... трябва да се стесни. А сега я съблечете.

Теа го стори.

— А лорд Уеър знае ли, че ти е дъщеря?

Ясмин поклати глава.

— В началото се боях, че ще ме сметне за побъркана, задето му я посочих. Сега обаче това няма значение, все пак е по-добре да не знае.

— А ако я върне в селото?

— Това няма да се случи. Никога!

Припомняйки си снизходителното му държане към момичето, Теа не повярва напълно.

— Но ти нали каза, че може да я дари с богат чеиз?

— Нима досега не разбрахте за какво ви говоря? — възкликна Ясмин. — Тя не е като останалите. Курва е, разбирате ли? А мъжете не се женят за такива, колкото и богат да е чеизът. Просто тя може да живее от тези пари, докато свършат. После обаче ще се наложи отново да излезе на улицата. Не, не, тя трябва да остане тук, тук е на сигурно място.

Сигурност при Уеър от Дундрагон? Тази жена се бе хванала буквално за сламка, но не тя бе виновна, че разсъждава по този начин. Теа никога не бе смятала, че собствената и съдба е щастлива, но все пак не бе гладувала, освен това бе изучила и занаят и нямаше да се наложи да продава тялото си. В този миг осъзна съвсем ясно, че домът на Николас е бил за нея сигурен пристан.

— Надявам се, че където и да се намира, ще бъде на сигурно място.

Ясмин взе роклята и я преметна през ръка.

— Пазя я като зениците на очите си. — На вратата се обърна още веднаж и добави: — Роклята ще бъде готова още утре.

— Все пак попитай Таса дали ми я дава.

Ясмин смръщи сърдито чело.

— Добре. Макар, че си е чиста загуба на време. Тя винаги прави онова, което ѝ казвам.

— Говоря сериозно. — Уеър ухапа една кокоша кълка. — Напусни Дундрагон. Достатъчно си стоял тук.

Кадар поклати глава.

— Не, не е било достатъчно. В противен случай щеше вече да си придобил толкова изискани маниери, щото не би се и опитал да ме изхвърлиш тъй грубо от това място.

— Не се нуждая от ничия помощ. — Уеър отблъсна чинията от себе си и се облегна назад. — Къде е онази женичка?

— О, решила е да се лиши от несравнимото ти присъствие и е предпочела да се нахрани в своята стая. Вероятно си се държал

особено недружелюбно с нашата гостенка. Та тя е искала само да ти помогне.

— Не може да става и дума за недружелюбно отношение. — Помълча миг-два, след което добави: — Поне според моите представи, разбира се.

— Което не означава кой знае какво! — Кадар посегна към виното си. — А всъщност успя ли да ти помогне?

— Да. — След масажа мускулите му бяха омекнали и той се почувства така, сякаш целият се разтваря във водата. Но само миг покъсно хвана ръката ѝ и внезапно всичко се промени. Не, в името на Все светии, той не се бе държал нежно с нея! — Таса обаче стори повече за мен. — Не бе вярно. Наистина, Таса утоли желанието му, но кой знае защо не остана доволен. — Вдругиден трябва да заведеш гъркинята в Дамаск. Потърси ѝ работа в някой дюкян и остане с нея, докато посвикне. — Отпи глътка вино. — После си върви по пътя и не се връщай тук.

— Добро вино — обади се Кадар. — Мисля, че по-тръпчивите не ще задоволят вкуса ми. — Пристъпи към огнището и зае любимото си място пред пламъците. — Днес научих Теа да играе шах. Доста е схватлива, но има странни пропуски в знанията си. Така например може да чете, да пише и да смята, говори гръцки, арабски и френски, но през живота не е научила нито една игра, не е слушала трубадурски песни, не е виждала нито един танц. Знае какво става по света, но прави впечатление на човек, придобил знанията си зад дебели манастирски зидове.

При тези думи Уеър си спомни сухия разказ на Теа как е тъкала килими в дома на Николас и ръцете му несъзнателно стиснаха още по-здраво бокала.

— Дисциплината в манастирите едва ли е била по-сурова от онази, на което е била подложена.

— Можеш да ми вярваш, това момиче бяга от нещо — рече Кадар.

— Ако е вярно, че умението ѝ е толкова голямо, колкото твърди, то тогава тя представлява някаква ценност и сигурно я преследват.

— В мига, в който се установи в Дамаск, отговорността ми спрямо нея отпада. Отношенията ни трябва да се прекратят.

— Има отношения, които не могат да се прекратят. Все пак ти ѝ спаси живота, нали?

— Ще преустановя всякакви връзки с тази жена — настоя Уеър.

— Ваден е сдържал ръката си — промълви едва чуто Кадар. — Това може да означава, че опасността те е отминала.

Уеър съзнаваше, че Кадар не разбира докрай за какво става дума. Опита се да го предупреди, без да издава всичко, което знае, но в крайна сметка постигна обратен ефект — омаловажи заплахата. Защото опасността никога нямаше да се отдалечи, дори и след неговата смърт.

— Напусни Дундрагон. Иди в Египет. Ако искаш, можеш да идеш и на север, в Китай. Ходи, където щеш, но трябва да ме напуснеш!

Но Кадар продължи, сякаш Уеър не е казал нищо:

— Мисля, че преди да я заведа в Дамаск, трябва да открием от какво се страхува. Това може да стане и за по-малко от седмица. Ще ми бъде много неприятно, ако някой ден отново трябва да я спасяваш.

— В никакъв случай няма да се почувствам принуден да я... — Внезапно забеляза особения поглед, който му отправи Кадар и замлъкна. Безсмислено е да му говоря повече, призна той пред себе си, изпълнен с разочарование. Кадар щеше да стори онова, което си е наумил. — Другиден тръгваш на път. — Побутна стола си назад и се изправи. — А сега трябва да проверя защитните съоръжения.

— А аз ще си остана до огъня и ще си доизпия тази благородна напитка. — Кадар се облегна доволно на камината. — Ще обмисля също как да убедя Теа, че сме хора, достойни за нейното доверие... поне днес, както и през следващата седмица.

На третия връх не гореше огън.

Уеър бавно сви ръце в юмруци, гледайки вторачено в мрака.

Нещо не бе както трябва. Кадар би казал, че отсъствието на Ваден е добър знак, доказващ, че заплахата е отслабнала.

Само че този начин на мислене си бе чиста заблуда. Защото опасността не отслабваше никога, тя само приемаше друга форма.

Къде ли бе изчезнал Ваден?

— Не съм доволен от вас. — Великият магистър Жерар дьо Ридфор сбърчи сърдито чело. — Нима не се откри никаква възможност?

Отговорът на Ваден бе уклончив.

— Той винаги е заобиколен от войници. Впрочем на негово място и вие щяхте да сторите същото.

— Аз знам само, че докато е жив, заплахата нараства с всеки изминал ден. Сигурно е казал всичко и на този Кадар.

— Възможно е.

— А как стоят нещата с другите хора около него?

Шпионинът вдигна рамене.

— Не представляват опасност. Офицерите не го долюбват, нещо повече, страхуват се от него. Вика жени в крепостта, но никога за повече от три месеца. После ги връща обратно в селото, като ги възнаграждава богато. Прислугата държи на разстояние от себе си, което и отговаря на характера му.

— И въпреки всичко заплахата си остава — промърмори Великият магистър. — И така, значи нямате нищо за докладване, така ли?

За миг Ваден си припомни загадъчните клони по земята, но после поклати глава.

— Всичко си остава непроменено.

Великият магистър удари с юмрук по масата.

— Трябва да се промени. Чувате ли какво ви казвам? Този човек трябва да умре! Изминаха вече две години... въпросът отдавна трябваше да е приключил. Сгреших, като допуснах, че е по силите ви да се справите с него. Откъде можех да знам, че сте просто един глупак?

— Какво казахте? Глупак ли? — произнесе Ваден с възмутен тон.

— Да, глупак, некадърник, копеле и кучи син, който... — В този миг той съзря нещо в погледа на Ваден и се дръпна назад. — Да не би да ме заплашвате? Мен?

— Да ви заплашвам ли? Нима съм казал подобно нещо? Не, аз просто си стоя тук и нищо повече. — Ваден направи лек подигравателен поклон и се завъртя кръгом на токовете си. — Сега обаче дългът ме зове. Сигурно вече липсвам на Уеър.

— Ваден, не ме разочарвайте отново — изръмжа Жерар дьо Ридфор. — Нещата се проточиха твърде дълго.

— Е, в такъв случай ще трябва да си вземете друга котка, която да улови тази мишка!

— Знаете, че не мога. Въпросът е твърде деликатен и не мога да включа и трети лица. — Спря за миг. — Ако се справите успешно с тази задача, баща ви ще се гордее истински с вас.

— Когато му дойде времето, ще изпълня задачата. Но точния момент ще избера аз — отвърна Ваден и напусна шатрата.

Остана да стои под открито небе и задиша жадно чистия, хладен въздух. Буквално се задушаваше в присъствието на Великия магистър. Бог ми е свидетел, помисли си той, Дьо Ридфор просто е един надут глупак. Нима наистина този горделив фанатик си въобразяваше, че той, Ваден, ще се впечатли кой знае колко от последната му забележка? Та той не бе приел задачата заради ордена или баща си. Просто тази работа трябваше да се свърши, нищо повече. Стигнаше ли се дотам Великият магистър да определя кой кога и как да умира, нямаше да излезе нищо.

Дьо Ридфор се строполи върху един от столовете и се загледа замислен към изхода на шатрата, където току-що изчезна Ваден.

Кучият му син! Как изобщо се одързостяваше да разговаря толкова дръзко с него, Великия магистър? Крале и князе се боричкаха за благоволенieto на Дьо Ридфор, а този рицар без име, без благороден произход си позволяваше да го гледа презрително!

След Уеър щеше да умре и Ваден!

Баща му щеше да задава въпроси, но премахването на Ваден можеше да се представи като нещо наложително — знаел е твърде много, не е проявил необходимата предпазливост и други подобни.

В този момент обаче главният проблем представляваше Уеър от Дундрагон. Буквално го влудяваше фактът, че той, Великият магистър, не бе в състояние лично да унищожи този човек. Уеър бе като трън, забит в плътта му, и този трън трябваше да се извади.

Може би Уеър все още бе твърде силен и не можеше да бъде победен. Затова той, Дьо Ридфор, бе длъжен да предприеме действия,

които веднаж завинаги да покажат на онова копеле, че ръката на тамплиерите е дълга и от ордена спасение няма.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На третия връх отново запламтя ярък огън.

Ваден се бе завърнал.

Уеър се вкопчи инстинктивно в каменния зид. Не биваше да се поддава на самоуспокоението — за него Ваден си оставаше заплаха.

Обаче за добро или зло той почти бе свикнал с това положение. Както в миналото, така и сега Ваден представляваше неотменна част от живота му и той почувства нещо подобно на облекчение от факта, че врагът му е наблизил, наблюдава го и го дебне в засада.

До мига, в който реши да го нападне.

Е, това време все още не бе настъпило. И все пак, след тридневен отсъствие Ваден се завърна на върха.

Какъв бе този смях?

Обърна се и погледна надолу към крепостния двор. Вече бе забелязал, че Теа и Кадар са си създали обичай да се разхождат вечер на чист и хладен въздух. Този път двамата се бяха спрели и разговаряха с момченцето, което палеше факлите. Всъщност това момче... да, досети се, че се канеше да го изпрати у дома му.

— Абдул — извика той.

Оръженосецът му прекъсна разговора си с един от стражите и дотича от другия край на галерията. Уеър посочи с пръст към момчето.

— Много е малък още. Изпрати го до дома му.

— Харун е добро момче, господарю. Мислех си... баща му почина и парите му трябват... дава ги на майка си.

Уеър се намръщи гневно.

— Не съм длъжен да изхранвам цялото село. Нали хората ще кажат, че откъсвам децата от майките им? Хайде, прати го у дома.

Абдул кимна и се извъртя кръгом.

— Кажу ми, че след няколко години може да се върне.

Абдул кимна отново.

— И гледай там на майка му да не ѝ липсва нищо, докато момчето достигне нужната възраст.

Широка усмивка озари лицето на Абдул.

— Слушам, господарю.

— И в бъдеще това да не се повтаря. Не приемаме никого под шестнадесетгодишна възраст.

— Слушам, господарю. — Абдул се завтече обратно към стража.

Отново до слуха му долетя познатият смях.

Загледа се надолу. Теа се усмихваше, а Харун се бе втренчил в нея, сякаш тя разпръскваше светлина като факлата в ръцете му.

Наистина Теа излъчваше огън и сила, каквито Уеър не бе срещал у никоя друга жена. Дори и в миговете на най-голяма слабост тя показва храброст, достойна за най-добрите му воители.

Теа и Кадар помагаша на Харун да запали факлите на портала.

Дори и по походката си тя се отличаваше от другите жени. Пристъпваше грациозно, но решително, с нюанс на храброст и неустрашимост. Какви ли събития от живота ѝ бяха оформили тези нейни качества?

Осъзна накъде го носят мислите му и смръщи чело. Нека Кадар си блъска главата какво да я прави, той лично не изпитваше желание да се занимава с нея. Щеше да я държи на разстояние от себе си. В този миг тя отметна глава назад и във вечерния въздух до слуха му достигна пълнозвучният ѝ, богат на оттенъци смях. В негово присъствие обаче не се смееше никога, бе винаги нащрек и се държеше неестествено и вдървено, сякаш всеки миг очаква той да се нахвърли върху ѝ. Всъщност предпазливостта ѝ вероятно бе уместна. Защото той наистина желаше да се нахвърли върху нея. Да разплете косите ѝ и да потопи лице в тези светли, копринени талази. А после... после щеше да сграбчи гърдите ѝ, да разтвори бедрата ѝ и да проникне дълбоко в нея. Боже милостиви, само си помисли за нея и се възбуди докрай.

Трябваше да я избие от главата си. На всяка цена. Та тя все пак бе жена като всички останали. Още в този миг, начаса, трябваше да извика някоя, която да задоволи желанието му и да прогони гъркинята от неговите мисли.

— Все още паля само факлите, но един ден ще стана велик воин — перчеше се малкият Харун. — Точно като лорд Уеър.

Теа се усмихна — с искрящите си тъмни очи и милата усмивка момчето бе очарователно.

— Ти палиш факлите наистина много добре. Време е вече да си починеш.

Сякаш нещо изтри усмивката от лицето на момчето и то поклати глава.

— Не може. Длъжен съм да запаля всички факли.

— Правилно, точно такава е и уговорката — обади се Кадар. — Абдул няма да се зарадва особено, ако преди настъпването на нощта не са запалени до последната.

Харун само това и чакаше и побягна.

— Слушам, господарю Кадар.

Все още с усмивка на уста Теа се загледа след момчето, което тичаше към стълбата. Тя наистина се наслаждаваше на тези вечерни мигове, в които можеше да си побъбри свободно с Харун. Момчето толкова се гордееше със службата си в тази страховита крепост.

— Може би трябва да се прибираме — рече Кадар. — Става хладно.

— Ей сега. — Проследи с поглед момчето, което притичваше от факла до факла, оставяйки след себе си огнена следа. Да, децата излъчваха винаги ярка светлина. — Напомня ми на Селена.

— А коя е Селена?

Неочакваният му въпрос я върна бързо в действителността. Тя се обърна.

— Имаш право, наистина захладня.

— Ти да не мислиш, че ще възседна коня и ще открадна тази Селена, ако случайно ми издадеш коя е? — попита Кадар и я последва. — Какво още да сторя, за да ти докажа най-сетне, че ти желая единствено доброто? Кажу ми, не съм ли най-милият и добросърдечен човек на света, а?

Той бе наистина и двете неща, но заедно с това и най-големият инат, когото бе срещала някога. През последните три дни все се изхитряваше във всеки техен разговор да вмъкне по някой изкусен, подвеждащ въпрос.

— Ако беше толкова добросърдечен, колкото искаш да се изкараш, нямаше да ме изтезаваш с въпроси, на които не желая да отговарям.

— Но тъкмо този факт свидетелства за моята доброта. Ако ти бе на моята възраст и притежаваше моя опит, щеше да ти стане веднага ясно, че по този въпрос можеш да се опреш на моята преценка.

Тя изпръхтя презрително.

— По-голям си от мен с две години. В никакъв случай с повече.

— Боже, Теа, та аз още в люлката съм бил по-възрастен от теб.

Тя понечи да отвори уста и да се впусне в спор по въпроса, но още в същия миг я затвори. Независимо от дръзките му забележки и непресекващата му усмивка, тя все пак не можеше да забрави онзи Кадар, когото видя в друга светлина, докато ѝ показваше соколите. Той се засмя тихо.

— Е, само гдето не съм имал люлка, разбира се. Ние обаче бяхме твърде бедни и аз спях на пода, увит в някаква завивка. Мисля, че тъкмо по тази причина съм се научил да се движа толкова бързо. Сигурно съм се боял, че плъховете ще ме изгризат, не успя ли да избягам навреме от тях.

През тялото ѝ премина мразовита тръпка.

— Това не е смешно.

— Вярно, че не е. Аз обаче предпочитам да се надсмивам над тези неща, отколкото да се задълбочавам повече от необходимото. — За миг замълча. — А теб като дете било ли те е страх от плъхове?

— Не. — Николас щеше сигурно да полудее, ако някоя от тези гадини се приближеше до разкошните му копринени платове. Внезапно Теа осъзна, че отново бе успял да я подведе — незабележимо бе вплел един от своите си въпроси в разговора им. — Кога ще ме заведеш в Дамаск? Вече се възстанових съвсем — попита тя с отчаяние в гласа.

— Скоро. Няма да насилваме събитията!

Естествено, той не бързаше за никъде. Селена обаче все още се намираше в Константинопол и трябваше да понася живота в дома на Николас. Затова тя, Теа, трябваше да се установи колкото се може по-скоро в Дамаск.

— Искам да тръгна на път още утре.

— Ще видим. Какво ще кажеш за партия шах преди лягане?

— Не. — Тя погледна бързо към Харун, който в този миг тъкмо палеше последната факла по пътеката покрай бойниците. Той се усмихна и ѝ помаха с ръка. Отвърна на поздрава му и отново я обзе

познатото чувство на тъга. Как ѝ се искаше Селена да е до нея, да види щастливата ѝ усмивка.

Не, напразно си внушаваше разни неща. Беше смешна. Селена бе единственият човек на този свят, когото обичаше, а тук, на това чуждо място, се нуждаеше от човек, когото да обича.

— Изглеждаш тъжна — обади се Кадар тихо, подчертавайки всяка сричка. — Разкажи ми за какво мислиш в момента.

Не, този човек наистина не бе свикнал да отпуска хватката.

— Не можеш тъй лесно да изтръгнеш нещо от мен. — С тези думи тя влезе в замъка. — А сега отивам да си легна.

Два дни по-късно забеляза, че факлите палеше не Харун, а някакъв непознат боец.

— Отиде си в селото — гласеше отговорът на Кадар, когато го попита. — Вчера вечерта. Според Уеър е още твърде малък.

— Но той така се гордееше... — Внезапно я обзе гняв. — Колко годишен трябва да е тук човек, за да пали факли и да помага?

— Малък е още — повтори Кадар. — Това място не е за деца.

Да, помисли си тя, изпълнена с горчивина, тук има място единствено за слугини, за курви и за войници, дрънкащи с оръжията си.

— Не е трябвало да го гони.

Кадар сви рамене.

— Лордът реши, че така ще е най-добре.

Тя вдигна очи към неясната фигура върху крепостния зид. По това време Уеър винаги стоеше там, загледан в отсрещните планини.

Той държеше на мнението си и по този начин погребваше надеждите на едно малко момче. Или — обземеше ли го плътско желание, незабавно някоя жена се втурваше към кревата му. Така че ако Уеър не издадеше съответното разрешение, крепостните врати нямаше никога да се разтворят пред нея.

Сили небесни, тя наистина не можеше да намали властта му върху хората, но все пак нямаше да позволи да я заключат на това място.

Внезапно се обърна и се втурна през двора.

— Къде така? — извика изплашен Кадар след нея.

Без да го удостои с отговор, тя се затича по коридора и се заизкачва бързо по дългата вита стълба. Не след дълго достигна вратата и изскочи на пътеката покрай бойниците. За момент се спря — преди да се приближи до него, трябваше да си поеме дъх и да събере мислите си.

Боже милостиви, колко самотен изглеждаше този мъж! Буквално можеше да се докосне стената, с която се ограждаше от останалите.

Е, той сам се бе поставил в такова положение. Нима можеше да се очаква нещо друго, щом като постоянно отблъскваше хората от себе си. Не, в този случай съчувствието бе неуместно. И бездруго си имаше предостатъчно грижи, за да се занимава и с този човек.

Стигна до него и спря.

— Трябва да говоря с вас.

Уеър продължаваше да гледа неподвижно към планините.

— Късно е. Върви да спиш.

— Не е чак толкова късно. Изминаха вече пет дни. Защо ме задържате още в крепостта?

Той все още не я поглеждаше.

— Според Кадар за теб е добре да постоиш още тук.

Тя изпръхтя презрително.

— Дори и обгарянията от слънцето вече ги няма. — Пристъпи още по-близо до него. — Не мога да чакам повече, трябва да започвам работа.

Той не отговори.

Да имаше как, щеше хубавичко да го разтърси.

— Защо да не си тръгна? Вие не ме искате в замъка. Не съм ви виждала, откакто ми донесохте черничевите листа.

Той я погледна за миг.

— Защото е трябвало да се погрижа за твоите развлечения, така ли?

Тя процеди през зъби:

— Подобно нещо не ми е и минавало и през ума. Впрочем не е по вашите възможности — та вие друго, освен войната и похотта не познавате, нали?

— Войната не е никак забавна, но другото може и да е. — Той поклати глава. — Не, и това не е вярно. Когато ме обземе желанието, не му се наслаждавам напълно, защото е твърде силно.

Като се изключат закачките на Кадар, едва ли нещо друго би могло да извика усмивка на устните му. Когато обаче го изненада онази нощ с Таса, той се усмихна. Нима единствено пиянството бе в състояние да смекчи ядовития му нрав? Не, всъщност дори и тогава тя долови някаква горчивина, налегнала го като тъмен облак.

— Ако искаш да се забавляваш, иди при Кадар — рече той. — И стой по-далеч от мен.

— Добре. Но само ако наредите на Кадар да ме заведе в Дамаск.

— Той желяе да те задържи тук. Според него ти си в опасност, докато не научи всичко за теб. Кажи му каквото иска да узнае и потегляш на път още следващия ден. — Той пресрещна погледа ѝ. — А що се отнася до мен, напълно ми е безразлично откъде идваш и с какви опасности ще се сблъскаш в бъдеще. Мястото ти не е тук. Права си, аз познавам единствено войната и похотта. И тъй като не можеш да се биеш за мен, значи остава само другото. — Погледът му се спря на гърдите ѝ и той продължи с непроменен тон: — Когато те погледна, веднага се възбуждам. Останеш ли още малко, не отговарям за себе си.

Грубоватите му, безсрамни слова я изплашиха, но не толкова, колкото неочакваната реакция на тялото ѝ. Гърдите ѝ набъбнаха под погледа му — сякаш я бе погалил. Зрънцата изпъкнаха и опънаха мекия плат на роклята ѝ. Дали в светлината на факлите бе успял да забележи издйническият отклик на тялото ѝ? Вероятно да. Той присви очи, устните му придобиха онези чувствени очертания, които познаваше, откакто го свари с Таса в голямата зала.

— Сега, когато спя с някоя жена, ми се ще това да си ти. Първо реших, че Таса ми е омръзнала, затова изпробвах още две други, но и с тях почувствах същото. — После продължи с предрезгавял глас: — Постоянно желая ти да си на тяхно място. Да разтвориш широко бедра, да те погалия. Нали скоро видях пухкавото ти руно — така искам да нахлуя в него, да изляза, после пак да вляза...

— Престанете! — изтръгна се от гърдите ѝ. — Това, което казвате, не е... порядъчно.

— Погледни се. Нали виждам, че и ти искаш същото.

— Заблуждавате се. — Успя да овладее гласа си. — Аз няма да се превърна в една от вашите жени. Никога няма да бъда собственост на някой мъж. Ще си имам своята работилница за везмо и смятам да подреда живота си, както аз намеря за добре.

Той премести поглед от гърдите и върху лицето.

— Щом е така, стой далеч от мен. — Извъртя се и отново впи поглед в планините. — И кажи най-сетне на Кадар, каквото иска да знае. По този въпрос съм му предоставил правото да решава сам, но все пак и моето търпение си граници. Останеш ли тук, ще наложа волята си.

— Не ви засяга моето минало. А ако не ме пуснете, ще открия начин сама да си ида оттук. Няма да... каква е тази светлина?

Той продължаваше да гледа неподвижно към третия връх.

— Просто лагерен огън, нищо друго.

Без да го изслуша, тя се приведе над зида, за да вижда по-добре.

— Не, не там. Малко по на юг...

Той се вцепени.

— Всемогъщи Боже — изтръгна се от гърдите му, след което се обърна светкавично и се втурна към вратата.

Тя се затича след него.

— Какво става?

— Джеда. Селото гори.

— Селото...

Та там живееха семействата на воините, охраняващи крепостта.

Той бе изпратил Харун обратно в Джеда... Втурна се надолу по стълбите след него.

— Идвам с вас.

— Не.

— О, да, разбира се.

Той се обърна към нея.

— Нямам никакво време да споря с теб. Прави каквото щеш. Може пък там да си на по-сигурно място, отколкото тук.

— Ще взема мехлеми и превръзки — отвърна тя и се спусна по коридора към кухнята. — Ясмин!

Не след дълго Теа изтича навън — на двора гъмжеше от коне и въоръжени бойци. Погледът ѝ се плъзна из тълпата и откри Кадар.

— Кадар!

Хванал коня си за поводата, той се приближи към нея.

— Може ли да се кача на твоя кон?

Той хвърли поглед по посока на Уеър, който тъкмо възсядаше коня си в другия край на двора.

— Трябва да останеш тук. Не знаем какво ни чака в Джеда.

— Не ставай глупав. Ще срещнем ранени хора. Ясмин ще ни последва с кола, пълна с превръзки, целебни мехлеми и храна. — При тези думи тя протегна ръце, за да я вдигне на седлото. Той обаче не обърна внимание на жеста ѝ и тя добави: — Освен това лорд Уеър няма нищо против.

— Ах, така ли? — Лицето на Кадар придоби замислен израз. — Ще ми се да знам... — Приведе се напред и я вдигна на коня. — Сигурна ли си, че е разрешил? — В другия край на двора той запрях коня си пред Уеър. — Разумно ли е решението ти?

— Опасността ни дебне отвсякъде. Възможно е силите, които оставям в крепостта, да не стигнат. — Уеър вдигна рамене. — Може би тъкмо извън стените на крепостта Теа ще бъде в безопасност.

— А ако е клопка?

— Не знам. Във всички случаи обаче съм длъжен да ида там. Все пак опожареното село е мое, нали? — Той вдигна ръка и се впусна в галоп по подвижния мост. С гръмотевичен тропот го последва дълга редица от ездачи.

Кадар пое след воините.

— Той какво искаше да каже? — попита Теа. — За каква клопка става въпрос?

— Всъщност едва ли има капан — успокои я той. — Уеър е успял да събере по-силна войска от тази на тамплиерите. Точно затова и до този момент не са го нападнали — очакват сгодния момент.

Бе споменал и по-рано, че орденът преследва Уеър, но не бе за вярване, че тамплиерите ще подпалят цяло село само и само за да принудят Уеър да напусне своята твърд. Та нали все пак бяха монаси, Божии служители.

— Пожар винаги може да избухне. Едно малко невнимание покрай огнището и... — Наистина не си струваше да си хабят друмите предварително. — Далеч ли е оттук?

— Веднага след следващия хълм. След малко сме там.

Дали ще стигнем навреме, ще успеем ли да помогнем на хората, запита се тя отчаяна. А нощното небе бе заляно от ярко зарево.

Цялото село бе в пламъци, всяка отделна къща представляваше една малка преизподня. Теа не бе в състояние да скрие ужаса, който я обзе. Мъртъвци... навсякъде мъртъвци.

Мъже, жени... о, Боже, също и деца... малки деца.

— Трябва да им помогна. Трябва да... — Тя се свлече от коня.

— Теа! — изкрещя Кадар.

Без да обръща внимание на виковете, му тя се хвърли към малко момиченце, проснато покрай една от горящите колиби, обърна предпазливо телцето. Кръв. Тъмни очи, вперени в небето. Мъртва.

— Не можеш да ѝ помогнеш с нищо — долови тя гласа на Уеър някъде до себе си. — По-добре изчакайте с Кадар пред селото. Открием ли оцелели, ще ги изпратим при вас.

Сякаш в просъница тя отправи поглед към мъжа на коня, надвесен над нея и прошепна:

— Мъртва е.

— Да, с един удар на меч. Чиста работа — произнесе той с тих глас. — Не е страдала.

— Меч... — Погледна бързо и към другите мъртъвци. Бе съзряла трупове и опустошението, но не бе обърнала никакво внимание на причините. От другата страна на пътя лежеше мъж, от чийто гръб стърчеше стрела. До един зид пък някаква жена се бе свлякла на земята, а ръката ѝ все още притискаше раната в корема. Теа просто не бе на себе си от ужас. — Нима са били нападнати?

— Почакай ме пред селото!

Тя поклати глава.

— Може и да е оцелял някой. Трябва да...

— Разпоредих вече да дирят признаци на живот във всички тела. Това е селото на моите хора, а жертвите са техни близки. Бъди сигурна, че ще действат извънредно съвестно.

Без да се съобразява с нареждането, му Теа се изправи на крака и тръгна потресена от тяло на тяло. Продължи към кладенеца в средата на селския мегдан. Навсякъде посечени трупове.

Лица, по които бе застинал ужасът. Кръв.

Бременна със стрела, забита в гърба.

И дим — гъста пелена от дим.

Кадар приклепна до едно от телата.

— Уеър каза да напуснеш.

— Няма да си тръгна — сопна се тя. — Сигурно има останали живи. Аз ще... — Нещо не помръдна ли там? Тя скочи бързо на крака и се втурна към някаква фигура, свлечена зад кладенеца. — Харун? — Детето разтвори очи.

— Мамо...

— Тихо, тихо, всичко е наред...

Той поклати глава и отново притвори очи.

Важното бе, че е жив. Обърна се към Кадар:

— Отнеси го оттук.

Откри само още един оцелял от клането, някакъв старец, който се скрил под една кола. По всичко личеше, че никой друг не бе оживял. Дали и хората на Уеър не бяха открили някого? Във всеки случай тя бе длъжна да продължи издирването.

Уеър я дръпна рязко.

— Искаш и ти ли да изгориш заедно с труповете, а? — Вдигна я на ръце и я понесе по улицата.

— Пусни ме! — извика тя и започна да се съпротивлява. — Открих двама. Може да има и други.

— Не, няма повече. — Лицето му си остана напълно безизразно. — Но дори и да е имало оцелели, ние вече не сме в състояние да стигнем до тях. Пламъците са обхванали цялото село. — Той я постави на земята. — Ясмин, пази я — рече той и изчезна.

Не бе забелязала пристигането на колата — за нея в този миг не съществуваше нищо друго, освен смъртта, огънят и кръвта.

— Вие плачете — обади се Ясмин. — Ранена ли сте?

Теа осъзна едва в този момент, че плаче, и докосна мократа си буза. Сълзите на целия свят не можеха да оплачат трагедията, пред която бе изправена.

— Не, не съм ранена.

Обърна се към селото. То вече не съществуваше. Пред очите ѝ се издигаше само могъща, непробиваема стена от пламъци.

— Дано милостта на Аллах ни настигне — продума Ясмин с развълнуван глас. — Хората не се отнасяха добре с мен, но никога не съм им пожелавала подобно нещастие. Та аз съм отраснала тук сред тях.

Наоколо бяха застанали бойци със сълзи в очите. Това бе родното им място, тук бяха родени, а сега най-милите им хора бяха станали

жертва на пожара. Не можейки да понесе повече тази гледка, Теа се обърна отново към колата.

— Видя ли Харун?

— Не знам дали ще оживее. Нанесли са му тежък удар по главата. Старецът, Малик Бен Кара, се е отървал обаче с леки обгаряния.

— Открили ли са и други?

— Да, още един мъж, Амал, кърпача. Починал е преди още да видя раните му.

Двама оцелели от цяло село. Теа почувства, че ѝ прилошава, но успя с последни сили да се овладее. Ако в този момент се поддадеше на слабост, нямаше да помогне никому. Покачи се в колата и извика:

— Към Дундрагон! Бързо! Трябва да се погрижим за момчето.

— Всичко наред ли е? — Кадар изникна до колата.

Тя кимна.

— Трябва да закараме Харун в крепостта.

— Още не. Уеър тръгна напред с няколко души — първо ще проверят дали пътят е безопасен. Ще изчакаме четвърт час и чак след това ще те изпроводя обратно.

Тя кимна вяло. Все още не бе напълно в състояние да възприеме реално ставащото, но все пак осъзнаваше, че не можеха да си позволят да застрашат живота на Харун.

— Необходима ми е вода — трябва да почистя раните му.

Дундрагон ги посрещна мрачен и недружелюбен. Нещастieto бе сложило отпечатъка си и върху крепостта, и върху защитниците ѝ.

— Занесете го в моята стая — нареди Теа на хората, които вдигнаха Харун от колата. Докато пътуваха, момчето не се бе върнало в съзнание. Може би нямаше да се събуди никога.

Не, за подобен изход не можеше да става и дума. Та слезе внимателно от колата и се затича нагоре по стъпалата.

— Прати да ме известят, когато даде признаци на живот.

Заповедта бе произнесена от Уеър, застанал малко встрани. Все още бе в доспехите си, а лицето му бе застинало в същата непроницаема маска, която носеше и в селото. Нима няма нищо на

този свят, което да го развълнува поне малко, помисли си Теа. Коравосърдечното му държане предизвика гнева ѝ.

— Защо? За да го изпратите обратно в селото, на сигурна смърт, затова ли?

Първоначално той замълча, а изражението му остана непроменено.

— Повтарям, пратете да ми съобщят.

Тя се завъртя рязко и се втурна в замъка.

Харун дойде в съзнание на другата сутрин.

— Мамо...

Теа стисна здраво ръката му. Не желаше да го лъже. Кажеше ли му истината по-късно, детето щеше да изпита по-голяма болка.

— Само двама са оцелели от пожара. Ти и един старец — опита се да си спомни името, споменато от Ясмин. — Малик Бен Кара.

— Пожар... какъв пожар?

Явно, че са го повалили, преди да настъпи огненият ад.

— Избухнал е пожар. — Тя охлади челото му с влажна кърпа. — А сега се опитай да заспиш отново.

Клепките му бавно започнаха да се затварят.

— Да. — По страните му се търкулнаха две сълзи. — Мамо...

Вече не бе гордият малък рицар, понесъл из двора факлата си като искрящ боен флаг, не, той отново се бе превърнал в дете. Прииска ѝ се да го притисне към себе си, както бе прегърнала Селена в онази сутрин, когато почина майка им. Само че той не ѝ принадлежеше — не принадлежеше никому. Преглътна с усилие сълзите си.

— Обещавам ти, че скоро ще се почувстваш по-добре.

Продължи да го държи за ръка, докато най-накрая сънят се смили над раненото дете.

— Вие самата трябва да поспите — продума Ясмин, поставяйки съд с прясна вода върху масата до леглото. — Аз ще остана до него.

Теа поклати глава. Ръката на детето все още почиваше в нейната и тя си помисли, че ако я пусне, ще извърши предателство спрямо него.

— По-добре ти си почини. Ти също не си спала.

Първоначално Ясмин се поколеба, но после кимна с глава.

— Е, поне едната от нас трябва да прояви разум — отвърна и се затътри към вратата. — Ще кажа на Таса да дойде след няколко часа и да ви смени. Тя разбира от деца.

Но не толкова, колкото от мъже, добави Теа сухо наум, но още в същия миг изпита мъничко срам. Та това момиче бе започнало да проституира още като дете. Имаше ли право да я осъжда? Таса трябваше да оцелее в свят, в който деца като Харун само за една страховита нощ се превръщаха в кръгли сираци.

— Не, няма да е нужно. Може след няколко дни, когато състоянието му се подобри.

— По-добре днес.

Вратата се затвори зад Ясмин и Теа поклати уморено глава. Трябваше ли да се впуска в спор? Та тази жена щеше непременно да стори онова, което си бе наумила. Нещо повече — вероятно би трябвало да изпита благодарност към Ясмин. Бог ѝ бе свидетел, че през тази нощ наистина имаше нужда от подкрепа.

— Момчето ще се оправи ли?

Теа се вцепени при появата на Уеър. Бе свалил доспехите си, но и така приличаше на въоръжен воин. Лицето му бе кораво като щит.

— Мисля, че да.

Той пристъпи в стаята.

— Ясмин ми каза, че е дошъл в съзнание и сте разговаряли. Нали трябваше да ме повикаш, когато се събуди?

— Има ли смисъл? Струва ми се, че Ясмин така и така ви осведомява за всичко, дори и за най-незначителните събития.

Той наблюдаваше лицето на Харун.

— Искам да му кажа нещо.

— Не — възкликна Теа и се приведе над момчето, сякаш за да го предпази от нещо. — Отново е заспал и не бива да го смущавате!

— Не смятам да го будя насила. — Той се отпусна на стола. — Все пак ми се разрешава да почакам, нали?

Не ѝ се искаше той да остане. Безстрастният му тон, равнодушието му разяждаше нейното самообладание както солта кървяща рана. Толкова люде намериха смъртта си през нощта, а този мъж изобщо не се трогваше от станалото.

— Може да продължи няколко часа.

— Ще чакам.

Тук той бе господарят. Не можеше да му посочи вратата. Оставаше само едно — да не му обръща внимание.

Не се наложи да полага специални усилия. Безгрижно вперил поглед в отсрещната стена, той сякаш изобщо не забелязваше, че се намира в една стая с друг човек.

Три часа по-късно Харун разтвори широко очи. Погледът му веднага се закова в Уеър.

— Господарю? — прошепна той.

Уеър се приведе напред.

— Момко, необходим си ми. В състояние ли си да ми помогнеш?

Харун кимна, телцето му потръпна.

— Не мога да се бия с тях... все още не мога.

— Не, не, за битките си имам отряди от воини. От теб искам само да ми кажеш нещо. Спомни си мига, в който нападнаха селото.

— Не! — прекъсна го внезапно Теа.

Той изобщо не я удостои с поглед.

— Можеш ли да направиш това за мен, Харун?

Момчето притвори очи.

— Появиха се на залез-слънце. Точно вадох вода от кладенеца за вечеря. Мама ме чакаше на входа. — Харун простена. — Когато навлязоха с конете си в селото, тя тръгна към мен. Тя... и тогава... стрелата...

— Престанете веднага. — Теа измери Уеър със святкащ поглед. — Вие просто изтезавате момчето.

— Млъкни! — Погледът му не се отместваше от лицето на детето. — Няма нужда да ми разказваш за майка си, Харун. Какво представляваха нападателите? Бандити ли бяха?

Момчето поклати глава.

— Мисля, че не. Бяха французи, небръснати. С бради и... и с червен кръст на наметалата. — Той отвори очи, целите плувнали в сълзи. — Помогнах ли ви, господарю?

— Да, много. — Уеър се изправи на крака. — Държал си се като истински мъж, момчето ми. От теб ще излезе храбър воин. А сега спи. Когато се пооправиш, пак ще разговаряме. — Отправи се към вратата и стигнал до нея, погледна към Теа. — Повикай някого да постои при него и ела в залата. Искам да разменим няколко думи.

Тя също желаше да разговаря с него. Държеше на всяка цена да го засипе с ругатните, което бе дочула от камиларите. Идваше й направо да го бутне от крепостната стена.

— Държал съм се мъжки — прошепна Харун. — Нали чу какво каза?

— Да, чух, миличък. — Постара се да не дава израз на гнева си. — А сега заспивай. Когато се събудиш, ще ти донеса топла супа, да се подкрепиш.

— Да, държал съм се... мъж... — Сънят надви момчето.

Загледан в отсрещните върхове, Уеър я очакваше до прозореца.

— Сторихте нещо жестоко и излишно — избухна тя още с влизането си. — Та малкият е загубил майка си преди броени часове. Не можяхте ли да изчакате, докато се посъвземе от мъката си.

— Не. Защото ако нападателите са били бандити, можехме да тръгнем след тях.

— За да загинат още люде, така ли?

Той се обърна и я изгледа.

— Във война сме.

— Но това не ви засяга, нали? Всички тези мъже, жени, деца...

— Всички ще умрем някой ден.

— Но не и по този начин. — Тя тръгна към него през залата. — Децата... — Трябваше да спре на място, за да възвърне спокойствието си. — Не и децата! Това не биваше да се случва!

— Да, не биваше!

— Защо тогава се стигна дотам?

— Моя е вината!

— Моля?

— Грешката е моя. Мислех, че в Дундрагон хората не са в безопасност. Затова освен на войниците не позволявах никому да остава за дълго тук. Селяните не представляваха за тях никаква заплаха... — Той стовари юмрук върху перваза на прозореца. — Проклятие! Та те изобщо не са можели да се отбраняват.

Тя пристъпи към него.

— Не разбирам. Защо... — И в този миг съзря изражението на лицето му.

Разкривено, белязано от страданието. През живота си не бе виждала толкова мъка, събрана на едно място.

— Убили са ги, за да разбере, че съм в техния обсег.

— Кой, тамплиерите ли? Но нали са Божии служители? Не вярвам тъкмо те да са извършили това престъпление.

— Можеш да мислиш каквото си искаш. — Той пое шумно и продължително въздух и пред очите ѝ лицето му отново се превърна в непроницаема маска. — Аз обаче съм убеден, че са били те. Затова ще сторя необходимото станалото да не се повтаря. Никога вече. Не бих могъл да го понеса — длъжен съм да пазя хората си по-сполучливо. — Внезапно се обърна. — Започвам с теб.

Несъзнателно се дръпна назад, уплашена от необуздания му порив.

— С мен ли? Какво означава това?

— Те знаят отлично какво става в Дундрагон. Значи сигурно им е известно, че си тук.

— Но аз нямам нищо общо с вас. И освен това скоро си тръгвам.

— Харун също нямаше нищо общо с мен. Остана в крепостта само няколко дни. Но майка му загина... както и цялото село. — Той отпусна тежко ръце върху раменете ѝ. — Не мога да стоя безучастен и да наблюдавам как все повече хора умират заради мен. Коя си ти и кого могат да засегнат тези палачи, ако ти сторят нещо?

— Не съм казала на Кадар. — Навлажни устни с език и продължи: — И на вас също няма да кажа.

— Аз не съм Кадар. — Ръцете му стегнаха раменете ѝ още по-здраво. — При мен такива неща като благост и добродушие не съществуват. Аз съм себичен и необуздан, предпочитам да те напъхам в някое подземие, отколкото да те видя как загиваш по моя вина. Убеден съм обаче, че ще науча всичко за теб.

— Боли ме.

— Не си ли разбрала, че тъкмо това и целя. Аз причинявам болка на хората, убивам ги и... — За момент спря да говори, след което добави с пресекващ глас: — Ти имаш меко сърце и сигурно има хора, на които държиш много. Каж ми кои са те, за да бъда до тях, когато потрябва.

Селена. Но тя бе далеч от това място.

— Тя е в Константинопол и не я грози опасност.

— Тамплиерите са навсякъде. Те могат да проникнат във всеки дворец из християнския свят и да си поискат каквото им трябва.

— Не вярвам...

— Можеш и да не вярваш, но те питам: Готова ли си да поемеш този риск?

Бе напълно безпомощна. Боже всемогъщи, Селена трябваше да остане здрава и читава! Но дали не я излагаше на още по-голяма опасност, ако сега му разкажеше всичко?

— Убеден ли сте, че са били тамплиерите?

— На наметалата си носят кръст, а и когато ги приемат в ордена, са длъжни да си пуснат брада. — При тези думи устните му се разкривиха. — Уверявам те, не бих искал един ден Харун да ми каже, че съм палач и касапин.

— Ако ви кажа...

— Не „ако“, трябва да ми кажеш.

Тя се ядоса.

— Няма да ми обяснявате какво трябва и какво не. Сама решавам кое е най-доброто за мен. — Замисли се за миг. Кадар все пак бе казал, че Уеър е човек, който държи на думата си. Може би щеше да успее да извлече полза в тази неясна ситуация. — Трябва да ми обещаете, че ще ме освободите. Ще ми обещаете още, че и Селена ще остане свободна и ще бъде в безопасност.

— Коя е Селена?

— Първо обещавайте!

— Обещавам ти, че ще бъдеш свободна. Коя е Селена?

— Сестра ми.

— И къде е тя в момента?

— Все още в дома на Николас. За нея ще бъде доста опасно, ако я взема, без да съм осигурила убежище и за двете ни.

— Друг човек няма ли?

— Не, никой, на когото да държа.

— В такъв случай ще накарам да я доведат тук.

Уплашена, тя го изгледа с широко разтворени очи.

— Какво?

— Чу ме много добре. — Пусна я и отстъпи крачка назад. — Не мога да поемам отговорност за човек, който е толкова далеч. Налага се да дойде тук.

Сърцето ѝ се разтуптя учестено. Да види отново Селена...

Той се извърна.

— Ще изпратя Кадар.

— Почакайте. — Отново навлажни устните си. — Едва ли ще я пуснат да си тръгне току-така.

Той се обърна отново към нея и зачака обясненията ѝ.

Тя се поколеба за миг, след което в нея сякаш нещо избухна:

— Селена е робиня.

Мускул не трепна по лицето му.

— А ти?

— Аз също. — После вирна брадичка. — Всъщност не. Вече не съм. Аз съм свободна жена.

— Предполагам, че този Николас няма да се съгласи с теб. Ти избягала ли си от него?

— Не е честно. Целия си живот съм прекарала в дома му. Мама умря на служба при него. Заслужила съм свободата си.

— Той вероятно желае отново да си негова собственост, нали?

— За него аз представлявам голяма ценност. Би сглупил, ако ме пусне хей така на свобода.

— А сестра ти?

— Тя е извънредно сърчна, но все още е много малка.

— Колко малка?

— На десет години.

Той смръщи чело.

— А дали би я продал?

— Искате да платите за нея, така ли?

— Това е най-сигурният начин да я изведем от дома му. Според теб възможно ли е?

— Ако предложената цена е достатъчно висока, да. — При тези думи устните ѝ се изкривиха в горчива усмивка. — Николас е търговец, а за такива люде всяко нещо си има и цена.

— Добре, значи няма да пестя парите.

Тя се поколеба.

— Има още нещо, което той ще използва, за да вдигне цената. Трябва да го имате предвид. — За миг спря. — Селена е негова дъщеря.

Той сякаш замръзна на място.

— Да, при това положение явно ще се пазари. А той също и твой баща ли е?

— Да, майка ми му е родила три деца. Брат ми е умрял по време на раждането.

— И те е държал като робиня?

— Не е необичайно човек като Николас да кара робините си да задоволяват похотта му... когато са хубави. Поне още две други жени му родиха деца. Само че те бяха момчета и той ги отне от майките им — направи ги слуги в къщата си.

— Нещо не ми допада този Николас — произнесе Уеър бавно.

Тя направи нетърпелив жест.

— Изобщо не е важно дали ви харесва или не. Просто трябва да сте наясно, че той ще използва произхода ѝ, за да поиска възможно най-високата цена. Не бива да изглеждате особено заинтересуван, в противен случай ще ви измами. — Просто не смееше да повярва, че има вероятност начинанието да успее. Мечтата ѝ да освободи Селена можеше да се сбъдне не след години, а само след няколко месеца. — Вие наистина ли ще се заемете с тази работа?

— Кадар е човек, който може да се спазари с всекиго за всичко. Защо пък не и за едно дете?

Съвсем ясни думи. Наистина защо не и за дете? Защо не и за Селена? Само че в случая въпросът бе на живот и смърт.

— И кога?

— Изпращам го още тази вечер... ако е разумно, разбира се.

— За мен всичко това е като някакво чудо — рече тя с несигурен глас. — Просто не знам как да ви благодаря — но ще ви се отплатя. Обещавам ви най-тържествено.

— Хора като мен не вършат чудеса. Не го върша заради теб, а за себе си. — Пристъпи до масата и наля вино в един бокал. — Не искам никога да се повтори случилото се с Джеда.

— Никой не е могъл да предвиди престъплението.

— Така ли? — Отпи едра глътка. — Готов съм да се обзаложа, че Великият магистър Дьо Ридфор не гледа на заповедта си като на престъпно деяние. За него са оправдани всички средства, които могат да ме погубят.

Тя го изгледа продължително, доста смутена от чутото.

— Защо ви желаят злото? Какво толкова сте сторил? — прошепна тя.

— Какво съм сторил ли? — Доля вино в чашата си. — Бил съм заграбил товар злато от хазната на тамплиерите. Вероятно не ти се струва неправдоподобно. Не ме ли нарече и ти самата крадец още при първата ни среща?

— Но тогава още не ви познавах.

— Ще рече, сега вече си убедена, че си имаш работа с почтен, благ човек, така ли?

— За благодетел и дума не може да става. Мисля обаче, че сте честен човек. Липсва ви търпение, за да осъществите измама.

Той се усмихна накриво.

— Искаш да кажеш, че дори и това мое качество се дължи на някакъв недостатък, така ли?

— Притежавате една голяма добродетел. Спазвате обещанията си. — Погледите им се срещнаха. — И това е добродетел, която почитам особено. Вие казахте, че ще доведете Селена и аз ви вярвам.

Той помълча миг-два с поглед, вперен в нея. После се обърна рязко и произнесе с груб глас:

— Хайде, отивай при Харун.

Тя понечи да тръгне към вратата, но се спря. Не можеше да си тръгне ей така. Под непреклонната му, грубовата обвивка бе доловила неопишуема тъга.

— Какво мога... има ли... мога ли да сторя нещо за вас?

— Да сториш? — По устните му пропълзя подигравателна усмивка. — Да не би да предлагаш развлечение по женски?

Заля я вълна от гняв и лицето ѝ се напълни с кръв. Трябваше да знае, че не бива да го утешава. Единствено глупците се осмеляваха да гаят ранен звяр.

— Не. — Нямаше смисъл да продължава.

— Почакай. — Внезапно той се озова до нея. — Езикът ми е извънредно непохватен. Не исках, просто замахвам и бия около себе си, когато... — Изруга и се извърна. — Добре, няма значение.

Тя съзнаваше, че думите му изразяваха извинение. Сигурно щеше да извърши голяма глупост, но бе длъжна да опита още веднаж.

— Все пак мога ли да ви помогна по някакъв начин?

— Не се нуждая от помощ — отвърна той, прекосявайки залата с тежки стъпки. — Не, всъщност ми трябва едно нещо. Много е важно... Нека някой ми донесе бутилка вино.

ГЛАВА ПЕТА

Пепелта от пожара все още тлееше в тъмнината.

Ваден бродеше из развалините на селото, над които се стелеше миризмата на дим и смърт.

Бе смаян, съзирайки от своя връх злокобното сияние. Трябваше да дойде, за да провери лично какво се е случило.

— Умопобъркан — прошепна той. — Нима е имало смисъл?

Според Великия магистър си струваше заради Уеър да се унищожи и половината свят. Бащата на Ваден несъмнено му пригласяше.

Отправи поглед към крепостта, осветена от ярки факли. Внезапно Дундрагон престана да изглежда толкова непревземаем, колкото през последните две години. Обръчът около крепостта бавно се затягаше.

— Как е момчето? — попита Кадар, шепнейки, когато късно вечерта Теа му отвори вратата.

— Вече е по-добре. Преди час изяде паница супа, а сега спи.

— Трябва да поговорим, преди да тръгна на път. Можеш ли да го оставиш за малко сам?

Тя кимна, после излезе с него в залата и затвори бързо вратата.

— Мисля, че вече не го грози опасност. Въпреки всичко обаче искам да присъствам на събуждането му.

— Добре. — На мен ми стига и едно подобаващо сбогуване. Няколко реда сълзи, грациозно помахване с ръчичка, докато премина с коня си през портата — Той пое ръката ѝ в своята и двамата тръгнаха по коридора. — Все пак на мъжа му се полагат подобни неща, когато поеме на далечен път, нали?

— О, ти заслужаваш много повече. Не е ли опасно да тръгваш точно тази нощ?

Той поклати глава.

— Уеър излезе на разузнаване — не е забелязал нищо тревожно.

— О, той се забавляваше в залата с няколко бутилки вино и си помислих, че днес няма да излиза повече извън крепостта.

— Вярно е, че виното е източник на забрава, обаче задълженията си Уеър не забравя никога — отвърна Кадар, докато се спускаха по стъпалата. — Не би допуснал никога да се изложи на опасност.

— Как смяташ да стигнеш до Константинопол?

— С коня пристигам в Акко, след което се качвам на кораб.

— И кога ще се завърнете?

— След два-три месеца, а може и по-рано. Възможно е обаче и да се позабавим, ако любящият й татко не ни я връчи веднага. — Той се позамисли и смръщи чело. — Мисля да се представя за богат каирски търговец, възнамеряващ да открие собствена работилница за копринени тъкани и копринено везмо. Но все пак не бива да бъде извънредно богат. Не мога да си позволя да купя най-опитните работнички. Затова ще си избира една от най-младите — тя ще е достатъчна на първо време, а по-нататък ще става все по-добра в занаята. Ще помоля да ме разведат из дома, ще бъде сразен от уменията на твоята Селена и ще поискам да ми продадат само нея и никоя друга. Какво ще кажеш? Добър план, нали?

Наистина бе добър.

— Възхитително.

— Защото съм си умник. Но ето на, дори и най-блестящият ум се нуждае от известни сведения, за да приведе плановете си в изпълнение. Съобщи ми, моля те, някои неща за сестра си. И така... как изглежда например? Руса като теб ли е?

Теа поклати глава.

— Тъмнорижава коса, зелени очи. — Тя смръщи чело. — Няма да се зарадва, че желаят да я купят. Иска да остане в дома на Николас — заради мен. Нали трябва да знам къде е.

— Не се бой, все ще се оправя някак с едно малко дете.

— Ти беше ли дете на десетгодишна възраст?

Той поклати глава.

— Е, и Селена не е.

Кадар я разбра.

— Значи да не бъде самоуверен, така ли?

— Не мога да повярвам на ушите си — долетя сухият коментар на Уеър откъм вратата. — Та ти си човек, който винаги е смятал, че

може да промени света.

— Не мисля, че съм в състояние да го сторя — отвърна младият духовен водач. — Понякога обаче човек може да убеди останалите да свършат тази работа вместо него. — Пристъпи към Уеър. — Така подхождам и към теб, приятелю. Възлагам ти огромни надежди.

— Запази надеждите за себе си! — Уеър отвори вратата, излезе на двора и ги поведе към коня на Кадар. — Успя ли да скриеш кесията?

Кадар кимна утвърдително.

— По пътя не ще хрумне никому, че съм заможен търговец. Просто беден поклонник, завръщащ се от Светите места. — Той се метна на седлото и се усмихна на Уеър. — И не се бой. На мен не може да ми се случи нищо лошо.

— Изобщо не се боя. — Рицарят стрелна Кадар с поглед, след което произнесе грубо: — И нека Бог е с теб.

— Ама разбира се. Убеден съм, че и на Господ няма да му е неприятно. Та той притежава отличен вкус, що се отнася до компания за из път. — Кадар изгледа Теа. — А ти сега трябва да ме изпроводиш по полагаемия се начин. Какво ще кажеш да преведеш коня ми през портата? Все едно че съм велик рицар, тръгнал на битка със змей?

— Щом като желаеш — отвърна тя слисана, хвана юздите и поведе коня през двора.

— Оказвам ти чест — рече Кадар.

— И то много голяма дори.

— В замяна обаче и аз искам да сториш нещо за мен.

Тя го погледна бързо през рамо. Изражението на лицето му бе извънредно сериозно.

— Готова съм на всичко. Какво ти трябва?

— Аз притежавам нещо, което се налага да пазиш и съхраниш.

— Соколите ли? Стига да ми кажеш как...

— Не става дума за соколите. Прислугата е наясно как да се грижи за тях. — Той посочи с глава към Уеър. — Той обаче, той не разрешава човек да се погрижи за него.

Теа скръсти ръце.

— Направило ми е впечатление, че този човек винаги изразява на глас желанията си. Няма причини да се притесняваш за лорд Уеър.

— Да, но все пак се притеснявам. Защото нося отговорност за него. — Той поклати глава. — Моментът не е подходящ за пътуване.

Разяжда го мъка и той се нуждае от мен.

Мъка!

Внезапно тя си припомни изражението на Уеър по време на разговора им в залата. Може би наистина се нуждаеше от Кадар и също така бе вярно, че едва ли щеше да допусне друг човек да го утешава.

— Не мога да му помогна. Той няма да ми разреши.

— Трябва да се погрижиш за собствеността ми. — Кадар изрече тези слова с благ, но категоричен тон. — Обещай! За да изпълня задачата си успешно, този въпрос не бива да занимава мислите ми.

Теа го изгледа, изпълнена със съмнение.

— Той се нуждае от жена в ложето си и не се налага да полага усилия, за да си я достави.

— Да, само че онова, което желае, невинаги отговаря на онова, от което истински се нуждае. Той е най-самотният човек, когото познавам. Необходимо му е общуване като противодействие на самотата. Е, вярно че не е готов да прояви разбиране по този въпрос, но с него човек трябва да се пребори, докато най-сетне самият той открие кое е най-добро за него.

Тя погледна към застаналия насред двора Уеър. Значи се налагаше да воюва с този страховит великан, човек, прекарал целия си живот във войни?

— Не, няма да се справя.

— Знам, че обичаш децата. Действай така, сякаш той е дете като Харун или Селена. Дете, което се налага да пазиш и да закриляш.

Удивена от току-що чутото, тя се обърна отново към Кадар.

Той избухна в гръмогласен смях.

— Да имаше как да видиш лицето си! Разбираш ли, Теа, всъщност всички ние сме само едни деца.

— Но не и той — отвърна тя, останала почти без глас.

— Ще видиш. — Направи знак на стражата да спусне подвижния мост. — Ти ще се погрижиш за моята собственост, а пък аз за твоята. Разбрахме ли се?

Предстоеше му дълго пътуване и щеше да й доведе Селена. Не се знаеше какви опасности го дебнат из пътищата.

— Добре, ще опитам.

— Ти си решителна жена и имаш добро сърце. Да опиташ ще рече да постигнеш успех. Сега вече съм по-спокоен.

— Не, нямам добро сърце. Себична съм и не се радвам на задачата, която ми предстои.

— Може и да си себична, но то е само защото се боиш да не би някой да се приближи до теб повече от необходимото. Ти си от хората, чийто инстинкт ги подтиква да се грижат за другите и да ги закрилят. Тъкмо по тази причина се обграждаш и с предпазна стена. — Кадар вдигна ръка за поздрав, усмихна ѝ се ослепително и препусна с коня си по подвижния мост.

— Желая ти щастие! — извика тя след него.

Той ѝ помахна отново от другия край на защитния ров. Стражите навдигаха моста, а от младежа нямаше вече и следа.

Теа се обърна бавно — дворът бе пуст. Уеър бе изчезнал в замъка. Явно той не си позволяваше никакви изблици на чувства — дори и когато ставаше въпрос за най-близкия му приятел.

А Кадар разчиташе на нея да утеши точно този човек?

Исключено!

— Идете в моята стая и поспете там. Двете с Таса ще се погрижим за момчето — каза Ясмин, появила се внезапно до нея, както седеше на леглото на Харун. — Мисля, че ще е по-добре утре да го преместя при себе си. Там ще се почувства по-добре. Той не е свикнал на такъв разкош и сигурно няма да се чувства уютно на това място.

Теа бе твърде изморена и не ѝ бе до спорове.

— Ще разговаряме по-късно по този въпрос. — Изправи се на крака и се поразкърши. — Той не бива се чувства като човек, когото подмятат насам-натам.

— Едва ли ще си помисли подобно нещо за вас — отвърна Ясмин навъсено. — Харун не е глупак.

В устата на Ясмин тези думи прозвучаха почти като похвала, помисли си Теа.

— Събуди ме, когато потрябвам.

— Няма да сте нужна. Таса е тук. Тази вечер лорд Уеър не я иска при себе си. — Гласът на Ясмин прозвуча почти равнодушно.

— Това сякаш не те притеснява особено.

— Лорд Уеър събра прислугата в голямата зала и извести на всички, че от днес нататък замъкът става наш дом. Не бивало да се боим, че ще ни отпрати. Предлага ни сигурност зад тези стени.

Започвам от теб!

Очевидно Уеър бе действал бързо и бе взел необходимите предпазни мерки срещу възможно нападение на тамплиерите. Теа се опита да потисне вътрешното си раздвоение. Ей така, за разнообразие Уеър понякога проявяваше доброта и инстинкта си на закрилник — по този начин предизвикваше одобрение, а не неприязън.

— Радвам се за теб.

— Много е... странно — изрече бавно Ясмин. — Цял живот двете с Таса ден след ден сме се борили да оцелеем. И изведнъж вече не ни се налага да треперим за следващия ден. — Последва кратко повдигане на раменете. — Но сигурно ще свикнем и с този живот.

— Лека нощ. — Теа притвори внимателно вратата след себе си и по коридора се отправи към стълбите. Всичко се бе променило. А най-лошото бе, че страховитата трагедия в Джеда дари Ясмин и Таса с тъй жадуваната сигурност, дори и нейното съкровено желание се осъществи в резултат на случилото се.

Не, не биваше да се отдава на угризения на съвестта. Никой не можеше да я обвини, че иска да види Селена свободна и щастлива. Клането в Джеда не биваше по никакъв начин да вгорчава радостта ѝ от предстоящата среща със сестра ѝ. Щеше да стори всичко възможно, за да помогне на оцелелите от Джеда, но не можеше...

Уеър все още бе в залата.

Спря тихо в подножието на стъпалата. Изпълнал крака, той седеше на стол с висока облегалка, загледан в пламъците пред себе си.

Най-самотният човек, когото съм срещал, бе споменал Кадар.

Ако наистина бе най-самотният човек, тя не можеше да му помогне. Все пак не бе Кадар, който успяваше да разведри настроението на другия или пък дръзко да нахлуе в сфери, в които останалите се бояха да не направят някоя погрешна стъпка.

Теа пое към вратата, водеща към миялната и стаите на прислугата.

Ти ще се погрижиш за моята собственост, а аз пък за твоята.

Но не и тази вечер — бе уморена до смърт и не бе в състояние да събере мислите си. И утре е ден, реши тя.

Разяжда го мъка.

Каква ли магия е забъркал този Кадар, та думите му не ми излизат от главата, помисли си тя отчаяна. Не желаше да...

— Ангели небесни — промърмори тя, когато пристъпи в залата и спря пред него. — Хайде, вървете да спите.

Той надигна бавно глава.

— Моля?

— Чухте ме много добре. Много глупаво изглеждате — седнал пред огъня и умува. Лягайте и се наспете като хората.

— Значи глупаво, а? — повтори той с мрачен блясък в очите.

— Точно така. Глупаво, инатливо и крайно неразумно.

— Щом е така, остави ме сам. Няма да ти се налага да понасяш присъствието ми.

— Да не си мислите, че не искам и аз същото? Само че Кадар не разрешава. Искане да се заема с вас.

— Боже мили, просто не мога да повярвам...

— Днес обаче съм твърде уморена и не мога да изпълня задълженията си на добра самарянка, затова идете по-добре да си легнете, а аз пък ще поразсъждавам по въпроса утре.

— Съжалявам, че те обременявам толкова — отвърна той с жален тон. — Но оценявам високо грижите, които полагаш за мен.

— Изобщо не желаете никакви грижи, но иначе наистина сте бреме. Изобщо не ми е ясно как да подхожда към вас.

— Ами като е така, изобщо не подхождай. Не ми трябва нито твоите грижи, нито пък тревогите ти.

— Така казах и аз на Кадар. Но не иска и да чуе.

— Да, такъв си е той. Просто не бива да му се обръща внимание.

— Не мога да не му обръщам внимание. Та той ми прави такава голяма услуга. Длъжна съм да му се отплатя по някакъв начин.

— Е, в такъв случай ще трябва да намериш друг начин да му се отплатиш. Не търпя втора майчица около себе си. — Доля си вино в бокала. — А сега ме остави сам.

— Успяхте ли да се напиете вече?

— Не. — Той надигна бокала. — Но скоро и това ще стане.

— Добре. В такъв случай може би ще заспите и ще накарам слугите да ви занесат в леглото. — Тя приседна до камината и се облегна на камъните. — Аз ще почакам.

Лицето му притъмня.

— Не желая да чакаш. Остави ме сам.

— Пийте по-бързо виното си — тези камъни са доста твърди.

Той тропна бокала с все сила на масата.

— Смятам да пия, когато си искам и колкото дълго си искам.

— Очевидно пак съм казала нещо не на място. — Тя се прозина. — Изобщо не се изненадвам, че правете точно обратното на онова, което искам от вас. Правете тогава, каквото пожелаете!

Той посегна към бокала, но ръката му замръзна наред път. Смръщи вежди, осъзнавайки логическата дилема, пред която е изправен.

— О, Боже, какво да правя сега?

— Каквото и да сторите, ми е безразлично.

Той се усмихна похотливо.

— Е, добре, съблечи се и ела тук.

Бе тъй уморена, че не почувства нищо друго, освен нетърпение.

— И защо, моля? Така, като ви гледам, виното ще удовлетвори потребностите ви точно толкова, колкото би ги удовлетворила и една жена. А и Кадар нямаше предвид точно такива неща помежду ни.

Усмивката му угасна.

— Лека-полека започва да ми омръзва да слушам какво бил казал или поискал този Кадар.

— Ами тогава си изпивайте виното и лягайте да спите.

Той изруга цинично и се потопи в мълчание. В залата се чуваше единствено прашенето на цепениците в камината.

— Той какво поиска от теб? — изръмжа накрая Уеър.

— Всъщност не разбрах съвсем добре. Не се изрази много ясно — произнесе тя със сънен глас. — Ще трябва да помисля малко.

Отново настана тишина.

— Върви си в леглото — рече той грубо. — Всеки миг може да заспиш и да паднеш в огъня.

Тя поклати глава.

— Не се нуждая нито от Кадар, нито пък от теб.

— Хубаво.

— Тогава ме остави сам.

Откога ѝ се искаше той да не говори повече — думите направо я изтощаваха.

— Изпийте си виното.

— Виното ще си остане в чашата и толкоз!

— Хубаво. — Миглите ѝ натежаха, едва успяваше да държи очите си отворени. — Каквото и да...

— Всемогъщи Боже...

Той я вдигна рязко на ръце и я понесе навън.

Заизкачва се по стълбището.

Не, не натам...

— Какво правите?

— Ще те занеса в леглото ти, където е твоето място.

— В него лежи Харун. Аз ще спя в леглото на Ясмин.

Горе той се спря за миг, след което продължи по коридора.

— Няма да те нося обратно. За днес си ме ядосвала предостатъчно. Можеш да спиш по изключение в моето легло. Аз няма да го ползвам.

Нещо меко под тялото ѝ...

Той вече се канеше да се отпрати към вратата.

Не, така не бе редно. Не можеше да допусне той да излезе.

— Не. — Успя да се надигне и да пусне крака на пода. — Не бива да се връщате обратно в залата, останете тук... — Вкопчи се в гредата на кревата. — Отивам при Ясмин...

Той се обърна светкавично.

— Гръм и мълнии! Ти никога ли не отстъпваш от своето?

Безсънието я измъчваше и не изпитваше никакво желание да възразява. Само поклати глава.

Свил ръце в юмруци, той я загледа гневно. Нима щеше да я удари? Едва ли не ѝ се прииска това да стане. В такъв случай щеше да се оттегли на почивка, и то без да е нарушила обещанието си към Кадар. Той тръгна към нея, а в сините му очи проблясваха мълнии. Да, очевидно се канеше да я удари.

Неочаквано двете му ръце я притиснаха върху възглавницата. Изплашена, тя вдигна поглед към него в мига, в който той се строполи върху тапицирания стол досами кревата.

— А сега да заспиваш — изръмжа Уеър. — Аз оставам тук.

— А вие ще се опитате ли да поспите?

— Казах, че ще остана. За спане не е ставало дума.

На първо време бе достатъчна и тази малка победа. За този ден Кадар не можеше да очаква повече от нея.

— Вие също се нуждаете от почивка. — Обърна се и притвори очи. — Друго за днес няма...

Друго няма.

Уеър опря глава на облегалката на стола. От всички неща, които можеше да стори в момента, спането оставаше на последно място. До този миг не бе допускал, че е възможно да пожелае една жена още преди да я види съблечена в леглото си.

Този път обаче без съмнение бе наясно какво точно желае.

Защо не проникна в нея? Какво я зяпаше как спи като някой от онези оглупели кавалери, възпявани от трубадурите? Тя го разгневи, наложи волята си, а той така и не посегна към нея и не се наслади на прелестите ѝ.

Погледът му бавно се плъзна по тялото ѝ. Тя лежеше, свита на кравай като изморено детенце. Само че видът ѝ заблуждаваше — тя вече бе в състояние да приеме в себе си мъж и да износи дете в утробата си. Да, тази жена можеше да роди здрави синове — щеше да им даде сила и храброст, щеше да ги закриля, както закриляше и Харун.

Жар пропълзя в слабините му. Милостиви Боже, какво става с него? Та той не просто чезнеше по тази жена, той копнееше и за нейните деца. Желаяше синовете ѝ да бъдат и негови синове, желаяше утробата ѝ да набъбне пред очите му, а от гърдта ѝ да потече майчино мляко.

Вкопчи се здраво в страничните облегалки на стола. Нему обаче бе отредена друга участ. Ако тя заченеше, вероятно той нямаше да доживее до раждането. Внезапно го заля страстното желание да има наследник. Заболя го при мисълта, че след неговата смърт семето му ще се затрие. Някой трябваше да остане, да продължи живота му.

Правилно разсъждаваш, помисли си той, изпълнен с погнуса към самия себе си — правиш ѝ дете, а после Великият магистър усмъртява нея и детето досущ като обитателите на селото.

Или пък ги взима за заложници, за да се докопа до него, Уеър.

Защо изобщо обмисляше тези възможности? Та нали от години отлично знаеше какво го очаква. Нали тъкмо по тази причина никога не се обвързваше за по-дълго време с някоя от жените, задоволяващи плътската му страст? Не бе никак разумно да променя съществуващото положение.

Явно унищожението на селото бе първопричина за това пронизващо усещане. *Не можеше да обикне тъкмо тази жена.* Възхищаваше се от смелостта и издръжливостта ѝ, но тя бе прекомерно независима и дръзка. До този момент жена никога не му се бе възпротивявала, никоя не се опитваше да го командва. Но щеше ли тя да оцелее, ако не притежаваше тъкмо тези качества? Благият нрав не би ѝ помогнал да се справи с трудностите по пътя за Дамаск, а смирението пък щеше да я прикове завинаги към копринения затвор в Константинопол.

Не можеше да я обвини, че желае да оцелее, и то като свободен човек. Та нали преди години същият този стремеж към свободата бе подтикнал и самия него да напусне Шотландия.

Упрекваше я обаче, че откакто я доведе в Дундрагон, постоянно смущаваше спокойствието му.

Не, ако трябваше да бъде честен пред себе си, тя се стареше да не му се пречка из краката. Всичко се дължеше на остро желание, което изпитваше към нея. Проклятие, не може ли някак да отхвърля тези угризения на съвестта, запита се той вяло. Накъдето и да се обърнеше, отвсякъде надигаше глава някой нов грях. Трябваше да отиде в залата, при виното си, то щеше да замъгли съвестта му и да направи живота му по-поносим.

Теа промърмори нещо невнятно на сън и се обърна неспокойно на една страна. Запладняваше.

Той се приведе напред и предпазливо придърпа върху ѝ завивката, събрана на топка в края на леглото.

Прониза го мразовита тръпка — жестът му бе съвсем спонтанен.

Не, в никакъв случай не биваше да бъде тази жена.

Утрото бе настъпило вече, когато Теа отвори очи. Само за миг отърси съня от себе си — сякаш някой бе я повикал по име.

Той все още седеше на стола до леглото, облегнал глава назад. В съня си изглеждаше някак... различен. Но не безпомощен. Дори и в това му състояние не го напускаше напрежението, неговата бдителност. Тя го заразглежда с любопитство, което в друг случай би било неуместно. Бе удивена от дългите му мигли. Когато очите му бяха отворени, правеше впечатление единствено яркосиният им цвят. Устните бяха добре оформени и ѝ се сториха дори красиви...

— Престани да ме зяпаш!

Изплашена, тя погледна нагоре и срещна яркосините му очи.

— Не исках... аз... още не съм се събудила. — Защо ли заекваше? Не бе сторила нищо лошо. Седна в леглото и спусна крака на пода.

— Вече е сутрин. Трябва да ида при Харун. Вие сте наред. Столът сигурно не е бил много удобен.

Лицето му се разкриви в гримаса.

— Какво ти удобство? Изобщо не мога да се помръдна. Не знам дали някога вратът ще ме отпусне.

Тя понечи да стане.

— Е, тогава полегнете и всичко ще...

— Остани, където се намираш — сопна ѝ се той.

Тя се вцепени за миг, но веднага се изправи предизвикателно на крака.

— Не нося аз вината, че сте пили твърде много и главата ви бучи. И не ще допусна да ме командват.

— Защото си свободна жена ли? — присмя се той. — Такова чудо няма на този свят. Жената е свободна, доколкото мъжът ѝ разреши.

— Да, но аз не съм омъжена. И не възнамерявам никога да се омъжвам. — Помълча миг-два, след което додаде енергично: — Да не си мислите, че ще рискувам да се обвържа с някой потисник? Нито един мъж, никоя страна, та дори и църквата не се отнася справедливо към жените. За вас ние не представляваме нищо. Майка ми разказваше за някакъв църковен събор, състоял се в Никея. Та, събрали се значи благородници и свещенослужители да разрешат въпроса, са ли жените човеци или скотове. Убедена съм, че са ни обявили за хора само защото в противен случай е можело да ги обвинят в скотоложство и да ги осъдят на смърт.

— Може и да си права. Вероятно и аз щях да си помисля подобно нещо. — После отново подхвана същинската тема на разговора: — Значи, мразиш робството от дъното на душата си, така ли?

— Безсмислено е да разговарям с вас за тези неща. Та вие просто няма да ме разберете.

— Ами тогава ми го обясни по-простичко.

Тя смръщи чело.

— Вие защо сте толкова сърдит?

— Не съм сърдит. Само казвам, че свободата не е непременно най-висшата цел. Съществуват затвори, по-поносими и по-комфортни от света извън тях. Далеч не всеки престой в затвор е толкова жесток, колкото онова, което е трябвало да изтърпиш в дома на Николас. — Замълча за миг. — Той биеше ли те?

— Когато бях малка. По-късно се научих да... — Тя вдигна рамене. — Какво да кажа? Имах достатъчно за ядене, чиста постелка за спане. А когато се оказа, че съм умна, Николас ме изпрати да уча езици и смятане — за да се оправям по-късно с търговците, които купуваха нашите коприни. Пред къщата на жените имаше дори и оградена градина, в която можехме да влизаме надвечер. Майка ми казваше, че положението ни е значително по-добро, отколкото на мнозина други. — Тя скръсти ръце. — Но с течение на времето растеше и омразата ми и на моменти дори се задушавях от ненавист. Трябваше да гледам как Селена от сутрин до вечер седи превита над стана. Да имаше как, щях да я взема и да я изнеса на слънце и сред цветята и... — Пое неуверено въздух. — Не е справедливо. Не бива едни хора да притежават други.

— Значи си избягала заради Селена, така ли?

— Не, ако беше единствено заради нея, щях да изчакам, докато условията се подобрят. — При тези думи погледите им се срещнаха. — Един флорентински благородник бе дошъл да купи няколко бали коприна за съпругата си. И тъй като проявявал предпочитание към руси жени, решил към коприната да добави и мен.

— Нима Николас те е продал?

— Защо не? Флорентинецът е предложил значителна сума. Вярно, че представлявах ценност в резултат на художествените си умения, но пък щом тялото ми можеше да донесе по-голяма печалба... — Тя се усмихна горчиво. — Но Николас е ловък търговец и

пазарлъкът се проточи. Реших да не изчаквам, докато двамата се споразумеят.

— Мръсен помияр!

— О, той се смяташе дори за голям добряк. Та нали бяхме негова собственост! Не ни ли даваше храна и вода? Нима не ни наказваше само и единствено, когато забравяхме задълженията си? Сигурно е бил вбесен от бягството ми.

— Как успя да се укриеш в кервана?

— Балзар, керванджията, посещаваше често дома на Николас, а аз от няколко години работех тайно една копринена одежда, чиято бродерия бе достойна за император. Предложих му я срещу храна, вода и място в неговия керван.

Уеър изви вежди недоумяващ.

— Копринена одежда? За закрилата, която е предложил на една избягала робиня, така ли?

— Одежда, достойна за император — повтори Теа. — Балзар бе суетно човече. Петимен бе да я притежава. Освен това не разчитах особено на закрилата му. Ако ме бяха открили, щеше просто да каже, че не ме познава.

— Откраднала ли си коприната за тази дреха?

— Аз не крада — кипна тя. — Защото аз бях тази, която засади дърветата, от които се хранят бубите, мой бе моделът за бродерията, аз свърших работата. Николас предлагаше моделите ми на пазара и множеше богатствата си. Не бях ли заслужила и аз нещичко? А знаете ли вие колко трудно бе да намеря време, за да осъществя замисъла си? Всяка Божа утрин, още по тъмно, се измъквах незабелязано в градината. По-късно се налагаше да повтарям голяма част от извършеното, тъй като се бе оказала неуспешна. Необходими ми бяха цели две години, докато...

— Не те осъждам, просто попитах — прекъсна я Уеър с крива усмивка. — Та какво е една дължина коприна в сравнение с несметните съкровища, които съм заграбил. Та нали целокупният християнски свят е известен за моето деяние.

— Не е възможно. — Ядът ѝ все още не бе отшумял. — Защо говорите подобни неща? Вие сте твърде недодялан, за да извършите подобна кражба.

— Така ли? А как тогава си обясняваш наличието на толкова богатства, събрани в тази крепост?

— Няма нужда да си обяснявам каквото и да било. Те просто не ме интересуват. — Тя вдигна рамене. — Може пък наистина да сте крадец. Кадар ми каза, че взимате много пари, когато пазите керваните и участвате в битки. Това може да се нарече и кражба.

Устните му потръпнаха.

— Вероятно така разсъждават и хората, които ми плащат.

О, та той почти се усмихна, помисли си тя. Внезапно нещо я подтикна да го развесели още повече.

— Не, аз отвърнах на Кадар, че сигурно са ви изхвърлили от ордена заради вашата похотливост. Че не сте спазвали твърде обета за въздържание.

Наистина, той се усмихна широко и сякаш се подмлади с години.

— Вярно е. За мен това ограничение представляваше тежко бреме.

Тя кимна.

— Така си и мислех.

Усмивката му угасна още в същия миг.

— Ти пък какво разбираш от любовна страст. Кадар ми каза, че си успяла да се спасиш от масовото изнасилване, когато са нападнали кервана.

— Наблюдала съм плътски съвкупления в дома на Николас. Когато идваха богати търговци, понякога ги канеха в женското отделение и те можеха да си избират жена.

— И майка ти ли?

— Един път.

— И ти си гледала, така ли?

— Не, затворих си очите. Тя ми каза, че няма да я боли, но аз да не гледам. — Не желаше да си спомня за онази нощ. Да, не видя нищо, но пък добре чу тихия мъжки смях, стоновете, пъшкането, а накрая и сподавеното хълцане на майка си. — Тя ме излъга. Изпитвала е болка. Може би не телесна, но се е чувствала унижена. — Гласът на Теа се разтрепери от гняв. — Ето това е да си робиня. Да нямаш правото на избор, да знаеш, че разумът, тялото ти и дарованието не ти принадлежат. И недейте да ми разправяте за приятен затвор. Такъв не съществува!

— Добре, няма да спорим.

Но във въздуха витаеха неизречени слова и отново я обзе неясно тягостно чувство. Изправи се от мястото си.

— Отивам при Харун.

Този път той не я спря, само я наблюдаваше как се приготвя да тръгне.

— Спомена, че си засаждала черничев дървета за Николас. Как се прави това?

Тя се спря, учудена от рязката промяна на темата.

— Като всяко друго дърво. Той купи фиданки от един търговец и ги разсади. Аз се грижех за тях и внимавах да се захванат добре.

— Възнамеряваш да вършиш същото и в Дамаск, нали?

— Да, нещо подобно.

— И отново ли ще платиш с императорска одежда?

— Ако я бяхте видели, нямаше да ми се надсмивате.

Той издържа погледа ѝ.

— Не ти се подигравам. Вярвам ти.

При тези думи топлина прониза тялото ѝ.

— Но ви уверявам, че тя не може и да се сравнява със знамето, което ще ви подаря — отвърна разгорещено. — За него ще ви завиждат императори. Ще можете гордо да го предадете на синовете си, те на своите и... — В този миг съзря изражението на лицето му и не продължи. — Какво има?

— Нищо. — Той се изправи от стола и легна на леглото. — Поуморен съм, отколкото си мислех. А и тези приказки за синове ме отегчават. Смятам да се поотпусна малко. А ти бягай при Харун.

Не, не ставаше дума за скука. Долови някаква болка в държането му. Какво ли обидно бе казала?

— Аз не исках... — Но как да обясни на този проклетник, че съжالياва за нещо, което той никога не ще признае? Чиста загуба на време.

— По обяд ще се срещнем в двора — каза той.

— Защо?

— Защото така искам. Кадар не ти ли заръча да общуваш с мен?

— Да.

— Е, в такъв случай по обяд ще ми правиш компания в двора.

— Да, но аз... — Той вече ѝ бе обърнал гръб и престана да ѝ обръща внимание. — Ще помисля. Може да дойда, може и да не дойда — отвърна тя, застанала до отворената врата.

— Спомни си какво си обещава.

Тя затвори вратата и въздъхна примирено. Не желаше да се среща с него толкова скоро — чувствата ѝ щяха да бъдат изложени на изпитание. Когато Кадар поиска от нея да му направи тази услуга, тя предвиждаше трудности, но не и своята ранимост. Къде по-просто бе да се възправи срещу неговия навъсен и безцеремонен нрав. Изобщо не разбираше причините за интереса му към нейното минало — та нали по-рано самият той ясно даде да се разбере, че подробностите от живота ѝ не го засягат. Сега обаче задаваше въпроси и дълбаеше дълбоко. Почувства се притеснена. Инстинктът ѝ подсказваше да страни от този мъж до мига, в който отново възвърне душевното си равновесие.

Да, но бе сключила споразумение с Кадар.

Е, в такъв случай щеше да стори необходимото и нямаше да даде на Уеър възможност да продължи със своето интимичене. В присъствието на други хора той нямаше да я разпитва толкова много. Не, не биваше да остава насаме с него.

Още щом съзря в двора воините, възседнали коне в бойни доспехи и готови за поход, смаяната Теа осъзна, че напразно си е блъскала главата до този момент. Тъкмо товареха някаква кола, която явно представляваше края на колоната.

— Къде беше досега? — Уеър подкара коня си към стълбището и я изгледа намусен от седлото си. — Казах „по обяд“, нали?

— Закъсняла съм съвсем малко. — Бе твърде объркана от видяното и не обърна внимание на грубия му тон. — Накъде сте тръгнали?

— Донесъл съм твърде малко от проклетите черничеви листа — избоботи той. — Ще трябва още — нали оставаш за по-дълго време.

Той бе прав. Кадар щеше да се завърне със Селена след не по-малко от два месеца, а запасите ѝ щяха да стигнат едва за три седмици.

— И вземате със себе си всички тези мъже? Не казахте ли обаче вие самият, че не смятате да рискувате...

— Обстановката се промени. — Той се наведе и протегна ръце към нея. — Хайде, побързай. Трябва да се върнем преди здрачаване.

— И аз ли трябва да дойда?

— Иначе щях ли да те моля да се срещаме тук?

— Но нали последния път не ме взехте със себе си?

— Казах вече, нещата се промениха. Може и да ми потрябваш.

Думите му я обезоръжиха. Направи крачка напред и той я вдигна на коня.

— Сега обаче знаете как изглежда дървото, нали?

Той даде мълчалив знак и отрядът потегли.

Този път всичко бе по-различно от деня, в който той я доведе в Дундрагон. Металните доспехи, нагорещени от слънцето, притискаха гърба ѝ, но въпреки това тя се чувстваше удобно и уютно.

— Тази кола за листата ли е предназначена?

— Да.

— Не ни е нужна. Стигат и няколко коша.

— Не искам да рискувам.

— Да, но това си е чисто разсипничество...

— Целия следобед ли ще ми мелиш на главата?

— Не, ако толкова държите на това неразумно решение. Щом като искате да се правите на глупак пред хората си, моля. — Тя се умълча и се облегна на него. Не ѝ се говореше повече. Във въздуха се носеше ухание на палми и кипариси, а слънцето, огряло лицето ѝ, още повече я изпълваше със задоволство.

Час по-късно вече яздеха нагоре по склона с черничевата горичка. Твърде рано е, помисли си тя вяло.

Уеър слезе от коня и я пое от седлото. Стойката на тялото му издаваше известно напрежение, а погледът му обходи гората, както и всички околни хълмове.

— Какво има? — попита тя. — Не виждам никого. А вие?

Първоначално той не отговори, след което въздъхна облекчено.

— Не, няма никой. — Обърна се и грубо, на висок глас, заповяда на отряда да се раздели на две. Едната половина изпрати да брули листа, а другата бе оставена за охрана. Теа се спусна надолу по склона, навлезе в гъсталака от черничеви дървета и, изпълнена с радост, се заоглежда наоколо. Дърветата бяха здрави, слънцето тук бе по-топло, отколкото в Константинопол, и бубите щяха да имат храна за много...

Внезапно до слуха ѝ достигна силен трясък. Обърна се — на земята бе паднал едър клон. Мечът на Абдул изсвистя във въздуха и се заби в следващия клон.

— Не! — извика тя. — Престанете!

Той я изгледа уплашен.

— Назад! — Уеър се приближи към нея. — Той просто иска да събере повече листа за теб. — Посочи към воините, настъпващи към дърветата с меч в ръка. — За Бога, нали са ти нужни.

— Листата трябва само да се берат, а клоните да останат непокътнати. Не искам да се унищожават дърветата.

— Но така ще изгубим два пъти повече време — възрази Абдул. — А и не сме взели стълби със себе си.

— Вие по този начин ли се сдобихте с моите листа? — обърна се тя към Уеър.

— Да не мислиш, че съм ги духал? — сопна ѝ се той в ответ.

— Вината е моя. Трябвало е да ви кажа предварително да се отнасяте внимателно с дърветата. — Отново се обърна към Абдул. — Не е хубаво да се секат клоните, нали?

Абдул погледна към Уеър.

— Няма да карам бойците си да си събличат ризниците и да се катерят по дърветата — произнесе Уеър с ядовит тон.

— Е, тогава аз ще бера листата — отвърна Теа. — Вярно, че ще трае по-дълго, но нали ви казах, че не ни е нужна цяла кола.

— Не желая да се бавим много. — Той си придаде първо решителен вид и я изгледа строго, но веднага след това се извърна примирен. — Абдул, мъжете да се покатерят на долните клони и да оберат листата. И да не си свалят доспехите.

Абдул въздъхна и предаде заповедта нататък.

— Това, което искам, не е неразумно. Тези черници са извънредно важни. Ако можехте само да видите колко красива е...

— Ще изпълня желанието ти — прекъсна я рязко Уеър. — А дали е било разумно или не, ще се разбере по-късно. Единственото, което искам, е да привършим колкото се може по-бързо с тази работа. — Лицето му се разкриви в гримаса. — Мога да се обзаложа, че и хората ми мислят като мен. Доспехите са доста тежки. Не може да очакваш от войника да се катери по дърветата и да бере листа за храна на гъсеници.

— Този труд е достоен — отвърна Теа. — И не е толкова важно кой го върши. Защото едно-единствено дърво дава храна на...

Зад гърба ѝ отново се разнесе трясък. Вбесена, тя се обърна рязко — сметна, че Абдул е пренебрегнал нареждането на Уеър.

Вирнал ръце и крака, Абдул лежеше под дървото и стискаше към бронята си листо.

— Подхлъзнах се — заоправдава се той.

— Виждам — отвърна Уеър със сериозен глас.

— Няма да се повтори, господарю!

Отново се чу трясък и отново някакъв войник се стовари на земята. Абдул се поправи с помръкнало лице:

— Май пак ще се пада.

— Да се надяваме, че не — отбеляза Уеър.

— Трябва и аз да помогна — обади се Теа уплашена. — Те ще се изпопребият.

— Почакай — измърмори Уеър. — Клоните не са разположени толкова високо. Най-много някой да се насини. Нищо повече.

Тя забеляза, че зад равнодушието на Уеър се таи някакво друго чувство. Наблюдавайки битката на хората си с клоника, той присви очи. Сякаш очакваше нещо да се случи.

И ето, още един мъж се сгромоляса на земята.

От гърлото на Уеър се изтръгна някакъв особен звук.

А минута по-късно на земята лежеше проснат четвърти юначага.

— Пльосват се като презрели портокали — прихна Уеър, останал без дъх.

— Много съжалявам, че... — Тя понечи да се затича към дърветата. — Казвам ви, трябва да слизат вече.

Уеър я сграбчи за ръката.

— Не смей!

— Не мога да допусна да...

Накрая се разсмя и цялото му тяло се разтресе. Хвана се за седлото, за да остане прав.

— Нима ви е смешно? — попита тя учудено.

— Като портокали! — По страните му се стичаха сълзи. — Като презрели портокали!

Не бе единственият, който се смееше. За свое удивление тя забеляза, че и войниците сред клоните се забавляват. Отнякъде заедно

с доспехите си на земята се срути още един — в стремежа си да запази равновесие, разпери ръце, сякаш са криле на птица.

И нейните устни трепнаха.

— Не биваше... аз съм виновна, че... — Не бе по силите ѝ да се сдържи и се разсмя. Когато най-сетне спря и отново възвърна дар слово, само поклати глава. — Когато бях в Джеда, не ми и минаваше през ум, че на този свят все още е възможно да съществува смях, но днес... днес изпитвам нещо като угризения на съвестта.

— Не бива. Не е зле да се посмее човек. — Той посочи мъжете под тях. — Всички те са загубили близки и приятели. Мислиш ли, че ще забравят трагедията, само защото временно са се развеселили? Смяхът е здравословен. — После добави едва чуто: — И аз самият бях забравил да се смея...

Теа го изгледа очарована. Изглеждаше много по-различен от мъжа, когото познаваше. От лицето му се бяха изличили гънките, свидетелства на огорчения и цинизъм, запазили се бяха само следи от отпадналост и мъничко меланхолия. Но ведрото му настроение едва ли щеше да продължи дълго, то вече дори отшумяваше. И все пак се бяха смели заедно, нещо, което нямаше да забрави никога!

Уеър помръкна и погледът му се спря продължително върху лицето ѝ.

— Какво си ме зяпнала сякаш съм камила от рядка порода?

Тя веднага премина в отбрана.

— Аз нищо такова не... — Спря в мига, в който прозря, че защитната ѝ реакция е тъкмо онова, което той целеше. Защо да му доставя това удоволствие? Още повече, че не бе настроена войнствено, а по-скоро доброжелателно. — Вие наистина ми напомняте на камила. Мисля, че се дължи на миглите.

Той смръщи чело.

— Миглите ли?

— Камилите също имат дълги мигли и много жени им завиждат.

Очите му буквално щяха да изхвъркнат от орбитите си, а изражението на лицето му стана още по-недружелюбно.

— Да не искаш да кажеш, че миглите ми са като на жена?

— Като на жена ли? — Тя го дари с невинен поглед. — О, не, нали говорим за камили?

— Много добре знаеш... — Внезапно спря и нацупи устни. — Май започвам да изпитвам нещо като съчувствие към Николас.

— То е, защото капризничите като камила. — Лицето ѝ прие замислен израз. — Макар и да не съм ви виждала да наплюете човек.

— Да, но всеки миг мога и да започна.

— Като е така, отивам да бера листа. — Понечи да се затича надолу по хълма. — Вашите бойци не са от най-сръчните. — После го изгледа през рамо. — Мисля, че трябва да ги научите... — В този миг обаче забеляза погледа му и забрави какво е искала да каже. Топлота. Смях в очите. Уважение. Тези неща бяха значително по-обезпокояващи, отколкото похотта или пък изблиците на гняв. Отмести бързо поглед встрани и ускори крачките си.

След час кошовите бяха пълни, натовариха листата на колата и Теа се отупа от прахта.

— Готови сме — рече тя, — макар и без вашата помощ.

— Един рицар не бива да рискува достойнството си. Хората ми ще престанат да ме уважават в мига, в които ме видят да падам от дървото и да се въргалям в прахта.

Тя изхъмка презрително.

— Не ми ли вярваш?

— Просто си мисля, че сте твърде горделив. Но така или иначе ние се справихме без вас и вече можем да потегляме.

— Все още не.

— Имаме предостатъчно листа.

— Видя ли дърветата, подходящи за пресаждане?

Тя го изгледа стъписана.

— Е... имаше там три или четири. Не им обърнах много внимание.

— Взимай ги. — Той даде знак на Абдул, застанал до колата. — Тръгвай с нея и следвай нарежданията ѝ.

Абдул се поколеба.

— Помислих си, че сме приключили вече с катеренето по дърветата, господарю.

— Няма да се катерите. Само ще изкопаете няколко.

Усмивка озари лицето на воина.

— А, това е друго нещо.

— Дървета не ми трябват — протестира Теа. — Трябва веднага да се засадят. А листата могат да се берат едва след няколко години.

— Искам ги тези дървета!

— Около замъка няма място, на което да се засадят.

— Поляната от северната страна над склона е подходяща.

Очевидно е обмислил всичко, помисли си тя.

— Усилията ви са напразни. Докато се прихванат, мен отдавна няма да ме има тук.

— Коприната е доходно нещо. Може да накарам Ясмин да се грижи за дърветата и да добива коприна, с която ще търгуваме. — Той се усмихна. — Стига да ни оставиш някои от драгоценните си буби.

— Разбира се — отвърна тя с колеблив глас. — Мога да науча Ясмин как се отглеждат и как се добива копринената нишка. Наистина ли желаете да се захванете с този занаят?

— На всяка цена. Може пък някой ден да ми омръзне да троша главите на хората. В такъв случай ще ми трябва някое по-миролюбиво занимание, нали? А не е изключено и да... — Той прекъсна изречението по средата и сякаш се вцепени.

— Какво има?

Уеър вдигна глава и огледа внимателно скалите на възвишението.

Опасност. Във всяка фибра на тялото му отчетливо трептеше усещането за заплаха. Нямаше точни слова, които да го опишат.

— Кажете, какво има? — повтори тя въпроса си.

Погледът му не се отместваше от скалите.

— Хайде, взимай дърветата.

— Нали казахте, че няма никого.

— Проклятие, така беше.

— Да не са същите, които опожариха селото?

— Не.

Тя сложи импулсивно ръка на ръката му.

— Защо тогава...

— Не ме докосвай! — Той се отдръпна настрана, сякаш го е опарила, а погледът му буквално я прогаряше. — Фалшива тревога! А сега вземай дърветата! И по-бързо!

Тя се отдръпна назад, след което се обърна и се затича надолу по склона, последвана от Абдул. Преди да достигнат до горичката, към Абдул се присъединиха още петима войника. Цяла дузина мъже в

доспехи, за да изкопаят няколко дръвчета? Тя се спря и отправи поглед нагоре по склона.

Уеър се бе отдалечил от коня си и стоеше изправен с лице към скалите. Какво бе това? Упорство? Неустрашимост? Или предизвикателство? Изпрати я с въоръжен ескорт, а самият той се бе изправил без всякакво прикритие — сякаш е решил да подразни човека, залегнал в засада някъде там горе.

Или може би да му отвлече вниманието?

— Господарят нареди да побързаме — подвикна Абдул към нея.

Тя се поколеба. Инстинктът ѝ подсказваше да се върне при Уеър, но пък в случай на опасност нямаше ли самият той да заповяда на хората си да се завърнат в крепостта? Може би я подвеждаше въображението ѝ и на хълма не дебнеше никой, а може би рязката смяна в поведението на Уеър се дължеше просто на някакъв каприз? Този довод не изглеждаше задоволителен, но пък върнеха ли се без дърветата, той щеше пак да ги изпрати на това място. Значи трябваше да вземат дърветата и да изчезнат по най-бързия начин.

— Щом е така, нека побързаме — оповести тя. — Давай!

Ваден ги наблюдаваше — товареха вече четвъртото дърво на колата.

Жената бе тази, която надзираваше натоварването. Пак тя накара войните на Уеър да се катерят по дърветата като маймуни. Не друг, а тя пригласяше на смеха на Уеър, тя протегна ръка и го докосна.

И нямаше никакво значение, че Уеър се отдръпна рязко назад. Той вече бе доловил неговото, на Ваден, присъствие и отдръпването му се свързваше отлично с всичко, което предхождаше този жест. Отправил поглед към него, Уеър стоеше все още там, и излагайки се като мишена, заслоняваше жената. Доблестна постъпка, но той, Ваден, в този миг не биваше да действа. Пропуснеш ли целта, войните на Уеър щяха да налетят на хълма. Не, животът все още не бе му омръзнал. Отстъпникът се покачи на седлото, наведе се и повдигна жената на коня. Ръка, цялата в метални брънки, я обгърна и покри гърдата и част от тялото ѝ.

Но очите ѝ... тях той бе взел на прицел.

Уеър премести жената странично върху седлото и притисна лицето ѝ към гърдите си.

Умник си беше Уеър. Винаги е разбирал отлично от флангово покритие. Само че що се отнася до жената, маневрите му бяха безсмислени. Ако и този път той, Ваден, не успееше да убие Уеър, нямаше да убие и никого друго. Аз не съм Великият магистър — не ще изпратя невинни люде в отвъдното, без да ми мигне окото, помисли си Ваден, изпълнен с погнуса.

Но един ден тази жена щеше да умре. Не съществуваеше друг избор. Уеър бе допуснал тя да се приближи твърде много до него.

ГЛАВА ШЕСТА

— Не мога да дишам. — Теа се опита да вдигне глава от гърдата на Уеър. — Задушавате ме.

— Мирувай.

— Само ако престанете да ми смазвате носа с вашата броня.

Ръцете на Уеър я притиснаха още по-силно, предотвратявайки каквото и да било движение.

— Още малко.

Тя се предаде, за да не влоши още повече положението си.

Бяха се отдалечили на доста голямо разстояние от горичката и най-сетне Уеър я пусна. Тя въздъхна с облекчение и поизглади елечето на роклята си.

— Цяло чудо е, че не прекарах целия обратен път до Дундрагон в тази крайно неудобна поза.

Отговор не последва.

Теа опита да се обърне и да погледне през рамо.

— Не мърдай.

В думите му прозвуча нетърпение, но в тях липсваше предишната напрегнатост. Явно опасността бе отминала.

— Кой беше това?

— Не съм казвал, че има някой.

— Защо тогава бяхте толкова разтревожен?

— Ако наистина опасност грозеше хората ми, щях своевременно да ги предупредя. Не ще позволя да се повтори трагедията в Джеда.

Тя усещаше, че говори истината. По вида му личеше, че заради клането го измъчват угризения на съвестта. И все пак преди малко във въздуха витаеше нещо злокобно.

— На хълма някой се криеше в засада и дебнеше, нали?

— Ти видя ли го?

Го? Единствено, а не множествено число. Как бе възможно един-единствен човек да разтревожи дотолкова Уеър?

— Не.

— Аз също.

Разбира се, че бе доловил нечие присъствие. Забелязала обаче, че Уеър се затваря в себе си, тя реши да не задава повече въпроси. Той сигурно си имаше своите основания...

Пресякоха портите на Дундрагон още преди залез-слънце.

Уеър спря коня и пусна Теа да слезе.

— Отивай в стаята си и се опитай да си починеш.

Тя поклати глава.

— Дърветата трябва да се засадят незабавно. — После направи знак на Абдул да се приближи. — Много са чувствителни, когато са изкоренени — могат и да загинат.

Уеър кимна и понечи да се обърне.

— Те ще ни последват ли? — смени тя рязко темата.

Той се спря нерешително.

— Трябва да знам — продължи тя разгорещено. — Длъжен сте да ми кажете. Става въпрос и за моя живот, нали? Кажете, те ще дойдат ли? Ще се повтори ли клането от Джеда?

— Не.

— Защо сте толкова сигурен? Кажете, кой дебнеше там, на хълма?

Помисли, че отново ще отклони въпроса ѝ, но бе опровергана.

— Ваден — отвърна той късо и поведе коня към конюшните.

Реша, че едва ли ще измъкне още някоя дума от устата му.

Но името ѝ се стори познато. Откъде ли?

Да, на крепостния зид, при бойниците. Вечерта на клането. Далечният огън, просветващ на третия хълм... Ваден...

Приключиха с последното дърво по тъмно.

Дали ще се прихванат, запита се Теа. Поляната бе изложена и на слънце, и на вятър. Осъзнаваше, че дръвчетата се нуждаят от специални грижи. Изправи се и разтри енергично кръста си.

— Свършихме ли вече? — Абдул вдигна фенера високо и огледа преценяващо алеята.

Тя му благодари с кимване.

— Хубави дръвчета. Повече няма да берем листа в гората, нали? — запита той с надежда в гласа.

Тя сподави усмивката си, не ѝ даваше сърце да му съобщи, че дълго време няма да никнат листа.

— Засега си имаме достатъчно.

Той въздъхна облекчено.

— Това с брането е унизителна работа.

Уеър също бе споменал нещо подобно.

— И все пак ти не се възпротиви, когато лорд Уеър го поиска от вас.

— Господарят знае защо заповядва. — Поеха със светещите фенери към замъка. — Все пак съм доволен, че всичко вече приключи.

— Наистина ми стана мъчно за теб, когато падна от дървото.

Внезапно той се усмихна широко.

— И на мен също ми стана мъчно. Не беше никак приятно, но пък ме досмеша, когато другите се затъркаляха по земята. Нужно ни бе да се посмеем!

Настъпи мълчание, което тя наруши след малко.

— Загуби ли някого в Джеда?

Усмивката му угасна.

— Всички от моето семейство бяха покойници още преди да се случи, но загубих приятели.

— Не обвиняваш за станалото господаря Уеър, нали?

Той я изгледа учуден.

— Защо да го обвинявам? Та той не е виновен. По време на война винаги стават такива неща. Преди той да дойде в Дундрагон, селото ни гладуваше, а младежите бяха изгубили надежда за по-добър живот. Лорд Уеър нахрани бедните и безпомощните, а на останалите възвърна личното достойнство.

— Значи ще продължиш да му служиш, така ли?

Той кимна, но след това лицето му се изкриви в болезнена гримаса.

— Все пак се надявам в бъдеще да ни води на бой, а не да се катерим по някакви си дървета.

Тя се усмихна.

— Майка ми ме изпрати да ви доведа. — Таса стоеше на входа и наблюдаваше Теа с хладен поглед. — Тя казва, че е глупаво да оставате навън — рискувате нощните демони да ви докарат треска.

Абдул се усмихна на момичето.

— Да, но аз бях с нея, за да я пазя от демоните, Таса. — Той се поклони. — А сега е време за вечеря. Лека нощ.

— Лека нощ, Абдул. — Теа го дари с усмивка. — И никога вече листа. Желая ти го от все сърце.

Той кимна и пое по пътя, който водеше към вътрешния двор.

— Накарали сте го да върши мръсна работа — обади се Таса с груб глас. — Не е бивало да го правите. Той е важен човек. Вожд.

Теа се въоръжи с търпение.

— Да, Абдул вече ми съобщи, че съм накърнила достойнството му.

— Няма нищо смешно. — Таса се извъртя рязко и се отправи към вратата. — Не повтаряйте тази грешка.

Теа усети, че заядливостта на девойката се корени в нейния майчински инстинкт.

— Таса, не съм искала да засегна приятеля ти.

— Не ми е приятел. Ние, курвите, нямаме приятели сред мъжете. — Огромната болка в гласа сподави остротата на думите ѝ.

Теа не знаеше какво да отговори. Не разбираше добре младата жена. Не познаваше нито курвите, нито пък мъжете, които първо се възползваха от тях, а после ги отхвърляха с презрение.

— Струва ми се, че Абдул се отнася с теб като с приятелка, Таса.

— Само защото е добър и... ми съчувства. Прочетох го по лицето му. — Внезапно гласът ѝ прозвуча рязко и категорично. — Само че аз не разчитам на неговото съчувствие. Със своя опит и майсторлък аз нося наслада на мъжете, и то така, че чак се просълзят. Можете ли и вие да кажете същото за себе си?

— Не.

— Разбира се. Майка ми казва, че все още сте девствена. — Тя спря за миг. — С Абдул ли сте решили да започнете?

Уплашена, Теа разтвори широко очи.

— Е? — настоя Таса.

Теа поклати енергично глава.

По лицето на Таса се изписа облекчение, но тя не пропусна да каже сякаш между другото:

— Така е добре. Той заслужава нещо по-добро от жена без опит.

Явно Таса страдаше. Ранена, обзета от ревност, тя сляпо нанасяше удари във всички посоки. Какво ли изпитва жена,

разполагаща само със своето тяло, жена, чиято единствено цел бе да придобие стойност в очите на някой мъж? Теа не би могла да понесе подобно унижение.

— Права си, не притежавам твоя талант — произнесе тя тихо, помълча за момент, след което добави: — Но и ти нямаш моя.

— За съжаление вашето умение във везбата не ще ви помогне, когато желанието обземе мъжа.

— Да, но то пък може да доставя радост в продължение на сто години, а не само за няколко мига. С него аз съм в състояние да изкарвам прехраната си и не завися от никого.

Таса поклати глава.

— Жената винаги зависи от мъжа. Така е разпоредила природата.

— Но не и ако притежаваш умение, което се търси и харесва. — Тя отново направи пауза. — Мъжете са подвластни на любовта си към златото и властта, и са склонни да изпълняват желанията на една жена, ако тя е в състояние да им предложи нещо. Коприната може да се превърне в злато. А фината бродерия се цени по целия свят!

Таса не отговори веднага.

— Странни неща приказвате.

— Лорд Уеър спомена, че не е изключено един ден да произвежда и да продава коприна тук. Той желае Ясмин да се научи как се отглеждат буби и как да поддържа черничевите дървета. Мога да науча и теб, ако искаш — добави тя сякаш между другото.

— Какво да правя с тези гъсеници? — буйно поклати глава Таса.

— Мога да те науча и да вземеш, но като усвоиш основните бодове ще са ти необходими години, преди да достигнеш съвършенството.

— Може пък изобщо да не желая да се уча! С майка ми обаче можете да опитате. Тя вече не е млада и мисля, че охотно ще... — Таса пое дълбоко въздух. — Все пак и тя иска да се отнасят към нея като с човек, който има някаква стойност, нали?

— А ти? Ти не желаеш ли същото?

Красивата ориенталка я изгледа мрачно.

— Обърквате ме. Не желая да разговарям повече по този въпрос. — После побърза да смени темата. — Майка ми ме помоли да ви предам, че е преместила Харун в своята стая.

— Не е трябвало да го върши.

— Тя иска така. Просто копнее да поглези малкия — и той копнее за обич. След няколко седмици момчето ще оздравее и ще се премести във войнишко жилище. — Таса се отправи към вратата, водеща към стаите на прислугата. — Там Абдул ще го наглежда... стига да не копае някъде, за да засажда вашите глупави дървета.

Теа поклати глава и пое по коридора към голямата зала. Защо ли предложи на Таса да я обучава в копринарство, след като неизбежно щеше да получи отказ? Явно все по-дълбоко се заплиташе в живота на тукашните хора, а това противоречеше на намеренията ѝ.

От друга страна обаче не бе зле да предаде на тези две жени част от знанията си. И двете притежаваха силни характери и не заслужаваха да превиват гръб под негодите, които им предлагаше животът. Можеше да ги научи само на най-необходимото, преди да замине за Дамаск, но вероятно ще им е достатъчно. И тя самата бе научила повече от практиката, отколкото от чужди напътствия. Не бе изключено с Таса и Ясмин нещата да потръгнат.

Но само ако Таса пожелаеше да се учи. Защото девойката сякаш отхвърляше всичко на този свят... освен майка си.

И Абдул.

Но тази вечер Теа не бе в състояние повече да разсъждава за двете жени. Трябваше да хапне нещо, да се измие и да си легне. Щеше да заспи като мъртва.

Но какво ли става с Уеър, мина ѝ ненадейно през ум. Опита се да отхвърли тази мисъл — твърде много време бе отделила на състоянието му. Всъщност той се промъкна в живота ѝ. Не, не това бе точната дума. Не можеше да става и дума за „промъкване“ — в този мъж нямаше нищо скрито. Напротив, той се държеше като някакъв скален отломък, който се търкаля по нанадолнището и премазва всичко, изпречило се на пътя му.

Точно като зъберите по планинския склон, зад които се криеше някой, когото той не желаше и да спомене.

Нека си пази тайните, помисли си тя. Всяка проява на близост щеше да ги обвърже повече един към друг, а тя не желаше да се сближава с него повече, отколкото изискваше обещанието, дадено на Кадар. Уеър събуждаше в нея тревога. Но може би щеше да изпълни по-добре обещанието си, ако по някакъв начин успееше да осъществи търговията с коприна.

Не, помисли си тя със съжаление, Кадар нямаше да се задоволи с подобни начинания. Защото той я помоли не друго, а да общува с Уеър, да бъде до него. Но какво трябва да сторя, запита се тя. Да му помага, докато упражнява воините си ли, или пък да го подкрепя, когато подири забрава в пиянството?

Същият следобед тръгна да го търси, откри го седнал на една маса в залата — пред него бе разтворена книгата със сметките, а в ръка държеше перо.

— Дошла съм да поиграем шах. — Гласът ѝ прозвуча твърде бодро.

Уеър вдигна глава с нежелание.

— Сега не ми е до шах.

— На мен също не ми се играе — отвърна Теа рязко — Глупава игра. Играчите постоянно се дебнат един друг. Но понеже Кадар каза, че ви харесва, затова ви и предложих.

— Извънредно интелигентна игра! — Той спря за миг, а после добави: — Само че е занимание за воители, а не за жени. На тях им липсва необходимото стратегическо мислене. Кадар е сгрешил, като те е научил да играеш.

— Ах, наистина ли е сгрешил? — попита тя с елеен глас, не предвещаващ нищо добро за събеседника ѝ. — Може и да смятам, че шахът е глупава игра, но това не означава, че не я владеея.

— Наистина нямам време, за да проверя верността на думите ти — отвърна той и загледа книгата пред себе си с неприязън. — А сега си върви. Трябва да смятам, а числата ми развалят настроението.

— Нима Дундрагон си няма иконом?

Отговорът му просто преливаше от сарказъм.

— Вярно, че повечето французи са склонни да приемат закритата ми против набезите на сарацините, но пък се боят от риска да ме подкрепят в борбата ми с ордена на тамплиерите. Така стоят нещата при мен.

— А някой от жителите на селото?

— Докато го въведа в сметките, ще мине много време, по-добре аз да си ги водя. — Той потопи перото в мастилото. — А и мразя да... — Смръщи чело, помълча малко и продължи: — Обикновено Кадар вършеше тези неща вместо мен.

— А, така ли — вметна тя.

— Но тъй като отсъства...

Досети се какво иска да ѝ подсказе.

— И аз мразя числата.

— Да, но Кадар ми събщи, че в дома на Николас си се научила да смяташ. — Той спря за миг. — Струва ми се, че ще е в реда на нещата, ако вместо него ти поемеш това задължение.

— Вместо него ли?

— Та нали именно той те е помолил да извършиш някои услуги.

— Шах мога да играя с вас, но сметките изобщо не ме засягат.

Уеър се облегна на стола си.

— Може би си мислиш, че изчисленията няма да бъдат по силите ти? Сигурно е така, женският мозък не е...

— Не съм някоя глупачка и не ще допусна да ме наричат такава. Вашата работа обаче ще си вършите сам.

Той въздъхна.

— Е, струваше си поне да опитам. А сега си върви, моля те, и ме остави на мира.

Реши да последва нареждането му, но се замисли. Как да му прави компания, след като не са в едно и също помещение?

— Добре де, ще хвърля един поглед — произнесе тя с нежелание.

Той начаса обърна книгата и я побутна към нея.

Теа огледа първата страница, поразлисти още няколко.

— Всемогъщи Боже, що за бъркотия. Не може нищо да се разбере.

— Тъкмо бях започнал, а и почеркът на Кадар е отвратителен. Някои от началните сметки бяха сгрешени.

— Кадар не може и да събира. — Тя вдигна поглед към него и рече: — Обзалагам се, че в писането си приличате ужасно много.

Погледът му бе самата невинност.

— Как може да твърдиш подобно нещо? — После се изправи. — А сега трябва да ида при Абдул.

Оставяше я да се оправя сама с тези драсканици досущ като някое момче, което няма търпение да се измъкне, за да си играе.

— Не ви вярвам. — Тя заобиколи масата, седна на един от столовете и посочи с ръка към друг стол, разположен на известно разстояние от нея. — А сега сядайте там.

— Имам работа.

— Точно така. Имате работа тук. Трябва да ми обясните какво означават тези противни мастилени петна, които ми се налага да разчета. Ще се опитам да въведа ред в сметките ви, но вие ще стоите тук, до мен. — Усмихна му се сладко. — Точно както съм обещала на Кадар.

Лицето му помръкна.

— Да седя тук и да въртя палци, така ли?

— Може, разбира се, и сам да си оправите сметките, ако искате.

Той седна, скърцайки със зъби.

— Мразя писалищата.

— Щом трябва, ще седите. Мислете си за нещо друго, например как като дете съм висяла безброй часове над килимите. — После разтвори книгата и осъзна с неудоволствие, че изпълнението на задачата може да се проточи до завръщането на Кадар.

— И за какво си си мислила по онова време?

Изненадана, тя вдигна поглед, но бързо се досети за последните си думи.

— За най-различни неща. Понякога си представях моделите, които ще изпълня някой ден. А като съвсем малка мечтаех да отида на пазара. Не бях ходила, но майка ми описа едно свое посещение там — звучеше, сякаш е някаква приказна страна. Купища съдове от мед, драгоценни камъни и всякакви вкусни неща.

— Също крадци, курви и воня на риба.

— Това изобщо няма значение. — Теа посегна към перото. — Сигурно е много вълнуващо. Някой ден ще го видя със собствените си очи. Може би още в деня, в който пристигна в Дамаск. Макар че в началото ще бъде много заета.

— Ще се разочароваш. Не си струва.

В произнесените тихо слова се долови някаква острота и тя вдигна поглед. По лицето му не можеше да се прочете нищо. Може би си бе внушила.

— Говорите така само защото сте го виждал.

— Не, казвам го, защото е вярно.

Отново в гласа му сякаш прозвуча скрито, подмолно неодобрение. Тя сведе поглед към редиците от числа.

— В такъв случай си мислете за нещо приятно. Да кажем за родината си. — Опита се да си припомни странното название. — За тази... Шотландия. Тя приятна страна ли е?

— Не, по-скоро е сурова, планинска, с остър, бурен климат. Морето също е сурово, а хората още повече... Варвари като мен, всички до един — добави той с горчивина в гласа.

Дали очакваше да му възрази?

— В такъв случай няма нищо чудно, че сте напуснали страната.

— Щях да остана, ако можех да избирам.

— Защо?

— Може да го разбере само друг варварин. — Погледът му се плъзна покрай нея и се спря на стенния килим — в този миг обаче той едва ли го виждаше. — Откакто се помня, враждуваме с рода Маккилиън. Най-накрая Дъглас Маккилиън удържа победа и заграби замъка Дунлахан. Баща ми бе ранен и трябваше да бягаме в планините. Исках да се върна и да продължа да се боря, но преди да умре, бях принуден да му обещаая, че ще напусна Шотландия.

— И защо сте дали това обещание?

— Разбирах колко е притеснен за мен. Бях последният от нашия род. Ако ме убиеха, щеше да се затрие и името на семейството ни.

— Затова ли дойдохте в тази страна?

Той поклати глава.

— Наложил се да избягам в Англия — в доспехи и с последния си кон. Там като свободен рицар обикалях от турнир на турнир, за да печеля награди и слава. А после Великият магистър дойде в Англия, за да привлече благородници в ордена си. Все още съвсем млад, аз бях заслепен от словата му. Твърдеше, че в ордена се приемат само най-доблестните и най-храбрите. Тамплиерите били най-почитаните мъже на света.

— Но вие все пак сте станал монах и сте се отрекли от светските развлечения, нали?

— Е, имаше неща, които ни позволяваха да забравим тези лишения. Прекарах три години в ордена и бях наистина доволен.

— И кои например бяха тези неща?

Той вдигна високо рамене.

— Е, не бяха малко. Подбрани ястия — хранехме се отлично, за да поддържаме силите си. Чисто жилище. Знания. Преди да постъпя в

ордена, бях невеж хлапак, там получих възможност да се образовам.

Тя го изгледа с присвити очи.

— Но това не е всичко, нали?

— Не. — Той замълча за миг. — Братство. Аз, който си нямах никого, се сдобих внезапно с братя.

Не биваше да го пита за такива лични неща. Внезапно пред вътрешния ѝ взор се изправи образът на лесно ранимия, твърд, самотен млад боец, копнеец за семейство и топлина, който е жертвал много, за да открие отново тези ценности. Но в този миг той бе по-самотен от всякога. В гърдите ѝ се надигна желание да му помогне по някакъв начин.

— Но братът не преследва брат си, за да го убие, нали?

Лицето му застина.

— Не мога да се съглася с теб. Спомни си Каин и Авел. — Отново настана мълчание. — Ако все пак насочиш вниманието си към числата и престанеш да задаваш въпроси, може пък преди здрач и да излезем от тази стая.

Той отново се обви в грубата си черупка — бе ясно, че повече признания за живота му няма да чуе. Толкова по-добре. Теа се запита дали не се е потопила твърде дълбоко в загадката, наречена Уеър от Дундрагон. Защото колкото повече научаваше, толкова повече ѝ се приискваше да узнае.

— Ако в ордена бяхте залягали повече над числата, сега аз нямаше да се мъча. И изобщо не съм убедена, че по онова време сте били кой знае колко ученлюбив.

— Не, грешиш — усмихна се той горчиво. — Там научих неща, които далеч надхвърлят числата и надрасканите слова.

До нея бяха достигнали слухове за мистични тайни и церемонии, изпълнявани от рицарите в техния храм.

— Не е лесно да назовем точни числа, когато става въпрос за злато, което буквално изтича във всевъзможни посоки. — Тя набърчи чело. — Ето например, разходите за факли и свещи са прекомерни. А тази бележка пък изобщо не се чете. Какво означава втората цифра на...

— Простете, господарю, има нещо, което трябва да видите — обади се внезапно Абдул откъм входа.

— Идвам. — Уеър скочи пъргаво на крака и забърза към вратата.

Очевидно желаше да се измъкне от нея и да я остави сама да се блъска над безкрайните колони от цифри. Само че тя нямаше да допусне такова отношение. Бутна книгата настрана и се изправи.

— Идвам с вас. И на мен ми се разхожда. — Изгледа многозначително Уеър. — Този ден може да продължи твърде дълго... и за двама ни.

Той само махна с ръка.

— За съжаление прекъснаха работата ти. Тъкмо започваш, нали?

— Господарю... — Абдул спря за миг, след което продължи: — Мисля, че дамата не бива да идва. Може да се притесни.

— За какво става дума? — попита Теа разтревожена. — Какво има?

— Щом като не е трябвало да узнае, защо ме повика така открито? — изръмжа Уеър на излизане от залата.

Теа последва двамата — налагаше се да подтичва, за да не изостава.

— Какво се е случило, Абдул?

— Току-що съзряхме някакъв рицар, който се приближи до крепостта. Бе застанал обаче извън обсега на стрелите ни.

Уеър спря наскреда крачка.

— Имаше ли кръст на мантията си?

Абдул поклати глава.

— Нямаше знак, но яздеше голям бял кон.

— Господи... — Уеър затича към портата. — Тук ли е още?

— Не, обаче остави нещо. Изпратих Хасан и Иман да го довелат до двора.

— Да не са попаднали на клопка?

— Първо се уверихме, че се е отдалечил на достатъчно разстояние. Все пак той бе сам, господарю.

— Виждам съм този мъж да просва мъртви осем опитни воители, и то за броени минути.

Спуснаха подвижния мост и Уеър изчака Хасан и Иман да преминат над рова. Теа забеляза, че мускулите му са изопнати — точно както предния ден в горичката. Дали причината не бе една и съща?

— Ваден ли е? — попита тя.

Той кимна, без да отмества поглед от приближаващите се слуги, които влачеха нещо след себе си. Може би човешки труп? Теа

пристъпи напред.

Не, не бе човешко тяло, беше дърво. Младо черничево дърво, високо около седем стъпки.

Поне така ѝ се стори. Клоните бяха отсечени до един, а корените изрязани. Хладнокръвно, жестоко, целенасочено убийство.

Цялата разтреперана, тя пристъпи до Уеър.

— Убил го е — изрече тя, останала без дъх. — Но защо? Защо го е довякъл до тук?

Уеър посочи към Абдул.

— Махни го! Не желая да го гледам повече. — Обърна се и пое направо към замъка.

Теа хвърли последен поглед върху обезобразеното дръвче и се затича след Уеър. Внезапно забеляза, че лицето му е побеляло, а изражението бе по-страховито от всякога.

— Защо го е сторил? Няма никакъв смисъл, нали?

— Повече няма да излизаш през тази порта — произнесе той с груб глас. — Също така ти забранявам да се появяваш на крепостния зид след падането на нощта.

— Нима бих могла да напусна крепостта? Та нали никой не може да излезе без изричното ви разрешение...

— Откъде да знам какво си си наумила? Не е изключено да тръгнеш отново да търсиш проклетата си шума?

— Казах ви, че имам достатъчно... — Внезапно обаче се прекъсна сама — истината достигна до съзнанието ѝ. — Смятате, че е било предупреждение?

— Точно така.

Опита се да свърже фактите.

— Но не се отнася до вас, така ли?

— Ваден знае отлично, че намеренията му са ми известни. — Той изрече тези слова, сякаш смъртта от ръката на Ваден е неизбежна.

— Да, но защо... — Внезапно очите ѝ се разшириха от уплаха. — Аз ли?

— Той е видял как накара Абдул и останалите да не секат клоните. Така че е съвсем ясно какво е имал предвид.

Тя поклати глава, невярваща на ушите си.

— Значи възнамерява да ме убие, така ли?

— Може и да не му се иска, но нещо го кара мисли, че е длъжен да го стори. Все пак Ваден не е касапин на невинни люде.

Тя съзнаваше отлично, че човекът, обезобразил хладно и методично дръвчето, е способен на всичко.

— Нима го защищавате?

— Съвсем не. Просто се опитвам да обясня. Посвоему Ваден е почтен. Вчера той можеше да те убие, но все пак е предпочел първо да изпрати предупредителен знак.

— Но защо, защо? Нали не съм му сторила нищо лошо?

— Не си. Вината е моя. Просто сглупих и си помислих... Боже милостиви, кога ще поумнея най-сетне. Нима трябва целият свят да погине, за да... — Той се обърна по посока на конюшните. — Хайде, върви в замъка и не излизай. Оседлавам коня и тръгвам да го откроя.

Страх прониза тялото ѝ. Този Ваден очевидно представляваше голяма опасност.

— Сам ли тръгвате?

Шотландецът кимна гневно.

— Не бива моите хора да страдат заради собствената ми глупост. Впрочем, съмнявам се дали изобщо ще ми позволи да го откроя. Непредсказуем е и блуждае из тези планини като някой призрак.

— Той беше все пак на третия връх...

— Нима ме смяташ за толкова прост? Две години го преследвам вече. Стигнем ли обаче до бивака му, от него нито следа.

Като призрак, бе казал Уеър. Смъртоносен призрак.

— Сигурно заплахите му не са сериозни. Всичко е безсмислено.

— Разбира се, че са сериозни. — Уеър спря пред вратата на конюшната и изгледа Теа отгоре надолу. — Ще разпоредя на Абдул да те заведе на сигурно място, ако не се завърна. Няма да се противиш и просто тръгваш с него. Ясно ли е?

— Не. Не ми е ясно.

— Хайде, връщай се в замъка. — Той влезе в конюшната. — Нямам време за обяснения.

Тя понечи да го последва, но се поколеба. Този човек едва ли ще се откаже от намерението си, помисли си тя безпомощно. Той просто ще възседне коня си и ще се опита да унищожи мъжа, заплашващ нейния живот.

Всичко това бе някакво безумие, недоразумение.

Само че той бе убеден в правотата си — залагаше живота си на карта, и то заради нея.

Бавно се отправи към замъка.

Защо никой не учеше жените да воюват сами, вместо да разчитат единствено на мъжете? Но все пак тази битка не бе нейна битка. Та нали тя нямаше нищо общо с Уеър от Дундрагон? Просто най-неочаквано съдбата я захвърли на пътя му и я сблъска с непозната опасност. Колко несправедливо се бяха стекли събитията за нея!

Но и самата тя не бе справедлива към него. Та нали той я спаси и изпрати Кадар да доведе Селена. А ако не бе склонил да попълни запасите ѝ от шума, сега нямаше да се налага да гони онзи безумец. Само че както тя, така и Уеър бяха жертва на съдбата.

Здрачи се, но него все още го нямаше. Теа се изкачи в кулата със соколите и огледа полето около замъка. На третия връх огънят не гореше. Означаваше ли това, че Ваден вече е тръгнал на лов? Прониза я мразовита тръпка. Тази нощ Уеър можеше да загине. А може би вече бе мъртъв?

Прилоша ѝ и тя притвори очи. Не биваше да се вълнува толкова. Та той бе чужд човек и никога не бе търсил приятелството ѝ. Нещо повече, неведнъж я бе отблъсвал от себе си. Този суров, опитен воин мислеше единствено за битки и за злато.

И въпреки всичко бе досегнал някаква струнка в душата ѝ — тя желаше да се приближи до него, да го закриля и да му помага. Сили небесни, не биваше да допуска да я обсебват подобни мисли. Селена и предстоящият живот бяха единствените неща, които имаха някакъв смисъл. Бе казала на Кадар, че е себична и сега държеше с цената на всичко да си остане такава.

Нямаше никакъв смисъл да съжалява за миналото. Той бе успял да пробие защитата ѝ. Затова не ѝ оставаше друго, освен да се примири. Бе длъжна обаче да го закриля и подкрепя.

Ако не е станало късно, мина ѝ през ума.

Наближаваше полунощ. Внезапно чу как стражата на подвижния мост поиска паролата. Теа се спусна надолу по стъпалата и изчака Уеър да премине през портата.

— Ти пък какво търсиш тук? — Той подхвърли юздите на коняря. — Нощта е хладна. Какво се щураш по никое време из двора?

Бе толкова доволна да го види жив и здрав, че не обърна внимание на грубостта му.

— Можех да се заема отново със сметките, но без вас Дундрагон, все едно че не съществува. Не бях сигурна дали ще се върнете, а мразя да пиляя времето си за излишни неща.

Той сне шлема, въздъхна уморено и прокара пръсти през косата си.

— Не можах да го открия.

— Е, и той не ви е открил. — Заизкачва се по първите стъпала. — Свалете доспехите и елате в залата. Ще ви донесат месо и хляб.

Той навъси чело.

— А ако не желая да ям?

— Ще се храните! — На влизане в замъка му подвижна през рамо: — Зная, че обичате да спорите, но ако не се нахраните, вие ще си останете гладен, не аз. Цял ден хапка не сте сложили в устата си.

— Изобщо не става въпрос за спор. Просто не търпя да ме командват, и то да ме командват же...

Не го изчака да се доизкаже, а бързо се завтече към кухнята.

Когато той пристъпи в залата, Теа коленичеше пред камината и подклаждаше огъня. Лицето му бе чисто, а косата мокра — явно си бе свалил доспехите и се бе измил на кладенеца. Тя посочи с глава към масата.

— Седнете и се нахранете. Вярно, че месото е студено, но нали знаете, гладът е най-добрият готвач. — Раздуха още веднаж пламъка и се изправи. — Гладен сте, нали?

— Естествено. — Той се намести на масата и посегна към къс месо. — Но не е вярно, че винаги споря и възразявам — добави с мрачен поглед.

— Разбира се, че е вярно — Тя седна също на масата и му наля вино. — А освен това сте недодялан и непоносим инат.

Той я стрелна с поглед.

— Днес си в отлично настроение, няма що.

— То е, защото се радвам, че се прибрахте. Във ваше отсъствие направих важно откритие — рече тя и по лицето ѝ пропълзя израз на разкажание. — Открих, че ми харесвате.

Месото застина във въздуха.

— Моля? Какво каза?

— И аз съм учудена от себе си, още повече, че винаги сте се държали неприязнено с мен. Вероятно и на мен ми е присъща онази слабост на характера, която съм наблюдавала у Кадар. А може би всичко се дължи на факта, че не познавам добре хората. Важното е обаче, че от днес нататък ще ми е по-лесно да общувам с вас. Нямам кой знае какъв опит, но доколкото ми е известно, най-добрата компания са приятелите.

Той я поправи троснато:

— Аз не съм твой приятел.

— Разбира се, че сте. Или поне ще станете.

— Не изпитвам нужда да бъда твой приятел.

— Нямате друг избор. Първо ми спасявате живота, а после изпращате Кадар да доведе Селена. Все действия на приятел.

— Тези действия бяха просто необходими, нищо повече.

Той наистина я затрудняваше. Какво пък, трудните хора винаги са създавали трудности. Докато го очакваше на кулата, Теа реши да не отстъпва.

— Вие сте по-добър, отколкото ви се ще да признаете. — Тя се облегна по-удобно назад. — А сега се хранете. Няма да кажа думичка повече. Всички тези плямпаници за доброта и приятелство сигурно са безкрайно неприятни за недодялан човек като вас. Дано не ви паднат тежко на стомаха, докато се храните.

Той изяде месото и посегна към една ябълка.

— Не съм недодялан. — При тези думи впи зъби в ябълката. — Първо ме обявяваш за приятел, а след това ме обиждаш. Какво значи това?

— Става въпрос за истината. Осъзнах, че ще трябва да се примиря с опакия ви нрав и ще се наложи да потърся във вас качества, които да ми харесат. — Тя му се усмихна мило. — Не можете да ме отклоните от взетото решение. Аз ще бъда ваш приятел, Уеър от Дундрагон, разбрахте ли?

— Ти няма да... Внезапно той се облегна назад и притвори примирено очи. — Впрочем, прави каквото щеш. Все едно. Стана късно. Нищо останало няма значение.

Учудена, тя вдигна поглед. Не очакваше, че ще се предаде така бързо. Това състояние нямаше да продължи дълго и затова се налагаше да се възползва начаса от необичайната му отстъпчивост.

— След като нищо не е от значение, защо не ми разкриете причините, поради които този Ваден желае да ме убие?

Клепачите му се повдигнаха, тя се уплаши не на шега, съзирайки отчаянието, изписано в погледа му.

— Ти се смееше заедно с мен. Ти ме докосна.

— Какво?

— Ваден е наясно, че за мен ти представляваш нещо повече от жените, които влизат в леглото ми. Опасява се, че може да разкрия душата си пред теб. — Смехът му бе смях на страдащ човек. — Точно както става в момента. Забавно е, че той буквално ме подтиква да сторя онова, което всъщност би желал да предотврати.

Току-що казаното в никакъв случай не беше някаква шега. Теа никога не бе виждала толкова отчаяние, събрано на едно място.

— Желаш да бъдеш мой приятел, така ли? — При тези думи Уеър надигна бокала към устните си. — Ще се наложи обаче да промениш решението си. На мен не ми е позволено да имам приятели. Защото моите приятели са обречени на смърт.

Нужно ѝ бе време да се отърси от потреса, който предизвикаха думите му.

— Кадар ви е приятел, а е жив и здрав.

— Все още. Ако обаче скоро не ме напусне, ще го унищожат.

— Но защо?

— Вече ти споменах, че се опасяват от нещо. Повече от две години Ваден ме дебне в засада. Известно му е, че Кадар е мой приятел.

— Да, но не е речено, че ще го убие. Защо не го е сторил досега?

— Докато Кадар стои при мен, непосредствена опасност за него не съществува. Ваден не е като онези, другите, които убиха Филип. Той ще ме очисти, преди да настъпи моментът за следващия удар.

— Филип ли? Кой е Филип?

— Приятелят ми Филип дьо Жироду. Тамплиерите убиха братовчед му Жофроа и Филип ми помогна да избягам от ордена. В продължение на два месеца скитахме от място на място в търсене на убежище. Една вечер той реши да излезе от пещерата, в която се бяхме

подслонили и да потърси храна, но са го заловили. Открих го захвърлен на земята — сметнали го за мъртъв. — Гласът на Уеър одрезгавя. — Бил е изтезаван, за да издаде скривалището ни. От болка просто не можеше да си отвори устата. Единственото, което бе в състояние да произнесе бе: „Не съм им казал нищо. Не успяха да ме принудят. О, Боже, Уеър, защо се отнесоха така към нас?“ — Той си доля още вино. — Филип загина поради близостта си с мен.

Ето защо никой не бива да се приближава до него, помисли си тя. Внезапно си припомни нещо, което бе казал в нощта на клането.

— В Джеда също нямахте близки, но въпреки всичко хората бяха избити до един.

— Мисля, че Великият магистър е бил разочарован от факта, че постоянно му се изплъзвам, заповядал е кръвопролитие, за да ми докаже могъществото си. — Лицето му се разкриви в гримаса. — Той отлично е знаел, че жителите на Джеда не представляват никаква опасност за него. След случилото се с Филип аз станах извънредно предпазлив. Хората в Джеда загинаха само защото аз съм още жив.

— Колко много омраза! — прошепна тя. — Защо?

Той помълча известно време, след което рече:

— По онова време витаеха най-различни слухове. Любопитният Жофроя ме предума да слезем в пещерните подземия на храма. Там съзряхме нещо, което не е предназначено за нашите очи.

— И какво бе това нещо?

Той поклати глава.

— Вече казах прекалено много. И то само за да знаеш защо животът ти е застрашен. Ако не ти издам всичко, може би ще се спасиш.

— Да, но приятелят ви Филип не се спаси, нали?

— Не, всъщност от Великия Магистър човек не може да избяга, но Ваден... той е нещо друго. Ако успееш да го убедиш, че не знаеш нищо, то... — Той вдигна уморено рамене. — Не знам. Той може и да те пусне, след като аз...

Умра.

Уеър не произнесе думата, но не бе и необходимо. Същият фатализъм прозвуча и в предходните му слова.

— Престанете веднага! — възкликна тя остро. — Говорите така, сякаш вече ви е заловил.

— Не съм глупак и не си въобразявам нищо. Преследват ме най-големите воители на християнския свят. — Гласът му се извиси и в него се прокрадна привичната неукротимост на Уеър. — Но няма да им се дам лесно. Мъжът е длъжен да остави след себе си своя знак на света, аз своя ще го издълбая много дълбоко.

Тя потрепери.

— С меч ли? Но това не е знак, а жива рана.

— Така да бъде. — Усмихна се дръзко. — Единственият спомен, който мога да оставя на света. По-добре белег, отколкото нищо. — Погледите им се срещаха и той попита насмешливо: — А сега как се чувстваш? Все още ли държиш да сме приятели? А може би искаш да се присъединиш към Филип и клетниците от Джеда?

Мислеше си, че ще се отдръпне от него. Небето ѝ бе свидетел, че наистина желае да го напусне. Прииска ѝ се да избяга от Дундрагон, от този мъж, смятащ себе си за прокълнат. В този миг животът и свободата я съблазняваха.

— Не искам да умирам.

— Така си и мислех.

— Почакайте. Изслушайте ме. Може и да не ми харесва какво става тук, но с делата си вие спечелихте моето приятелство и отсега нататък аз нямам право на избор. — Вдигна глава към него — в погледа ѝ се четеше решителност. — Аз обаче няма да се предам като вас. Много неща ми предстоят все още в живота. Никой на този свят не иска да го убият, така мисля аз, така мисли и Селена. Затова не ще е зле да потърсите начин да спасите всички ни. Чувате ли какво ви говоря?

Той примига няколко пъти и на лицето му се появи вяла усмивка.

— О, да, чувам те чудесно.

— И ще престанете най-сетне да се държите нацупено и цинично. Струва ми се, че и бездруго ми предстоят предостатъчно изпитания, така че не ми е необходима вашата...

— Недодяланост — довърши той вместо нея.

Теа кимна.

— Точно така. Очаквам ви утре тук в залата — да ми правите компания, докато подреждам сметките ви. — Тя се изправи от мястото си. — А сега си отивам в леглото и ви съветвам да сторите същото.

— И аз ли да отида в леглото ти?

— Моля ви, не казвайте неща, които ме смущават. Може би наистина трябва да намеря местенце и за вас в живота си, само че това може да стане единствено на основата на приятелството и уважението. — Тя се отправи към вратата. — Знаете отлично какво имам предвид, нали?

— Да, наистина ми е известно. — Тя му хвърли бърз поглед през рамо — в усмивката му се долавяше любопитство. — И все пак ще взема да поостана още малко — продължи той. — Трябва да помисля какво означават нежните ти слова за другарството и тям подобни.

— Няма какво толкова да се размишлява. Убедена съм, че се изразих пределно ясно.

И докато излизаше го чу да си шепне:

— Ах, Теа, имам да обмислям още толкова неща.

ГЛАВА СЕДМА

На следващата сутрин Уеър не беше в залата, но книгите със сметките бяха прегледно подредени на дългата маса.

Недоволна, Теа тръгна да го търси — не след дълго откри, че дворът гъмжи от мъже и коне, а Уеър тъкмо се кани да скочи върху седлото на кош си.

— Нали ви казах, че ми е нужна помощта ви в залата. Къде сте тръгнали?

— Никъде. — Той я изгледа равнодушно отгоре надолу. — Нима смяташ, че ще посмея да пренебрегна заповедта ти и ще те оставя на произвола на съдбата?

— Не беше заповед... е, може пък и да беше, вие обаче използвате всяка възможност да ме оставите насаме със сметките. — Забеляза, че не е сложил доспехите си и се поуспокои. Уеър никога нямаше да напусне Дундрагон без оръжие. — Какво сте намислили?

— Искам да поупражня хората си. Когато не съм извън крепостта, военното обучение се провежда три пъти седмично. Свършваме и веднага идвам в залата.

Тя си спомни, че в първите дни от престоя си в Дундрагон откъслечно бе наблюдавала такива упражнения.

— Искам да погледам.

Той вдигна равнодушно рамене.

— Добре, щом като настояваш... стига да не ми се пречкаш.

Теа приседна на стъпалата и обхвана с ръце коленете си.

В отделена за целта част от двора стрелците с лък се упражняваха усърдно. Уеър обаче отделяше повече време на конниците, караше ги да изпълняват командата „Обърни!“, след което с наведени копия те се спускаха напред в галоп. Накрая, удовлетворен от видяното, той предаде командването на Абдул, но продължи да наблюдава занятието, сякаш се намира едновременно навсякъде. Постоянно издаваше разпореждания, проверяваше изпълнението на

задачите, раздаваше похвали, а когато бе необходимо, не пестеше и упреците.

— Не е ли страхотен? — Теа вдигна поглед. На най-горното стъпало бе застанал Харун. Той се приближи и приседна до нея, без да отмества възхитения си поглед от Уеър. — Свети като слънце.

Описанието ѝ се стори доста неточно.

— Бих казала, че е по-скоро проблясване, отколкото слънчево сияние. — Като обнажен меч на лунна светлина. — А ти можеш ли вече да ставаш от леглото? — попита тя и го докосна по превръзката на главата. — Боли ли още?

— Не — отвърна момчето и нетърпеливо посочи воините. — Време е да се включа и аз. Лорд Уеър нали каза, че вече съм боец. А воините не се излежават в леглата.

Но той е само едно момченце, помисли си Теа с тъга. Толкова малък... и разбира се, военните упражнения му правят силно впечатление.

— Може би и това ще стане след няколко дни — рече тя.

— Вече съм здрав. — После додаде с пресеклив глас: — Моля те, не ми се сърди. Ти беше толкова мила с мен — но по-добре ще бъде, ако ми разрешат да се упражнявам с тях.

Естествено. Грижите по Харун струваха много усилия и на нея, и на Ясмин. Двете щяха замалко да забравят, че освен времето, най-доброто лекарство си остава постоянното занимание с нещо.

— Изглеждаш здрав като камък — стигна до слуха ѝ гласът на Уеър, той насочи коня си към стъпалата и спря поглед върху Харун. — Какво правиш тук при жените?

Харун се изчерви и скочи на крака.

— Не исках... Ясмин каза, че раната ми е... съжалявам, господарю.

— Щом като съжаляваш, бягай бързо в конюшната и се обади на Абдул. Нали трябва да ти покаже някои неща, след като ще ми ставаш оръженосец.

— Слушам, милорд. Аз не знаех... — Момчето внезапно се сепна и облеци очи. — Ваш оръженосец ли?

— Нали чу. Никога не съм имал човек, който да се занимава с доспехите и останалите неща — веднаж натоварвам един с тази задача, друг път някой друг. Вярно, че си още твърде млад, но според Абдул си

схватлив и учиш бързо. — Рицарят впи поглед в момчето. — Истина ли е, което казва Абдул?

— Ще видите, господарю, колко съм бърз... — отвърна той, след което, сразен от току-що чутото, добави с шепот: — Ваш оръженосец...? Като на кръстоносците ли?

— Дори още по-добър. Така както и всичките ми воители трябва да бъдат по-добри от останалите. — Той скочи пъргаво на земята и подхвърли юздите на момчето. — Заведи коня в конюшната. Абдул ще ти покаже как да се грижиш за животното.

Харун закима усърдно и пое юздите.

— Действай спокойно — рече Уеър. — Конят е добре обучен — не бива да го дърпаш насила.

Теа проследи с поглед момчето, повело огромния боен кон през двора. Усърдие и гордост изпълваха тънкото, жилаво телце. Неволно я връхлетя споменът за първата вечер на пребиваването ѝ в замъка.

— Предполагам, че не одобряваш действията ми — обади се Уеър. — Само че не бива да глезим безкрай момчето. Ще се почувства по-добре, ако има какво да върши.

Тя реши да си спести възражението, че няколко дни още не са кой знае колко време.

— Всичко е наред.

Веждите му се извиха нагоре.

— Ах, нима?

— Когато мама почина, бях доволна, че съм принудена да работя. А вие защо досега не сте се сдобил с оръженосец? — Още не зададе докрай въпроса си, тя вече се досети за причините. Оръженосецът е човек, който винаги е в непосредствена близост до своя господар, а Уеър държеше на всяка цена подчинените да стоят настрана. — Той ще бъде ли изложен на опасности?

— Великият магистър е подредил нещата така, че никой от моето обкръжение да не се чувства сигурен за живота си. Но поне в началото Харун ще бъде плътно до мен и ще трябва да го понаглеждам. — Той продължи нагоре по стъпалата. — Хайде. Имаш работа. За днес мързелуването приключи.

— Мързелуване ли? Не съм ви паж, а и ви правя услуга. Не ще допусна да... — Теа спря наред фразата — той се усмихваше. Тънка усмивчица, без следа от гняв, може би съвсем мъничко злорадство.

— Това беше шега — изрече той бавно. — Нима нямаш никакво чувство за хумор?

На теб ти е нужно чувство за хумор, помисли тя.

— Предупредете ме следващия път, когато решите да проявите хумора си. При вас той е такава рядкост, че се налага човек предварително да се подготви.

— В черничевата горичка ти се смя заедно с мен.

Да, но сега всичко бе по-различно. Той не реагираше просто на нещо смешно около него, не, сега смехът идваше от сърцето. Пред очите ѝ отново се появи онзи по-млад Уеър — гледка, която я смути истински.

— Да, и по този начин очевидно сте ме осъдили на смърт. Не бих казала, че този факт ме радва особено много... — Усмивката му угасна начаса и тя почувства, че ѝ липсва. Направи импулсивно крачка напред и го докосна по ръката. Той погледна надолу към нея и тя повтори собствените му думи от преди: — Това беше шега. Нима нямате никакво чувство за хумор?

— Прощавай — отвърна той. — Наистина казват по мой адрес, че не го проявявам твърде често.

Тя кимна и дръпна ръката си.

— И правилно казват. — Този път тръгна пред него. — А сега добре ще се посмеем с тези сметки.

— Защо си търкаш очите? — попита Уеър.

— Ако продължа да разчитам тези драсканици, ще ослепея. — Сбърчи обвиняващо чело. — Четворката ви е досущ като седмица.

— От шест дни ти е пред очите. Би трябвало вече да си ѝ свикнала. — Той се приведе напред и се загледа в числото, което тя му показва. — Седмица. За мен е изписана съвсем ясно. — После смръщи чело. — Е, може пък и да е четворка.

Тя го изгледа със съмнение.

— Не, не, положително е седмица.

— Та вие самият не можете да разчетете собствените си цифри.

— Аз съм рицар, а не писар. — Той се облегна назад на стола си. — За днес пропилях достатъчно време.

Тя посегна към перото и поправи четливо седмицата.

— Няма да мръднете отгук, преди да приключа със сметките за месеца.

— Каква властна женичка си ми ти само! И изобщо извади голям късмет, че все още не съм изгубил търпение. — Тя обаче не се подаде на предизвикателството и той направи още един опит. — Стигам до извода, че съм извънредно снизходителен спрямо теб.

Главата ѝ се стрелна нагоре, сякаш сокол е съзрял плячка.

— Моля? Снизходителен ли казахте?

Той се постара изражението му да не издаде какво мисли.

— Ами да. Кой друг би седял тук дни наред, и то изложен на многознайковщината ти. Каж ми, кой друг на мое място би изтърпял твоите безкрайни хули? И не забравяй, че си само една жена.

— А вие сте безмозъчен простак, който изобщо не знае как да се държи с човек, който му прави услуга. Не се учудвам, че сте предпочели монашеския живот пред съпружеските задължения. Няма жена на този свят, която да издържи противния ви език.

— Е, всъщност доста жени са приемали езика ми като нещо доста приятно. — Забеляза, че не е разбрала двусмислието, скрито в думите му — поведението на тази жена бе тъй свободно, че той понякога забравяше колко е неопитна. Реши, че е крайно време да спре със закачките. — Но тъй като все пак ти не си от тях, длъжен съм да ти се извиня.

Тя го изгледа изпитателно.

— Искате да ме подразните, нали?

— Нима те дразня? — Той се усмихна. — Ако е така, преставам, за да си свършиш работата по-бързо. Колкото по-бързо приключиш, толкова по-бързо и аз ще се махна най-сетне от този стол.

— Може би... ще се откажа от тази работа.

— Не, няма да се откажеш. — Той бе наясно, че когато Теа се захване с нещо, няма да го остави недовършено. Колкото и противна да ѝ е работата, тя никога нямаше да я захвърли, преди да я приключи. — А освен това такова поведение не съответства на характера ти. Така че, заемай се, за да се освободим и двамата по-бързо.

Теа въздъхна и отново се наведе над сметките. Не след дълго той осъзна, че е забравила напълно за присъствието му. Щеше да остане в това си състояние, докато следващата закачка не я извади от съсредоточеността ѝ. Уеър се облегна удобно на стола и започна да

наблюдава постоянно сменящия се израз на лицето ѝ. Живо лице, изразително, интелигентно, будно. През последните дни постоянно се опитваше да отгатне какво се крие зад изражението ѝ.

Бог ми е свидетел, много съм се променил, помисли си той с болка, до този момент никога не обръщаше внимание какво изразява лицето на една жена. Та нали те, жените, служеха единствено за леглото. Макар че бе истински познавач, никога не се интересуваше какво си мислят и дали изобщо нещо им минава през ум.

Но по отношение на Теа той наистина искаше да знае какво става в душата ѝ. Бе жена с безупречен интелект, с темперамент, остър като кинжал. Сам се улавяше, че я дразни единствено за да съзре гневния блясък в очите ѝ, когато преминава в настъпление, за да чуе мнението ѝ, което изстрелваше право в лицето му. Обичаше да я гледа как обръща страниците с енергичните си, но и грациозни движения. Ежедневното стоене на едно място би трябвало буквално да влуди човек като него, но часовете минаваха някак си бързо, и то доста приятно.

Дори прекалено приятно.

Незабавно отхвърли тази мисъл от главата си. Времето, прекарано с нея, представляваше оазис на спокойствието в един безумен свят. Постепенно обаче всичко това щеше вероятно да му омръзне. За щастие вече не представляваше опасност за Теа — злото се бе случило в черничевата горичка.

Търся си извинения, помисли той с погнуса, а всъщност такива не са необходими. Наслаждаваше се на присъствието ѝ. Е, и? Не бе грях човек да харесва разума на една жена вместо тялото ѝ, нали?

Макар че най-охотно би се насладил и на последното.

Стресна се от бездната, пред която бе се изправил. Не биваше да си седи просто така и да рисува във въображението си какво може да предприеме с чаровните форми на Теа. Опита се да потисне вътрешните си импулси, както по време на монашеството си, но изпитва затруднение — все пак междуременно бе се отдал на удоволствия. Бе принуден да седи часове наред срещу жена, от която го делеше единствено една маса, жена, чиито пълни, красиви гърди просто му избождаха очите.

Не мисли за гърдите ѝ. Мисли за лицето, за ума ѝ, за усмивката! Качества, които той бе в състояние да оцени и му доставяха

удоволствие от съвсем различен вид.

Внезапно тя вдигна поглед.

— Имате особено изражение на лицето. За какво си мислите в момента?

Той се прозя демонстративно.

— Денят е великолепен и ми е много трудно да го прекарам по принуда на писалищна маса заедно с жена. Всъщност не можеш ли малко да побързаш?

— Какво правиш тук?

Тя вдигна глава. Уеър бе застанал над нея. Тя прибра с ръка кичура, паднал върху очите ѝ и продължи да полива земята около фиданките.

— Нима не виждате? Опитвам се да запазя тези дръвчета живи.

Той смръщи чело.

— Тази сутрин не дойде в залата.

— Да. Събрах конска тор от конюшните и го нахвърлях около младите стволоче. — Лицето ѝ се изкриви в гримаса. — Може да се каже, че щях да се чувствам по-добре, ако си бях останала при сметките.

— Смятах, че Ясмин ти помага за дръвчетата.

— Тя наистина ми помогна много, но си има и други задължения.

— Можеше някой от мъжете да свърши тази работа.

— Имам предостатъчно време, а съм и свикнала сама да си изпълнявам задачите. — Тя довлече кофата с водата до следващото дръвче. — Доставка ми удоволствие. Моята работа наистина ми липсва. — Водата в кофата се разклати и част от нея се разплиска. — Освен това и поправките по сметките са вече към края си. След няколко дни съм готова.

— Нима е възможно? — Бръчките се вдълбаха по-дълбоко в челото му.

— Е, тази работа продължи доста време. Над три седмици. И вие като мен сигурно се радвате, че приключваме. Вече няма да сте прикован към стола и няма да отговаряте на въпросите ми.

— Точно така. — Той помълча и се загледа в нея. — Тези дървета ще се хванат ли?

— Мисля, че да... освен ако не ги изкорени някоя буря.

— Обичаш да се занимаваш със земя и растения, така ли?

Тя кимна.

— Всичко, което расте, събужда в мен усещането... — Тя изпъна рамене. — Допада ми мисълта, че тези растения ще останат на това място дори когато мен отдавна няма да ме има на света. Знаете ли, че има дървета на по няколкостотин години?

— Не съм се замислял над този въпрос. Прекалено усилия съм хвърлил да остана жив и за останалите неща не ми е оставало време. — Поглади с пръст грубата кора. — Но и аз вярвам в природния закон, че животът не спира. Че е възможно да има живот дори и след смъртта.

Тя си спомни, че баща му го е накарал да напусне Шотландия, за да продължи рода.

— Господ ни уверява, че е точно така. Нима се съмнявате, че ще попаднем на небето, ако сме добри?

— Да, но какво значи „добри“? Папата твърди, че убийството е добродетел, ако е в името на църквата. — Уеър замислено прокара ръка по ствола на едно от дърветата. — Ако е вярно, значи аз съм най-добрият християнин, защото докато бях в ордена, съм изпратил на оня свят повече хора, отколкото всички братя, взети заедно. — Той се разтресе целият сякаш иска да отхвърли от себе си някакво бреме. — Виж ти, станал съм като Кадар, който задава въпроси, дори и когато за тях няма отговор.

— Ужасна грешка — промърмори Теа саркастично. — Да не дава Господ да поспрете и да се позамислите, преди да замахнете и нанесете своя удар.

— Към теб не съм замахвал — отвърна той и веднага се поправи: — След първата ни среща.

Тя повдигна вежди.

— И един път стига.

— Грешката бе твоя. Не желяех да ти причинявам болка. Само че ти не слушаше какво ти говоря. — Направи нетърпелив жест. — Но това са минали работи. Защо мислиш все още за тях?

— Защото аз бях тази, която принудихте да падне на колене. Според мен и вие не бихте отминали с мълчание подобно действие.

— Глупости. На твое място бих простил и положително щях да зачеркна случилото се от паметта си.

Теа го изгледа с недоверие.

Той изруга тихо.

— Не ми ли вярваш? Значи... — Спря за миг и се усмихна насила. — Е, бих забравил стореното... след като първо си отмъстя, разбира се.

Тя отметна глава назад и се разсмя с пълен глас.

— Значи имате късмет, че моят характер е по-благ от вашия.

Не му хрумна подходяща реплика и затова известно време я наблюдава как работи, след което отново се обади:

— Така осветена от слънцето, косата ти изглежда чудесно.

Тя спря да пише и вдигна поруменяла глава.

Той се усмихна.

— Макар че безспорно миришеш на конска тор. — Вдигна ръка, за да предотврати възмутения ѝ вик. — Не, не ме смущава ни най-малко. Но преди да седнем днес на масата, ще е добре да се поизмиеш.

— И като как така ще вечерям заедно с вас?

— Е, нали Кадар е поискал от теб да ми правиш компания. И след като привършиш със сметките и не желаеш да поиграеш шах с мен, не виждам друга възможност да спазиш обещанието си. Не е ли така?

Тя сведе поглед — трябваше някак да прикрие радостното опиянение, което я обхвана. До този миг сякаш не бе осъзнала напълно колко щяха да ѝ липсват часовете, прекарани заедно над неприятните колони от цифри.

— Хм, и разбира се, не бива да разочаровам Кадар, така ли?

Той кимна сериозно.

— Обещанията обвързват човека! — После се обърна и пое обратно към крепостта.

Константинопол, дожът на Николас

— Уверен съм, че тук ще откриете работничката, която търсите — изрече гордо Николас. — Моите женски са най-добри от всички.

— Така е. Съдя по моделите, които ми показахте. — Кадар огледа привидно равнодушно цялото помещение.

Не се чуваше никакъв разговор, никакъв смях. Приведени над гергефите си, с изкривени гръбнаци и очи, впити в бродериите, момичетата редяха трескаво бод след бод. Нито едно от тях не надхвърляше четиринадесет години, но всички изглеждаха някак изхабени. Чистотата на помещението, както и обилната слънчева светлина, падаща от многобройните прозорци, само подчертаваха преждевременната състареност на работничките. Наистина, много потискащо място, помисли си Кадар.

Но видяното тук бе значително по-поносимо в сравнение със залата за килими. Той смяташе, че е обръгнал спрямо живота във всичките му проявления, но гледката на малките момиченца със сраснали и обезформени пръсти го преизпълни с отвращение.

— Щастлив човек сте вие с тези усърдни робини — рече Кадар. — Всъщност те по колко часа работят на ден?

— Докато грее слънцето, от ранна утрин до късна вечер. Елате. — Николас премина край една от редиците. — Трябва да ви покажа таланта на Клариса. Работата ѝ е извънредно фина, направо съвършена. Макар че няма и четиринайсет години. — Погледна го хитро през рамо и додаде: — А когато не е заета с иглата и конеца, доставя точно толкова наслада на онази работа, колкото и на кесията ми. Миналата седмица се потопих между бедрата ѝ и по моему...

— А цената, която ще поискате за нея, ще бъде значителна, нали? — Кадар поклати глава. — Казах вече, че искам по-млада и... по-евтина.

Николас въздъхна тежко и продължи обиколката си.

— Може би ще ви допадне Евадне. Деветгодишна е. Все още не е придобила кой знае какви умения и... може да ме убедите да я продам.

Кадар плъзна незабелязано поглед по сведенията глави. Рижа коса, бе казала Теа. Къде, за Бога, бе това момиче?

— И откога е тук, при вас?

— Купих я преди две години. Пръстите ѝ бяха твърде дълги и неподходящи за връзване на килими, така че я дадох да я обучат на везмо. — Той се спря пред малко, крехко момиченце с лепеноруси коси и трескави, изплашени очи. — Е, какво ще кажете?

Кадар си каза наум, че Николас е отвратителен негодяй, но само сведе глава и огледа производението на детето.

— Не е точно онова, което ми трябва.

— Който не иска да се бръкне по-дълбоко, не бива да очаква високо качество.

Там... тя седеше в следващата редица. Дребна, тъничка, червенокоса, впила поглед в гергефа пред себе си.

— Тази там ми се струва по-сръчна.

— Кой, Селена ли? Да, тя е по-възрастна, вече е почти на единадесет години. — Николас забърза към детето. — Но за нея не мога да ви предложа същата ниска цена. След три-четири години вече ще бъде в състояние да ви дари с наслада и с... деца.

И нито дума, че е негова дъщеря. Кучият му син щеше да се позове на този незначителен факт едва в края на преговорите.

— Има кой да се погрижи за удоволствията ми. На мен ми трябва работна сила.

Спря се пред червенокосото момиче. Везмото ѝ е великолепно, помисли си той. Жалко. Цената щеше да падне, ако можеше да открие някакви недостатъци. Тя не го удостои с поглед. Приведена, изобщо не обърна внимание на мъжете, а продължаваше да реди бодовете.

Погледът му попадна на гърба на момичето... и се вцепени.

— Какво е това? — попита той и дръпна встрани памучната дреха от раменете на Селена. Алени резки преминаваха направо през гърба и. — Май не струва толкова, колкото твърдите?

Николас вдигна равнодушно рамене.

— Езикът ѝ може и да е остър, но този факт не вреди на работата ѝ.

Кадар прокара показалец по протежение на бял белег.

— Този тук е по-стар.

Детето не вдигна поглед, но той долови как мускулите на гърба му се напрегнаха от докосването.

— Хванаха я, че е помогнала на друга робиня да избяга. За да хванем другата, трябваше първо да разберем къде е избягала.

Значи след бягството на Теа са наказали Селена.

— Е, каза ли?

Николас поклати глава.

— Не можехме да продължим. Нямахме да издържи. Бях изгубил една работничка, а така щяха да станат две.

— Да, интересът преди всичко, разбира се. — И нито дума, че избягалата робиня е сестра на момичето. Кадар се замисли сериозно дали да не извие врата на този негодник, преди да напусне града, но се отказа бързо от хрумването си. Не можеше да си достави това удоволствие — в момента освобождаването на детето бе по-важно. — Тези белези обаче свидетелстват за темперамент, който може да се окаже твърде смущаващ, не мислите ли? — Той отмахна ръката си от малкия, изтерзан гръб. — По-добре ми покажете някоя друга.

Две редици по-нататък той се заслуша в славословията на Николас по адрес на друго клето създание и хвърли поглед назад.

Тя го гледаше втренчено — тясно личице и дръзки зелени очи, които буквално искряха от ненавист.

Той ѝ се усмихна, но враждебното изражение не изчезна от лицето ѝ. Нещо повече, омразата дори сякаш нарасна.

Очевидно не бе момиче, което можеше да се спечели със сладка усмивчица. В него трепна предчувствие, че това дете ще внесе живот в обратния път към Дундрагон и той няма да скучае.

— Очите надолу!

Внезапно зад Селена се появи невисока, набита, грубовата жена с гъвкав камшик в ръка.

Селена не приведе глава.

Николас прекъсна да хвали някакъв тъмнокос дребосък.

— Без грубости, Мая, имаме гост.

— Само си пилее времето. До довечера трябва да привърши с едната страна на туниката — изджавка жената. — За човек от кервана е, поема вдругиден на път.

Николас се намръщи.

— Да, така е.

Кадар бе готов да се обзаложи, че детето щеше да продължи да го гледа дори и камшикът да се стовареше върху гърба му. Вече бе въпрос на чест да не се подчини.

Той се обърна и забърза към вратата.

— Омръзнаха ми тези спорове. Толкова трудно е да се вземат решения. Предлагам да продължим утре.

Николас го последва.

— Естествено. Ще изпием по чаша вино и после отиваме в баните. Най-върховното удоволствие на света.

С изключение на побоя над безпомощни деца...

— Вие сте най-любезният домакин, когото познавам. — Кадар буквално сияеше.

Вечерта чужденецът се появи в градината.

Селена се вцепени, съзирайки го как застанал под колонадите, оглежда жените, струпани покрай кладенеца. Вероятно в този миг си избира онази сред тях, която ще утоли страстта му през нощта, помисли си Селена горчиво. А утре, утре, преговорите за покупката на робиня щяха да продължат.

Бе по-млад от търговците, които идваха при Николас. Млад, изискано облечен, красив — красотата му светеше ярко като факлата на стената зад нея. Но хубав или грозен, той бе като останалите — алчен за злато и плътски наслади.

Младежът небрежно се насочи към нейната пейка, разположена встрани от останалите жени.

В първия миг тя понечи да избяга, но бързо се овладя. Бе тънка, невзрачна и той едва ли щеше да я избере да задоволи похотта си — дори и да бе от мъжете, които предпочитат деца.

Той се спря пред пейката.

— Изглеждаш ми самотна. Защо не си с останалите?

Тя не отговори.

Разположи се до нея и я лъхна лек аромат на сапун и благовонен балсам. Така миришеше и Николас след посещение в баните.

— Селена, името ми е Кадар Бен Арно. Знаеш ли защо съм тук?

— За да купите жена, с която да отворите работилница. Всички го знаем. — После добави подчертано недружелюбно: — Само че сте толкова стиснат, че можете да си позволите само някоя начинаеща.

Той не се подразни от забележката ѝ.

— Така е. А ти бродираш много добре. Вършиш ли работата си с охота?

— Не — отговори тя съвсем прямо. — Но човек може да върши добре нещо дори когато то не му доставя удоволствие. — Тя се поотдръпна от него. Защо този човек още не се махаше?

— Дори и да те купя, не ще ти сторя нищо лошо, обещавам ти — произнесе той тихо. — Не бива да се боиш от мен.

Обзе я панически страх. Надяваше се, че се е отказал от нея.

— Не се боя. — След което додаде разгорещено: — За вас няма да работя. Ще си седя пред гергефа и няма да правя нищо. Изберете си някоя друга.

— Предпочиташ да останеш тук, така ли?

Николас сякаш не е особено любезен към робините си.

— *Трябва да остана.*

Той смени темата.

— Ти днес защо ме гледаше тъй неприязнено?

— Пипнахте ме. Мразя да ме докосват.

— И защо?

Тя не отговори. Защо този мъж не се махнеше най-сетне?

— Идва онова трътлесто женице. Ужасна е.

Имаше предвид Мая, която се приближаваше привидно случайно — явно се канеше да подслушва.

— В такъв случай трябва да направите избора си и да оставите на мира нас, останалите.

— И коя до си избира?

Въпросът я завари неподготвена, тя се сепна, обърна се към него и го изгледа смаяна.

— Моля?

— Извънредно нетактичен въпрос, особено ако го задаваш на дете, но все пак не бива да обиждам Николас, отхвърляйки предложението му. Предпочитам жена, която да изпитва същото удоволствие, което и дарява. Има ли тук такава?

Що за мъж бе той, запита се тя объркана. Та нали никой не се интересува дали жената изпитва наслада — това бе известно на всички.

— Е, има ли такава жена тук?

Тя се огледа на всички страни и накрая кимна с глава към едно малко, мургаво създание.

— Деирдре. Не е толкова привлекателна, но е своенравна. Май че й харесва, когато Николас го прави с нея.

Той се усмихна.

— Допусках, че знаеш. Не ти убягва нищо, нали?

— Какво искате да кажете? — попита тя с недоверчив тон.

— Ти стоиш отстрани, наблюдаваш и попиваш. Бедна Селена. Мисля, че жадуваш да живееш истински. Да седиш така и да вземеш, отделена от света, е нещо, което те влудява. Именно затова се изключваш от другите и се ограничаваш в размишления и наблюдения.

Откъде знаеше как се чувства?

Той побърза да отговори на неизречения въпрос.

— На твоята възраст и аз обичах да наблюдавам. И все още го правя, щом го налагат обстоятелствата. — Той се усмихна. — В този случай ти си тази, която го налага.

Този мъж бе значително по-опасен от останалите — имаше очи и ги използваше добре. Тя скочи рязко от мястото си.

— Не желая да ме наблюдавате. Вървете си!

— Не съм искал да те засегна. Това, което всъщност исках, бе да ти вдъхна смелост. — При тези думи хвърли поглед към Мая. — Само че моментът не е подходящ. Ще разговаряме по-късно за тези неща. — Изправи се и бавно пое към жените до кладенеца. Размени няколко думи с Деирдре, хвана я за ръка и я поведе към вратата.

— Нашепва ти мили слова в ушенцето, но всъщност иска само да те замае, преди да те заведе в родината си — обади се Мая иззад гърба на Селена. — После обаче пак те чака камшик.

— Но той изобщо не се интересува от мен. Нали чу какво каза на Николас. Смята, че само ще му създавам затруднения.

— Да, но твоето вземо отговаря на претенциите му. Убедена съм, че ще те избере. Утре ще се договорят с Николас и се махаш оттук. — Мая се усмихна злорадо. — Хайде, не се противи и тръгвай с него. Знаем, че я очакваш да се завърне, но тя никога няма да дойде. Теа сигурно се е превърнала вече в курветина.

— Мълчи!

— Е, а как ще те освободи, моля?

Селена се опита да не обръща внимание на тези думи, да прогони болката от душата си.

— Да бе, нали беше много умна. Смяташе, че е по-добра от нас.

— Никога не е била лоша с теб. — Селена впи поглед в Мая. — Бе също и по-добра от теб. И най-долното улично псе е по-добро от теб.

Увисналите бузи на Мая се зачервиха.

Селена съзнаваше, че е трябвало да си премълчи. На следващия ден щеше да си плати за дързостта. Но вече нищо не я засягаше. Просто не можеше повече да търпи Мая.

Прозвуча гонг, знак, че е време момичетата да си лягат.

Биеха гонга за събуждане, за храна, за продължаване на работа. Понякога я преследваше и насън, оглушаваше я, обсебваше я цялата.

Селена мина покрай Мая, от чиито уста се сипеха тихи закани и с нежелание се насочи към къщата на жените.

Тя никога няма да дойде.

Тези слова все още бучаха в главата ѝ, докато си лягаше върху сламения чувал.

Теа трябва да се завърне, помисли си тя отчаяна. Теа я обичаше и никога нямаше да я остави на произвола на съдбата.

Да, но майка ѝ също я обичаше, обаче я изостави — спомни си как държеше ръцете ѝ, но внезапно те се отпуснаха безсилни.

Не, Теа бе по-различна. За разлика от майка им тя притежаваше сила. Нямаше да остави Селена да се погуби в този дом, щеше да дойде и да я отведе отгук.

Селена се опита да сподави сълзите, парещи в очите ѝ. След смъртта на майка си не бе плакала никога. Сълзите не можеха да променят нищо. Често чуваше майка си да плаче нощем, но въпреки всичко нещата си оставаха постарому и животът ѝ не ставаше подобър. А сега вече не бе сред живите.

Не мисли за мама. Не мисли и за Теа. Всичко по реда си. Единственият начин, по който можеше да се изтърпи този живот. Теа щеше да дойде и да я вземе.

Но ако Мая говореше истината и младият търговец я отведеше от Константинопол? Какво щеше да прави тогава?

Отново я заля панически страх. Мая грешеше. Когато Теа дойдеше, Селена щеше да бъде тук. Господ не може да е толкова жесток, каза си тя. Кадар Бен Арно щеше да избере друга!

— Нали ти казах — изсъска Мая, наслаждавайки се на ужаса и болката, изписани на лицето на Селена, сякаш отпиваше сладък нектар. — Ти не си нищо повече от дете, от робиня. Не можеш да сториш нищо. Нашият господар каза, че утре тръгваш.

— Лъжеш. — Селена остана напълно спокойна. — Не е вярно.

— О, разбира се, че е вярно. Още утре тръгвате на път по море. Николас обаче не е много доволен от сделката. Този млад хитрец се е пазарил много по-ловко от очакваното. Цял ден се пазариха, но Николас така и не успя да му вземе повече пари. — Мая се насочи към друга група жени, за да им съобщи новината.

Разтреперана от страх и гняв, Селена се строполи на пейката. Не можеше да си тръгне. Той нямаше право да ѝ отнеме насила надеждата, че един ден ще бъде свободен човек.

Не можеш да сториш нищо.

Може би Мая бе права, може би тя, Селена, бе наистина твърде млада, за да се пребори със света на възрастните, свят, в който значение имаха единствено парите и похотта.

Теа, помогни ми. Но Теа бе далеч, а и тя вече не бе дете — бе загубила детството си в онази нощ, в която почина майка ѝ.

И така, значи трябваше сама да предприеме нещо.

— Няма я, така ли? — повтори Кадар.

— Разбира се, че ще я открием — побърза да го увери Николас, — та тя е само едно дете. Къде ще се скрие? Огладнее ли, ще се появи отново.

Дори да умира от глад, това момиче няма да се завърне, помисли си Кадар огорчен. Милостиви Боже, та той трябваше още предната вечер да я посети, веднага след като сключиха споразумението с Николас. Само че как ли щеше да разговаря свободно с нея в присъствието на онази мускулиста змия?

— И кога е изчезнала?

— Някъде през нощта. — Николас се намръщи. — Сигурно е прескочила оградата. Стражите не са я забелязали.

Значи е имала достатъчно време да се скрие в града.

— Под моя покрив тя бе обезпечена. Изобщо и не подозира с какви злини може да се сблъска на улицата. Повярвайте, след няколко дни ще се появи тук... но сделката ни е сключена. Тя е ваша собственост и аз вече не нося отговорност за нея.

— Искате да кажете, че няма да ми върнете парите, така ли?

Николас отбягна прекия отговор.

— Тя не ме засяга вече.

Този негодник наистина заслужаваше да му прережат гръкляна. Жалко, че все пак се налагаше да го остави жив — в момента най-важното бе да открие скривалището на Селена.

— Сигурно ще отложете тръгването си, докато я откриете, така ли? — попита Николас.

— Какво друго ми остава? След случилото се цената ѝ се повиши толкова много, че не мога да оставя нещата току-така.

— Е, не ѝ е чак толкова висока цената — намуси се Николас. — Може би съдбата е решила да ви накаже, загдето ме преметнахте и тя вече няма да работи за мен.

Не заради отнетата дъщеря се оплакваше този червей, а заради робинята, която му носи печалба. Кадар не можеше повече да остане на това място. Той се обърна и закрачи бързо към вратата.

— Ежедневно ще изпращам човек за сведения.

Пред портала на дома на Николас той спря на едно място. Откъде да започне издирването? Не познаваше Константинопол. Но ако се вярваше на думите на Николас, по подобен начин стояха нещата и със Селена — обстоятелство, което събуждаше в Кадар неприятни усещания. Всички градове си приличаха, във всички тях вълците дебнеха плячката си — невинните и доверчиви люде.

Можеше единствено да се надява, че ще успее да ги изпревари.

Дундрагон

— Оказа се, че съм бил прав. Шахът не е игра за жени — рече Уеър с поглед, насочен към дъската. — Изпитвам удовлетворение от факта, че те бих тази партия.

— Затова ли винаги след вечеря искате да играем? — попита Теа.

— Не, има друга причина.

— И коя е тя?

— А на теб иска ли ти се да играеш някоя друга игра?

— Желая да чуя причината.

Той се облегна назад и ѝ се усмихна.

Нямаше да изкопчи нито дума от устата му. Подобни пристъпи на мълчаливост го обземаха нередко, макар и в последно време да бяха понамалели.

— Е, повече няма да играя с вас. — Отмести стола си назад и се вторачи в огъня. — Естествено, ако държах да спечеля на всяка цена, бих могла да ви победя.

— Зная. — Тя вдигна учудена поглед и той се поправи бързо: — Поне понякога.

Тя се подсмихна хитро.

— Не, в повечето случаи. Често вниманието ви не е на висота.

— Колко си права само! Трябва да се преборя с тази си слабост. Може някой ден да ми струва и живота.

— Но не и тук, разбира се.

— Разбира се, че не и тук.

Над осветената от огъня стая легна мълчание. Кой можеше да допусне, че двамата с Уеър от Дундрагон ще си прекарват така уютно времето, замисли се тя.

— Няма ли най-сетне Кадар да се върне със Селена?

— Скоро и това ще стане. Може да е срещнал трудности.

Полъх на страх помрачи покоя на мига.

— Но ще успее ли изобщо да се справи?

— Кадар е по-ловък и по-търпелив дори от самия Саладин. Ако не успее да спечели битката от първи път, ще опита наново, но по нов начин. Убеден съм, че ще доведе Селена.

— А ако не успее?

— В такъв случай тя пак ще дойде, тъй като ще я доведе сам. — В усмивката му проблесна затаена злоба. — Само че моите методи не са цивилизовани като тези на Кадар. Може дори да се наложи да ви оставя и двете сирачета.

Очите ѝ се разшириха от страх.

— Шегувате се.

— Нали вече изяснихме въпроса, че се шегувам твърде рядко? — Той вдигна равнодушно рамене. — Ето защо нека се надяваме, че усилията на Кадар са се увенчали с успех.

— За вас пътуването до Константинопол представлява голям риск.

— Винаги е опасно, когато излизам извън стените на Дундрагон. Но в Константинопол не съм изложен на по-голяма опасност, отколкото например в Дамаск. Все пак съм ти обещал нещо, нали?

— Но не желая заради обещанието да рискувате живота си — подчерта тя. — Аз ще се заема със спасяването на Селена, както възнамерявах да сторя още в началото.

Погледът му не изпускате лицето ѝ.

— Обещанията са нещо, което трябва да се изпълнява.

— Глупости! В продължение на толкова години успях да оцелея в дома на Николас. И Селена е способна на същото. Няколко години от живота ѝ не могат да се сравнят с вашата смърт. И не искам повече да чувам и думичка по този въпрос. Защо ме гледате така?

— О, просто се питам дали ще се разплачеш, ако загина.

— Не плача така лесно. — Стана ѝ неприятно, че изразът на любопитство не напусна лицето му. — А и не виждам причина да оплаквам човек, който безразсъдно се е изложил на опасност.

— Да, но ти имаш добро сърце, а и твърдиш също, че съм ти приятел, нали? Е, ще пролееш ли някоя и друга сълза за мен, Теа?

Не бе в състояние да изтълкува израза на лицето му, но съдейки по тона, се налагаше да отговори на въпроса. Той бе човек, около когото постоянно витаеше смъртта. Може би наистина бе важно да знае, че има някой, който ще скърби за него. Тя срещна погледа му.

— Да, ако загинете, ще плача.

Той поклати бавно и тежко глава.

— Вярвам ти.

Не бе в състояние да избяга от погледа му. Внезапно усети, че се задушаваше. Този мъж явно желаше да ѝ внуши нещо. Не, не думи, не някаква мисъл, а... какво всъщност? Не можеше да си отговори на този въпрос, но интензивността на посланието бе направо непоносима. Тя стисна зъби и изрече ясно:

— Но няма да го сторя, защото Кадар ще доведе Селена!

— Вече е време, господарю. — На входа бе застанал Харун.

Теа въздъхна с облекчение.

— Не си ли заспал още, Харун? — попита тя учудено.

Момчето я удостои с възмутен поглед.

— Аз изпълнявам задълженията си. — Поклони се пред Уеър и продължи: — Искате да знаете кога е готова, господарю.

Тя? Теа се вцепени, осъзнавайки какво може да означават тези думи. От известно време Уеър не викаше Таса в леглото си, но това не означаваше, че не спи с други жени от дома. Бе ясно, че ги използва в

своята ненаситност. Защо я връхлетя това остро чувство, защо я обзе потрес и възмущение? Тя се изправи рязко от мястото си.

— Задържам ви. Имате още доста работа.

Той смръщи чело.

— Защо... — Внезапно обаче се досети. — Мислиш, че в леглото ми ме очаква жена?

— Това не ме засяга. — Теа пое към вратата. — Мисля обаче, че не бива да злоупотребявате с Харун за подобен род задължения.

— Госпожо... — обади се Харун, възмутен от предположението й.

— Към задълженията на оръженосеца спадат и грижите за доброто настроение на господаря му. — Уеър се изправи. — Имаш право — това не те засяга. Все пак ще ми доставиш удоволствие, ако дойдеш с нас.

Искам да гледаш.

Спомни си нощната сцена в тази зала... Уеър, гол, и Таса, приседнала в краката му, а устните й прилепнали към неговия... Прониза я гореща вълна.

— Няма да дойда.

— Ще дойдеш. — Той мина покрай нея. — Защото е важно. А освен това човек би трябвало да се постарее винаги да изпълнява желанията на приятелите си, не е ли така?

Тя остана колебливо на място, следейки неговите действия. Какво ли имаше предвид? Не тръгна към стълбите, както можеше да се очаква, а към входната врата.

Там се спря и отстъпи встрани, за да й направи път.

Харун пък я хвана за ръка и я затегли след себе си.

— Длъжна си да се подчиняваш на моя господар.

Според момчето целият свят трябваше да се подчинява на Уеър. Любопитството й взе връх и тя го последва към вратата.

— Правя го заради приятеля си Харун — изрече тя, минавайки покрай Уеър. — Не заради вас.

Той се изсмя.

— Ясна ми е разликата.

На стълбището тя пожела да се осведоми:

— Няма ли да ми кажете къде... — В този момент обаче забеляза в двора някаква кола, а зад нея на коне чакаха четирима въоръжени

бойци. — Това там какво е?

В този миг Уеър излезе напред и Харун пусна ръката ѝ, за да го последва. Теа пое бавно след тях.

Приближи се и в задната част на колата видя легнала млада жена, която ѝ се стори позната. Вероятно някоя от армията прислужници, заети с поддръжката на огромния замък.

— Не искам да тръгвам, господарю — изрече жената с умолителен тон. — Нека остана.

Уеър поклати глава.

— В Дамаск не ще ти липсва нищо. Детето трябва да бъде на сигурно място. — Даде знак на коларя. — Тръгвайте. Бог с вас.

Дете!

Теа бе буквално зашеметена от чутото, колата бавно се поклащаше към портата, последвана от ескорта.

— Бременна ли е?

— В четвъртия месец. — Уеър проследи колата с изражение, което все още не бе забелязвала по лицето му — странна смееща от отчаяние и огорчение. — Крайно време беше. Ако бяхме закъснели, пътуването щеше да ѝ се отрази твърде зле.

Вцепенението ѝ я напусна и направи място на гнева, чувство, колкото остро, толкова и необяснимо.

— Мислех си, че ще пожелаете да присъствате, когато детето ви се появи на бял свят.

— Точно така е. — Той се обърна към нея. — Само че нейното дете не е от мен. Фатима е жена на един от моите бойци.

Отново я заля гореща вълна и тя отмести поглед.

— Разбирам.

— Не, не разбираш — сопна ѝ се той. — Никога не бих отпратил жената, носеща мое дете в утробата си. Напротив, щях да я придружа. Така мъжът закриля нея и детето от възможни злини.

Теа не го погледна.

— Да, но тя не искаше да тръгва.

— Тази жена носи детето на Юсуф. Децата са единственият начин човек да постигне безсмъртие. Трябва да бъде изпратена на безопасно място. Не желая да измамя надеждите му.

В гласа му се долавяше стаена страст, която я изплаши.

— А ще бъде ли действително на сигурно място в Дамаск?

— Съвсем съзнателно изпратих с нея едва четирима придружители. Ваден ще разбере, че бих бил по-предпазлив, ако ставаше въпрос за нещо, което ме засяга съвсем лично.

— И няма да ѝ стори зло?

Уеър смръщи чело.

— Разбира се, че няма да ѝ стори нищо. Той да не е чудовище.

— Простете — започна тя със саркастичен тон, — но когато казахте, че се кани да ме убие, останах с впечатлението, че...

— Това е нещо друго. — При тези думи се обърна към входа.

Тя не тръгна след него, а само проследи с поглед колата, която в този миг прекосяваше портата. Може би Уеър щеше да се върне в залата. Прииска ѝ се да се оттегли в стаята си — за този ден предпочиташе да не го среща повече. Твърде резки бяха смените на душевно извисяване и пропадане. В сцената до колата само за няколко минути Уеър се преобрази отново в онзи мрачен деспот, когото познаваше от по-рано.

Не, не беше мрачен. По-скоро приличаше на човек, който страда. Бе вече наясно, че той прикрива чувствата си с покривало от тръни. Искаше ѝ се да не проявява разбиране, да няма нищо общо с него. Реакцията ѝ бе твърде страстна и опасна за самата нея. Единственото, което желаше в този миг, бе да се скрие някъде.

Както и предполагаше, той седеше в залата, вперил поглед в камината. Теа мина покрай сводестата врата и се спря пред стълбите. Господ ѝ бе свидетел, че не разчиташе на успех.

Въздъхна, обърна се и тръгна към него.

— Погрознявате, когато сте ядосан — рече тя. — Не е хубаво така.

— В такъв случай иди някъде, където няма да ме виждаш.

Тя приседна на трикрако столче.

— И Кадар нямаше да ви хареса.

— Кадар. — Той обърна глава към нея и я погледна. — Ти заради него ли си тук сега?

— Че иначе за какво да... — Срећна погледа му и поклати глава. — Вашето състояние ме безпокои.

— Наистина ли? — Той поднесе бокала към устните си. — А ти желаш ли да ме успокоиш?

— Искам да ви помогна.

— Да, но не истински, не както аз искам. — При тези думи изпи виното си до дъно. — Но щом като си тук, значи мога да питам.

Тя се усмихна принудено.

— Заплахата ви не е страшна. Та нали ви отблъснах по-рано.

— Не, не си. Все още не съм паднал толкова ниско. — Изглежда я продължително и отмести поглед. — А сега искам да съм сам.

Тя остана неподвижна на мястото си.

Той стисна бокала с всичка сила и кокалчетата на пръстите му побеляха.

— Изчезвай — произнесе през зъби. — Или ще викна Абдул да те изнесе оттук.

Говореше напълно сериозно. До този момент не го бе виждала в такова настроение. Тя се изправи бавно от мястото си.

— Няма нужда да ме принуждавате. Компанията ви бездруго не е особено приятна. — Тя прекоси помещението. — Лека нощ.

— Почакай!

Тя погледна през рамо и забеляза, че в изражението му се борят най-различни чувства.

— Какво има?

— Нищо — промърмори той. — Нищо. — Вдигна бокала и намигна насмешливо. — Пристъп на слабост. Да се обзаложим ли дали ще падна сразен и следващия път?

— Не разбирам за какво става въпрос, а и недомлъвките ви започнаха да ми омръзват.

— Не повече, отколкото на самия мен. В последно време започнах и самия себе си да не разбирам. — Той отново се загледа в огъня. — Само че няма да заложа нито на щедростта си, нито пък на волята си. Няма да е никак разумно.

Внезапно Теа се сепна в тъмното.

— Шшт! — Огромната сянка на Уеър бе приседнала до нея на ръба на леглото. — Няма да ти сторя нищо лошо.

Сърцето ѝ се разтуптя буйно — не бе в състояние да произнесе нито думичка.

— Вече го сторихте — отвърна тя остро. — Изплашихте ме до смърт? Запалете свещта.

— Не, стига ми и лунната светлина.

— Да, но не ви виждам. — Обаче усещаше физически присъствието му, напрежението, което излъчваше и което я обгръщаше.

Внезапно осъзна, че в мрака ароматите и особеностите на нещата се открояват по-ярко. Миризмата на кожа, присъща на Уеър, уханието на лимони, кедър и черница, долитащи отвън, меката риза върху голото ѝ тяло. Тя преглътна мъчително.

— Запалете свещта.

— Не желая да ме гледаш. — Той докосна рамото ѝ. — Коприна — прошепна. — Ти можеш ли да създаваш такава фина тъкан?

Под пръстите му кожата ѝ сякаш се подпали, но някак не ѝ се искаше да се отмести.

— Дори още по-фина.

— Не — произнесе той дрезгаво. — Не може да е по-фина.

— Днес много ли пихте?

— Тъкмо колкото трябва. — Нежно и чувствено той прокара пръст по заобленото рамо. — Иначе щях ли да бъда тук?

— Не зная. Идете да си легнете. Сутринта ще сте по-добре.

— Може би не по-добре, но положително ще бъда по-прозорлив. Казват, че утринта дарява духа с проникателност.

— Какво ви води тук?

— Пълно безумие. Мислех, че съм ти казал.

Тя прокара език по устните си.

— Искате да спите с мен ли?

— Да, желая го от нощта, в която те доведох тук, в Дундрагон. Но желанието не е равносилно на безумие. Искам всъщност нещо още по-опасно. — Замълча за миг. — Искам да заченеш дете от мен.

Теа цялата се смрази от ужас при тези думи.

— Тъкмо затова и реших да се напия, преди да дойда. — Той продължи да гали раменете ѝ. — Разбира се, не е лесно да моля някоя жена да износи дете от мен, имам задръжки, тъй като то никога не ще види баща си. Още повече, че зачатие то ще подпечата окончателно и твоята смърт. Как мислиш, не трябва ли всеки мъж да разкрие тайните си пред майката на своето дете?

— Мислех... казахте, че вече съм осъдена на смърт.

— Вероятно да. Но Ваден би могъл... не, не би могъл, ако знае, че носиш в утробата си мое дете... — Гласът му премина в дрезгав шепот. — Виждаш ли, загубил съм всякакво достойнство. Готов съм дори да заложа живота ти на карта заради своите цели.

— Защо?

— Защото го желая. — Въздухът в стаята бе натежал от разпалени страсти. — Когато умра, искам да знам, че частица от мен продължава да живее.

Света Богородице, просто не можеше да повярва, че самата тя изпитва в този миг толкова болезнено състрадание към този мъж.

— В такъв случай нека Таса или някоя от другите жени да ви роди дете. Аз не съм кобила, която можете да използвате за разплод.

— Искам дете от теб. Искам синът ми да носи твоята гордост и твоята сила. Разчитам също, че ще го отгледаш и изучиш. — След кратко мълчание добави с неуверен глас: — Предложението ми не е лошо. Независимо дали ще ме приемеш в леглото си или не, опасността си остава непроменена. Аз ще сторя всичко, за да те закрилям и пазя. Ще те заведа във възможно най-сигурното убежище, в мига, в който разбере, че детето е вече на път. Кадар ще те охранява. Богат човек съм и няма да ти липсва нищо. Твърде опасно е да минем под венчило, но след смъртта ми всичко ще бъде наред...

— Замълчете — прекъсна го тя с разтреперан глас, отблъсна ръката му и седна в леглото. — Омръзна ми вече това постоянно споменаване на смъртта. Не ми се слуша повече.

— Отлично. Казах защо съм тук и ми се струва, че отговорът ти е отрицателен. Така си и знаех. — Той се изправи, олюлявайки се. — Желая ти приятна почивка.

Внезапното му напускане бе не по-малко плашещо от всичко останало в току-що отминалите часове.

— Нима си тръгвате?

— Както правилно предположи, съм пийнал повече от нужното, в такова състояние нямам задръжки. Не мога да остана, без да те обладая, а пък не мога и да те докосна, ако не се съгласиш да заченеш дете от мен. С теб не съм в състояние да се контролирам, както е с другите. Разбрах го още в началото. — Той прекоси помещението с тежки стъпки. — Трябва обаче да те предупредя, че сигурно няма да се

откажа. Ваден винаги ме е упреквал, че не отпускам хватката, ако съм си наумил да сторя нещо.

— Безсмислено е. Налага се да си намерите някоя друга, която да ви дари с тъй желаното от вас безсмъртие.

— Казах вече, че не желая друга. — Той отвори вратата. В гласа му трепнаха нотки на учудване. — От доста време не изпитвам желание към никоя друга. Не е ли странно, че ми е достатъчна и една-единствена жена?

Вратата се хлопна зад него.

Теа се разтрепери. От гняв. Вбесена бе от държането на този недодялан натрапник. Или може би се страхуваше? Нормално бе една жена да изпита страх, когато някой мъж оповести, че желае да се възползва от тялото ѝ. Или бе просто объркана? Думите на Уеър я извадиха напълно от равновесие и предизвикаха в нея противоречива смес от най-различни чувства.

Дете... В нея се надигна гореща вълна. Обичаше децата.

Боже милостиви, какво става с нея? Та тя не се нуждаеше от дете — нали бе отгледала Селена от най-ранна възраст. Детето щеше да усложни още повече трудния ѝ живот. Изобщо не можеше и да става въпрос за подобно нещо, с пълно право се гневеше на този глупав великан, който си въобразяваше, че може да нахлуе в живота ѝ и да си послужи с нейното тяло както му скимне.

По страните ѝ се застичаха сълзи. Боже милостиви, та това не бяха сълзи на гняв. Дори когато отхвърли предложението му, ѝ се прииска да го привлече към себе си, да го утеши, да му каже, че ще живее вечно и не се нуждае от подобно крайно решение. Защо ли този мъж я развълнува толкова силно?

С опакото на ръката изтри мокрите си бузи и отново си легна. Длъжна бе да отхвърли от себе си слабостта. Състраданието не бе достатъчно, за да износи в утробата си детето на някой мъж.

Желанието на Уеър бе възмутително и отблъскващо. Не ѝ се разсъждаваше повече по този въпрос и ако отново ѝ подхванеше същата тема, щеше да му каже направо в лицето какво мисли за безогледния му егоизъм.

После се зави енергично в чаршафите...

ГЛАВА ОСМА

— Моят господар желае да говори с вас — каза Ясмин. — Трябва веднага да идете в залата.

Теа вдигна поглед, след което изсипа още вода върху корените на дървото.

— Когато си тръгна, не бива да поливаш дърветата с много вода. Твърде много вода е дори по-лошо от малко вода.

— Съобщихте ли вече тази тайна на Аллах, та да разпреди по-правилно дъжда? — попита Ясмин сухо.

— Не можем да влияем на Господа, но пък можем да вършим онова, което е по нашите скромни сили.

— Моят господар желае да разговаря с вас.

Не можеше да отлага повече. През целия ден избягваше Уеър, но все някога щеше да се наложи да се изправи насреща му.

— Идвам. — Изправи се, изтупа пръстта от полата си и пое към замъка. — Така и така вече свърших с работата си тук.

Ясмин тръгна наравно с нея.

— Прати ме да ви търся навсякъде. Сърдита ли сте му?

— Не.

— Защото той ви се гневи.

— Не знам, възможно е. — Теа реши да смени темата. — Успя ли да упражниш змийския бод, който ти показах вчера?

Ясмин кимна утвърдително.

— Но все още съм много несръчна.

— Като се поупражняваш още, ще потръгне.

— Показах го и на Таса. Направи го по-добре от мен.

— Така ли? Мислех, че тя не се интересува от тези неща?

— Везмото е добро нещо. Таса върши онова, което кажа.

Теа поклати глава.

— Не, Ясмин, има смисъл да се заеме с тази работа само ако ѝ е по сърце. В противен случай за нея това ще бъде истинско изтезание. Не е добре да се стига дотам.

Ясмин набърчи чело.

— Понякога тя сама не знае, кое е добро за нея и кое не. Аз съм тази, която ще я напъти. — Замълча за миг. — Струва ми се, че се бои.

— Бои ли се?

— Да, страхува се да не се провали. Всеки трябва да се гордее с нещо, нали? Таса може и да е курва, но тя е много добра курва. Въпреки униженията, на които се излага, този занаят ѝ дава увереност в живота. Сега обаче започва да се занимава с нещо ново и изпитва страх. — Жената стисна устни. — Само че аз не ще допусна да се откаже. Не бях в състояние да я спася, когато тръгна по улиците, но сега пред нея се открива втора възможност. Значи ще бъде грешка, ако не я науча на вземо.

Как можа да упрекне Ясмин? Всъщност нямаше такова намерение. Двете жени бяха страдали, бяха се жертвали една за друга. Не бе редно да разкъсва огромната близост помежду им.

— Ако мога да помогна с нещо, извикай ме.

— Ще ни бъдете от полза, ако останете. Нуждаем се от напътствията ви.

Трябваше да се досети, че Ясмин ще поиска това от нея.

— Невъзможно е. Веднага щом Селена пристигне, тръгваме за Дамаск и там започваме нов живот. Сигурно ще ме разбереш — просто желая най-доброто на сестра си. Нали и ти искаш същото за Таса. Но преди да си тръгна, ще те науча на всичко, което мога.

— Сигурно няма да е достатъчно.

— А може пък един ден двете да дойдете и да работите за мен. Вие сте свободни люде. При лорд Уеър все още сте на по-добро и сигурно място, тъй като не мога да ви предложа дом. Но веднага щом се сдобия със собствена къща, ще ви пратя известие.

Ясмин я изгледа изпитателно.

— Сериозно ли говорите?

— Обещавам.

Ясмин кимна бавно и тежко.

— В такъв случай всичко е наред.

На Теа ѝ се прииска и тя също да е толкова убедена в успеха си. За нея и Селена първите години щяха да бъдат изпълнени с трудни битки.

— Ще трябва обаче да се въоръжиш с търпение.

— Търпение си имам предостатъчно. — Тя впи строг поглед в Теа. — Но и вие трябва да положите усилия, ясно ли е?

Теа едва сдържа усмивката си и сведе смирено поглед към земята.

— Във всеки миг и всеки час.

— Е, може би не чак всеки миг — отстъпи малко Ясмин, — но ще са ви нужни много, много часове труд. И не чакайте да се намери първо подслон за нас. Ние сами ще си намерим някое местенце, стига работилницата ви да е вече готова. Съвсем скоро ще разберете, че няма да можете де се оправите без нас.

Какво ли си надробих с това предложение, запита се Теа. Ясмин и Таса бяха жени с ярко изразена воля. Ако проявеше непредпазливост, те щяха да измъкнат командването от ръцете ѝ. Но като цяло замисълът не бе лош. След като бе решила да се заеме с делови живот, трябваше да се опре на хора познати и верни.

Стигнаха пред замъка и Ясмин отвори вратата.

— Днес ще ми покажете ли някой нов бод?

Теа кимна.

— Ела в стаята след разговора ми с лорд Уеър.

— Най-добре да дойде и Таса. — Ясмин тръгна към стайте на прислугата. — За нея е по-лесно да се учи направо от вас, отколкото от мен.

Само това ми липсваше още, помисли си Теа вяло — първо досадният сблъсък с Уеър, а след това да преподава и на намусената, раздражителна Таса.

Събра обаче сили и с твърда крачка пое по дългия коридор надолу към залата. Категорично отхвърли от себе си всичко онова, което чу през нощта от устата на Уеър — твърде много болка, объркване и тъга предизвикаха в нея думите му. Щеше да подчертае категорично отказа си и после да го напусне по най-бързия начин.

Той долови стъпките ѝ и се отвърна от прозореца, до който бе застанал.

— Доста дълго те чаках. Къде се криеш досега?

— За криене не може и дума да става. Поливах дърветата.

— Целия ден ли?

Тя подмина въпроса му.

— Какво желаете от мен?

— По този въпрос няма две мнения. — Той вдигна ръка в мига, в който тя понечи да отвори уста и да му отговори. — Не се страхувай. Овладял съм и петте си сетива. Нито ще те завлека насила в леглото си, нито пък ще ти направя дете. — Той се усмихна насмешливо, след което добави: — Днес не. Утре нещата може и да се променят. Този път обаче се събудих с гузна съвест и преизпълнен с покаяние. Е, естествено не мога да гарантирам дали това ми състояние ще продължи дълго.

Тя осъзна, че ѝ е отнел инициативата. Бе подготвена за сблъсък, противодействие, но той предприе неочакван завои и съпротивата ѝ ставаше напълно излишна.

— Държахте се извънредно себично.

— Аз съм егоист. Би трябвало да си го забелязала вече.

Да, но истинският егоист не се измъчва от угризения — този вид хора преследваха целите си най-безогледно. Боже, смили се над мен — отново се опитвам да го оправдая, помисли си тя, не разбирайки собственото си поведение.

— Вие сте много труден... понякога.

Той подмина думите ѝ.

— Изпратих Ясмин да те потърси не за да слушам проповеди. Исках само да ти съобщя, че утре тръгвам за Акко. Абдул остава тук да те охранява, но не бива да напускаш крепостта. Разбра ли ме?

— За Акко ли? — попита тя уплашена. — Защо?

— Трябва да разбере какво става с Кадар.

— Казахте, че няма да му е за пръв път да се забави, нали?

— Така е.

— Защо тогава поемате на път?

— Мисля, че не ще навреди никому, ако придружа Кадар и сестра ти дотук.

— Когато той тръгна за Константинопол, не изпратихте никого да го пази. Необходима ли му е в такъв случай охрана точно сега?

— Отивам в Акко — изтръгна се от устата му. — И не ми задавай повече въпроси, моля. Мислех, че ще си доволна, да се освободиш от мен за известно време.

Да се освободи от него ли? Внезапно я прониза вледеняващ страх. Напуснеше ли крепостта, съществуваше опасност да не се завърне никога вече.

— Не и когато се излагате на необмислен и ненужен риск!

— Вземам със себе си малък отряд воители.

— Ще бъде ли достатъчен в случай, че ви нападнат?

— Естествено. Да не мислиш, че ще поведе лекомислено хората си към някоя засада?

— Не, по-скоро ще им заповядате да ви напуснат и после ще се оставите да ви посекаат. — Тя се овладя и си наложи спокоен тон. — Ако не се налага, ще е крайно глупаво да тръгвате.

— Налага се.

— Защо? Нали казахте, че...

— Проклятие! Защото случилото се ще се повтори отново. — Той я загледа с пламнали очи. — Не мога повече да издържам на това място. Някоя вечер ще се напия и ще се вмъкна в леглото ти. Твърде силно копнея по теб.

— И дирите смъртта си заради желанието си към една жена, така ли? Желаете да загинете за едно дете, което не съществува? — Идваше й да го разтърси здраво. — Казвате, че сте овладели сетивата си, но всъщност се заблуждавате.

— Не тръгвам на път, за да загина. Искам само да подготвя завръщането на Кадар и на сестра ти.

— И залагате живота си на карта. Вие сте глупав, глупав човек.

— А, значи не само себичен, а и глупав. — Той се отправи към вратата. — Предпочитам да се махна оттук, преди да се превърна в още по-голям изверг.

Той бе решил да тръгне. На сутринта щеше да напусне Дундрагон.

— Почакайте!

Той се спря нерешително.

— Това е безумие — зашепна тревожно тя. — Недейте!

— Заровете са хвърлени — изрече той със запъване. — Наранил съм премного хора. Не бива да причинявам болка и на теб.

После излезе. Теа се разтрепери неудържимо. Прониза я студ, а вътре в нея всичко се сгърчи болезнено — прииска й се да удря, да закрещи безспир. Обзе я желание да го задържи и утеша.

Бе същото чувство, което я връхлетя и предната нощ, но този път то щеше да я подтикне към действие. Обърна се и отправи поглед към планините. Ако той поемеше на път следващата сутрин, може би щеше

да срещне смъртта. Загадката, наречена Ваден, бе в състояние да го победи. Защо, защо той не се вслуша в думите ѝ?

Всъщност бе ясно защо. В този момент го разбираше отлично — искаше ѝ се да не се вълнува толкова от съдбата му. Не биваше да се приближава толкова до него! Но можеше ли да стои на разстояние от човека, когото бе приела за приятел? Не, не можеше.

Както не можеше да позволи той да жертва живота си.

Свещта в ръката ѝ трепереше, докато пристъпваше пипнешком по тъмния коридор. Сянката ѝ върху стената изглеждаше крехка и малка. Света Дева Марийо, какво се канеше да стори? Прииска ѝ се веднага да се завтече обратно в стаята си, да се пъхне в леглото и да се покрие презглава. А може би той не бе сам? Съзнателно бе изчакала да удари полунощ, но плътските щения на Уеър бяха големи и не бе изключено все още да не ги е утолил.

Не, нямаше да отстъпи от веднаж взетото решение. Спря пред покоите му, пое дълбоко въздух и разтвори вратата.

— Събудете се! Трябва да поговоря с вас!

— Не съм заспивал. — Уеър седна в леглото и я загледа спокойно как пристъпва в стаята и затваря вратата. — Само че на мен не ми се разговаря. Всичко вече е казано.

Тя установи с облекчение, че в леглото няма жена.

— Сам ли сте?

— Ами, както виждаш.

— А тя ще се върне ли?

— Кой? — Внезапно той осъзна какво има предвид и се усмихна накриво. — Не, днес не съм се любил с жена.

— И защо?

— Е, може пък да съм се върнал към монашеското въздържание.

Тя изпръхтя с насмешка.

— А освен това моите мотиви не те интересуват, нали?

— Интересуват ме, доколкото аз ще бъда тук, когато тя се върне. Положението ми не е от най-леките, но все пак категорично отказвам да споделя постелята ви с друга.

Той се вцепени от изумление.

— Да споделиш какво?

Тя отклони поглед и постави свещника на масата до леглото. Чувстваше се извънредно притеснена — не можеше да си поеме дъх. Извърши необходимото! Облекчението ще настъпи, когато всичко си дойде на мястото. Събу сандалите си съблече дрехата през глава и я остави да падне на пода.

— Направете ми място.

Той не помръдна.

— Какво става? — попита дрезгаво.

— Ясно е за всеки, който не е монах, а вие положително не сте. — Той обаче не й направи място. Теа заобиколи леглото и се мушна под завивките от другата страна. — Не желая кръвта ви да лепне по моите ръце. Съществуват и по-важни неща от това да седиш бездеен и да умуваш как да се предотврати подобно безумие. Именно по този начин аз ще го предотвратя.

— Марш от леглото ми!

— Вземете ме!

Целият, бе стегнат и напълно неподвижен.

— Казах вече, че съм променил намерението си.

— Да, и още в следващия миг ще кажете, че тръгвате, за да избегнете съблазънта, нали? Ако обаче се поддадете на изкушението, няма да съществува причина, поради която да напуснете крепостта. — Той продължаваше да лежи неподвижен и Теа трудно издържаше на напрежението. — Хайде, докоснете ме.

— Не е нужно да жертваш живота си, за да...

— Не жертвам нищо. Само че не ще допусна да ми отнемат нещо, на което държа — живота ми, свободата или каквото и да било. Дойдох тук, защото взех това решение. Желаете тялото ми? Добре, вземете го. Аз не съм като майка си. След съвкуплението ще си остана същата Теа.

— А може и да не стане така — прошепна той. — Имай предвид, че смятам да вложа всичко от себе си, за да не останеш същата.

— За детето ли говорите? — Тя небрежно сви раменете. — Нека оставим решението на Бога. Обичам децата и ще намеря начин да предпазя себе си и малкото от зло.

— Но не и от тамплиерите.

— Те също са хора.

— Заблуждаваш се. Те не са като... — Той пое шумно въздух в мига, в който тя се сгуши в него. — Махай се — изскърца със зъби.

Тя усещаше как плътта му гори, но мускулите му все още бяха стегнати. Той трябваше да се отпусне. Не можеше да издържа повече.

— А може и да не забременея толкова лесно. Николас три години е ходил при майка ми, преди тя да ме роди. А аз съм тук едва от няколко седмици.

Той я изгледа изпитателно и произнесе с хрипкав глас:

— Ако сега те докосна, може би няма да се отделя от тялото ти до мига, в който напуснеш крепостните врати.

Заля я гореща вълна и в продължение на няколко мига не успя да произнесе нито дума. После навлажни устни с език.

— Смешно. И двамата много добре знаем, че съвкуплението не трае толкова дълго. С настъпването на новия ден ще си бъда отново в стаята.

— Така ли? — Той взе ръката ѝ и я положи върху своята гърд. — Мисля, че грешиш.

Косъмчетата по гърдите му погъделичкаха дланта ѝ. Наново я обля гореща вълна. Сърцето му ускори своя ход, а гърдта му буйно се надигаше и спускаше. Да, тя му въздействаше по този начин. Тя бе тази, която го развълнува, която накара тялото му да откликне на ласката. Откритието, което направи, разбуди в нея неочаквано, странно ликуваме. Едва в този миг осъзна истински защо Таса се гордее със способността си да възбужда мъжете, да им се харесва.

Таса. Мисълта за младата жена я прониза болезнено. Не желаше да си спомня, че и тя доставяше наслада на Уеър. Затова плъзна ръка по гърдта му, а после още по-надолу и по-надолу...

Той изстена и притвори очи. Страните му се наляха с кръв, а на лицето му се появи изражение на неописуемо щастие. Значи, толкова просто било всичко. Не очакваше, че с едно-единствено докосване жената е в състояние да завладее мъжа. В дома на Николас мъжете подчиняваха жените на волята си.

— Предупреждавам те. Скоро връщане няма да има — обади се той с гърлен глас. — Ако си отидеш сега, все още мога да те пощадя. Само че ти... — Внезапно изпъшка тихо, а тя го обхвана в пръстите си.

Топъл, голям, твърд — истинско оръжие на воин. Тя го притисна бавно, наблюдавайки лицето на мъжа до себе си. После повтори. Той

прехапа долната си устна. Внезапно тя дръпна завивката настрана — трябваше да го види целия.

— Какво... какво си намислила?

Теа вдигна поглед — бе отворил очи.

— Искрах само да видя дали не сте по-различен от преди. Което сторихте, бе... интересно.

— И за мен бе твърде интересно. — После сведе поглед към ръката ѝ. — Но може би ще трябва да ме пуснеш, за да не станеш свидетел на нещо още по-интересно.

Послуша го с нежелание — усещането за власт бе твърде приятно.

— И не ме гледай по този начин. Погледът ти ми действа така, сякаш ме галиш с ръка. — Той се протегна и прокара показалец по устните ѝ. — Какви очарователни устни имаш — прошепна.

Погледът ѝ се стрелна към лицето му, спомни си как устните на Таса целуваха бедрата му, как после запълзяха нагоре и...

Нима очакваше същото и от нея?

Той поклати глава сякаш е прочел мислите ѝ.

— Не сега. Не там желая да изхвърля семето си. — Пресегна се и я докосна между бедрата. — Тук. В скута си ще ме приемеш. — Бавно започна да я гали, понатисна малко, а след това отпусна пръст. — Понататък можем... и други... Какво има? Защо трепериш?

Едва неговите думи я накараха да осъзнае, че тялото ѝ потръпва неудържимо при всеки досег на ръката му.

— Не зная. Чувствам... — Празнота. Безпомощност. Жега. Гъдел, пълзящо пощипване. Дали и той изпитва същото? Сякаш бе застанала на ръба на бездна и всеки миг ще полети... — Аз... престанете.

Очите му се присвиха.

— Не съм съгласен. Обичам да те гледам така. — Палецът му издири най-сетне целта си, притисна я и започна да кръжи бавно.

Тя изкрещя и се изпъна нагоре — усещането бе невероятно.

— Разпусни косите си — зашептя призивно той и разтвори бедрата ѝ. — Те ще бъдат тъй красиви, когато навляза в теб.

Пръстът му се прокрадна в нея, дъхът ѝ буквално спря.

После се плъзна още по-навътре.

— Разпусни косите си.

Какво ли казваше мъжът до нея? Нещо за косата ли?

Втори пръст проникна в нея, пръст, който завлиза и заизлиза, а палецът все още я притискаше, и все още описваше своите кръгове.

Тя прехапа устните си, за да не изкрещи. Бедрата ѝ се надигнаха от леглото, трети пръст навлезе с усилие.

— Моля ви! Не!

Като в просъница тя вдигна ръце и развърза плитките си. А пръстите му... ах, тези негови пръсти...

— Разпусни ги. Върху гърдите си.

Послуша го — не осъзнаваше какво прави всъщност. Някъде дълбоко от гърлото ѝ се изтръгна стон.

— Така вече е добре. — Той я пусна и полегна върху ѝ. Прехапа устни, сякаш го прорязва болка, и намести тялото си срещу нейното. — Искам да чувствам косите ти до себе си. — Помилва къдравината около нейната женственост. — Искам да ме галиш навсякъде, докато аз... не, не помръдвай. Ще проникна в теб, но не бива да изпиташ болка.

Той вече бе в нея и сякаш я прикова към постелята — изобщо не бе в състояние да се движи. Задъхана, тя просто лежеше, безпомощно вторачена в него.

— Не ме гледай така — изрече той с груб глас. — Вече не мога да се отделя от теб. Не съм виновен, че аз съм този, който... ти дойде при мен. Не бой се, скоро ще свърши.

— Не съм искала от теб да ме пуснеш.

— Така е, но си толкова напрегната, че сигурно изпитваш болка дори когато поемам въздух. Той я изгледа сърдито отгоре надолу. — Казах ти да си вървиш. Сега не ми остава нищо друго, освен да свършваме бързо и после... — Хълбоците му я тласнаха назад.

Болка! Нахлуване! Опън!

— Казах ти! — Той се раздвижи — навътре, навън, отново навътре. Болката отстъпи и отново из тялото ѝ пропълзя познатата ѝ парлива жар. — Защо никога не ме слушаш какво ти казвам?

— Замълчи — прошепна тя. Нещо се зароди... не просто наслада... Почувства се част от нещо по-значимо. Какво удивително преображение. — Нещо става. Не го ли усещаш?

Той спря за миг и погледна надолу към нея. По лицето му пробягаха отблясъци от най-различни чувства. После обаче то отново

стана непроницаемо.

— Не. — Прибра косите ѝ към себе си — желаше да го докосват при всяко движение. А после, после продължи започнатото — бавно и дълбоко. — Това е единствено, което усещам и което има значение! — Посегна, обхвана я отдолу, така, че да поеме изцяло всеки негов тласък. — Не съм ли прав?

Внезапно той я разтърси издъно. Тя задиша тежко и обви раменете му, глуха и сляпа за целия свят. Не бе в състояние да си поеме дъх, мислите се разбягаха от главата ѝ.

Разпъната. Тласък след тласък. Нарастващо очакване.

Всичко в нея копнееше да закрепци, гласът я изостави.

Той и тя в едно. Той бе ритъмът, страстта и... всичко.

— Краят приближава — прошепна Уеър.

Нима я утешаваше? Не биваше да свършва. Не, всъщност по-добре да дойде краят. Повече не можеше да издържа.

Той ускори движенията си, проникваше все по-дълбоко.

Освобождение!

В нея всичко сякаш се взриви и тялото ѝ се изопна докрай.

Полусъзнателно възприе, че той все още се движи. Нима този мъж не разбра, че светът току-що е достигнал гибелта си? Понечи да му го каже, но ѝ попречиха изтощението и изживяният потрес.

Той изкрещя високо и я обхвана още по-здраво.

Все едно. Сега вече и той бе изпитал същото.

— Не биваше да идваш тук — обади се той и я погали по косата. — Не беше разумно.

Колко странно, неговото докосване може да бъде колкото грубовато, толкова и нежно, помисли си тя сякаш в просъница.

— Другояче нямаше да те задържа тук. — Тя се сгуши още по-плътно в него. — Много си голям, не мислиш ли? Както съм легнала до теб, ми се струва, че съм ужасно мъничка...

— Да се надяваме, че решението ти не е било погрешно. Но сега вече е твърде късно. Може би то ще доведе до смъртта ти.

— Чувствам се доста жива. — Всъщност с думите си тя омаловажаваше истината. Никога през живота си не се бе чувствала толкова добре, толкова одухотворена и извисена. Наистина

забележително — това просто физическо действие наистина бе в състояние да сътвори такова безгранично щастие. — А ако си ме убил, то е било убийство от страст.

— Не биваше да идваш.

Очевидно тази мисъл не го напускаше. Щеше да дълбае, докато най-накрая удоволствието от мига, опиянението изчезне. Това не биваше да се допуска. Подпряла глава на лакът, тя впи поглед в него.

— А ти смяташ да умуваш и да ме плашиш, докато полудея, така ли? Разбери, дойдох тук, защото ме привличаш и не желая да те видя мъртъв. Аз взех това решение и ти нямаш никаква вина. — Лицето ѝ се изкриви в гримаса. — Макар и да знам, че няма да ми повярваш. Изглежда, обичаш да се обременяваш с угризения на съвестта. Е, аз поне не ще бъда част от товара, който тегне върху ти. И аз самата не понасям веригите — каквито и да са те.

— О, едно дете може да бъде верига. И то каква!

— Да, но то обвързва двама души. Приемам това бреме на драго сърце, така както приемам и връзката между мен и Селена. Не желая да живея сама на този свят. Разликата между робинята и свободната жена е, че свободната има правото на избор — приема или отхвърля. Няма на този свят по-драгоценен дар от този.

— Каква страст излъчваш!

— Не ще позволя да ми се надсмиваш!

— Не ти се надсмивам. Завиждам ти. Отдавна не съм изпитвал истинска страст.

— Света Дево, тогава какво бе онова, което ми се случи току-що? Та ти вършиш всичко с огромна всеотдайност. А ако наистина не можеш да намериш по-мили слова, по-добре замълчи. — Без да се заглежда много-много в удивеното му лице, тя положи глава върху рамото му.

— Виновен съм. Не можеш да промениш нищо... ох! Ухапа ме!

— Крайно време е да млъкнеш!

Той отново загали нежно косата ѝ.

— Премълчаването не променя истината. — Той бе нащрек и се отпусна едва когато се увери, че тя не възнамерява да впи още веднъж зъби в плътта му. — Мъжът е длъжен да признае греховете си и да ги поправи, ако може.

— Преди малко не ми приличаше на човек, който се гласи да поправи този свой грях, извършен спрямо други жени.

— Аз излях семето си в теб. Вярно, опитах се да се въздържа, но не успях... — Той притисна лицето си в нейните коси, а гласът му прозвуча приглушено. — И ще продължа да върша същото, защото моето легло винаги ще те приеме.

— В такъв случай е най-добре да се примириш. — Тя се прозя сънливо. — Както и аз се примирих.

— Примирила си се само защото не знаеш какво...

В този миг тя загуби окончателно търпение, пресегна се надолу и го обхвана здраво.

— А сега или ще замълчиш, или...

— Както кажеш — предаде се той.

Тя отпусна хватката си.

Той въздъхна облекчено.

— Ти си жена, лишена от всякакъв свян и нежност. Една дама не докосва тази част на мъжкото тяло без специална покана, че и толкова грубо отгоре на всичко.

— А ти пък си своенравно чудовище, което изобщо и не мисли за такива неща като нежност и благодост.

Той се разсмя.

— Да знаеш само колко си права! Ти наистина успя насила да ме принудиш да ти обърна внимание. Но недей го прави отново! — добави той с предупредителен тон.

Теа не отговори. Не възнамеряваше да се държи по начин, който ѝ бе органически чужд, а освен това не ѝ бе до спорове.

Той помълча известно време.

— Ние... си подхождаме.

— Първоначално бях на противното мнение.

— Не, искам да кажа... — Той я пусна и се извъртя на една страна. — Не, всъщност не знам какво точно исках да кажа. Вероятно нищо особено. А сега заспивай.

Прииска ѝ се той отново да я прегърне. Първоначално остана неподвижна, но не след дълго се приближи към него, прехвърли ръка през средата на тялото му и притисна гръд към гърба му. Така бе по-добре. Не както малко преди това, но бе доволна.

— Ей, какво правиш?

— Така ми харесва и тъй като вече си наясно, че ми липсва финес, то... — Тя отърка буза в плешката му. — И не се обръщай. Защото има опасност да ме премажеш.

— На теб не може да ти се случи нищо. — Той се поколеба за миг, но след това все пак се обърна и я взе в прегръдките си. — А сега ще заспиш ли най-сетне.

— Да. — В просъница тя се сгуши в него. — Сега се чувствам по-сигурна... не обичам да съм сама.

Сега се чувствам по-сигурна.

Но това усещане бе лъжливо. Тя никога нямаше да бъде в безопасност — той осъзнаваше, че вината е негова. Взе си онова, което тя му даде против волята си, и от този миг нататък опасността нарастваше и ставаше по-осезаема от всякога.

Боже милостиви, какво друго можеше да стори? Та той я желаше още от самото начало, а през последните седмици едва сдържаше копнежа си. Трябваше да се пребори още веднаж със себе си! Длъжен бе просто да я вдигне на ръце, да я занесе в стаята ѝ и да заключи вратата. Та тя бе само една слаба жена. Неведнъж забравяше този факт, когато тя се възпротивяваше енергично на действията му — на словата му със слова, на волята му с ответна воля. А сега спеше в прегръдките му, мъничка, крехка като дете.

И все пак това дете бе жената, която облада. Тя му се отдаде със страст, която не бе срещал у други до този миг.

Пожела я отново. Достатъчно бе да си припомни как тя издържа на проникването, да си представи тихия ѝ писък в мига, в който... Реши да прогони спомена. Моментът не бе подходящ. Остави я да почива, каза си. Та тя бе девствена и...

Сили небесни, не се бе отнесъл към нея като към девствена жена. Тя заслужаваше нещо по-добро от недружелюбните му погледи и грубоватите му обвинения. Всъщност какво ли знаеше той за девствениците? Тя трябваше да стои по-далеч от него.

Осъзнаваше, че не се е държал порядъчно с нея. Затова ѝ приписваше вината — не бе никак приятно да я потърсиш в себе си, да признаеш, че не си способен да овладееш страстите си.

Но може би все още не бе късно! Може би тя не бе забременяла! Все още бе в състояние да постъпи като рицар и да обяви, че ще остане в Дундрагон и не ще излага живота си на риск, а тя няма нужда да идва в леглото му.

Само че всичко това е една голяма лъжа, помисли си той с горчивина. Изглежда, бе забравил напълно що е чест. Бе obsesен — от страст, лудост и неистовия стремеж да се възползва от всеки миг, преди да му я отнемат. Осъзнаваше едно-единствено нещо: Щеше да я люби винаги, когато тя го допуснеше до себе си.

Трябваше да открие изход и да я предпази от злото! Сега тя вече му принадлежеше. Тази жена трябваше да живее, дори и когато го затриеха от лицето на земята. Бе длъжен да посвети всички свои усилия, цялата си воля и разум на нейното спасение.

До него Теа се раздвижи и промърмори нещо. Дали сънуваше? Помоли се да не я измъчват кошмарите и страховитите видения, от които бяха неговите сънища. А после се пресегна и я привлече към себе си.

Тя трябваше да остане жива. С цената на всичко.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Уеър смръщи чело.

Нещо е предизвикало недоволството му, помисли си Теа безгрижно. В хубав ден като този обаче едно намръщване не бе в състояние да смути доброто ѝ настроение. Стъпи отново на петите си и се загледа как идва срещу ѝ по поляната. Наслаждаваше се на движенията му, на трепкащите мускули, резултат на постоянните упражнения и житейската му закалка.

— Напуснала си ме, докато съм спял — изрече Уеър. — Събудих се, а теб те нямаше.

— В продължение на четири дни не съм напускала стаята ти. — Усмивната, вдигна поглед към него, като същевременно продължаваше да полива една от младите фиданки. — Дръвчетата се нуждаят от грижи. Кажи, нима сутринта не е прекрасна?

— Вероятно да.

— Вероятно ли? Небето е синьо, слънцето грее, а и дръвчетата са поизраснали, макар че ги занемарих. Предполагам обаче, че Ясмин се е погрижила за тях.

— Липсваше ми. Тревожа се за теб.

— Не е разумно. Какво ли може да ми се случи тук, в Дундрагон?

— Просто се притесних. А и никога не съм твърдял, че съм разумен. За разума отговарят други.

— Какво високомерие.

— Не съм отричал също, че съм арогантен. — Той ѝ хвърли бърз поглед. — Не тръгвай никъде, без да ми кажеш.

— Не мога да прекарвам с теб всяка Божя минута.

— Да, точно това искам.

Тя отметна глава назад и се разсмя.

— Сигурно не говориш сериозно. — Забеляза изражението на лицето му и замлъкна. — Или все пак не се шегуваш?

— Изплаши ме.

— Нямах никакви причини да се страхуваш. Проявяваш някакви капризи, но аз не смятам да се съобразявам с тях.

Първоначално той не каза нищо, но после на устните му се появи принудена усмивка.

— Права си, разбира се. Не съм свикнал да си блъскам главата с проблемите на другите хора. Думите ми бяха твърде... пресилени.

Тя само изпръхтя.

— Та ти не вършиш нищо друго, освен да се тревожиш за всички в Дундрагон, че и извън него.

— Но не и по този начин. — Повдигна я на крака. — А и не ставаше въпрос просто за тревога, а за страх. — После прошепна: — А знаеш ли, какво става с мен, когато изпитам страх?

— Ами, знам. Ставаш, неприятен, навъсен и неразумен.

— Нищо подобно. — Привлече я към себе си. — Не, ставам твърд и тежък като бик.

Свидетелството за верността на думите му се опираше плътно в нея и я зарази със своята възбуда. Наистина, същински бик. За да прикрие състоянието си, тя премина в по-лековат тон:

— Е, значи голям страх сиbral през последните четири дни. Питам се как ли би се чувствал наред битка. Върху гърба на коня сигурно е страшно неудобно... — Не можа да продължи — ръката му притисна нейната женственост и започна да се движи нагоре и надолу. — Това... не е... — Спря да говори в мига, в който я заля познатата гореща вълна. — Престани — започна отново.

— И защо? — Другата му ръка търсеше връзките на роклята ѝ и само след миг той свлече горната ѝ част от раменете до талията.

Слънцето огря разголените ѝ гърди с топлите си лъчи, а вятърът загали възбуждащо зрънцата им. Те набъбнаха и се втвърдиха. Какво ли я бе попитал?

— Могат да ни видят от замъка.

— И какво от това? — прошепна той. Все пак я притегли няколко крачки навътре сред дърветата. — Така по-добре ли е?

— Не. — Разстоянията между дърветата бяха големи и те не можеха да служат за прикритие. — Можем да се върнем в покоите ти.

— Много е далеч! — Притисна я към един дъб и повдигна ръба на роклята ѝ. — Ще издържа най-много до стъпалата.

Тя също не бе убедена, че може да издържи повече. Допирът на гърдата му до голата ѝ плът накара сърцето ѝ болезнено да ускори своя ход.

— Можем... да опитаме.

Той заоправя туниката си.

— Сега. — Обхвана я здраво отзад, повдигна я и нахлу дълбоко, дълбоко в нея.

Тя обгърна раменете му, сякаш търсеше помощ, усети в гърба си неравната кора на дървото, а в себе си твърдата му мъжественост. Краката ѝ обвиха хълбоците му и ги задържаха така впримчени.

— Уеър, това, това е... — Не продължи — напрежението нарастваше. Колкото и да бе буен и необуздан, такъв го харесваше. Като природна стихия. А и той я накара да се почувства сякаш настъпва Сътворението на света.

— Ела... при мен — зашептя той и продължи още по-енергично да надига и спуска хълбоците си. — Трябва... Нуждая се от теб!

Желанието му сякаш затрептя помежду им, и то тъй могъщо, че част от болката му премина в нея.

— Добре. Не спирай.

— Не, може още. — Пресегна се помежду им и пръстите му закръжаха и я запритисаха. — Ела!

Тя изпъшка, сълзи опариха очите ѝ в мига, в който се опита да го дари с онова, което желаше. Бедрата ѝ се задвижиха в ускорен ритъм, но не можеше да дава, а напротив — взимаше, и взимаше, и пак, и пак...

Внезапно я прониза чувството, че ще се пръсне и само миг след това той се сгърчи в нея и от гърлото му се изтръгна стон.

Главата му падна върху нейната и остана така, гърдата му се надигаше и спускаше, докато разтреперан се опитваше да се успокои.

— Мисля, че по-рано... по-рано всичко бе по-просто — мислех само за собственото си удоволствие. Така... мога и да умра.

Тя бе толкова изтощена, че не бе в състояние да изрече и дума. Само се държеше за него в очакване силите ѝ да се възвърнат.

Той я положи на земята и легна до нея. След доста време рече:

— Права си. Утринта е прекрасна.

Теа се разсмя.

— Радвам се, че най-сетне я забеляза.

Той развърза плитките и разпусна косите ѝ.

— Мислех за друго. — Уеър покри устните си нейните коси. — Опитах се да не изливам семето си в теб — прошепна той. — Всеки път се заричам да не го правя и... не успявам. Прости ми.

— За въздържание е късно — отвърна тя. — Вече ти казах, че Бог е този, който решава кога ще зачена. Знаех какво очакваш от мен.

— Да, но промених намеренията си. Не искам дете. Не и ако вследствие на това... Ти трябва да ми помогнеш! Моля те, направи така, че да се отдръпна от тялото ти, преди да е станало твърде късно.

Бе престанал да споменава детето, но понякога насън протягаше ръка и жадно я галеше по корема сякаш там е скрито съкровището, за което копнее.

— Нека Бог решава!

Той поклати глава.

— Струва ми се, че Господ не се трогва твърде от нашите тревоги. Затова ти трябва да се заемеш с тях.

— Може би решението вече се е изплъзнало от собствената ни воля. Може да съм бременна вече. Но нека поговорим по този въпрос, когато му дойде времето. А сега замълчи и ме остави да се порадвам на слънцето.

Редно бе да се покрие с нещо, но бе обзета от приятна отмала и не се помръдна. Денят бе слънчев, светът наоколо изпълнен с покой и багри и тя не се срамуваше ни най-малко от стореното току-що. То ѝ се стори естествено, искрящо — като слънцето над тях.

А може би всичко бе прекалено хубаво. Не, нямаше да допусне да унищожи прекрасния миг. Щеше да го поеме в себе си и да му се наслаждава, докато отмине от само себе си.

Колко ли щеше да трае? Погледът ѝ се спря на планинския връх, от който дебнеше мъжът, който бе в състояние да сложи край на блаженството.

— Кой е Ваден?

Първоначално реши, че той няма да ѝ отговори.

— Ти знаеш кой е. Човекът, който се стреми да вземе живота ми. — Замълча за миг. — И твоя живот.

— И все пак той не ни уби, въпреки че имаше тази възможност.

— Моментът не е бил подходящ. На него също не му се умира.

— А откъде е този Ваден?

Той се обърна странично и я погледна.

— Защо се интересуваш?

Защото усещаше някаква особена връзка между двамата, която не можеше да разбере. Ваден представляваше заплаха, но Уеър не даваше да се говори лошо за него.

— Съвсем разбираемо е, че искам да зная всичко за човека, за когото казваш, че е възможно да ме унищожи, нали?

— Само ако няма друг изход — побърза да обясни той.

Ето пак. Той просто защищаваше Ваден.

— Бил ли е твой другар?

Уеър се загледа в планините.

— Бяхме нещо повече от приятели? В храма той бе мой брат.

— Като е така, защо тогава не ти е помогнал, когато си бягал?

— По това време изпълняваше мисия в Италия.

— А щеше ли да те подкрепи?

— Не зная. Никога не съм знаел какво точно смята да прави Ваден. Може би щеше да застане на моя страна. Той е човек, подвластен едновременно на импулсивността си и на пресметливостта. Сложна личност.

Невероятно, но в тона му нямаше и следа на порицание.

— Знам само, че да си верен не е сложно. Напротив!

— Не ги разбираш тези неща.

— Точно така — не мога да разбера онези приятели, които, да има как, се посичат един друг.

— Съществуват и по-висши отношения на лоялност. За Ваден орденът бе всичко. Често дори съм го поднасял на тази тема.

— А той сърдеше ли се?

Уеър поклати глава.

— Но вярваше в братството. То му бе извънредно необходимо.

— Защо?

— Не знам точно, вероятно, защото нямаше други корени. Може да е бил незаконороден.

— Нима не ти е известна истината за неговото рождение?

— Не е говорил по този въпрос. — Уеър леко докосна рамото ѝ с устни. — А след приемането му в ордена Великият магистър забрани да питаме за тези неща. Той бе просто Ваден от Никъде.

— Странно.

— Да, още повече, че законният произход, както и принадлежността към рицарското съсловие представляваха две от условията за встъпване в ордена. Мисля, че Ваден не удовлетворяваше нито едното, нито другото.

— Пълна безсмислица. Защо тогава са го приели?

Той вдигна рамене.

— Нямам представа. Беше голям воин. Може би са искали да си осигурят десницата му.

— Не си ли изпитвал любопитство? И не ми казвай, че и любопитството е било забранено. Не мога да си представя, че си се поколебал да нарушиш правилата на ордена.

— Всеки от нас си имаше своите причини да стане тамплиер. Да го питаш за подобни неща би било крайно нетактично.

Тя не прие обяснението му.

— Щом като е бил твой приятел, естествено е да знае мотивите ти.

Лицето му стана неприветливо.

— Ако човек сподели някои тайни с друг, се нанасят вреди, които после не можеш да поправиш. — Нямахше предвид Ваден, а онова, което бе съзрял в Храма. — Никоя тайна не оправдава онова, което се случи в Джеда — продължи Уеър.

— Орденът е на друго мнение. А ти, ти какво мислиш по въпроса?

Той сведе глава и духна в ухото ѝ.

— Мисля, че имаш божествени гърди и най-красивите коси, които съм виждал. Когато играхме шах, наблюдавах сиянието им на фона на огъня и се запитах как ли ще се почувствам, ако ги докосна. Така в мен възникна желанието да ги увия около тялото си и да се удавя в теб.

Отбягваше отговора на нейния въпрос и се опитваше да ѝ отвлече вниманието.

— И така, какво мислиш ти? — повтори тя.

— Не сега. — Той притисна глава към рамото ѝ. — Моля те. — Гласът му прозвуча глухо. — Понякога ми се струва, че се задушавам от техните тайни. Когато открих какво крият пещерите, първо ме заизмъчваха угризения на съвестта, а след това ме обзе гняв. Та нали

бяха мои братя, семейството ми. Защо не ми се довериха? Аз никога не бих издал...

Той вдигна поглед и тя се изплаши от страдалческото му изражение.

— Не съм глупак. Естествено, знаех какво ме очаква, ако стана предател. Защо, защо не проявиха доверие към мен?

Болката и отчаянието явно бяха по-силни от гнева. Той бе загубил семейството си и в ордена бе намерил ново. Бил му е безгранично предан и въпреки това са го отхвърлили.

— Защото са заслепени глупци. — Теа го привлече към себе си и го прегърна с цялата искреност на чувството си. — Не бива да мислиш за тях.

Той замълча за миг, след което се изсмя тихо.

— Правя каквото мога, но ми е трудно. — Той седна на земята и ѝ пооправи роклята. — Все пак те уверявам, че когато съм с теб, изобщо не се и сещам за ордена. Да идем в стаята ми. Ще се изкъпем и после цял ден ще мислим единствено един за друг.

— Да, чак сега искаш да идеш в стаята си, нали? — Тя напъха ръце в ръкавите и се опита да приглади косите си. Нямаше смисъл отново да ги сплита. Останеха ли двамата сами, Уеър бездруго щеше отново да ги разплете, освен това изобщо не се притесняваше, че могат да я видят несресана. По всяка вероятност цялата крепост вече бе наясно, че е любима на Уеър — през последните дни бе ставала от леглото му единствено за да се изкъпе и нахрани. Тревожеше я само какво ще каже Ясмин. Вярно, че Таса вече нямаше нужда от онази сигурност, на която се радваше като любовница на Уеър, но Ясмин, бдеше ревностно над дъщеря си и щеше да погледне на Теа като на заплаха. Е, по-късно щеше да мисли за Ясмин. В този миг за нея най-важно бе усещането за щастие и удовлетворение.

— Ако не се беше въргалиял с мен по земята, нямаше да се нуждая чак толкова от изкъпване — обърна се тя към Уеър.

Той обаче щеше във всички случаи да разпореди да стоплят вода, тъй като бе човек, фанатично поддържащ личната си хигиена.

Вероятно си спомня за своите гащи от овча кожа.

Тези думи изплуваха неочаквано в паметта ѝ. Почти бе забравила насмешливата забележка на Кадар от вечерта, когато пристигна в Дундрагон.

— Гащи от овча кожа.

— Какво?

— Кадар ми бе споменал, че стремежът ти към чистота се дължи на гащите от овча кожа. Какво точно е имал предвид?

Лицето на Уеър се изкриви в гримаса.

— За да насърчават целомъдрието си, тамплиерите са длъжни да носят два ката гащи от овча кожа, които не събуват никога.

— И в банята ли?

— Беше ни забранено да се къпем.

Теа запремига изненадана.

— Е, предполагам, че това предписание наистина ви е насърчавало да спазвате обета за целомъдрие. Не се учудвам, че си се чувствал толкова привързан към братята. Защото ми е трудно да си представя, че друг човек е бил в състояние да понесе вонята ти.

— Свиква се. — Той смръщи чело. — Не ми се приказва повече. Ще дойдеш ли?

— Може би все още не искам да си лягам. Дърветата имат нужда от грижите ми.

— Аз се нуждая от грижите ти — повече отколкото тези дървета. — Пое ръката ѝ и я положи върху себе си. — Не е ли така?

Тя пое дълбоко въздух в мига, в който усети неотстъпчивата му, твърда мъжественост. Не след дълго той отново щеше да е в нея. Обладан от необузdana възбуда, той щеше да впие устните си в нейните. Жар пропълзя из цялото ѝ тяло — готова бе за сливането си с него.

— Вие отдавате извънредно голямо значение на плътската любов, Уеър от Дундрагон. Никога ли не се насищате?

— Не — отговори той с хрипков глас. — Не и с теб. В мига, в който престана да те виждам, те пожелавам отново. — Той стана на крака, изправи и нея. — Идваш ли?

Това опиянение трябваше все пак да приключи някой ден. Не си бе представяла никога, че любовта с един мъж е в състояние да предизвика треска, която не се лекува с нищо. Желаше да го докосва, да го гали, дори и когато ги разделяше цяла стая разстояние. Улавяше се как съсредоточено наблюдаваменящото се изражение на лицето му и как самата тя тръпнещо очаква мига, в който той ще посегне към нея.

Упрекна го шеговито, че отдава голямо значение на плътското желание, но и самата тя бе преизпълнена със същото.

Прегърна я здраво с голямата си ръка като владетел на нещо драгоценно, а палецът му я галеше по китката.

— Идваш ли?

Отново я завладя познатото усещане — сякаш започна да се разтапя, всичко се изопна и непоносима жегата я остави без дъх. Пригответи се набързо.

— Идвам. — И докато прекосяваха поляната, тя прошепна нетърпеливо: — Хайде, по-бързо.

— Господарю, простете, че ви безпокоя, но се приближават ездачи. — Абдул гледаше неподвижно някъде нагоре.

Теа седна в леглото и сърцето ѝ запрескача уплашено. Ездачи! Може би тамплиери!

Уеър скочи на крака и бързо се облече.

— Колко са?

— Двама. — В погледа на Абдул не се долавяше тревога. — Според нас не са повече от двама. Все пак в тъмнината може да са се скрили и други. Някъде на пътя, по-далеч оттук.

— Бързо се обличай — подхвърли Уеър през рамо. — Веднага. — После излезе от стаята.

Без да губи време, Теа само за минути се напъха в дрехите си и изтича на двора.

Олекна ѝ на сърцето при вида на сваления подвижен мост — ясен знак, че приближаващите не са врагове.

В този миг, гордо изправен на коня, Кадар навлезе в крепостта.

Погледът ѝ се спря на малката фигурка зад него.

Селена. Макар и облечена като арабче, това бе Селена.

— Теа! — Селена се плъзна от седлото и се завтече като виелица към нея. Чалмата се свлече от главата ѝ и червената ѝ коса се разстла върху гърба — този неволен жест събуди в Теа спомена за сбогуването им пред стените на Константинопол. — Тук съм!

— Да, виждам те. — Просто не бе в състояние да пусне сестра си от прегръдките си. Селена. Свободна. Най-сетне в безопасност. Най-сетне заедно. — Виждам... че си ти.

— Само недей да лееш сълзи, моля те. — Селена се отдръпна от нея и я изгледа строго и продължително. — Не понасям сълзи. И недей да оглупяваш така... нали всичко вече е наред?

— Знам, знам. — Теа избърса страните си. — Виждаш ли, вече не плача. — Прегърнаха се отново и тя се отдръпна от малката. — Казвай сега, как се чувстваш?

— По-добре от мен — отговори Кадар вместо нея и скочи от коня. — Сестричката ти е доста специално и своенравно съществуване.

— Добре съм — прекъсна го Селена, без да му обръща внимание. — Всъщност защо да съм зле?

— Николас разбра ли, че си ми помогнала да избягам?

— Разбира се, че не. — Тя погледна надолу по наметалото си и избърза с ръка някаква песъчинка. — Съвсем в твой стил — да се вълнуваш без нужда. Не аз се изложих на опасност, а ти. Но все пак и аз съм се притеснявала за теб, нали? — Тя изгледа Теа изпитателно. — Както виждам, било е напълно излишно. В теб има нещо... ти сякаш си разцъфтяла.

— Защо се забавихте толкова? — попита Уеър приятеля си. — Някакви проблеми с Николас ли се появиха?

— Не повече от очакваното — отвърна Кадар. — Но когато се споразумяхме за цената, Селена реши, че не е за продан, и изчезна яко дим. Цели три седмици я издирвах в онзи гигантски град.

— Вината е единствено ваша — защити се Селена. — Ако ми бяхте разказали за плана на Теа, всичко щеше да е наред.

— Искях да ти съобщя истината в мига, в който напуснехме дома на Николас. Щеше да е доста рисковано, ако те бях осведомил предварително. Откъде можех да знам дали умееш да пазиш тайна?

— Да не ми е изпила кукувица ума — да издам тайна, която ми носи свободата?

— Не, разбира се, но ти си дете. — Лицето на Кадар се разкриви в гримаса. — Поне аз те смятах за такова. Трябваше да обърна по-голямо внимание на предупреждението на Теа. — Той вдигна ръка, забелязвайки, че тя се кани да го прекъсне. — Е, добре де, попречи ми не незрялата ти възраст, а онази мегера, която подслушваше всяка моя дума.

— Нима цели три седмици е кръстосвала сам-самичка из улиците на Константинопол? — възкликна Теа ужасена. — Какво ли

не е могло да ѝ се случи...

— Вероятно и ти я познаваш толкова малко, колкото и аз — прекъсна я Кадар. — Най-накрая я открих на големия пазар при някакво семейство бедуини, които я учеха как се правят звънчета за камили. Ако бе останала още един месец, щеше да започне да командва клетите люде така, както се опита да стори и с мен по време на това изнурително пътешествие.

Независимо от насмешливия му тон Теа долови в думите на Кадар отсянка на собственическа гордост.

— Я не изглупявайте — завъзразява Селена. — За тази цел нямаше да ми стигне и половин година. Жената се държеше наистина разумно, но дъртият бе доста дръпнат. — Тя се обърна отново към Теа. — А като ми каза, че ти го изпращаш, се наложи аз пък да го изпратя обратно при Николас. За коприна, разбира се.

— Коприна ли? — попита Уеър.

Селена се взря продължително в него.

— Предполагам, че сте лорд Уеър, нали? Кадар ми е разказвал много за вас.

— Вярвам ви — отвърна Уеър сухо. — За каква коприна говорите?

— Е, при положение, че Кадар явно разполагаше с достатъчно средства, за да ме купи, реших, че сигурно му е останало нещичко, още повече, че успя да отбие и от моята цена.

Кадар благодари с лек поклон.

Селена вдигна нетърпеливо ръка.

— Той обаче тръгна, без да възползва от обстоятелствата. Теа, известно време не ще можем да тъчем наш си плат, а и коприната на Николас е най-добрата на света. Помислих си, че ако я избродираме и продадем, с печалбата ще си отворим собствена тъкачница, нали?

— Боже милостиви — изтръгна се от устните на Теа, чиято възбуда нарастваше от миг на миг. Самата тя не бе мислила за нищо друго, освен за спасението на Селена. — Колко топа сте взели?

— Дванадесет — навъси се Кадар. — Тя ме превърна в просяк.

— Но тъй като става въпрос за мои пари, следва да се каже, че мен е превърнала на просяк, а не теб — поправи го Уеър.

Теа не го слушаше. Дванадесет топа! Не можеше да повярва на ушите си.

— Ще съумея да ти върна парите. Бродериите ми ще достигнат цена, много по-висока от тази на самата коприна.

— Кадар нае кола, която идната седмица ще докара плата, но аз все пак взех със себе си една дължина бяла коприна — обади се Селена. — Можем да започваме веднага.

— Не. — Самата Теа бе готова да започне незабавно — до този миг не бе забелязала, колко ѝ липсва работата. — Утре. По светло.

Кадар се позасмя, без да отделя поглед от грейналото лице на Селена.

— И тъй като всичко вече се подреди както го искаше, смее да предложи да се оттеглиш и да поспиш. В противен случай утре ще бъдеш в същото отвратително настроение, в което бе и днес.

— Не съм била в отвратително настроение. Е, може би мъничко. Теа, този човек се гласеше да ме качи върху муле!

— Както подобава на жени и деца — обади се Кадар. — В момента представляваш второто, а в първото ще се превърнеш след време.

— Без всякакво съмнение мъжете качват жените на мулета, за да ги гледат отвисоко, възседнали своите коне. — Селена се прозя. — Колко съм уморена! Ездата от Акко до тук продължи доста.

— Ела. — Теа прегърна Селена и я поведе към стълбите. — Днес ще спиш при мен, а утре ще ти приготвим самостоятелна стая.

— Самостоятелна стая! — Селена вдигна поглед към огромния замък и за миг безгрижието ѝ я напусна. — Много по-различно е от къщата на Николас.

— Както е по-различно и от пазара, на който те открих — достигна до тях гласът на Кадар иззад гърбовете им. — Трябва обаче да обещаеш, че тук няма да си въртиш твоите игрички, ясно ли е? Уеър никак не ги обича тези неща.

Временната неувереност на Селена отлетя.

— С Теа ще останем тук за твърде кратко време и не ще променим кой знае какво.

Браво на Кадар, помисли си Теа. Подкачи я и по този начин ѝ помогна да преодолее краткия миг на несигурност, и то без да засегне гордостта и. Явно я бе опознал по време на пътуването.

Селена се спря на най-горното стъпало и се обърна.

— Лорд Уеър, трябва да ви благодаря за грижите, проявени към сестра ми.

Строгата официалност в думите на детето накара Теа да се усмихне. Сякаш Селена бе по-възрастната от двете. Бе се променила след раздялата им. Биеше на очи самоувереността ѝ и натрупаният житейски опит — резултат от необходимостта да се справя сама с трудностите.

Уеър сподави усмивката си и кимна също толкова сериозно.

— Благодаря ви също, че Кадар ме доведе при сестра ми. Извънредно сме ви задължени.

— Някой път ще си поискам дълга — увери я Уеър. — Но засега... добре дошли в Дундрагон!

Селена заподскача към портала.

Теа понечи да я последва.

— Теа — дочу тя гласа на Уеър.

Закова се на място. Идването на Селена я зарадва тъй много, че направо забрави за съществуването на техния домакин. Дали щеше да прояви търпение? Тя го погледна. Изражението на лицето му бе непроницаемо, но тя съзнаваше, че желае да ѝ внуши някаква мисъл.

Тя прокара език по устните си.

— Сега всичко е по-различно. — Настъпил бе краят на безметежната идилия и животът продължаваше своя ход. Макар и да съзнаваше, че пристигането на Селена ще ускори отпътуването им от Дундрагон, тя от много време се стараеше да пропъди тази мисъл от ума си.

Той посрещна погледа ѝ.

— Да, така е. Приятна почивка, Теа.

— Лека нощ — прошепна тя и побягна към вътрешността на замъка.

— Двете много си приличат. — Уеър проследи Теа с поглед, докато тя се опитваше да настигне сестра си. Селена бе тук — сякаш се разтвори нова врата и Теа изчезна през нея. Небеса, колко го заболя! — Тя е като Теа.

Кадар поклати глава.

— Селена не прилича никому. Тя е наполовина мъдра жена, наполовина немирно джудже, домашен дух, а като цяло е събрала в себе си цялата решителност на света. Да я задържиш в някакви рамки е като да повториш някой от Херкулесовите подвизи. Има добро сърце, но не желае никой да го забележи. Теа е значително по-мек характер.

Теа също се бореше за правото си да ме лиши с доверието и благосклонността си, помисли си Уеър. Дори и когато реши да го допусне до себе си, тогава тя пак си остана недружелюбна. Спомни си нощта, в която оповести, че той ѝ е приятел, независимо дали решението ѝ му харесва или не.

— Грещиш, те са истински сестри.

Кадар се загледа в него удивен.

— Изглежда си много сигурен в преценките си. Опозна ли Теа по-отблизо?

— Сякаш можеше да стане нещо друго — отвърна Уеър с въздишка. — Нали самият ти си ме поверил на грижите ѝ.

Кадар се усмихна.

— М-да, човек никога не знае дали подобни начинания ще се увенчаят с успех, нали?

Уеър смени темата на разговора.

— Какво ново в Акко?

— Нищо особено. Незначителни сблъсъци между Саладин и кръстоносците. Тук имало ли е някакви трудности?

— Да, дойде Ваден. — Той се заизкачва по стъпалата. — Не зная още колко Теа може да остане в Дундрагон без опасност за живота ѝ. Сега обаче всичко се промени. Може да се наложи да търсим ново убежище и за двете.

— Дамаск? Мечтаят да идат там. Град, който се владее от Саладин, ще им осигури по-голяма безопасност, отколкото град под християнска власт.

Уеър погледна през рамо към третия връх.

— Не и в Дамаск!

— Гладна ли си? Вечеряла ли си? — попита Теа, докато двете със Селена прекосяха залата по посока на стълбите.

— Да. Бях толкова развълнувана, че не можех и да помисля за почивка, но Кадар настоя да спрем по залез-слънце и да сложим нещо в устата. — Тя смръщи чело. — Голям инат е този Кадар.

А нима и Селена не бе такава? Теа реши да си спести коментара — достатъчно бе да си представи битките, които са се водели между двамата по време на пътуването.

— Да, но пък е много мил.

— Само когато поиска — призна Селена под натиска на фактите. — Но е като лорд Уеър. И с двамата не знаеш точно как да се държиш.

— Ти току-що се запозна с лорд Уеър. Нима можеш толкова бързо да оцениш неговия нрав?

Селена вдигна рамене.

— Само слепецът няма да забележи непроницаемостта. Мракът в Кадар не се долавя тъй ясно, но може би пък е по-дълбок, тъй като е скрит. — Замълча за миг, а после продължи с любопитство в гласа:

— Едва-що пристигнахме в Акко, и внезапно Кадар стана по-предпазлив от всякога. Запращава ли ни нещо на това място?

— Нищо ли не ти е казал?

— Обеща по-късно да ми обясни. — Тя направи гримаса. — Мисля, че искаше да ми спести тревогите по време на пътуването. Сякаш човек може да се почувства облекчен, ако не познава опасността, която го дебне. Кадар е по-умен от повечето хора, но понякога и той разсъждава твърде мъжки.

— Грешка, достойна за съжаление — съгласи се Теа. — Значи, все пак признаваш, че е умен, така ли?

— На пазара бях се скрила в най-отдалеченото ъгълче и все пак ме откри. Промъкнал се незабележимо и ми постави клопка. — В гласа на Селена прозвуча същият нюанс на гордост, който Теа долови и в думите на Кадар. — Да, Кадар е умник. — После се понамръщи. — Независимо, че постоянно иска да стане неговото.

— Е, сега вече си при мен и няма от какво да се тревожиш. — Теа се отправи нагоре по стълбите. — Скоро ще отпътуваме отук.

— Ако трябва да съм честна, той не е неприятен като спътник... когато не ме командва — призна Селена, която я следваше по петите. — А освен това ми обеща да ми покаже соколите си. Хубави ли са?

— Да, макар че все още не съм ги виждала да летят.

— Как можеш тогава да ги оцениш? Аз бих го накарала да...

— Е, имаше по-важни неща за решаване — прекъсна я Теа. — Впрочем по-добре го помоли, не му заповядвай какво да прави.

Селена кимна.

— И аз съм забелязала същото. — Внезапно отново подхвана предната тема. — Каква опасност ни дебне тук?

— Лорд Уеър има могъщи врагове. Но утре ще ти обясня всичко по-подробно. Сега се нуждаеш от почивка.

За голямо учудване на Теа Селена не възрази.

— Мръсна съм и мириша на кон — отвърна тя, прозявайки се. — Едва ли на човек ще му е особено приятно да спи до мен.

— Е, понася се. — Теа спря на горния край на стълбището и прегърна сестра си. — Сега, когато си тук, на сигурно място, мога да понеса всичко. Казах ли ти вече колко ми липсваше?

— Да. — Селена се подсмихна дяволито. — Макар че изглеждаш страшно заета.

Теа почувства как страните ѝ пламват, досети се с какво бе заета само допреди час. Нима Селена искаше да каже, че...

— В тази чужда страна си успяла да откриеш приятели и дори черничевы листа, с които да храним нашите буби. Кадар спомена, че лорд Уеър е намерил горичка с любимите ни дървета.

Разбира се, това е имала предвид, реши Теа. Вярно, че детето бе извънредно схватливо, но все пак никога нямаше да свърже сестра си с любовни игри като одевешните.

— Да, засадихме пет дръвчета зад замъка. Лорд Уеър е намислил да подхване търговия с коприна. Обещах да му покажа как се използва шумата.

— Развиват ли се добре?

— Мисля, че ще издържат.

— В такъв случай можем скоро да тръгваме. Но тъй като ти е сторил добро, разбирам, че си длъжна да му се отплатиш.

Бузите на Теа пламнаха още по-силно. Не, не му бе дала всичко, от което той се нуждаеше — имаше тялото ѝ, но не и дете.

Селена кимна доволно.

— Ако дърветата се прихванат добре, няма да има нужда да оставаш повече.

— Не, няма да е нужно... — Тази мисъл бе придружена от дълбока, пронизваща болка. Бе съобщила на Уеър, че всичко е вече по-

различно и той се съгласи с нея. Следователно бе длъжна да го забрави. Двете със Селена щяха да преследват целта си и да заживеят собствен живот. Щяха да са свободни и да работят онова, което обичаха. Цял живот се бе стремяла към тази цел и когато тя се осъществеше, щеше да бъде най-щастливият човек на земята.

— Какво има? — Селена не я изпускаше от очи.

— Нищо. — Прегърна сестра си и двете продължиха пътя си. — Човек свиква с дадено място, а лорд Уеър ме прие много радушно.

— Не ми се струва кой знае колко добродушен, но в края на краищата често хората не изглеждат такива, каквито може би са.

Уеър правеше впечатление на грубоват мъж, непреклонен и мрачен, такъв изглеждаше и в очите на Селена. Заедно с това обаче бе щедър, умен, истински закрилник.

— Може да бъде много грижовен.

— Харесваш го, нали?

— Сприятелихме се. — Нямаше в никакъв случай да отбегне този въпрос. Той заслужаваше нейната искреност. — Харесвам го много.

— Сигурно ще може да ни посещава в Дамаск.

— Не, изключено е. — След като напуснеха Дундрагон, тя бе длъжна да пререже връвта, която бе оплела и двамата. В Дундрагон Уеър бе на сигурно място и тя нямаше да допусне заради нея да се изложи на опасност. Макар че болката в душата ѝ с всеки изминал миг ставаше все по-силна, все по-осезаема. Трябваше по-рано да осъзнае, че са изправени пред големи трудности. Не биваше да се сближава дотолкова с него. Защото им оставаше един-единствен изход — да се разделят.

— Отворила съм прозорците и съм проветрила стаята. — Ясмин се приближи към тях. — Тук ли ще спите днес?

— Да. — Теа посочи момичето. — Сестра ми Селена. Ясмин ми помогна много за дръвчетата.

Слугинята кимна.

— Добре, че е тук. Кога тръгвате за Дамаск?

Както Селена, така и Ясмин държеше да напуснат Дундрагон колкото се може по-бързо.

— Скоро. Но няма нужда да бързаме толкова. Сестра ми е уморена от дългата езда, а очакваме също и товар коприна от Акко,

трябва да сме тук, когато пристигне.

Ясмин успя да сподави нетърпението си.

— Не бива да се бавите много. — При тези думи тя се отдалечи.

Селена я проследи с поглед, след което отново се обърна към Теа.

— Нима тази жена иска ти да си тръгнеш?

— Обещах ѝ работа веднага щом създадем собствена работилница. Постепенно ще започнеш да я харесваш, убедена съм.

Така както я хареса и самата Теа. С течение на времето бе почувствала симпатия към всички тези странни обитатели на Дундрагон — Ясмин, Абдул, дори и към Таса. А и Харун...

Болката се обади отново и трябваше да я прогони. Животът ѝ на това място приключваше. Най-добре да не мисли за нищо друго, освен за бъдещите си планове. Дръпна вратата към стаята. Крилата на прозорците все още бяха разтворени, а хладното, тъй познато помещение ухаеше на чисто.

— Много е голяма — зашепна Селена, а очите ѝ се разшириха. — И всичко това е твое, така ли?

— Тук нищо не ми принадлежи. И на мен ми харесва, но замъците не са място за нас. — Внезапно се отправи с бързи крачки към прозореца. — В Дамаск ще потърсим нещо не дотам голямо и изискано. — Погледна навън към поляната, на която двамата с Уеър се бяха отдали тъй страстно на любовта си. Колко ли време трябваше да отmine, за да забрави изпитаната наслада?

— Какво ще правиш с коприната, която ти донесох? — попита Селена. — Някоя туника ли ще започнеш?

Колко бе неразумна и слаба. Сега вече нейна основна цел ставаше да закърпи в едно всички болезнени, разнищени краища на живота си, след което отново да поеме по своя път. Затвори силно прозореца и го зарези.

— Не, няма да бъде туника. Ще ушия знаме.

Леглото е запазило аромата на Теа, помисли си Уеър, загубен в тъмнината. Мирише на лимони и на женското ухание, което си бе само нейно. Той го вдъхна дълбоко, за да го съхрани. И сто години да преживееше, щеше да помни този аромат.

Но изгледите не бяха благоприятни. Съдбата го бе пощадила достатъчно дълго. Ако имаше късмет, щеше да изживее най-много още една година — всеки един ден от нея представляваше дар от Бога.

Теа също бе дар — красива, вярна, изпълнена с жизненост. Дар, който бе приел веднаж, а сега бе принуден да върне обратно.

Не!

Той се бореше със затворени очи срещу своята непримиримост. Знаеше, че този миг ще настъпи един ден, но не бе предполагал колко ще му е трудно. Не биваше да се поддава на подтика да протегне ръка, да я задържи и никога да не я изпуска.

Поне още веднаж! Нима е престъпление да се слее с нея още един-единствен път, преди да го напусне?

Господи, каква несправедливост! А той просто лежеше и душеше аромата ѝ като някое момченце, преспало с първата жена в живота си! Остави я да си върви, глупако!

Остави я да намери сигурно убежище!

Позволи ѝ да живее!

— Недей да правиш така! — Кадар пое кофата от ръцете на Теа и отвори вратата. — Остави това на прислугата. — Погледът му се спря на младите дръвчета. — Учудих се много, когато Селена ми каза, че на това място израства нещо ново.

— Нима сте се срещали тази сутрин?

— Направих груба грешка — обещах да ѝ покажа соколите си. Още не бях свършил със закуската, и тя вече тропаше на вратата.

— Такава е, няма търпение да види птиците. — Теа тръгна по пътеката. — Но любопитството ѝ се простира и върху всичко останало. Днес например се канех да започна с везмото и да предоставя на Ясмин да се погрижи за дръвчетата, вместо това обаче я помолих да разведе Селена из замъка. А везмото мога да започна и следобед. — Тя хвърли бърз поглед към него. — Защо толкова се учудваш, че сме засадили дръвчетата? Да се отглеждат копринени буби е доходоносна дейност.

— Да, в Константинопол се уверих, че си права. Само че Уеър не е човек с търговски нюх.

— Има благородници, които се занимават с търговия.

— Уеър не е човек, които ще се задоволи с половинчати знания.
Тя вдигна рамене.

— Сигурно се заблуждаваш. Той предложи да засадим тези дръвчета тук.

— Наистина ли? — промърмори Кадар. — Странно.

— Защо странно? — Спря пред първия ствол и взе обратно водата. — Желанието му ми се стори съвсем разумно.

— Само защото коприната те заслепява и помътнява разсъдъка ти. — Лицето му се изкриви в гримаса. — В градината на Николас видях как хиляди гъсеници поглъщат листата на черничевите дървета. Бих казал, че гледката не бе особено апетитна.

— Да, но помисли само — тези гъсеници вършат истински чудеса.

— Предпочитам да гледам коприната, а не начина, по който се произвежда. — Кадар се загледа как тя полива дървото и продължи: — И така, виждам, че се чувстваш добре.

— Разбира се, не ми ли личи?

— О, да. Споделям мнението на Селена. Ти... някак цъфтиш!

Тя отклони поглед встрани.

— Благодаря ти, че си се погрижил за сестра ми. Вероятно се досещаш какво означава това за мен.

— Нали ти казах още в началото, че ще се погрижа за нея. — Той се усмихна. — Уеър също ме увери, че и ти си изпълнила молбата ми.

— Той какво каза точно?

Кадар не отговори веднага — тя усещаше погледа му върху извърнатото си лице.

— Е, само, че сте се опознали по-добре. — Последва пауза. — Нима има нещо друго за казване?

Очевидно Уеър не му бе споменал нищо за съществуващата между тях връзка. Но Кадар щеше непременно да научи истината от прислугата. Самата тя не можеше да си наложи да му се довери.

— Не, нищо друго. — Отиде до следващото дръвче. — Трябва да знаеш, че задачата, която ми постави, не бе от лесните.

— Да доведе Селена също не бе лесно. Но ние двамата все пак успяхме да осъществим намеренията си и всичко е наред. Нали?

Тя кимна.

— А установим ли се в Дамаск, ще бъде още по-добре.

— Ах, да, Дамаск. Кога смяташ да поемеш на път?

— Тук имам още работа, която ще ми отнеме най-много месец. След това можем вече да тръгваме.

— Каква е тази работа?

— Обещах на лорд Уеър да му извеза знаме. Ето защо не мога да тръгна по-рано.

— Един месец не е много за такава работа.

— Ще се справя. Заловя ли се с нещо, преследвам го докрай.

— Съвършено вярно! — Внезапно той се замисли. — Защо път точно Дамаск? Няма ли и други подходящи места?

Тя поклати глава.

— Мислих за много градове, преди да се спра на Дамаск. Той е известен търговски град и там ценят изисканите бродерии. На друго място няма да имаме изгледи за успех.

— Разбирам. — Младежът мълча докато стигнаха следващото дърво. — Според Уеър обаче за вас Дамаск може да се окаже опасно място.

— О, градът е твърде голям и две жени лесно могат да се скрият. Смятам да поема този риск.

— А Уеър дали ще се съгласи?

— Свободен човек съм и взимам решенията си сама.

— Е, да, сега не си струва да спорим по този въпрос, нали първо трябва да извезеш знамето си. А какъв ще е гербът? Имаш ли готов образ в главата си? Например огнедишащ змей или пък бик — символът на упоритостта? И двете подхождат на нашия Уеър.

— Той твърди, че е съгласен на всичко. Ще нахвърлям първите скици и идеята ще ме споходи сама. Както винаги досега.

— Вдъхновението от небето ли ти пада? — подразни я той.

Не отвърна на усмивката му.

— Не зная откъде идва, но съм убедена, че нещо витае във въздуха. Майка ми веднаж спомена, че така било при всички творци. Сядам с перото и нещо ми нашепва какво да рисувам. После иглата следва напътствията. Това е.

— Нашепва ли ти?

— Е, не е точно шепот. Просто е в главата ми...

Тя разпери безпомощно ръце, забелязала, че обяснението ѝ куца.

— Или в сърцето. Не знам... но то е там. И винаги създава нещо красиво. Нима все пак това е най-важното?

— Не мога да си представя нищо по-важно на този свят — отговори тихо Кадар. — Много ми е интересно какво ще излезе от това знаме. — Той се поклони. — Сега обаче трябва да ида при Уеър. Вчера нямахме възможност да поговорим истински. Ще се видим ли на масата?

Теа кимна утвърдително и той си тръгна.

Проследи с поглед как се отдалечава и я обзе някакво неприятно усещане. Той подхвърли някои въпроси и събуди в нея несигурност относно неща, които винаги бе смятала за ясни. Но не биваше да се учудва — такъв си беше стилът на Кадар, да поставя под съмнение всекиго и всичко. А новите чувства, тъй чужди за нея, я изпълваха с такава сила, че не бе особено трудно да се смути.

В крайна сметка всичко това не бе от значение. Дърветата бяха тук и укрепваха. Уеър можеше да прави с тях каквото поиска. От следващия ден за поливането им щеше да се грижи Ясмин, а тя самата щеше да съсредоточи всичките си сили върху знамето.

Горд, красив пряпорец, възвисяващ душата, будещ спомени за...

За кого, за нея ли? Нима съм толкова суетна, запита се тя. Та нали спомените се пораждаха от човешката душа, а не от някакво си знаме? Тя например не се нуждаеше от никакво знаме, за да запази спомена за Уеър. Щеше да го помни цял...

Всемогъщи Боже, нека тези спомени избледнеят по-бързо. Остави ми сладостта и нека съжалението изчезне!

Уеър щеше да изпита истинска мъка. Защото ако в утробата ѝ се бе зародил нов живот, тя щеше да го долови. Уви, не бе в състояние да го дари с единственото, което той искаше от нея.

Можеше друго — да му остави частица от таланта си. Щеше да изчисти сърцето си от всичко излишно и да остави в него единствено вдъхновението и мисълта за този мъж. И щеше да го дари с най-великолепното от всички бойни знамена!

Когато Кадар пристъпи в залата, Уеър бе застанал до прозореца и гледаше неподвижно навън.

— Вкара ли Теа в леглото си? — попита Кадар без предисловие.

Уеър го погледна бегло и пак се взря навън.

— Тя ли каза това?

— Не с думи, но държането й... И така, вярно ли е?

Уеър се обърна към него.

— Ти какво си очаквал? Познаваш ме, нали? Ти си този, който е поискал от нея да ми прави компания.

— Да, но не съм казал да се превръща в една от твоите курви.

— Тя не е курва. И не желая да... — Той не продължи. — Да, случи се. Няма да я моля повече да се завърне при мен.

— А ако е заченала?

— В такъв случай ще сторя всичко възможно да се погрижа за безопасността на детето. — Уеър го погледна мрачно. — Нима ме смяташ за безотговорен човек, който няма да помисли за тези неща?

— А ако тя не разреши да я закриляш?

— Няма да има друг избор.

Кадар поклати глава.

— Силните личности намират изход. — Замълча за миг. — Още не си й казал, че за нея Дамаск е клопка.

— По-нататък ще намеря начин да й го обясня.

— Но тя няма да се откаже. Смята, че ще успее да се укрие.

— Не и от Ваден! За да се спаси от него, се нуждае от четири стени и армия. Но дори и тези предпазни мерки може да не стигнат.

— Четири стени и армия — повтори Кадар. — Не звучи никак обнадеждаващо. Съвсем неотдавна Теа се е измъкнала от затвор. Не би понесла втори такъв. — Той изгледа Уеър с присвити очи и подсвирна. — Да, този път нещата са сериозни, а?

— Тя трябва да остане жива!

— Значи затова си докарал дърветата. Изградил си й гнездене. Уютно, безопасно гнездене, заградено с каменен зид. Правиш какво ли не, за да остане тук. Затова значи се наложи да доведе и Селена. Нали и тя трябва да открие своя малък свят на това място.

— А защо не? Тук ще се чувства отлично.

— А ако не иска да остане?

Уеър пресрещна погледа му.

— Може пък да прояви разбиране!

— Господи Боже — възкликна Кадар и поклати смаян глава. — Подценявал съм те, приятелю мой. Не съм допускал, че си способен на

такива изтънчени интриги.

— Никога вече кръвта на невинни не бива да опетни ръцете ми.

— Затова ще се опиташ да защитиш малката си империя. — Кадар наклони глава. — И мен ли искаше да заключиш в крепостта си? Уеър не отговори.

Кадар се изсмя на глас.

— Да, както виждам, искал си! Просто не ми го побира главата.

— Не съм глупак. Или ти сам щеше да ме напуснеш, или... — Той вдигна рамене. — Абдул ще отдели четирима души да те охраняват.

— Значи ме заграждаш не само с каменни зидове, а ме поставяш и зад стена от стражи, така ли?

— Само докато успея да те убедя, че животът в някоя далечна страна ще бъде по-безопасен за теб.

— Да, но там няма да е тъй интересен. Например не ще мога да наблюдавам как се опитваш да държиш в шах Теа тук, в Дундрагон.

— Съжалявам, но трябва да те разочаровам. Теа не може да остане тук. Ваден знае за съществуването ѝ и не е изключено вече да е докладвал на Великия магистър. Случи ли ми се нещо, веднага ще обсади крепостта и няма да има кой да я защитава. Трябва да открия място, където Теа ще бъде в безопасност.

— Тя ще предпочете сама да си избере убежището и сама да се изправи пред опасността. — Непреклонното изражение на Уеър го накара да въздъхне. — Май не успях да те убедя.

— След колко време ще пристигне коприната?

— Вероятно до следващата сряда. — Кадар кимна в знак, че разбира смисъла на въпроса. — Питаш се колко ли време ти е необходимо да намериш безопасно убежище, така ли? Е, да кажем един месец. — Той се усмихна насмешливо. — Тя се гласи да ти се отплати за проявената към нея добрина, като ти изведе бойно знаме. Макар че някой ден може да ти го увие около врата и да те удуши.

— Един месец...

— Любопитен съм как ще ѝ намериш скривалище в тази страна, след като и за себе си не можеш откри такава.

— Да, не е проста работа — съгласи се Уеър. — Но ще намеря.

— А като го издириш, ще се наложи да придумаш Теа да отиде там. — Той се обърна. — Да ти кажа честно, целият този разговор за

различните видове затвори ме потиска и затова ще взема да ида на кулата да видя какво правят соколчетата ми. Дори се изкушавам точно днес да пусна Елеонор на свобода.

— Да, но ти си я дресирал толкова добре, че каквото и да се случи, тя винаги ще се върне при теб.

— О, не се знае. Но поне ще съм доволен, че съм опитал.

— Теа не е Елеонор — изрече Уеър.

— Това предупреждение ли е?

— Спомни си за Джеда. Ако Теа загине, вината ще е твоя. Така и ти ще си имаш своята Джеда. А и постоянните кошмари, които ще те навестяват след това, няма да са ти никак приятни.

Усмивката на Кадар угасна.

— Убедителен довод. Може би все пак ще изчакам какво ще излезе от търсенето на сигурно убежище.

Уеър се усмихна горчиво.

— Така си и мислех. Да имаш добро сърце е хубаво нещо, но все някой път настъпва мигът, в който човек прави равносметка и се принуждава да се подчини на съдбата. Защото всичко на този свят си има цена.

— И тази цена трябва да я плати Теа, така ли?

Уеър отново се загледа през прозореца.

— Няма да е само тя.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Бисерна и чудно хубава, коприната заискри на гергефа.

Теа обичаше мига на предвкушаното щастие, мига преди да започне работа. Не след дълго фонът щеше да засияе в пъстри бодове. *Нейните бодове, нейната рисунка.* Обърна се колебливо, седна на масата и посегна към перото.

Но какъв да бъде мотивът?

Притвори очи и се опита да прогони всичко от съзнанието си... всичко, освен образа на Уеър. Мисли за Уеър!

Откъм дърветата под прозореца ѝ долетя чуруликане на птички и тихото шумолене на вятъра.

Или бе шепот?

Все още не. Рано бе.

Уеър. Бойният стяг на Уеър.

Отвори отново очи и започна да рисува. Първо бавно, а след това все по-бързо и по-бързо. И никакви съмнения вече. Никакви колебания. Не след дълго перото се задвижи целенасочено и уверено. Образът пред вътрешния ѝ взор просия с прозрачна чистота и всеки детайл заживя свой живот.

Просветление, несрещано до този миг...

— Трябва да се храните — достигна до нея гласът на Ясмин.

— После. — Теа прокара златния конец през коприната.

— Не, сега. Цял ден нищо не сте сложили в уста. — Добрата Ясмин затвори вратата. — Последните дни да ви се събират едва няколко хапки. Ще се разболеете.

— Не, няма.

— Селена ми каза също, че не спите.

— Разбира се, че спя. — Щеше ѝ се Ясмин да напусне стаята. Колко красиво се открояваше златото върху бледия цвят на коприната!

С всеки следващ бод удовлетворението в душата ѝ нарастваше. И радостта от постигнатото!

— Да, но недостатъчно. — Ясмин пристъпи към нея и се спря пред гергефа. — Има ли смисъл да се изучава това изкуство, след като човек направо може да си загуби разсъдъка с него.

— Моят разсъдък си е съвсем наред и аз в момента работя.

Последва презрително изпръхтяване.

— Да, и то денонощно.

— Трябва да свърша бързо знамето — Дамаск няма да ни чака.

— Никога няма да го свършите, защото преди това ще ослепеете от това лошо осветление.

Но дори и светлината на свещите не бе в състояние да влоши качеството на работата. Всяка сутрин Теа преценяваше извършеното предната нощ и стигаше до извода, че всеки бод е свършен.

Тя отново се приведе напред и прокара иглата през коприната.

— Изобщо не слушате какво ви говоря — протестира Ясмин.

— Остави подноса тук. Мога да ям и по-късно.

Изобщо не чу кога Ясмин излезе от стаята. Още един бод — поредният порив на щастливото творческо вдъхновение.

Иглата летеше, гербът растеше и заживяваше свой живот.

— Теа? — зашепна Селена. — Моля те, върви да спиш.

— Още не.

Селена приседна неодобрително на пода до столчето на сестра си.

— Колко ще се радвам, когато свършиш най-сетне. Никога не съм те виждала в такова състояние.

— Искам да стане красиво. Трябва да стане красиво.

— Лорд Уеър сигурно не иска да се изтезаваш така заради него.

Да се изтезава ли? Идваше ѝ да се разсмее при тази мисъл. Работата ѝ по знамето нямаше нищо общо с изтезание. Бе по-скоро като някакъв сън, и на този сън, чрез своя труд, тя предаваше жизненост и значимост.

— Лорд Уеър не е ли в Дундрагон?

— Двамата с Кадар заминаха преди четири дни — съобщи малката.

— И къде?

— Не знам. Кадар обаче каза, че ще се върнат до две седмици.

Добре, това нямаше никакво значение. Важни бяха единствено сложният модел и точността на изпълнението. Не, всъщност се заблуждаваше. Съществуваше и друго: Уеър не биваше да се излага на опасност.

— Взел ли е Абдул със себе си?

— Не. Съпровожда го многочислен отряд, но Абдул остана тук.

Значи Уеър има охрана и тя можеше отново да се съсредоточи върху знамето.

Селена огледа внимателно избродираната коприна.

— Струва ми се, че скоро ще е готово. Толкова прекрасно нещо не си правила досега.

Теа се съгласи с мнението на сестра си — пред собствените ѝ очи знамето ставаше все по-красиво и необичайно.

— Но някак предизвиква в мен неприятно усещане. Носи в себе си сякаш... скрита сила.

— Отлично. Бойният пряпорец трябва да излъчва сила и вяра.

— Човек просто не може да откъсне погледа си от него!

Теа не отговори.

— Останалите топове коприна, които пристигнаха миналата седмица, все още не са разтоварени. Нали скоро ще отпътуваме и реших, че няма смисъл. Добре ли съм постъпила?

Само още няколко бода и можеше да започне с аленото. Какво ли я попита Селена? Сякаш нещо за коприна и Дамаск.

— Чудесно е, че успяваш да мислиш за всичко...

— Но ти изобщо не ме слушаш. — Селена се изправи с въздишка. — Отново ще се вмъкна под завивката ти. Това е единственият начин да се уверя, че наистина си позволяваш малко сън.

— Дадено.

— А лъвовете в двора на замъка поглъщат дневно цяла армия от гугутки.

— Всичко ще бъде наред.

Селена поклати глава и се отправи към леглото.

— Нищо няма да е наред, докато не приключиш с това знаме.

Край! Творението бе готово!

Теа се протегна уморено и се взря в знамето. Три седмици изтощителен труд — това не ѝ се бе случвало никога досега.

Истинско великолепиe!

Оставаше да обшие още краищата, но същинската работа бе свършена. Аленото и златото от копринения фон буквално я бодяха в очите, бе прикована от ярките, ослепителни багри.

За миг и в нея пропълзя неясно неприятно усещане. Селена имаше право. В изображението се таеше някаква неукротима сила.

Но не излъчваше ли всяко художествено произведение такава мощ?

Не бе в състояние да отдели поглед от този къс коприна!

Изправи се и се приведе напред, за да прогони вцепенението от костите си. Почувства в себе си странна празнота — сякаш е изложила на показ всичко, що е вътре в нея.

Знаеше, че силата ѝ ще се възвърне, след като отпочине. Предпазливо отдели знамето от гергефа и го сгъна. След като се събуди, щеше да обшие краищата му и да го връчи на Уеър.

Селена не бе споменала дали се е завърнал или не. Може би все още го нямаше. От няколко седмици тази стая бе нейният свят. Дори и Саладин да бе превзел крепостта, тя нямаше да забележи нищо. Като си отпочине, непременно ще попита Селена...

Съблече си дрехите, докато прекосяваше стаята. Селена се бе излегнала напъряко през цялото легло.

— Отмести се малко встрани — пошепна Теа и леко я побутна.

Селена отвори в просъница очи.

— Готово ли е вече?

Теа кимна и се вмъкна под завивката.

— Остана обшиването.

— Ще го направя вместо теб.

— Не, благодаря ти! Трябва сама да свърша цялата работа. — Клепките ѝ натежаха, сякаш някой бе налял олово върху тях. — Утре обаче... аз ще...

Селена я прегърна и се сгуши в нея.

— Доволна съм, че най-сетне приключи — прошепна тя.

Да, делото се увенча с успех!

— Искаш незабавно да дадеш ход на нещата, така ли? — попита Кадар в мига, в който спуснаха подвижния мост.

Уеър кимна.

— Няма никакъв смисъл да се чака. Колкото по-дълго остане тук, толкова по-голяма ще е и опасността за нея. Не можем да предвидим кога Великият магистър ще ни нападне.

— Не ми харесва тази работа — рече Кадар. — Някак си прилича на удар в гърба.

Нима Кадар си мислеше, че той не чувства нещата по същия начин?

— Като е така, намери друго решение да опазим живота ѝ. Аз лично не се досещам за нищо по-добро.

— Ще те намрази.

Уеър кимна и подкара коня си по моста.

На двора ги пресрещна Селена — тъничка, малка, но готова за бой като воините в отряда зад него.

— Радвам се, че ви виждам — възкликна тя. — Защо не се върнахте по-рано?

— Къде е сестра ти?

— Спи. От четири дни. Събужда се само за да се нахрани и отново заспива.

Уеър смръщи вежди.

— Да не е болна?

Селена поклати глава.

— Просто е изтощена до край. Държеше знамето да е готово, преди да тръгнем. — После се обърна към Кадар. — Соколите ви се чувстват отлично. Струва ми се дори, че ме обичат повече от вас.

Кадар се усмихна широко.

— Изобщо не съм учуден. Вероятно са доловили родството си с теб. Ти притежаваш непокорния нрав на Елеонор, докато аз съм само едно благо и кротко същество.

Селена изръмжа ядовито:

— Няма що, благ и кротък като някоя кобра.

— Ами да, кобрите са мили същества... стига да не ги настъпиш. — Той скочи на земята. — А освен това не е никак красиво от твоя

страна да ме сравняваш със змия. Смятам, че лъв е къде, къде по-подходящо. Може и леопард.

— Утре поемаме на път — обърна се Уеър към Селена. — Събуди сестра си и ѝ кажи да се приготви.

Лицето на момичето грейна.

— За Дамаск ли? Толкова скоро?

Уеър не отговори пряко.

— Кажи ѝ да опакова всичко.

Селена се затича към замъка с щастлива усмивка на уста.

Уеър се обърна към Кадар:

— Тръгваш ли с мен или предпочиташ да останеш тук?

— Държиш да ми спестиш драмата, която ще настъпи, така ли?

— Кадар вдигна рамене. — Аз обичам да пътувам. А и независимо дали съм се скрил от гнева им или не, обвинението към мен остава да тежи. Не смяташ ли все пак да ѝ кажеш закъде ще пътуваме?

— Не, така тя би приела нещата много по-трудно.

Лицето на Кадар се изкриви в гримаса.

— Впрочем, ние също.

Уеър не оспори извода на Кадар.

— Когато свикне с новата си среда, ще бъде доволна.

— Спести си доводите за нея... и за себе си. — Кадар тръгна през двора. — Искам да съобщя на Абдул за нашите намерения. Предполагам, че този път ще ни придружи, нали?

Уеър кимна.

— Да, може да се наложи да използваме един отряд за отвличане на вниманието.

— Как мислиш, Ваден дали ни е следвал?

— Не мисля, а знам, че е така.

— В такъв случай той ще продължи да ни следи. По какъв начин смяташ да прикриеш целта си от него?

— Стигнем ли там, вече няма да е от значение дали Ваден знае къде се намира Теа. Там тя ще е на по-безопасно място, отколкото в Дундрагон.

— Винаги си твърдял, че Ваден е в състояние да се промъкне във всяка крепост. Нали затова факлите горяха при теб по цели нощи?

— Да, но този път ще му се наложи първо да отстрани мен. — Ъгълчетата на устните му се разтегнаха в подобие на усмивка. — А ако

това се случи, убеден съм, че ще долетиш като някой от соколите си, за да я спасиш.

— Ако изобщо някога си възвърне доверието в мен.

— Ще го възвърне — Той, Уеър, бе човекът, на когото Теа никога вече нямаше да повярва.

— В крайна сметка ще вземеш да надживееш всички ни. Все пак този Ваден не може да е толкова опасен, колкото твърдиш.

— Така ли мислиш? Обзалагам се, че ще сложи в джоба си твоя старец от планината.

— Нека се надяваме никога да не се стига до подобни сравнения. Когато ти нахлу в неговите селения, той бе, съвсем меко казано, недоволен. Едва успях да те скрия на сигурно място — защото той вече бе изпратил един от своите убийци — асасини да ти пререже гръкляна. — Кадар въздъхна тежко. — Откъде можех да зная какви затруднения ще ми създадеш.

— Все още можеш да се завърнеш при него. Прекрасна идея, нали?

— Предлагаш ми да понасям около себе си орда коварни убийци, вместо яка стена от храбри бойци, така ли? — Кадар поклати глава. — Ти никога ли не се отказваш от намеренията си?

— Не. — Не биваше да пропусне възможността да я спаси. Независимо от цената, която трябваше да плати. — Предай на Абдул на разсъмване да оседлае конете!

— Събуждай се! Тръгваме за Дамаск, Теа! — Селена скочи от леглото и затанцува весело в кръг. — Нощта свърши!

Все още сънена, Теа отвори очи.

— За Дамаск ли каза?

— Лорд Уеър се завърна. Утре в ранни зори поемаме на път. Трябва да си стегнем багажа.

Погледът на Теа се спря върху сгънатото знаме на масата.

— Не можем да тръгнем. Та аз още не съм...

— Ще го обшиеш по-късно и ще му го изпратиш. — Лицето на Селена сияеше от радост. — Дамаск, Теа. Започва... новият живот!

Теа буквално не усещаше главата си — сякаш бе напълнена с памук. Разтърси я няколко пъти, за да ѝ се прояснят мислите.

— Какво има? Не се ли вълнуваш?

— Разбира се, че се вълнувам. Но все още спя. — Прегърна сестра си, след което бавно се поизправи и седна в леглото. Колко безсилна се чувстваше... Все още не бе я напуснало усещането за празнота, което я връхлетя, след като привърши работата по знамето. — Не знам защо се чувствам като пребита.

Селена сбърчи нос.

— Защото не спа цели три седмици. — Подскочи към сестра си и я изправи на крака. — Сега обаче трябва да се събудиш. Има много работа. С кое да започнем?

— Ясмин да приготви вода за къпане. — Замисли се трескаво. — А ти се погрижи бубите да имат достатъчно листа за из път.

Селена кимна и излетя от стаята.

Може би вечерта щеше да успее да подшие знамето. Не, по-важно бе да обясни на Ясмин и Таса как точно да се грижат за дърветата. Вероятно Селена бе права. Можеше да изпрати знамето на Уеър, след като се установяха в Дамаск.

Само че тя не желаше да му го изпраца. Трябваше да присъства в мига, в който той ще поеме творението ѝ в ръцете си.

Разбира се, тя започна работа с мисъл както за него, така и за себе си. А после... после знамето буквално я обсеби.

Мисълта за Уеър също я бе обсебила. Внезапно тя сякаш се зарадва от тази вътрешна пустота, която щеше да притъпи болката от болезнената раздяла.

Приглади косата си назад. Сега не биваше да мисли повече за Уеър. Защото ако той останеше в съзнанието ѝ, желаното замайване можеше и да се изпари. Трябваше да се подготви за пътуването, което много скоро щеше да я отдели от него.

— Всемогъщи Боже, какво си сторила със себе си? — попита на развиделяване Уеър с груб глас. — Станала си кожа и кости!

— Да, загубила съм част от теглото си — работих много.

— Роклята буквално виси на теб, а и китките ти... — Не се доизказва, а вместо това продължи: — Не искам да чувам повече за подобни глупости, ясно ли е?

— Няма да чуеш. Защото аз ще бъда в Дамаск, а ти тук. Тогава нещата, които правя, няма да те засягат. — Усмихна се насилено. — Както впрочем не те засягат и сега.

— Охо, и как още ме засягат! Нямахте да поискам това знаме, ако бях наясно какви ще бъдат последствията.

— Да, но аз пожелах да го създам, то е благодарността ми към теб.

Просто не можеше да отдели поглед от него — той бе застанал пред нея в пълно бойно снаряжение, висок, смел и мъжествен, със сини очи, искрящи на сиянието на свещта. Това бе воинът, когото съзря в онази първа вечер, воинът, когото сметна за чудовище и изверг. Не биваше да прониква зад тази обвивка. Защото сега раздялата се превръщаше в мъчение.

— Селена ми каза, че си спала непробудно. — Той я загледа втренчено. — Добре ли си... със здравето? Не съм те...

— Месечното ми течение дойде — прекъсна го тя в желанието си да приключи веднаж завинаги с този въпрос. — Не съм заченала.

— Това прави нещата по-прости. — Лицето му си остана безизразно, но вече го познаваше твърде добре и долови неговото разочарование. — По този начин заплахата за теб намалява.

Да, за нея вече не съществуваше възможността чрез детето да вземе със себе си и част от него. Замайването ѝ изчезна в мига, в който го погледна, обзе я желанието да протегне ръка, да го задържи, да го утеши. Милостиви Боже, докога щеше да изпитва към него тази болезнена нежност? Прииска ѝ се между тях да не съществуваше нищо друго, освен плътска страст. Защото страстта трае миг и отлита в небитието, но нежността...

— За какво мислиш? — попита той внезапно.

Теа преглътна мъчително.

— За надеждата си ти да преодолееш всички трудности. Ти беше толкова мил и добър с мен.

— Наистина ли? — Уеър се усмихна ядовито. — Бог ми е свидетел, задоволяваш се с много малко. Обладах тялото ти, изложих живота ти на опасност, а сега ще... — Прекъсна внезапно и рязко се обърна на токове. — Хайде, сестра ти ни чака с Кадар в двора. Разбира се, ако това може да се нарече чакане... Тя търчи във всички посоки,

издава разпореждания и урежда нещата, както сметне за добре. Ще рече човек, че вече е възрастна жена.

Теа го последва, доволна, че горчивият миг е отминал.

— Не ѝ е било разрешено да има истинско детство. — Мина покрай него и се спусна по стъпалата към двора. Много от воините държаха в ръце разпалени факли, осветяващи ярко околното пространство. Зад редицата нервно потропващи коне Теа съзря някаква кола.

Ясмин се появи на стълбището и извика на Теа:

— Дойдох да ви пожелаая късмет! И добър път!

— Благодаря ти. — Прииска ѝ се да прегърне Ясмин на сбогуване, но се страхуваше, че може да накърни достойнството ѝ. — Запомни ли всичко, което ти показах? Трябва да се упражняваш прилежно.

— Да, нали ви обещах? — Спря за миг. — Нали няма ни забравите?

Теа поклати глава.

— Веднага щом стане възможно, ще пратя да ви извикат. — Поколеба се за миг. — В последно време нямах възможност да разговарям достатъчно с теб. Лорд Уеър... мислех си, че може би няма да одобриш...

Ясмин я прекъсна с рязко движение на ръката.

— Не говорете глупости. Какво ме засяга, че споделяте леглото на лорд Уеър, след като предлагате на Таса по-добър живот? Вие също сте жена, живееща в мъжки свят. Не мога да ви се сърдя, че сте се опитали чрез леглото да постигнете по-голяма власт, нали?

Трябваше да се досетя, че Ясмин гледа на любовта само като на средство за постигане на някаква цел, помисли си Теа с тъга. Собственият ѝ любовен опит не водеше до същото заключение. Е, може би все пак Ясмин имаше право. И тя, и Уеър имаше какво да спечелят. Той се сближи с нея, защото желаше дете. Тя пък му се отдаде, за да го задържи в крепостта. Действията и на двамата наистина можеха да се сравнят с хладната пресметливост, присъща на Ясмин и Таса.

Хладна пресметливост ли? Не, в тяхното сливане нямаше нищо хладно. Напротив, те се любеха жарко, бурно — всеки следващ миг се отличаваха от предходния и силата на чувството растеше постоянно.

Както и да бе започнало всичко, после нещата се промениха. Но Ясмин едва ли бе в състояние да схване силата на подобно преображение.

— Радвам се, че ме разбираш.

— Та то се разбира от само себе си. Сега лорд Уеър ще ви заведе в Дамаск и ще ви подари много топове копринен плат... което е добре за всички нас. — Още един рязък, грубоват жест с ръката и за Ясмин темата бе приключена. — И да се захванете усърдно за работа, но не чак както през последните седмици. Не бива да се разболявате. Ние можем да почакаме... известно време. — Тя се извърна настрана. — Но не и безкрайно дълго, разбира се!

Теа се усмихна меланхолично, проследявайки с поглед как Ясмин изчезна в замъка. Може би пък трябваше да благодари на съдбата, че Ясмин нямаше постоянно да я подтиква да се труди само и само за да постигнат набеязаната цел.

— Искам да яздя. — Селена дотича до Теа, хвана я за ръката и я затегли надолу по стъпалата. — Кадар ме кара да пътувам в колата, но аз не искам. Ти също трябва да яздиш.

Усмихната, Теа поклати глава.

— Не мога да яздя, а и няма да се науча толкова бързо. Предпочитам да остана в колата.

— Не. — Уеър се метна на седлото и се приведе към нея с протегнати ръце. — Ти ще яздиш с мен.

— Необходимо ли е?

— Да. — После обаче поклати глава. — Не — поправи се той, след което добави със запъване: — Но ще се радвам, ако дойдеш.

Може би това ще е последният път, в който ще ме държи в прегръдките си, мина ѝ през ума. Пристъпи крачка напред и той я вдигна на коня. Пое юздите в ръка и ѝ каза едва чуто:

— Благодаря ти. Много мило от твоя страна...

— Замълчи! — Теа се прокашля. — Не говори глупости. И аз искам същото като теб.

Сълзи замъгляваха гледката пред нея, докато прекосяваха портите и подвижния мост. Навсякъде факли, огън, пламъци и светлина. Спомни си първото си впечатление от Дундрагон — как упрекна Уеър за разхищението.

— Трепериш. — Уеър я прегърна по-здраво. — Студено ли ти е?

— Не. Кога ще стигнем?

— След два дни, а може и повече. Недей да трепериш. Не бива да се страхуваш. Имаме многобройна и силна охрана.

— Не се страхувам. — Тя се облегна на него. Не го лъжеше. В този мигне се боеше от опасностите, които ги дебнеха извън крепостните стени. Просто изпитваше тъга, както и усещането, че се заблуждава ужасно. Не бе лесно току-така да се напусне Дундрагон. А още по-малко господарят му.

Глупости. За нея тук нямаше място. Нима трябваше да остане като негова любовница, да му роди деца, да посвети живота си на удоволствията му? В такъв случай тя щеше да си остане същата робиня, каквато бе и в дома на Николас.

Той не я желяеше и не се нуждаеше от нея. Е, може би все пак в леглото си, но там всяка друга щеше да се чувства добре. Никога не бе казал, че изпитва към нея нещо различно от плътско желание. Когато си отидеше окончателно, той щеше да си извика някоя друга и пак щяха да удовлетворят похотта му.

Не биваше да плаче. В никакъв случай. Присви решително очи. В крайна сметка нали и двамата желяеха едно и също. Не можеше да се твърди, че го напуска внезапно и презглава. Та нали именно той подготви цялото пътуване, той ги подкани да тръгват по-бързо.

Не, никакъв плач.

Два дни по-късно Теа съзря непозната крепост. Зидовете ѝ се сториха високи и непристъпни като тези на Дундрагон, но самата крепост се различаваше много от владението на Уеър. Тази твърдина приличаше по-скоро на екзотичните арабски цитадели, които бе срещала по пътя от Константинопол насам.

— Как се казва тази крепост? — попита Теа, която не бе в състояние да отклони погледа си от нея. — Много е красива.

— Ел Сунан. Принадлежи на Кемал Бен Джакара — отвърна Уеър. — Той е могъщ шейх и защитава провинцията от името на Саладин.

— Срещу кръстоносците ли?

Той поклати глава.

— Този край е твърде отдалечен и не е привлекателен за кръстоносците. Но в планините бродят много разбойници, които

затрудняват действията на Саладин. Не са малко и размирните шейхове, на които се зловиди силата на Кемал.

— Изглежда, че си научил немалко неща за него.

— Случвало се е да се срещаме.

— Но нали си се бил за хората от Запада?

Уеър се спусна надолу по склона.

— На всички мюсюлмани е известно, че тамплиерите са ме прогонили от ордена, а отхвърленият няма истински съюзници. Но с Кемал се разбираме.

Стана ѝ неприятно от чутото.

— А не е ли опасно да минаваме толкова близо до зидовете?

— Нали ти казах, че двамата с Кемал сме добри познати. Няма да ни се случи нищо — отвърна той и подкара коня си в галоп.

— О, отправяш се направо към вратите на крепостта. Там ли ще пренощуваме?

— Да — отвърна той едва чуто.

За нейно голямо учудване вратите се разтвориха сякаш с магическа пръчица и те влязоха в двора. В действителност замъкът бе още по-красив, отколкото изглеждаше отдалеч. Куполовидни кули увенчаваха просторните сгради, бели мраморни еркери проблясваха под светлината на слънцето.

— Добре дошъл, господарю. — Към тях се приближи арабин, чиито дрехи се вееха във всички посоки, а на главата си носеше чалма с огромен син скъпоценен камък. Той се усмихна и цялото му лице заедно с пълните бузи се покри с бръчици. — Както виждам, си довел своето съкровище.

Уеър скочи бързо от коня и пое Теа.

— Това е госпожа Теа, Кемал.

Теа се взря смутена в мъжа, с когото се заприказва Уеър. Значи това бе Кемал Бен Джакара — поведението на ниския, трътлест около петдесетгодишен мъж бе съвсем открито. Черните му очички се въртяха пъргаво, а в усмивката се долавяше желание да обслужи.

Погледът на Кемал я опипа от глава до пети.

— Сега разбирам защо не искаш да ѝ се случи зло. Светлокосите жени са много ценени, а е и хубава. Най-охотно ще се заема със задачата си.

Теа изтръпна от ужас.

— Само да не е прекалено охотно. Не забравяй, че не ти принадлежи — прекъсна го Уеър. — Тя е моя собственост.

— Аз съм човек на честта, който спазва дадената дума. — Кемал буквално засия. — Докато и ти спазваш своята, разбира се.

— Какво означава всичко това? — поиска да узнае Теа. — За какво говори?

Кемал леко посмръщи чело.

— Разговаря прекалено дръзко с тебе. Не си я възпитал добре.

Теа сви ръце в юмруци.

— Как да разбирам всичко това?

— Оставаш тук — под закрилата на Кемал. — Уеър се обърна към Кадар. — Заведи ги заедно със Селена в харема.

Кемал щракна с пръсти и отнякъде дотича млад мъж.

— Това е Домо — обърна се той към Теа. — Той е главният евнух, когото ще слушаш, както слушаш и господаря си. Тръгвай с него.

— В харема — прошепна изгубила ума и дума Селена, която все още седеше върху седлото.

Теа разбираше отлично какво чувства сестра ѝ в този момент. Тя бе обзета от същия студен ужас, когато я връхлетя споменът за женското крило в дома на Николас.

— Всичко ще бъде наред — обади се Кадар, поставяйки Селена на земята. — Не е като при Николас. Ще работиш само ако желаеш. Ще изпълняват всяко твое желание. В харема на Кемал може дори да затлъстееш от бездействие!

— Харем — повтори Теа сякаш в просъница. Все още не можеше да проумее напълно какво става около нея.

— Върви с Кадар — каза Уеър. — С Кемал ще обсъдим подробностите и след това ще ти обясня всичко.

— Ти ме продаваш на този човек — пророни тя едва-едва. — Значи всичко е било лъжа. Изобщо не си и помислял да ме водиш в Дамаск.

— Не съм те лъгал. Не съм споменава Дамаск.

— Излъгал си ме. — Отново сви ръце в юмруци. — Накара ме да си помисля, че...

— Мълчи, робиньо. — Кемал заклати неодобрително глава. — Нима не уважаваш своя господар?

— Робиня — промълви Теа.

— Не, не те продавам на Кемал. Става въпрос за твоята безопасност. — Уеър впи поглед в пребледнялото ѝ лице, след което се извърна. — За Бога, Кадар, отведи я най-сетне.

— Най-обичаш да ми възлагаш най-леките задачи — подразни го Кадар и даде знак на евнуха. — Води ни, Домо.

Теа сподире с поглед Уеър, докато двамата с Кемал прекосяваха двора.

— Робство!

Селена се притисна към нея.

— Теа, не разбирам какво става.

Теа обаче разбираше отлично всичко. Най-ужасните кошмари се бяха превърнали в действителност. Предателство! Положи ръка върху рамото на Селена.

— Ще се оправим. Ще намерим начин.

Разгневена, Селена се обърна към Кадар:

— Всичко това ще тежи на съвестта ви.

Той трепна.

— Признавам, че съм съучастник. Уеър поиска да открия някакво друго решение, с което да осигурим безопасността ви, но аз така и не можах да се сетя за нещо по-добро.

— Бях свободна. — Селена го изгледа с пламнал поглед. — Вие ми донесохте свободата, а сега отново ме заключвате в кафез.

— Моля, моят повелител каза да ме последвате — обади се тихо младият евнух, който ги предвождаше през двора.

Повелител. Робиня. Теа се разтрепери от ужас. После обаче се изправи рязко на крака и събра всичките си сили.

— Селена, трябва да тръгваме с този човек. Поне сега-засега.

Кадар изравни крачката си с тяхната.

— Няма да трае вечно.

Теа го удостои с леден поглед.

— Известно ми е. Но само защото аз не ще позволя нещата да се проточат.

— Уеър не те е продал, просто е сключил договор с Кемал. Шейхът ще се погрижи за твоята сигурност, а в ответ Уеър ще защитава южната му граница.

— Той ме нарече робиня.

— Наложил се Уеър да обясни някак на Кемал защо не бива да си тръгнеш свободно оттук. Това е и единствената причина, поради която те е представил за своя робиня. — Кадар продължи припряно: — Тук ще ти хареса. Имаш си топовете коприна и можеш да везеш, колкото си искаш. А когато настъпи моментът да напуснеш това място, ще разполагаш с множество произведения за продажба.

— Сега е моментът да напусна тази крепост.

Кадар не позволи да отклонят вниманието му.

— Уеър изпрати Абдул за черници, които ще се засадят в градината на замъка.

— Отличен стопанин, няма що. — Измамиха я. Яростта ѝ нарастваше с всяка изминала минута. — И защо точно този арабин избрахте за мой тъмничар?

Кадар вдигна високо рамене.

— При някой кръстоносец нямаше да бъдеш в безопасност. Уеър се опасяваше, че тамплиерите могат да му повлияят. Кемал обаче по-скоро ще ти пререже гръкляна, отколкото да те предаде на някой тамплиер.

— Колко утешително!

— Мисля, че в момента нищо не е в състояние да те утеши.

— Значи умът ти е по-силен от твоята доброта!

— Старая се, доколкото мога. — Кадар помълча малко и добави: — И Уеър се опитва да стори същото. Когато се появи някаква възможност да те освободим, ще се възползваме незабавно. За съжаление в момента такава възможност не се очертава.

— И по тази причина си оставаме пленници... докато Уеър благоволи да ни махне оттук.

— Не пленници, а гости. — Забелязал възмутения ѝ поглед, той изрече с въздишка: — Е, добре де, нека бъде по твоему.

— Най-сетне да чуя истината.

— Аз няма да остана тук — разбунтува се Селена.

— Друг избор не съществува. Уеър добре е избрал тази крепост. Кемал може и да не изглежда твърде войнствен, но е добър воин. Дори и да преминеш оттатък стените, хората му ще те засекат още преди да се измъкнеш от тези хълмове. — Кадар помълча, а след това додаде с подкупваща усмивка: — Защо не погледнете на престоя си тук като на

нещо временно? Оставате тук, работите си вземете и се чувствате сигурни.

Евнухът разтвори широко вратата и ги въведе в дълго, светло предверие. После подхвърли през рамо:

— Сигурно се радвате на голямо благоволение. Моят повелител нареди да ви дам отделни стаи, за да не се смесвате с другите жени от харема. — Той отвори врата с решетка и отстъпи встрани. — Моля, заповядайте!

Още на прага я посрещна аромат на тамян. Погледът ѝ обхвана мозайката на пода, копринените възглавници, сводестите прозорци с елегантни решетести капаци, легла украсени с пискюли и брокатени драперии.

— В това крило имаме много красиви стаи. — Евнухът посочи към друга врата в помещението. — Не е ли великолепно?

Теа се отправи бавно към двата прозореца. През фините лозови орнаменти от ковано желязо можеше да се види небето. Разгледа внимателно капациите — бяха здрави и непреодолими като метални пръти.

— На този свят не съществуват прекрасни затвори.

— Всяка от жените в харема би била благодарна, ако можеше да обитава такива красиви стаи — разсърди се Домо.

Теа го изгледа хладно.

— Аз няма за какво да съм благодарна.

Кадар застана помежду им.

— Той няма никаква вина.

— Знаем аз чия е вината. — Теа му обърна гръб и се загледа навън през прозореца. — Махай се. Не желая да те виждам повече. Нито да те виждам, нито да те чувам.

— Теа... — Той спря за миг, но после продължи:

— Аз все още съм твой приятел.

— Вие не сте никакъв приятел — изкрещя Селена. — Ако бяхте приятел, нямаше никога да ни измамите по този начин.

— Аз не съм... — В този миг Кадар се отказа от борбата. — Повярвайте ми, желая ви единствено доброто. Един ден ще ме разберете. — После се обърна към евнуха: — Ела, Домо, по-добре да ги оставим сами. Теа, след малко тук ще дойде и Уеър.

— Защо? Може би, за да се увери, че от този зандан измъкване няма, нали така?

Кадар въздъхна тежко.

— На Уеър му е известно, че не можеш да избягаш. Той просто желае да те успокои.

Вратата хлопна зад него. Поне не завъртяха ключа. Сигурно тук са убедени, че бягствата са невъзможни, помисли Теа с горчивина.

— Теа, какво ще стане сега с нас? — попита Селена, в чийто глас се прокрадна неприсъща за нея плахост.

Теа трябваше да събере всичките си сили и, прогонвайки собственото разочарование и отчаянието си, да вдъхне смелост на сестра си. Тя обърна гръб на прозореца.

— Първо ще проверим дали Кадар ни е казал истината за крепостта. Едва след това ще мислим как да избягаме. — Усмихна се принудено. — Сигурно има някакъв изход. Случилото се ни забавя, но то не е краят на живота ни.

Селена се загледа в коварните прозорци.

— Не е честно. Ние бяхме свободни...

— Пак ще бъдем! Няма да останем робини.

— Проклятие! Теа, казах ти, че не сте робини. — На входа бе застанал Уеър. — Защо, да ме вземат мътните, не ми вярваш?

Теа се вцепени. После се обърна бавно.

— Защото си лъжец. Я се огледай! Къде си виждал свободни жени да живеят зад решетки?

— Живеят... ако мъжете им желаят така. — Той вдигна ръка, за да спре пороя от думи, който го заплашваше. — Веднаж вече ти казах, че нито една жена не е истински свободна. Не съм в състояние да ти предложа свобода, но тук ти ще имаш удобства.

— Не си ти човекът, който ми е дал свободата — аз сама съм си я извоювала. А сега ти се опитваш да ми я ограбиш... Не, няма да търпя това положение — продължи тя през зъби.

— Ще търпиш. Временно наредих да... — Той не продължи и подхвърли на някого зад гърба си: — Да, внесете я вътре. — После отстъпи встрани и пропусна в стаята четирима бойци, носещи топове коприна. — Къде да ги оставят? Тук ли?

Селена скочи внезапно.

— Не, по-добре аз да им намеря подходящо място. — Тръгна към вратата, за която Домо бе споменал, че води към останалите помещения. — Елате с мен.

Селена е преодоляла огорчението си, реши Теа, наблюдавайки как сестра ѝ води воините в съседното помещение. После отново се обърна към Уеър.

— Тя е все още дете и не разбира всичко. Намери ѝ някакъв подслон в Дамаск и я пусни на свобода.

Той поклати глава.

— Няма да е в безопасност. Защо, мислиш, пратих Кадар да я вземе от Константинопол?

— За да направиш затвора ми по-поносим. — Сега вече всичко ѝ се изясни. Трябваше да се досети по-рано. — Първоначално си възнамерявал да ме задържиш в Дундрагон, така е, нали?

— Да, докато един ден Ваден не ми изпрати предупредителен знак. Осъзнах, че трябва да ви потърся друго скривалище.

— И за колко време?

— Докато заплахата отmine.

Ярост помъти съзнанието ѝ.

— Няма да се предам! Никога! Сама ще решавам и сама ще се погрижа за сигурността си. Ти нямаш право да го правиш вместо мен.

— Присвоих си го и толкоз!

— Не ще ти го простя никога! Докато съм жива, ще те проклинам.

— Знам. — Лицето му пребледня и стана зло. — Но може би действията ми ще удължат твоя живот, независимо, че ги проклинаш. — Той се извърна — От време на време ще изпращам Кадар да проверява дали се чувствате добре.

— Да не ми се мярка пред очите.

— И все пак той ще идва. Ще проверява дали Кемал спазва уговорката ни. С войската си аз му оказвам доста голяма услуга. — Внезапно той отново се обърна към нея и в стремежа си да намери подходящите думи изрече с предрезгавял от вълнение глас: — Нямах друг избор. Защото не мога да те изложа на сигурна смърт. Ако нещо... не бих го понесъл... — Но вместо да продължи, той само махна безпомощно с ръка. — Уви, така трябваше да стане — произнесе накрая и бързо напусна стаята.

Уеър си тръгна, а тя остана като пленница в това място. Прииска й се да го настигне и да го обсипе с упреци, да го наругае. Не можеше да постъпва така с тях.

Да, но се оказа, че може.

— А сега си тръгвайте. — Селена разгони набързо мъжете от предверието. — Не желаем да си имаме повече работа с вас.

Бойците си плюха на петите, сякаш ги е подгонил самият сатана от плът и кръв. Вероятно бяха изпитали на собствен гръб острото езиче на Селена. При друг случай Теа сигурно щеше да погледне на нещата откъм смешната им страна — малко момиченце, внушаващо панически страх на група храбри воители.

— Коприната не се е повредила, нали? — попита тя.

Селена кимна.

— Да извадя ли нещата от сандъците?

Нямаше да е зле, ако детето се занимава с нещо.

— Извади ги. — Теа отново се приближи до прозореца.

Уеър бе възседнал вече коня си и гледаше надолу към Кемал. Дватама разговаряха, вероятно за тях двете. После Кемал отстъпи назад, а Уеър вдигна ръка за поздрав и пое към отворената порта.

Теа се хвана здраво за решетката. Значи той си тръгваше и просто я изоставяше.

Заля я вълна на отчаяние. Най-сетне осъзна, че наистина се е случило онова, което не смяташе за възможно.

— Теа? — Селена застана до нея. — Не се тревожи. В началото и аз се уплаших много, но все пак сме заедно и така ще ни е по-лесно. Ще видиш, че ще се справим.

Всъщност би трябвало аз да я утешавам, помисли си Теа и прегърна сестра си.

— Разбира се, че ще се справим.

След малко малката се отдръпна.

— Окачих дрехите ти в гардероба. — Посочи към сгънато парче коприна върху масата до вратата. — Открих знамето в раклата ти. Какво ще стане с него?

Знамето. Знамето на Уеър.

— Изгори го!

Удивена от чутото, Селена разтвори широко очи.

— Не мога да сторя подобно нещо. Разбирам защо вече не искаш да му го дадеш, но ти се труди твърде дълго и твърде упорито над това знаме и сега не можеш да го унищожиш просто така.

— Тогава прави с него, каквото поискаш. Не желая да го виждам повече. — Отново се обърна към прозореца. Крилата на крепостната врата бавно се затваряха. Оставаха съвсем сами. — Най-добре е наистина да го изгориш.

— Добре дошли в моя дом. — Вратата се разтвори широко и в стаята сияещ пристъпи Кемал Бен Джакара. Той побърза да затвори вратата след себе си. — Поразмислих се и реших, че дързостта ти се дължи на изненадата. Не си предполагала, че те поверяват на моите грижи. Прощавам ти — продължи той великодушно.

— Ах, така ли? — произнесоха тихо устните на Теа. Идваше ѝ да го напляска по тлъстите бузи.

— Но трябва да ти е ясно, че няма да търпя подобна опърничавост в своя дом. Лорд Уеър извоюва някои привилегии за вас, а и аз съм миролюбив човек, който държи на спокойствието си. Ако не ми създавате неприятности, можете свободно да се движите в харема и в градината. — Той смръщи чело. — Макар че тези пълчища от гъсеници никак, ама никак не ми допадат. Вероятно ще се откажа от тази част на нашата уговорка. — Неочаквано лицето му просветна. — Против вземто ти обаче нямам какво да възразя. Подходящо за жени. Е, не съм ли великодушен?

Теа се запита какво ли ще стане, ако му нахлупи върху очите копринената чалма, украсена със скъпоценни камъни, и го срита в тлъстото шкембе. Понечи да си отвори устата и да му отговори, но в последния момент реши да си спести острите слова, които ѝ бяха на езика. Не бе много разумно да настрои своя тъмничар срещу себе си. Щом като обмисляше как да избяга от това място, и най-малката свобода, която ѝ предложи, можеше да се окаже от полза.

Усмивката на Кемал се разтегна още повече.

— Както виждам, добротата ми направо те кара да си глътнеш езика, нали? Така и трябва да бъде, така трябва да се държи покорната жена. — Той се накани да си тръгне.

— Добре, че стигнахме до съгласие. Лорд Уеър ще... А? Какво е това там? — Погледът му се спря на купчинката коприна, която проблясваше върху масата.

Той се пресегна и разгъна плата.

— Бойно знаме? Я да видим дали работата ти струва нещо и...
— Потокът от думи секна внезапно. С разширени очи той впи неподвижен поглед върху алено — златистото изображение. — Благословен да е мечът на Аллаха! — изтръгна се от гърдите му и той очерта с тлъстия си пръст контурите на герба. — Възхитително. За своя господар ли си създаде този красив герб?

За своя господар. В нея отново пламна гняв.

— Да, така е.

— Хм, може пък да ти разреши да направиш едно и за мен. Честно казано, такова великолепие още не ми е попадало пред очите.

— Ами вземете го тогава. — Теа почувства върху себе си удивения поглед на Селена. — Лорд Уеър не го желае.

— Всеки воин би искал да притежава такова знаме.

— Щеше ли да го остави при мен, ако наистина държеше на него?

Кемал поклати глава.

— Сигурна ли си, че му е все едно?

— Преди да тръгнем от Дундрагон той каза, че е по-добре да не го бях създавала. Само че сега го оставете, трябва да го обشيا.

— Но още днес, моля. Искам го за утре. — Очарован, Кемал продължи да разглежда герба. — Ще ми донесе щастие. Чувствам го!

— Утре знамето ще бъде в ръцете ви.

Той й връчи обратно парчето плат — в усмивката му се четеше възхищение, придружено от цял ред оголени зъби.

— Сега наистина разбирам защо лорд Уеър е толкова загрижен за твоята безопасност. Рядко се среща в една жена толкова усърдие и майсторство. А останалото... на него могат да те научат и по-късно. — Отправи се към вратата. — Утре ще пратя човек да вземе творбата ти.

— Надут петел — промърмори Селена, след като Кемал излезе.

Теа кимна.

— Да, но този същият петел е владетел на крепостта. Ще имаме нужда от благоразположението му, докато се подготвим за бягство. — Тя се отпусна върху възглавниците. — Донеси ми игла и конец, Селена. Трябва да обشيا знамето по най-бързия начин, за да го махна най-сетне от очите си.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Струва ми се, че днес ти си създаде още по-ожесточен враг дори от Великия магистър — обади се Кадар, поглеждайки през рамо към Ел Сунан. — Няма ли да промениш плана си?

— Не мога. — В тона на Уеър се долавяше овладяно примирение. — Колко пъти да ти повтарям? А и ти едва ли щеше да ме подкрепиш, ако сам не бе убеден, че няма друг изход, нали? — Той продължи да гледа втренчено пред себе си. Не мисли за израза, който се появи на лицето ѝ, когато осъзна, че е измамена, каза си той. Стореното бе сторено. — По-добре мълчи, щом не можеш да предложиш нищо по-добро.

— Дълго мислих. Можеш да я заведеш далеч от тази страна.

— Моето място е тук.

— Не мислиш ли, че е време да забравиш за горделивостта си и да си припомниш отново здравия разум?

— Горделивост ли? — В погледа на Уеър личеше умора. — Боже мили, все още ли си мислиш, че ме интересува дали орденът ще ме прогони оттук или не?

Кадар го изгледа внимателно и бавно поклати глава.

— Не, убеден съм, че си се променил. Питам се само откога.

— Джеда. Това не ти ли стига?

Кадар понечи да възрази, но се отказа.

— Защо тогава не напуснеш Светите места?

— Безсмислено е. Тамплиерите са навсякъде.

— Да, но няма да са тъй многобройни. Светът е голям. Можеш да намериш някоя страна, в която няма да те безпокоят.

— А Теа ще се съгласи ли да се крие толкова дълго? Едва ли. Тя е обладана от една мечта и при пръв удобен случай ще избяга в най-близкия град и ще отвори своята работилница. И тогава рано или късно Ваден ще открие следите и.

Кадар подсвирна тихо.

— Значи Теа те задържа тук, така ли?

— По моя вина я грози опасност. Нося отговорност за нея.

— Да, това е отговорност, в резултат на която ще те сполети съдбата на клетниците от Джеда. Да охраняваш границите на Кемал не е лека задача. — Кадар отново хвърли поглед през рамо. — Човек може да се запита кой от вас двамата всъщност е пленникът.

— Питай Теа. За нея нещата са ясни.

— Опасявам се, че в момента оценките ѝ са замъглени от емоции.

Замъглени от ярост, огорчение и омраза, помисли си Уеър. Тя го гледаше със същия ужас и недоверие, с които го посрещна и онази вечер, когато я откри в пустинята. Не, всъщност чувствата не бяха същите. Сега нещата стояха значително по-зле.

— В такъв случай ти трябва сам да решиш. Защото тя няма да се откаже от намеренията си.

Милостиви Боже, по-бързо да се маха оттук! Този Кадар не преставаше да говори и всяка негова дума бе като удар с брониран юмрук... Внезапно пришпори коня си и остави и Кадар, и Ел Сунан далеч зад гърба си.

През цялата останала част от пътя Уеър задържа това страховито темпо, на здрачаване Дундрагон изникна пред тях.

Уеър запря животното и извика през рамо към приятеля си:

— Кадар!

Кадар се изравни с него.

— Значи отново си решил, че можеш да ме удостоиш с вниманието си. Предполагам, разбираш, че твоето поведение бе извънредно невъзпитано. Всъщност би трябвало да те пренебрегна напълно и...

— Ако не се върна до три дни, кажи на всички да напуснат Дундрагон и да се разпръснат в четирите посоки на света. Ти се връщаш незабавно в Ел Сунан и там ще се погрижиш за Теа и Селена.

— Да се връщам ли? А ти къде смяташ да идеш?

Уеър вдигна поглед по посока на третия връх.

Кадар поклати глава.

— След всичко, което каза, не си струва да пожертваш живота си.

— Не съм мъченик и няма да позволя на Ваден да ме убие. Но трябва да разговарям с него.

— Защото сигурно знае, че си завел Теа в Ел Сунан, така ли? Да разбирам ли, че Кемал не ще успее да я предпази?

— Ако Ваден реши, ще я унищожи. Кемал може да я защити от всекиго, но не и от Ваден. — Той обърна коня си. — Пази хората ми в Дундрагон!

— А теб кой ще те пази? — извика Кадар след него. — Дебне те от три години, а ти сега му се поднасяш като на тепсия.

Уеър не отговори.

— Имаш нужда от мен. Не ще позволя да те убият. Защото животът ти ми принадлежи.

— Ако не ида сам, можеш да бъдеш сигурен, че ще ме убие — отвърна Уеър. — И така — три дни.

При тези думи той препусна към третия връх. Зад гърба му отекваха ругатните на Кадар.

Ваден го наблюдаваше.

Уеър се вторачи в пламъците на огъня.

Врагът се бе спотаил някъде в мрака зад него. Уеър не го чуваше, но долавяше ясно присъствието му.

В тъмнината вдясно от огъня проблясваше белия флаг, който бе забил в земята. Великият магистър положително щеше да пренебрегне подобен знак за примирие и щеше да го очисти незабавно. Можеше ли да бъде сигурен, че Ваден няма да стори същото? Вероятно и на него бе дошла до гуша цялата тази игра... не, едва ли имаше човек на този свят, по-уморен от Уеър.

— Е, ще дойдеш ли или не? — Погледът му бе прикован в пламъците. — Не помня да си се колебал някога толкова, Ваден.

Тишина. И внезапно стъпки, зад гърба му някой се разсмя развеселен.

— Винаги си поднасял предизвикателствата без капка финес, Уеър. Да не мислиш, че ще дотичам, само защото някой си ме е нарекъл страхливец?

— Така мисля.

— И аз исках да дойда при теб, но реших да изчакам и да видя дали не си дотолкова отчаян, че да ми поставиш капан.

— Под белия флаг?

— Отчаянието преобръща хорския нрав. А аз не те оставих на мира и ти се чувстваш притиснат. — Ваден седна срещу него до огъня,

свали шлема и прокара пръсти през кестенявата си коса. — А освен това след случая в Джеда ти с пълно основание се питаш дали на този свят е останала и една-единствена искрица чест.

— Ти нямаш нищо общо с това престъпление.

— Откъде знаеш? — Леденосините очи на Ваден се присвиха — останаха само две тесни цепки. — Как можеш да си толкова сигурен? Може пък да ми е дошла до гуша тази игра на котка и мишка и ми се е приискало да те поразмърдам по някакъв начин.

— Ти не би го сторил. Не си способен на подобно деяние.

— Лъжеш се. Оценяваш ме по своите си мерки. Вярно, че ти не можеш да извършиш такова страховито убийство, но аз съм способен на всякакъв грях, стига да реша.

— Пълни безсмислици. Грехът е въпрос налично решение. Ти никога не би разрушил Джеда.

— Щом казваш. — Ваден протегна ръце над пламъците. — Винаги си си бил такъв! Винаги виждаш само един път. За теб правото е право, кривото — криво и толкоз. Неведнъж искрено съм ти завиждал заради твоята слепота.

Уеър също завиждаше на Ваден за ума му, за спокойствието му, за способността да запази хладнокръвие дори и в най-трудните моменти на битката. Странното е, че тези различия не попречиха на приятелството им. Уравновесеността и цинизмът на Ваден възпираха неговата, на Уеър, пламенност и усърдие. Не можеше да каже, че е опознал Ваден докрай, но някога не се чувстваше заплашен от него, каквото и да се криеше зад хладната му, красива външност. Обзе го тъга при спомена за безвъзвратно отминалите времена.

— В Джеда не е имало никакво разграничаване между справедливост и несправедливост. Той спря за миг. — Същото се отнася и за убийството на Филип. Може и да е имало основания да бъде убит Жофроа — върху него все пак е тегнела някаква вина, но същото не се отнася и до Филип, нали?

— Великият магистър каза, че знаел твърде много.

— Той не знаеше нищо. Дори да му бях доверил тайната си, от устата му нямаше да излезе и думичка.

— Това никой не би могъл да знае. Той бе слаб човек.

— Доводът ти е направо жалък. Аз не съм слаб и все пак ти би ме убил по същата причина. — После Уеър добави твърдо: — За Бога,

познаваш ме. Аз не бих престъпил клетвата си.

— Възможно е. Но ти винаги си имал меко сърце. Ако бе изправен пред избора да предизвикаш клане като онова в Джеда или пък да издадеш какво си видял в храма, какво би сторил, а?

— Подобен избор е невъзможен.

— Попитах какво ще избереш в такъв случай?

Двамата се погледнаха един друг над огъня.

— Живота, разбира се, проклет да съм... ще избира живота.

— Така си и мислех.

— И ти би избрал същото.

Ваден поклати глава.

— Някакво незначително селце или крайт на света, който познаваме? Разбираш какъв хаос би настъпил, нали? Уверявам те, че не бих взел решение в полза на твоята Джеда.

— Не ме интересува какво казваш. Ти просто не би могъл да го сториш. Защото не си като останалите.

— Вярно, не съм като тях. По-лош съм. Те желаят да те убият в името Господне, аз обаче ще извърша това дело, за да защитя своето собствено място в този живот. — Усмивката му внезапно угасна. — Знаеш отлично, че това не отговаря на личната ми воля, нали? Когато открих, че ти си човекът, избягал от храма, ми идваше да ти извия гръкляна. Ако бях там, по-скоро щях да те промуша с меча си, отколкото да те оставя да слезеш в пещерите.

— Познаваш Жофроа. Искаше да разбере какво е скрито там долу. Ако не го бях придружил, той щеше сам да се спусне под земята.

— Милостиви Боже, би трябвало да се досетя. — Ваден поклати глава. — Няма ли най-сетне да осъзнаеш, че не си в състояние да вземеш целия свят под свое покровителство? Трябвало е да оставиш Жофроа сам да се изложи на риск.

— Той бе мой приятел — отговори Уеър простичко. — И брат.

— И аз бях твой приятел и брат. Но стига сме приказвали за приятелството. Всеки от нас двамата по свой си начин допринася за твоята смърт.

— Все още не съм мъртъв — отвърна Уеър и сведе поглед към пламъците. — Сега обаче няма да разговаряме за Храма. Не съм дошъл за това.

— За жената ли говориш? Наистина ли си мислиш, че Кемал може да я предпази от мен?

— Не. Тъкмо за това съм и тук. — Той продължи със запъване: — Искам да те помоля да я оставиш жива. Тя не представлява никаква опасност, той като не знае нищо.

Ваден не отговори и Уеър продължи, прегракнал от вълнение:

— Бог ми е свидетел — наистина не знае нищо. Пощади я!

— Държиш много на нея, нали? — Ваден го познаваше твърде добре и по тази причина Уеър не можеше да оспори думите му.

— Не бива да се осъжда една жена на смърт само защото някой мъж... държи на нея. Не е справедливо.

— А не е ли възможно да държиш дотолкова на тази жена, че дори да излъжеш? Би ли излъгал заради нея, Уеър?

— Не... — Това бе отговорът, който трябваше да даде, но внезапно осъзна, че той не отговаря на истината. — Да, бих излъгал. В сравнение с живота ѝ няколкото лъжи не струват нищо. — Той вдигна очи и впи поглед в лицето на Ваден. — Но в момента не лъжа. Винаги си твърдял, че лукавството не ми е присъщо и че си в състояние да вникнеш в помислите ми. Кажи, сега лъжа ли те?

Ваден го изгледа изпитателно, след което бавно и тежко поклати глава.

— Не, освен ако не си се променил повече, отколкото мога да допусна. — Той вдигна рамене. — Великият магистър Дьо Ридфор би казал, че рискът е прекалено голям.

Уеър се вцепени.

— Съобщил си му за нея, така ли?

Ваден поклати глава. Но облекчението, което почувства Уеър, не продължи твърде дълго.

— Все още не — отвърна Ваден. — Не съм сметнал за необходимо. Защо да притеснявам рицарите, след като умовете им са заети единствено с това да завоюват отново Акко? — Отново вдигна рамене. — Макар че няма да имат успех. Би било голяма глупост от страна на Дьо Ридфор, ако сериозно се надява да победи огромната армия на Саладин.

Уеър реши да не се спира на темата „Акко“.

— Все още не е нужно да му казваш за нея. Тя няма нищо общо с тази работа.

— Да, но има нещо общо с теб, което означава, че е дълбоко замесена като всички нас. Трябвало е да бъдеш по-предпазлив.

В тона на Ваден се долавяше искрено съжаление и в Уеър се породих надежда.

— Значи вината е моя. Остави я на мира.

Ваден отново поклати глава.

— Знаеш, че е невъзможно.

— *Нищо подобно не зная.* — Уеър сподави гнева си. — Добре, обещавай ми поне, че няма да бързаш. Премисли нещата. Докато тя на практика е затворничка в Ел Сунан, опасност не съществува.

— Така е. — Ваден се замисли. — Докато остане в Ел Сунан.

— Естествено. Кемал ще свърши тази работа. В отговор на услугата се задължих да охранявам южната му граница.

Веждата на Ваден се повдигна нагоре.

— Договор с неверник?

— Щом като ми дава онова, което ми трябва? Не бива да се учудваш. Нима не гледате на мен като на езичник?

— Не се учудвам, тъй като неизбежно трябваше да стигнеш до това решение. Както вече казах, отчаянието променя човека. Не ти оставихме много отворени врати, нали? — Той замълча за миг. — За мен обаче най-интересното в случая е, че ти отвори тази врата едва когато се появи жената.

— Придаваш ѝ прекомерно значение. Просто се чувствам отговорен за живота ѝ. — Явно не можеше да убеди Ваден в истинността на думите си и затова стъпи на по-сигурна основа. — Тя ще остане в Ел Сунан. Там можеш да я държиш под око.

Ваден не изрече нито дума.

— В момента няма нужда да предприемаш каквото и да било.

Изражението на Ваден си остана непроницаемо. За какво ли си мислеше в този миг, по дяволите? Уеър отново подхвана разговора.

— Не съм ѝ споменавал нищо. Нали каза, че ми вярваш?

Най-накрая Ваден махна с ръка.

— Така да е, ще се въздържам, докато сметна, че тя не представлява опасност. — Чертите на лицето му се разкривиха. — Защото Бог ми е свидетел, че наистина не ми се убиват жени.

Уеър изпита толкова голямо облекчение, че му се зави свят. Вече нищо не заплашваше Теа.

Противникът му присви очи и го изгледа продължително.

— Тя е много важна за теб, нали? Не биваше да се разгалваш дотолкова. Може пък да ми хрумне да използвам изкусителката за стръв.

— Не и ти! Не си толкова безскрупулен. — Уеър се усмихна широко. — Независимо от всичко ти си човек на честта.

— Що е чест? И двамата знаем отлично, че повечето хора определят това понятие според интереса си. — Престана да се усмихва. — С изключение на теб. Когато те видях за пръв път, реших, че и ти си като останалите. Груб, разюздан юначага, готов на всичко, само и само да се докопа до богатство. Направо ми се прииска наистина да си такъв. Така задачата ми щеше да е по-лека.

— Аз наистина бях такъв груб и разюздан мъжага. Правилата на ордена винаги са били голямо изпитание за мен.

— И все пак никога не би нарушил дадения обет, нали? Ти беше като въодушевено дете, което протяга ръце, за да притисне всички нас в прегръдката си. Ние всички бяхме твои братя. — Усмивката му бе изпълнена с ирония. — Почувствах се много объркан от факта, че ме включваш към най-близките си хора. Постоянно те отблъсквах от себе си, но ти също тъй постоянно се завръщаше. Накрая стигнах до прозрението, че е по-просто да бъда твой приятел, отколкото да продължавам тази безсмислена битка.

Уеър присви насмешливо устни.

— А знаеш ли аз какво си помислих в началото? Помислих си, че си любовник на някой могъщ монах или прелат, дори може би и на кардинал.

Очите на Ваден се разшириха от изумление.

— Сметнал си ме за мъжеложец, така ли?

— Не бе съвсем изключено, нали? Не можах да измисля друга причина, поради която тамплиерите ще нарушат железните си правила и ще те приемат в ордена. В очите на някой ревнив любовник храмът би бил най-сигурното място за теб, тъй като е известно, че в това отношение тамплиерите не са покварени. — Наклони леко глава. — А и ти бе такъв красавец, че всички ти обръщаха внимание.

— Благодаря ти. — В гласа на Ваден обаче не се долавяше никаква благодарност. — Аз не си падам по мъжете.

Устните на Уеър потръпнаха. Очевидно бе засегнал болното място на Ваден.

— Такова бе първото ми впечатление.

— Което те е довело до много глупав извод. — Ваден спря за миг, след което продължи сухо: — Но думите ти хвърлят съвсем нова светлина върху твоята настойчивост, с която желаете да вляза в твоя кръг. Може би съм се заблуждавал относно същината на благосклонността ти към мен.

Както винаги Ваден успя да обърне острието към противника. Той никога не допускаше да остане в неизгодна позиция, едно от качествата му, което особено привличаше Уеър.

— Не, не си се заблуждавал — и роден брат не бих обичал както съм обичал теб — още в същия миг му се прииска да си отхапе езика. Триста дяволи, още малко и щеше да загука като бебенце. — Но по онова време аз бях още момче, което не можеше да преценява правилно нещата. Сега например вече не досаждам никому, ако не желае присъствието ми.

— Не съм казвал, че си бил досадник. — Още преди Уеър да успее да отговори, Ваден скочи на крака. — А сега ти пожелавам всичко най-добро. И не идвай отново с бяло знаме при мен. Защото следващия път няма да се съобразя с него. Ти все още си склонен погрешно да ме възприемаш като човек на честта, но тази заблуда може да ти донесе смърт. Защото тъкмо това е и моята цел!

— Някой ден сигурно ще я постигнеш. — Уеър протегна ръка напред и разбърка жартата с тоягата си. — Но ти е извънредно трудно да надвиеш себе си и да го сториш. През всичките тези години ти си имал премного възможности да ме убиеш. Знаеш, че веднаж дори преднамерено се изложих на прицела ти.

— Съществуваха важни причини да не те убивам.

— А освен това си и търпелив. — Той изгледа Ваден изпитателно. — Но не до безкрайност, нали? Често се питам какво ли си мислиш, когато седиш нощем край огъня.

По устните на Ваден се появи надменна усмивка.

— Не бива да се ласкаеш, че си ми единствената грижа. Вярно, че смъртта ти е моята първа и най-важна задача, но ако на Великия магистър му потрябва мечът ми, той го използва. Затова още утре поемам на път, за да участвам в битката за Акко.

— А какво правиш, когато отново се върнеш на своя пост тук?

— Медитирам. Вглъбявам се в писанията на мъдри люде. —
Спря за миг. — И чакам.

— Не това е животът, който би си избрал сам, нали? Струва ми се, че би предпочел да побързаш и да приключиш с мисията си. Възможно ли е да те измъчват съмнения?

— Когато поема в дадена посока, не изпитвам съмнение. Имай го предвид, Уеър. Ти виждал ли си ме някога да се колебая?

— Не. Което обаче не значи, че не ти се е случвало никога.

Усмивката на Ваден угасна.

— В този случай не е възможно да изпитам колебание. Не мисли, че ще омекна само защото съм решил да отложам изпълнението на присъдата за по-благоприятен момент. И те предупреждавам, тази жена ще остане жива до мига, в който се превърне в опасност.

— Ти също няма да доживееш до следващия ден, ако разбере, че се е превърнала в опасност за теб.

— Ах, все още ли твърдиш, че за теб тя не представлява нищо особено и че те ръководи единствено отговорността? — Ваден поклати глава. — Може би се заблуждавам. Може би не аз ще те убия, може би тъкмо тази жена ще ти струва живота.

С тези думи той напусна осветения от огъня кръг и потъна безшумно в мрака.

Бог да ми е на помощ, направо съм полудял, помисли си Уеър. Бе длъжен да се изпълни с омраза и отмъстителност към този човек. Вярно, че някога бяха приятели, но дружбата им бе мъртва. Кога най-сетне ще забрави безсмислените спомени и ще се проникне от мисълта, че Ваден никога не хвърля приказките си на вятъра?

От този момент нататък за него Ваден се превръщаше в също такъв противник, какъвто бе и всеки друг тамплиер. Длъжен бе да потисне в себе си усещането за безвъзвратната загуба и да последва повелята на разума.

Светът сякаш опустя. Враждата с Ваден не го правеше по-самотен. Не, просто тя го притисна още по-силно. Много по-силно.

В продължение на половин година пленничество Кадар посети Теа и Селена четири пъти.

Първите два пъти тя отказа да го види. Третия път го прие само за да му съобщи, че копринените конци са на привършване. При четвъртото си посещение той реши, че най-сетне е дошло време да прояви повече упорство. Само че усилията му се натъкнаха на категоричен отпор.

— Е, как се чувства? — попита го Уеър веднага след като Кадар премина с коня си през вратите на Дундрагон.

— О, в превъзходно здраве и в отвратително настроение.

— Кемал добре ли се отнася с нея?

— Необичайно добре. Глези я направо като кралица. — Момъкът скочи от коня. — Той се стреми всячески да избегне каквото и да било риск по отношение на легендарните й пръстчета.

Уеър смръщи чело.

— Какви ги приказваш?

— Убеден е, че тя притежава вълшебна сила.

— Звучи ми като някаква шега.

Устните на Кадар потръпнаха и той заобяснява сериозно:

— Никаква шега. Той вярва, че тя е в състояние да вплете магическа мощ в коприната си. Твърди още, че има и доказателство.

— Целият съм слух. Какво доказателство? — изръмжа Уеър.

Кадар свали ръкавиците от ръцете си и тръгна през двора.

— Знамето ти. Теа му го е дала. Сега Кемал твърди, че когато влезе в битка с това знаме, винаги излиза победител. Откакто я остави в Ел Сунан, той е имал шест сблъсъка с разбойници и шестте пъти е надделявал. Дори когато обстановката е била крайно неблагоприятна за него.

— Суеверен тъпак! — Уеър отново намръщи чело. — Значи му е дала моето знаме, така ли?

— Нали не си очаквал да ти го прати с най-добри пожелания?

— Не. — Уеър съзнаваше, че възмущението му е пресилено. Какво го засягаше някакво си бойно знаме, което дори не бе й виждал? Заболя го обаче от факта, че го е предала. Тя му даваше ясно да разбере, че чувствата й към него са угаснали. Това бе вече прекалено. — То беше мое.

— Да, но сега принадлежи на Кемал.

— Искам си го обратно!

— Обратно ли? Но ти никога не си го притежавал.

Уеър буквално изпадна в бяс.

— Да, но тя го уши за мен.

— Склонен ли си да се откажеш от сигурното убежище за Теа и да влезеш в битка с Кемал заради знамето? Уверявам те, че няма да ти върне талисмана си без бой.

Естествено, той, Уеър, нямаше да предизвика подобен сблъсък.

— Така е, но въпреки всичко си го искам обратно.

— Почакай да загуби няколко битки и „магията“ да се окаже илюзорна. После ще ида при него с подаръци, ще го засиля със сладки слова и ти ще си получиш знамето.

— Ти видя ли го?

Кадар поклати глава.

— Той го вади само когато тръгва на бой. През останалото време го съхранява в личната си ракла заедно с доспехите. — Поклати още няколко пъти глава, отгатвайки в каква насока се движат мислите на Уеър. — И няма да го открадна. Може и да съм даровит крадец, но няма да излагам на опасност изключително красивата си глава, за да ти доставя желанния предмет. Почакай, докато птичето отлети от рамото на Кемал.

Уеър не можеше да не се съгласи с приятеля си. Вярно, че Кемал бе в състояние да защитава крепост срещу обсада, но му липсваха качества на голям военачалник. Уеър сключи лесно споразумението си с него, тъй като пораженията на Кемал нямаха край и шейхът се боеше от порицанието на Саладин.

Уеър желаше знамето. Начаса. То му принадлежеше. Както и тя.

Милостиви Боже, какво ставаше с него? Не можеше да има самата Теа и затова желаше да притежава знамето, бе склонен заради него да застраши дори и нейния живот. Та това парче коприна все пак не бе Теа и само щеше да му навява горчиви спомени.

Не, спомените бяха сладки. Теа нощем, до него в леглото. Теа в сиянието на пламъците, смръщила чело над шахматните фигури. Теа полива дръвчетата, а слънцето сияе в косите й...

— Уеър?

Той се обърна и срещна укорителния поглед на Кадар. Я престани да чезнеш от любов като някой невръстен юноша, наруга се наум. Сантименталността нямаше да спаси живота й.

— Да не говорим за знамето. Не ми трябва.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно. — Внезапно се досети за нещо. — Не, почакай. Когато Кемал започне отново да търпи поражения, суетността ще му изиграе зла шега. Той положително ще прехвърли вината върху знамето. И тогава ние се намесваме, тъй като той неизбежно ще го свърже с Теа. Ще ги посещаваш всеки месец и ще наблюдаваш обстановката.

— За мен тези разходки не са дреболия. В сравнение с приема, който ми се оказва от двете сестри, старецът от планината и неговите асасини са направо образец за гостоприемство. — Той въздъхна. — Ще се наложи да използвам целия си чар и разум, за да накарам Теа и Селена отново да ме приемат. Извънредно мъчително начинание, ще знаеш.

Уеър се усмихна цинично.

— А аз през това време ще подтичвам наляво-надясно и ще пазя границата на Кемал.

— Щастлив съм да чуя, че осъзнаваш колко различни трудности имаме да преодоляваме. — Кадар се замисли с намръщено чело — внезапно лицето му просия в усмивка. — Ах, хрумна ми нещо... ще им занеса подарък.

— Ще бъда извънредно доволен, ако ми извезеш още едно знаме — оповести Кемал.

Теа вдигна поглед от туниката, над която се бе привела.

— Наистина ли?

Кемал смръщи чело и затвори вратата зад себе си.

— Защо само се хабиш с тези дрехи? Трябва да създаваш знамена.

— Само воините се нуждаят от знамена.

— Аз съм точно такъв.

— Да, но не сте ми любовник.

— Е, да. — Той се усмихна ласкателно. — Но лорд Уеър е мой голям приятел. Той ще ти нареди да ме послушаш.

Теа прокара златната шипка през коприната.

— Ще помисля.

— За робиня си доста високомерна — рече той недоволено.

— Вече ви дадох едно знаме. Не ви ли харесва? — Знаеше предварително отговора — бе дочула какво си шушукат евнусите и жените от харема. Първоначално не ѝ го побираше умът: Как е възможно някой да вярва на подобни безсмислици? Постепенно обаче стигна до решението да се възползва от глупостта на Кемал. — Отлична работа, нали?

— Наистина е много хубаво и затова искам още едно.

— Необходими са много време и много усилия, за да се създаде бойно знаме с подобно въздействие. — Тя се усмихна. — Чувам, че ви носи късмет. Изобщо не се учудвам.

— Искам да подаря едно и на Саладин.

— За да ви погледне милостиво, нали? Умно! — Тя се престори, че разсъждава напрегнато. — Да, но може би на лорд Уеър няма да се понрави, ако направя знаме, което да носи късмет на Саладин. Все пак лорд Уеър е рицар — християнин, нали?

— Той е отхвърлен от своите.

— Но пъпът му е хвърлен при тамплиерите. — Теа въздъхна тежко. — Не, боя се, че е много рисковано.

— Той те цени високо и няма да те напердаши.

— Не знам, не знам... Вие как бихте постъпили с някоя робиня, която действа на своя глава зад гърба ви?

Въпросът ѝ бе направо безсрамен. Много добре знаеше как се отнася с жените от харема. Само ден по-рано бе наредил да нашибат с камшик до безсъзнание едно младо момиче, защото го ядосало по някакъв начин.

— Няма да му кажа, повярвай ми.

— Моите знамена говорят на свой собствен език. — Тя направи кратка пауза. — Но ако все пак се почувствам в пълна сигурност, може и да ме склоните да изработя такъв подарък.

Лицето му се оживи от внезапно обзелото го ревностно усърдие.

— Казах ти. Няма да научи нищо.

— Може би... ако не знае къде се намирам... — Тя прокара дребен бод. — Ако например ме освободите и ме изпратите...

— Аз съм човек на честта и спазвам договорите.

— Дори и ако се появят изгледи да се настаните от дясната страна на Саладин ли?

Той замълча за миг.

— В последните месеци лорд Уеър охраняваше много добре границите ми.

— Да, но въпросът е дали той ви е нужен. Както чувам, вие сте спечелил множество схватки със собствени сили.

Той побърза наново да я увери, че е човек на честта.

— Саладин е ваш сюзерен. — Теа вдигна поглед към лицето му. — Кажете, достойно ли е да не споделите успеха си с него?

В изражението на Кемал се появи колебание. Нима бе успяла да го придума?

— Саладин побеждава и без моята намеса. В сравнение с него кръстоносците са едно нищо... — Той прехапа долната си устна. — Ако приемеше помощта ми, може би нещата щяха да стоят съвсем другояче... но той явно не се нуждае от мен. — Внезапно се обърна ядовито към нея. — А ти си доста зла жена, щом като желаеш да ме въведеш в изкушение.

При тези думи тя го дари с усмивка.

— Просто потърсих някакъв начин да ви дам онова, което искате от мен. Измислете сам нещо. — Отново сведе поглед към туниката. — Но не се бавете. Бойното знаме не е нещо, което се създава за ден-два. Може междувременно лорд Уеър да се завърне тук и да поиска да ме прибере.

— Сключили сме договор... за по-дълъг период от време. — До слуха ѝ достигнаха отдалечаващите се стъпки на Кемал. — Ние и двамата сме мъже на честа.

Зад него вратата хлопна в ключалката.

— Ти го ядоса... — Селена се появи откъм съседната стая. — Мислиш ли наистина, че ще приеме предложението ти?

— Ти подслушва ли ни?

Селена кимна.

— Значи вярно е, което говорят жените. Той наистина си мисли, че има някаква магия. — Момичето се намести на възглавниците до Теа и се усмихна широко. — Защо никога не си ми казвала, че можеш да вземеш знамена с вълшебна сила?

— Смей се ти, глупостта му обаче може да ни помогне да се измъкнем от тази крепост. — Теа се замисли. — Обаче е голям инат. Ще мине доста време, докато го склоня.

— А ако победите му секнат?

— В такъв случай ще му внуша, че вълшебството действа само за определен брой битки, след което трябва да се изработи ново знаме. — Тя направи гримаса. — Надявам се да ми повярва.

Селена я изгледа удивена.

— Сериозно си мислила по въпроса.

Теа кимна.

— От мига, в който слуховете от харема стигнаха до ушите ми. — Скоро след пристигането си в Ел Сунан тя установи, че бягството от крепостта е трудно и дори невъзможно. Всички стражи бяха верни на господаря си, зидовете бяха високи, а освен това какво щяха да правят, ако бягството наистина успееше? Самата тя можеше да поеме такъв риск, но Селена... Не, по-добре Кемал да уреди бягството й. Но не биваше да издава на Селена опасенията си, тъй като щеше да събуди нейната съпротива. — Трябва да се въоръжим с търпение. Ако обаче Кемал склони да ни пусне, ще трябва да вземем с нас всичко, което сме създали.

Селена посегна към платното, което взеше.

— Е, в такъв случай трябва да проявим търпение. На този надут глупак няма да оставя и парченце от нашата коприна.

— Моля ви, полага ми се поне една усмивчица — произнесе Кадар, пристъпвайки в стаята на Теа една седмица по-късно. — Идвам с драгоценни дарове.

— Взимай си даровете обратно. — Теа го изгледа с отровен поглед. — Хайде, изчезвай!

— Кълна се в рая, че ще бъдете възхитени от подаръците. — Той отстъпи встрани с елегантен жест. — Е, сгрешил ли съм?

— Сгрешил си, че си ни довел тук.

— Ясмин?

Теа се спусна напред, но внезапно се закова на място. Може би това беше някаква уловка?

— Какво правиш тук?

— То е от ясно по-ясно. — Наметката се плъзна от раменете на жената. — Не сте в Дамаск, значи с Таса трябваше да дойдем в Ел Сунан.

— Тук не ми харесва. — Таса я последва и се огледа пренебрежително. — По-добре да бях останала в Дундрагон.

— Шшт! Не виждаш по-далеч от носа си — срязва я Ясмин.

— Това място не е по-добро от харем. Досега поне са ми плащали, когато съм предлагала тялото си.

— Не е харем — обади се Кадар. — Давам думата си, че тук ще се отнасят към вас с уважение!

Ясмин изгледа Таса с блеснал поглед.

— Не ти ли казвах, а?

— Какво означава това, Кадар? — попита Теа.

— Помислих си, че ще ти е приятно Ясмин да е до теб. Не се ли радваш, че я виждаш?

Теа наистина се зарадва много. До този миг не си даваше сметка колко ѝ липсва Ясмин.

— Радвам се, само че заради мен вие я превръщате в пленница.

— Не е пленница — може да си тръгне, когато поиска. Една нейна дума и я връщам в Дундрагон.

— Няма да я чуете тази дума от мен — обърне се Ясмин към Теа. — Много още имаме да учим от вас. Ако вие сте тук, а ние в Дундрагон, нищо няма да стане. — Тя побутна Таса. — Така, а сега ѝ кажи, че се радваш, задето си тук и че ще работиш усърдно.

— Не ми е приятно, че съм тук — отвърна Таса, — но ще работя усилено. Нямам друг избор — добави тя с нежелание.

— Както виждаш, Теа, всичко се урежда прекрасно — зачурулика Кадар. — Ще имаш приятна компания и помощнички във везмото. А сега би могла наистина мъ-ъ-ничко да ми благодариш.

Тя го погледна изумена. Наистина ли този човек си въобразяваше, че е забравила ролята, която изигра в цялата тази срамна измама?

— Няма ли? — Явно бе прочел мислите от лицето ѝ. — Надявам се, знаеш, че каквото и да съм сторил, било е единствено за твое добро. Много ще се радвам, ако ми простиш. — Лицето му се изкриви. — А освен това и гостуването ми тук ще стане по-приятно.

— Не ти прощавам!

— Поне можеш да се държиш така, сякаш си ми простила. И това е нещо — заумилква се той. — А после един ден това „сякаш“ ще отпадне от само себе си.

Теа го загледа втренчено, докато се стараеше да я оплете в сърчно изтъканите мрежи на словесното си изкуство. Само че тя не желаше да отстъпи без бой. Кадар бе длъжен да се противопостави на Уеър, а не да става негов съучастник в измамата.

Тя съзнаваше много добре, че никой, дори и Кадар, не би могъл да отклони Уеър от неговото намерение. Колкото и енергично и да се противопоставя. А и Кадар е вярвал, че Уеър ще стори най-правилното за тяхната безопасност. Неприязънта ѝ към него сякаш поотслабна, но все пак не биваше да се признае веднага за победена.

— Не е изключено да се опитам да се престоря „сякаш“... — Тя се усмихна кисело. — Стига да успееш да убедиш Селена, че си ни мислил само доброто.

Той въздъхна тежко.

— Значи без помощ от твоя страна да се изправя на битка срещу този змей, сестра ти, така ли? Надявах се, че ще кажеш поне една добра дума в моя защита.

— А защо да го правя? Ти си този, който моли за прошка. Ще я откриеш в градината. Всеки следобед я изпращам да си почине и да поиграе, но тя предпочита да се занимава с дърветата. — Знаеше, че в крайна сметка чарът на Кадар ще надделее. Отначало обаче Селена щеше хубавичко да го поразиграе, нещо, което този мошеник напълно заслужаваше. Тя се обърна към Ясмин:

— Ела, ще ти покажа къде можеш да спиш. Стаята е хубава, с изглед към градината. Впрочем, казах ли ти вече колко се радвам, че те виждам отново?

Чувството, което изпитваше, надхвърляше обикновеното задоволство. В лицето на двете новопристигнали тя печелеше съюзнички в този благоуханен затвор, усещането ѝ за безпомощност сякаш мъничко отслабна. Нещата вече се свеждаха до следното: да чака, да се труди, да се въоръжи с търпение. После щяха отново да извоюват свободата си. А преди това можеше по своя воля да направлява света, в който я затвори Уеър. Трябваше по-рано да осъзнае, че човек може да изгради властта си, като се съобразява с желанията на своя неприятел. Защото притежаваше нещо, което Кемал желаше, и можеше да му размахва това нещо под носа, докато подкопае замисъла на Уеър. Защото той я затвори за дълго на това място против волята ѝ, факт, с който нямаше да се примири никога.

Тя щеше да завземе властта в Ел Сунан.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

*Осемнадесет месеца по-късно
10-ти юни, 1191-ва година
Ел Сунан*

Кадар погледна с въздишка към короната на черничевото дърво.

— Истинска трагедия е, че се налага тези прекрасни дървета да търпят нашествието на толкова много вредители. Никак, ама никак не съм възхитен от твоите гъсеници, скъпа Теа.

— Те не са вредители. Та нали всяко живо същество трябва да се храни с нещо? А красивата копринена туника, която ти подарих... от нея се възхищаваш, нали? — Тя направи гримаса. — Доколкото си спомням, ти направо ме обсади и накрая ме принуди да ти я дам.

— От станалото имаме полза и двамата. Обичам красивите дрехи!

— Чудесно, но какво печеля аз?

— О, ще имаш възможността да ми се любиш! Защото едва ли съществува друг мъж на този свят, който може толкова добре да подчертае достойнствата на твоето произведение. — Той замълча за миг. — Освен Уеър, разбира се. Той би изглеждал великолепно в някоя от твоите одежди.

Нагла лъжа, помисли си Теа. И двамата с Кадар съзнаваха, че никой не забелязва на дрехите на Уеър — прекалено силно бе излъчването на самия Уеър. А освен това, откакто бе пристигнал предната вечер, младежът споменаваше Уеър вече за трети път. Очевидно целеше нещо, но тя не възнамеряваше да го насърчава. Той бе наясно, че самата тя никога няма да започне разговор за Уеър. Теа смени темата.

— Не след дълго ще трябва да събираме пашкулите.

— Да знаеш само колко се радвам, че дърветата в Дундрагон не се използват по този начин. Тази година разцъфтяха всички, беше великолепно. Естествено, Уеър няма възможност да оцени

достоинствата им. От един месец не е в Дундрагон. На границата не е спокойно, тъй като се носят слухове, че скоро ще пристигне крал Ричард, за да подкрепи Филип Френски в обсадата на Акко. Размирните шейхове се възползват от обстановката и стават все по-нагли, разчитайки, че Саладин ще призове Кемал на бой. — Кадар се усмихна иронично. — Непобедимият пълководец може да се окаже неоценим в отбраната на град, изпаднал в толкова тежко положение, нали? Бойната слава на Кемал е стигнала чак до Йерусалим.

— Нима е възможно?

— Ти най-добре знаеш. Обзалагам се, че ти е известно всяко послание, което си разменят Кемал и Саладин.

Тя го изгледа с невинно изражение на лицето.

— Откъде мога да науча подобни неща? Аз съм само една покорна робиня.

— Да, но на особена почит. Имаш правото да се движиш из цялата крепост. Двете със Селена разполагате дори с благородни коне, макар Кемал да смята, че мястото на жените е в харема.

— Движението е здравословно. Болните жени не вършат работа.

— Освен това конете предлагат и възможности за бягство, нали?

— На Кемал не му минава и през ум, че можем да избягаме. Той смята, че тук ми харесва.

— Значи е по-глупав, отколкото си мислех. Да, за ума му може да се съди и по начина, по който изпълнява всичките ти желания.

С изключение на едно. По този въпрос Кемал се оказва извънредно неотстъпчив. Но ако обстановката в и около Акко наистина бе толкова отчайваща, както се говореше, то целта ставаше все постижима.

— Нима изпълнението на желанията ми не представляваше част от споразумението между Уеър и Кемал?

— Не и в такава степен. — Кадар помълча. — Играеш много опасна игра, щом като се стараеш да му внушиш, че знамето е причина за бойните му успехи. Бездруго е невероятно, че от толкова време жъне победи. Достатъчно е обаче да претърпи едно-единствено поражение и той ще се обърне против теб. Знаеш, че вещиците ги горят, нали?

— Щом се налага, ще поема този риск. — В погледа ѝ не се четеше никакъв страх. — Това не те засяга, Кадар.

— За съжаление ме засяга, и то не малко. Защото и аз участвах в преместването ти тук. — Той поклати глава. — Наистина действаш извънредно умно. С възхищение наблюдавам как въртиш Кемал на малкия си пръст. С всеки изминал месец държането му спрямо Уеър става все по-хладно и по-недружелюбно. Я ми кажи ти на мен, ще поискаш ли от Кемал и главата на Уеър?

— Не.

— А моята?

— Не говори глупости.

— Добре, значи не искаш главата ми. Вече съм спокоен!

— Не желая да се пролива кръв. Известни са ти намеренията ми, нали? Впрочем аз и никога не съм ги крила.

Той кимна.

— Обърнах внимание на Уеър на тази подробност. Той обаче смята, че Кемал ще спази дадената дума.

— Е, в такъв случай нямаш основания за тревога.

— Да, но той не е идвал в Ел Сунан и не е бил свидетел на отношенията ти с нашия приятел, шейха. Ти обработваш Кемал така, както се изтръгват звуци от лира. Изумителна гледка!

— Да не би Уеър да си е въобразявал, че ще си кротувам тук, ще си шия послушно и ще чакам да настъпи куково лято?

— Не, вероятно не е мислил по въпроса. Той просто желае да бъдеш в безопасност тук, за да...

— ... за да прекарам две години в пленничество — довърши тя изречението. — Не желая да разговаряме за него.

— Ето това наричам аз твърдост и непоколебимост. На мен прости. Защо не и на него?

Защото ми е близък, помисли си тя. Защото му вярвах, а той коварно ме довлече на това място.

— Заради теб той се е превърнал в нещастник, който гони сенките. — В гласа на Кадар се прокрадна ласкателство. — Няма друга жена, християнка или мюсюлманка, която да притежава рицар като Уеър. Човек, който толкова да държи на благополучието ти.

— Ами тогава да си намери някоя друга и да я прати в тъмница.

— Ще признаеш обаче, че съществува основателна причина, нали?

— Нищо подобно не желая да признавам. Основателна причина за пленничеството ми няма! Той нямаше право да действа по този начин, дори и Ваден или Дьо Ридфор да тропаха по вратата му.

— Е, Великият магистър няма да тропа вече на ничия врата, освен на небесната. Преди две години, по време на първата обсада на Акко, му видяха сметката.

Теа остана за момент неподвижна, после се обърна и го изгледа изненадана.

— Защо не си ми казал досега?

— Защото според Уеър този факт не е важен. Великият магистър Дьо Ридфор бе луд. Вярно, че смъртта му сигурно е предотвратила повторения на случая Джеда, но също така е вярно, че опасността за Уеър... и за теб не отпада. Решенията на предходния Велик магистър се пренасят и върху приемника му. Уеър твърди, че практиката винаги е била такава.

Винаги. Уеър бе прокълнат винаги да... Защо първата й мисъл бе насочена винаги към този мъж? Нали го прогони от съзнанието си? Нали си имаше своите собствени грижи.

— Уеър може да прави, каквото си иска, аз обаче няма да остана дълго тук.

— Ако Уеър намери някакъв начин, той ще...

— Аз ще открия начина! — Разтреперана, Теа пое дълбоко въздух и се опита да овладее гласа си. — Впрочем току-що казах, че не желая да разговарям за този човек. Ако настояваш, ще се наложи да напуснеш стаята.

Той въздъхна тежко.

— Добре де, разкажи ми тогава за гърчещите се гадинки по дърветата. Колко време трябва да мине, докато добиеш своята коприна?

— Не много. Една или две седмици след образуването на пашкула изтегляме копринената нишка и я намотаваме на масури. — Иззад спокойната й усмивка надничаше упорство. Тя се насочи бавно към пътеката. — Разбира се, ако сме още тук.

От Ел Сунан Кадар препусна направо към лагера на Уеър в хълмистите земи на южната граница.

Кадар скочи от коня и връчи юздите на Харун.

— Изглеждаш направо като протрито парче стара кожа — обърна се той към Уеър. — Кога си спал за последен път?

— Забравил съм. Може би преди две нощи. — Уеър се насочи към шатрата си. — Ял ли си?

Кадар кимна утвърдително.

— Преди да тръгна от Ел Сунан. — После се намести върху купчината завивки във вътрешността на шатрата. — А ти, спомняш ли си още що е то вилица и нож? Измършавял си.

— О, храня се предостатъчно. — Той също седна и подаде на Кадар меха с водата. — Как е Теа?

— Цялата е огън и пламък. Очите ѝ искрят, бузите руменяят. Поставила си е цел и тази цел я съживява. — Той отпи голяма глътка и се облегна на едната си ръка. — А аз идвам тук и какво да видя — превърнал си се в сянка.

— Не съм сянка. Загубил съм някой и друг фунт, тъй като нямам много време за храна. Миналата седмица водихме тежки боеве.

— Кемал е петимен да го поканят да се присъедини към отбраната на Акко. Ще се спуска от гордост. — Кадар спря за миг. — А Теа пък ще се спуска от сметките, които си прави. Успяла е да извлече полза буквално от всяка победа на Кемал.

— Вече си ми говорил за тези неща.

— Да, но този път в държането ѝ се долавя прекомерна възбуда. Мисля, че не след дълго ще нанесе последния си удар.

— И според теб какво трябва да направя аз?

— Да действаш съобразно обстановката! Тя просто не иска да повярва, че този път е по-застрашена от всякога. — Замълча за миг. — Не е зле сам да добиеш представа за положението там.

— Тя няма да пожелае да ме види.

— Забравяш Кемал! Можеш да затвърдиш позициите си пред него.

— Милостиви Боже! Та аз се бия тук до крайно изтощение, за да опазя границата му — възкликна Уеър. — Какво още иска от мен?

— Отсъствието ти е твой враг и помощник на Теа. По-лесно е да измамиш някого, когато споменът за него се изличи.

Уеър замълча.

— Иди в Ел Сунан, преди да е станало твърде късно. Между Теа и Кемал става нещо. Мисля, че му е дала някакви обещания.

Уеър вдигна внезапно поглед.

— Какво нещо?

Кадар само помръдна с рамене.

— Не съм съвсем сигурен. — Забелязал изражението на Уеър, той поклати глава. — Не, не е скочила в леглото му. При наличието на харем с тридесет и две жени подобно нещо едва ли могло да тласне Кемал към действие. Ти, разбира се, си нещо друго — добави той. — Радвам се най-чистосърдечно, че все още има нещо, което да те раздвижи.

— Какво да му предложи? Той си има своето знаме. Тоест моето.

— Казах всичко, което зная. Не съм гадател! Отиди сам и виж!

— Но аз съм нужен тук и не мога да се впусна да проверявам всяка измишльотина, която ти...

— Господарю, вестоносец от Дундрагон. — Харун бе застанал на входа на шатрата и размахваше възбудено ръце. — Яздил е с всички сили. Да го доведе ли?

Уеър се изправи от мястото си.

— Не, аз ще дойда.

Кадар отпи още една глътка вода. Трудно бе да убедиш човек, който не желае да научи каква е истината. Съзнаваше отлично, че Уеър предпочита по-скоро да се изложи на вражеските мечове и бойни секири, отколкото отново да застане пред Теа. Не го обвиняваше в малодушие. Понякога езикът на Теа ставаше по-остър и от сърп, а Уеър бе особено чувствителен спрямо...

В този миг приятелят му се втурна в шатрата и незабавно заоблича доспехите си.

— Наредих на Харун да оседлае коне за двама ни. Абдул ще поеме командването тук. Тръгваме за Ел Сунан.

Кадар не се помръдна от мястото си.

— *Ти* поемаш към Ел Сунан. Лично аз днес съм прекарал предостатъчно време на седлото.

— Може да ми потрябваш.

— В такъв случай изчакай до утре.

— Не е възможно. — Той намести шлема на главата си. — Току-що е пристигнала вест от Акко. Крал Ричард е пристигнал и обсадните

войски стават много силни. Вероятно градът ще падне.

— А Саладин сигурно ще извика на помощ Кемал и останалите шейхове — промърмори Кадар, докато се изправяше.

— Ти го каза.

Навлизайки през портите на Ел Сунан, Уеър и Кадар не забелязаха военни приготовления, а Кемал ги посрещна извънредно хладно.

— Защо идваш? Защо не ме пазиш от коварните ми врагове? — нападна ги той. — Винаги ли сам трябва да се справям с всичко?

Вярно, че Кемал бе надут човек, но в този миг арогантността му надминаваше границите на поносимото.

— Мисля, че не можеш да се оплачеш от услугите ми. — Уеър срещна погледа му без капчица колебание. — Или се заблуждавам?

Кемал се закашля продължително.

— Не, ти изпълни обещанието си. Само че... — Той не продължи изречението. — Не идваш да я вземеш, нали?

— Обмислях такъв ход. Кадар ми съобщи, че Теа не се държи като покорна робиня. Не бива да те гневи.

— О, не. Не ме ядосва. — Кемал вирна упорито брадичка. — Не можеш да я вземеш просто току-така. Имаме споразумение.

— До слуха ми стигна, че Саладин ще те призове в Акко. Кой ще ми пази тогава собствеността?

— Слухът е неверен. Саладин е наясно, че Акко не е в състояние да се противопостави на Ричард. Никога не бих допуснал да ме използват за начинание, предварително обречено на неуспех. — Той се усмихна самодоволно. — Утре ще се срещна с него, трябва да обсъдим отбраната на Йерусалим.

— Да, но и в този случай собствеността ми остава без охрана.

— До две седмици се връщам обратно. Тук тя е на сигурно място. Кадар сигурно ти е докладвал за грижите, които полагаме за нея.

— Да, съобщи ми. Сега обаче искам да се убедя с очите си, че всичко е наред. — Уеър скочи от коня и се отправи към харема. — След малко ще се присъединя към тебе. Ще ми окажеш подобаващо гостоприемство, нали?

— Най-охотно. Ти не си ми враг. Но защо трябва да се виждаш с нея? Не трябва да я смущаваш. Тъй лесно се дразни.

— Значи се дразни лесно, така ли? — Уеър го погледна учудено през рамо.

По лицето на Кемал бе изписана неприятна изненада, нещо повече, дори страх.

— Е, какво ти казах? — проръмжа Кадар.

Милостиви Боже, Теа наистина бе омагьосала шейха, щом като самата мисъл, че нещо може да я разтревожи, бе в състояние да накара този мъж да се разтрепери.

— О, ще се опитам да я щадя — рече Уеър с ироничен тон.

— Няма нужда да ме щадиш. — Към него се приближаваше Теа.

Уеър спря на място и впи поглед в нея. Великолепно извезаната ѝ дреха бе с цветовете на вечерното небе. Не изглеждаше по-възрастна от последния път, само някак по-смела и по-самоуверена. И... по-красива. Боже, колко бе красива!

Цялата е огън и пламък, обрисова я Кадар.

Наистина пламтеше, но не с меко, нежно сияние. Напомняше по-скоро на меч, нажежен до бяло над лагерния огън. Погледът ѝ бе остър и предизвикателен — точно както и при последната им среща. Всъщност можеше ли да очаква нещо друго?

— Изобщо не ме смущаваш. Не ще допусна да се случи подобно нещо. — Спря точно пред него. — Но не желая да идваш тук.

В този миг съжали дълбоко и искрено, че се е съгласил да дойде на това място.

— Посещението ми няма да трае дълго.

— Искам да си тръгнеш веднага.

Всъщност не бе толкова уверена в себе си, колкото изглеждаше на пръв поглед — артерията на врата ѝ пулсираше отчетливо. Имаше време, когато той докосваше тази вдлъбнатина с устните си и усещаше как животът изпълва тялото ѝ.

Тя откъсна погледа си от неговото лице и се вторачи в Кемал.

— Ще ми бъде много приятно, ако го изпроводиш да си ходи.

Смутен, Кемал смръщи чело.

— Не мога... той е твой повелител. Защо не се оттеглиш в покоите си, така няма да го виждаш. Утре той ще си тръгне.

— Надявам се! — Тя се извъртя рязко и се отдалечи.

— Нали ти казах, че ще я разсърдиш. — Кемал изгледа Уеър укорително. — Тя не те иска.

— Откога се интересуваш дали робините харесват някого или не?

— Знаеш отлично, че тя е по-различна от останалите. Човек трябва да се държи с нея внимателно. — Кемал се усмихна дяволито. — Бързо разбрах защо не бива по никой начин да загубиш това свое съкровище. Постъпи умно, като я доведе при мен.

— Да, трябваше да бъда сигурен, че мъжът, който ще я охранява, е човек на честта. — Уеър замълча преднамерено, след което добави: — Е, Кемал, направил ли съм правилния избор?

Лицето на арабина се наля с кръв.

— Нима се съмняваш в моята почтеност? Аз спазвам дадената дума, макар и да открих, че вече не се нуждая от тебе. Бих могъл и сам да се справя с враговете си.

— Разбира се, че имаш нужда от мен. Чух, разбира се, за големите ти победи, но дори и Саладин не е в състояние да стори нищо, ако не го подкрепят, нали? Иначе защо ще те вика на помощ?

Ядът на Кемал отшумя начаса.

— Да, наистина разчита на мен. Само аз мога да му донеса победа в тези времена. — При тези думи той се обърна рязко. — За съжаление не мога да ви отделя повече внимание — трябва да се приготвя за път.

Уеър го проследи с поглед, докато прекоси двора. Това надуто магаре наистина си вярваше, без каша съмнение тук имаше пръст и Теа. В него се надигна вълна от ярост и разочарование.

— Бих казал, че верността на Кемал се е поразклатила — забеляза Кадар. — Какво смяташ да предприемеш сега?

— Ще чакам, ще наблюдавам. Какво друго ми остава? — При тези думи се отправи към отделението на жените. — Не ми е известно по-сигурно място от това. Не знам къде другаде да я отведе.

— Искаш да я предупредиш, така ли?

— Не, не бива.

Последваха го насмешливите слова на Кадар:

— Защото благородната девица може да вземе да се „разтревожи“.

При вида на приближаващия се Уеър Теа се вкопчи здраво в капака на прозореца. След малко щеше да остане насаме с него в стаята. Осъзнаваше, че изобщо не е обърнал внимание на остриите й слова, защото той винаги вършеше каквото си поиска.

Не се бе променил и същевременно изглеждаше някак различен. Сянката, която хвърляше върху калдъръма, бе все така дълга, но бе някак изтънял, по-стегнат, по-жилест от по-рано, страните бяха хлътнали, а костите изпъкваха от кожата. Долната му устна обаче си оставаше все така пълна и чувствена, ледено сините очи искряха както някога изпод правите, черни вежди.

Милостиви Боже, какво съм се вторачила тъй жадно в него, помисли си тя с уплаха. Не ставаше въпрос за страст, а за някакво дълбоко желание — тя буквално чезнеше за един-единствен негов поглед. Но нали току-що на всеослушание поиска той да се маха?

— Цялата трепериш — обади се Селена зад гърба й. — Боиш ли се?

— Не, разбира се, че не. — Тя откъсна поглед от двора. — Тук сме на сигурно място. Кемал ще се погрижи той да не ни стори зло. — По устните й пробяга принудена усмивка. — Но разговорът ни ще бъде крайно неприятен. Защо не идеш в градината? Ще те извикам, когато всичко свърши.

— Ако искаш, мога и да остана.

Теа поклати глава. Уеър бездруго щеше да отпрати Селена, а Теа не бе в състояние да понесе и подобен сблъсък.

— Върви, върви, ще се справя и сама.

— Но първо спри да се тресеш — упрекна я Селена. — Никой мъж не може да ме изплаши дотолкова, че да се разтреперя още преди появата му.

Ако беше страх, щеше някак да го понесе. Не предполагаше, че тялото й ще откликне на присъствието му по този глупав начин. Огорчението й трябваше да предотврати подобно издайническо поведение.

— Той се появи така внезапно, но ще се успокоя.

Селена я изгледа с недоверие, след което бавно излезе.

Теа пое дълбоко въздух, а след това още веднаж. До слуха й достигнаха бързите стъпки на Уеър в коридора. Не биваше в никакъв

случай да забележи, че тя не може да се овладее.

— Какви налудничави мисли са те подгонили? — произнесе Уеър сърдито зад гърба ѝ.

Тя се отлепи от прозореца, обърна се и го погледна. В тази изискана стая той изглеждаше като някой вълк, жаден за плячка. Тресна вратата зад гърба си и закрачи към нея.

— Кемал се пъчи наляво и надясно като паун. Въобразява си едва ли не, че е в състояние да завладее целия свят.

За нея остротата на неговата атака бе добре дошла, тъй като прогони обзелата я коварна слабост така, както нищо друго на света не би могло да го стори.

— Защо обвиняваш мен?

— Знаеш защо. Той вярва, че проклетото знаме притежава магическа мощ.

— Е, и? В крайна сметка той сам е стигнал до това заключение.

— Да, а ти си го подхранвала!

— Нима трябва да загърбя изгодния момент, след като късметът буквално хлопа на вратата?

— Точно това е трябвало да сториш, мътните го взели. — Той я сграбчи за раменете. — Той вярва, че му носиш щастие, но претърпи ли неуспех в някоя битка, ще припише вината на теб. Разбра ли?

— Пусни ме!

— Слушай ме внимателно! Казваш му, че магическата сила е напуснала вече знамето, разбра ли?

Тя се заизвива непокорно под хватката му.

— Той обожаваш Саладин. Ако обаче неговият повелител го унизи и достойнството му пострада, той ще се върне тук и ще ти пререже гръкляна начаса.

— Няма да има никакво унижение и никакви битки. Отива само да се срещне със Саладин.

— А ако той промени решението си и го вземе в Акко?

— Ако това стане, ще посрещна спокойно събитията.

— Нищо подобно няма да сториш. В мига, в който намеря за теб друго убежище, ще напуснеш Ел Сунан.

— За да ме вкараш в поредната тъмница, така ли? — Тя го изгледа с пламнал поглед. — Ще напусна това място единствено като

свободна жена. Тук ти нямаш думата. Убедена съм, че Кемал ще ти попречи да ме отведеш със себе си.

— Искаш да загинеш ли? — Разтърси я здраво. — И Селена ли искаш да загине, а?

— Не си струва да ме увещаваши! А за Селена ще съумея да се погрижа. — Теа се откъсна от него и вирна предизвикателно брадичка. — Хайде! Кажу на Кемал, че смяташ да ме отвлечеш. Може пък точно това да е тласъкът, който ще ускори събитията в моя полза.

За миг си помисли, че Уеър отново ще я сграбчи, но той само изруга тихо и закрачи към вратата.

Чувството и за облекчение обаче продължи твърде кратко. На входа той се извърна към нея рязко като светкавица.

— Кадар ми съобщи, че размахваш под носа на Кемал някаква примамка. Какво, по дяволите, си му обещава?

Трябваше вероятно да замълчи и да не му отговаря, но не успя да се въздържи. Желаше той незабавно да си върви — защото нищо не бе в състояние да я отклони от взетото решение.

— Бойно знаме за Саладин. Но условията диктувам аз — усмихна се тя лукаво.

Той я зяпна, изумен от чутото.

— Боже всемо...

В следващия миг вратата се затръшна зад гърба му.

Гневът ѝ постепенно отшумя и тя се почувства като пребита — сякаш се е сгромолясала от някой връх. Безкрайно се ядосваше на самата себе си, че е допуснала той да ѝ въздейства по този начин. Последните две години се бе постарала да го изтрие от паметта и сърцето си, но още при първата им среща се почувства така, сякаш никога не са се разделяли.

— Отиде ли си? — Селена влезе в стаята. — Стори ли ти нещо?

— Не, но е бесен. Гласи се да ни отведе от Ел Сунан.

— Как можем да му попречим?

— Ще разговарям с Кемал, когато се върне. Похвалите на Саладин ще го размекнат, ще бъде, така да се каже, узрял и ние ще го откъснем от дървото. — Тя смръщи чело. — Няма да е зле да се подготвим. Утре започваме да опаковаме везбата, а другата седмица изпращаме Ясмин и Таса в Дундрагон.

— А ако откажат?

— Трябва да си тръгнат оттук. Не бива да ги влачим със себе си, без да знаем точно какво ни предстои. Нужно е само да ги убедим, че ще им пратим вест веднага щом се установим някъде. — Макар че Бог знае кога ще се стигнем в Дамаск, помисли тя вяло. Отново всичко отначало. Пресвета майко, колко трудно е да започнеш всичко наново!

Погледна пак през прозореца. Не съзря нито Уеър, нито Кадар. Вероятно седяха вече с Кемал на трапезата. А на следващия ден щяха да напуснат Ел Сунан.

Трябва да изчезне оттук, преди Уеър да се върне.

Следващата сутрин на развиделяване Уеър и Кадар преминаха с конете си през портата.

— Виждаш ми се доста умърлушен — обади се Кадар, докато се изкачваха по хълма. — Откакто се видя вчера вечерта с нашата очарователна Теа, не си продумал и дума.

— Няма нищо за казване.

— Кемал също бе доста равнодушен към нас. Въодушевяващото ми присъствие така си и остана незабелязано.

Уеър погледна бързо назад към крепостта. Когато пое на път, дворът гъмжеше от воини на Кемал, в този момент портите все още бяха затворени.

— Той мечтае за бойна слава. Теа му е обещала знаме и за Саладин.

— Всемогъщи Боже...

— Съвсем същото казах и аз.

— Не й ли стига Кемал, че се е захванала и със Саладин?

— Очевидно не.

Кадар избухна в гръмогласен смях.

— Какво умно котенце!

— Котенце, на което Кемал може да одере кожата по всяко време. Трябва да й намерим друго убежище.

— Няма да е лесно. В най-близко време Ричард ще премине в атака и много се съмнявам, че ще се намери някой сарацин, който да приеме при себе си християнка. По-скоро ще поднесат на сребърен поднос главата ѝ на Саладин. А както правилно забеляза, и към

кръстоносците не ще може да се обърне за помощ. И какво ни остава в такъв случай?

— Един господ знае... — С всеки следващ миг раздражението на Уеър нарастваше. — Каж ми, защо е толкова упорита? Нима не разбира, че Ел Сунан е най-подходящото място за нея?

— Е, не понася тъмниците. — Кадар го изгледа право в очите. — На нейно място ти нямаше да се държиш другояче.

— Да, но аз съм мъж.

— Според нея този довод не е сериозен.

— Защото е инат, пръкнала се на този свят само да...

Внезапно до слуха им долетя барабанен тропот.

Уеър хвърли бърз поглед през рамо и съзря през портата да излизат с маршова стъпка-две колони от по шест войника, които биеха ритмично по огромни конусообразни барабани. Кемал напускате крепостта с подobaващата за случай тържественост.

Уеър стигна до гребена на хълма и спря коня си.

— Учудвам се само как знаменосците на Кемал все още не са размахали пред него палмови клонки... Господи Боже!

— Какво има? — Кадар също загледа фигурата на Кемал, надянал разкошни доспехи, който тъкмо пресичаше портата, поклащайки безформената си фигура. — Изглежда доста смешен, нали? Питам се, как ли такъв дебелак замахва с тежкия меч.

— Нямам предвид Кемал — промълви Уеър. — Знамето.

— Ах, да, ти още не си го виждал. — Погледът на Кадар се спря на знаменосеца и той наклони одобрително глава. — Великолепно е, нали?

— Не. — Уеър не можеше да повярва на очите си.

— Не бива да си кривиш душата само защото завиждаш на Кемал. Теа е сътворила нещо изключително. През живота си не съм виждал по-красиво бойно знаме.

В случая „красиво“ бе твърде слаба дума. Златисточервеният герб сякаш оживя при досега си със слънчевите лъчи. Всичко в Уеър се сви, когато съзря искрящите, неистови очи на лъва.

— В четирите ъгла е изобразена птицата феникс, излизаща от огъня — символ на възраждането — заобяснява Кадар. — От тук не се вижда ясно, но над пламъците танцуват малки пеперуди. Според Теа пеперудите олицетворявали радостта.

— Тя ли ти го каза? — попита Уеър с предрезгавял глас.

— Попитах я, когато един ден видях Кемал да напуска крепостта.

— Проклятие, защо не си ми го описал досега?

— Да, а после да ми заповядаш да го открадна, нали? Реших, че ще е по-добре да не споменавам за знамето.

— Какво... — Уеър преглътна, за да пропусне въздух през пресъхналото си гърло. — Какво каза тя за лъва?

— Нищо. С голямо нежелание ми описа дори и фениксите. — Кадар се вгледа в двата изправени лъва с превити гръбнаци, които протягаха лапи нагоре към центъра на знамето. — Стойката им е направо царствена, нали?

— Точно така.

— Необичайно разположение. Дали пък не се загатва бой?

— Не. — Войнската колона се приближи, тътенът на барабаните се сля с тътена на пулса му. Внезапен полъх на вятъра подхвана плата на знамето и лъвовете сякаш се раздвижиха. — Лъвовете са седнали.

— Не ми се вярва...

— Да, седнали са. — Уеър откъсна поглед от знамето. — Те образуват трон. — Идваше му да зареве, да буйства, да се спусне стремглаво по хълма, да отскубне знамето от знаменосеца и да избяга с него накрай света. — Изобразен е лъвски трон.

— Не вярвам. Никога не съм виждал трон, който да... — Не продължи нататък, защото в този миг Уеър обърна коня си и заби пети в слабините му. — Уеър, какво става?

Вятърът биеше в лицето на Уеър, жребецът ускори още своя бяг.

Забранено! Не го гледай!

Теа. Господи, Теа!

Спря коня на много мили от Ел Сунан, до някакъв поток, пресичащ малка горичка. Скочи от коня и с олюляване достигна до дърветата, където повърна. После се свлече на земята и със затворени очи опря гръб в един кедър.

Напразни усилия. Все още виждаше лъвовете пред себе си.

— Предполагам, че имаш някакви причини да си тъй притеснен.

Гласът на Кадар.

Той отвори очи и на известно разстояние от себе си съзря младежа, който бе все още на седлото.

Уеър събра сили и се примъкна до брега на потока, изплакна устата си и напръска лицето с вода.

Кадар скочи от коня.

— Скъпи ми Уеър, ако те гони завист, трябва да я надмогнеш. Подобни крайни състояния ти вредят.

Уеър изобщо не обърна внимание на ироничната забележка.

— Трябва да отнемем знамето от Кемал.

— Защото го искаш за себе си ли?

— За нищо на света! Бих бил истински щастлив, ако можеше никога вече да не се изпречва пред погледа ми. — Прокара език по изсъхналите си устни и се опита да прогони от паметта си пламтящите златисти очи и разветите гриви. — Но също така не бива в никакъв случай да остане у Кемал.

— И защо не?

— Защото представлява опасност. Може да го съзре Ваден. Удивлявам се как все още не знае за съществуването му.

— Няма нищо за чудене. Кемал досега е имал само малки схватки в собствената си провинция. Би било чиста случайност Ваден да види точно това знаме.

Кадар бе прав. Той, Уеър, бе загубил яснотата на мисълта си. Цяло чудо бе, че главата му все още си стои на раменете.

— Но той ще го види, когато Кемал тръгне на бой заедно със Саладин. Ще го видят и всички останали тамплиери.

— Е, и какво страшно има в този факт?

— Това е лъвският трон. — Кадар не разбираше нищо. Другояче не можеше и да бъде. Уеър бе сторил всичко възможно приятелят му никога да не научи за съществуването на този трон. Дори и в този момент, в който се налагаше да го спомене, думите буквално засядаха на гърлото му. Но той се нуждаеше от помощта на Кадар, за да завладее знамето. Не можеше обаче да очаква, че Кадар ще го послуша безпрекословно, без да получи съответните обяснения.

— В мига, в който Ваден или някой от високопоставените рицари от ордена съзре знамето, те веднага ще разберат кой го е създал и незабавно ще изпатят някого да убие Теа.

— Само защото е извезала знамето ли?

— Не, защото ѝ е известно какво съм видял в пещерите под Соломоновия храм.

Кадар поклати глава.

— Не си й казвал нищо, нали?

— Не съм, но въпреки всичко е знаела — промълви Уеър. — О, Господи, как е могла да научи за съществуването на лъвския трон?

— Какъв е всъщност този лъвски трон?

— Нали заради него двамата с Жофроа се спуснахме в пещерите, бяхме дочули вълшебни истории за трона, който произлизал от Ханаанската земя. Просто не успяхме да устоим на любопитството си. — Притвори очи и пред вътрешния му взор сякаш отново изплува тронът. — Намираще се в малко скрито помещение в най-далечния край на лабиринта от пещери. Той, лъвският трон!

— И тамплиерите искат да те убият, защото си го видял, така ли? Но продължавам да не разбирам защо.

Уеър не желаше да обяснява повече. Бездруго вече бе издал твърде много.

— Защото е лъвският трон.

— Уеър, омръзнала ми е твоята смешна потайност.

— Трябва да им вземем знамето!

— Струва ми се, че фантазираш. Видях знамето и не съм забелязал двата лъва да образуват трон.

— Може би. Само че всеки, комуто е известно съществуването на оригинала, ще го разпознае. Ваден е наясно по този въпрос и ми повярва, когато го уверих, че Теа не знае нищо. Отсега нататък вече няма да ми вярва и ще я сметне за не по-малко опасна от мен. Какво ти, в нейно лице той ще съзρε основния си противник, тъй като е извезала трона върху знамето и така е разкрила съществуването му пред целия свят.

Настъпи кратка пауза. Внезапно Уеър промълви:

— Моля се Богу Ваден да не види знамето преди ние да го отнемем от Кемал.

— „Ние“ ли каза? Да не разчиташ случайно на моята помощ?

Уеър издържа на погледа му.

— Аз те моля за помощта ти, тъй като нямам право да я поискам от теб.

Кадар се усмихна.

— И какво? Отпускаш ми някакви жалки трохички от истината за този тайнствен трон, така ли? Изкушаваш ме да те лиша от

подкрепата си, докато не ме посветиш във всичките си тайни. — Той въздъхна тежко. — Но като знам какви угризения на съвестта ще те налегнат, приятелю мой, като знам колко непоносим ще станеш, то най-добре ще е все пак да ти донеса знамето.

Уеър изпита огромно облекчение.

— Все още не е нужно. Първо трябва да отведем Теа от Ел Сунан.

— В такъв случай вземай решение. Ти току-що каза, че сме длъжни по най-бързия начин да завладеем знамето.

— Смятам да остана тук и да наблюдавам Ел Сунан. През това време ти ще отидеш в лагера на Саладин и ще следиш Кемал. Окаже ли се, че двамата само са разговаряли и той поеме обратно към крепостта си, ще ни остане време да подготвим следващите си ходове. Ако обаче разбере, че с развят боен стяг е влязъл в битка с кръстоносците, ще ти съобщи незабавно.

Кадар кимна.

— Съгласен. Но се опасявам, че против всякакъв разум ще се поддадеш на чувствата си.

Не биваше в никакъв случай да се поддаде на страха, който го преследваше през цялото време. Опасността растеше с всеки изминал ден и една-единствена грешка, едно-единствено неудачно решение бе в състояние да доведе до смъртта на Теа.

— Кемал не бива да узнае, че си в лагера на Саладин.

— Да не ми е изпила кукувица ума? — Кадар се метна на коня си. — Никой няма да забележи присъствието ми, ако аз самият не реша да се издам. — От седлото си той погледна надолу към Уеър. — Убеден ли си напълно, че лъвският трон украсява знамето на Теа?

Уеър кимна утвърдително.

— Кълна се. Макар че само един Господ знае откъде е научила за съществуването му.

— Е, мога да си представя. — Кадар му намигна насмешливо. — Не е изключено да приказваш на сън.

Уеър поклати глава.

— А може би си се изпуснал покрай всичките онези сладки словца, които си й нашепват в ушенцето, а?

— Изобщо не съм й шепнел каквито и да било мили думички.

— Никога ли? Какво чудно тогава, че се затруднява да ти прости греховете. — Той обърна коня. — След като тайната не ти се е изплъзнала по невнимание, значи може да става дума единствено за някаква нелепа случайност. Изглежда, че съдбата не е особено благосклонна към теб, приятелю. — Той вдигна ръка за поздрав. — Добре е все пак, че имаш толкова храбър и великолепен другар, човек, който умее по-добре да разпределя тежестите върху везните.

— Да, наистина голям късмет — предаде се Уеър.

Кадар го изгледа изумен през рамо.

— Оцени ли ме най-сетне?

— О, отдавна съм наясно с истинската ти стойност. На този свят едва ли ще се намери по-добър и смел другар от теб. Бог да те закриля, Кадар.

Настъпи един от онези крайно редки мигове, в които младият мъж губеше дар слово. Той се спусна с коня си през гората обратно към пътя, а ездата му наподобяваше бягство. Но объркването му не продължи дълго.

— Забрави да кажеш „великолепен“ — извика той по посока на приятеля си. — Храбър, верен и великолепен.

— Да, великолепен. — Сълзи опариха очите на Уеър. Не след дълго Кадар изчезна от погледа му. След като в продължение на толкова години педантично поддържаше разстоянието помежду им, сега вече завлече и приятеля си в блатото, в което бе затънал сам. Научеха ли в ордена за знамето, нямаше да оцелее никой, който имаше нещо общо с него.

Алени лъвове с полегати, златисти очи.

Мощ и величие.

Смърт и възраждане след смъртта.

Отче небесни, откъде бе научила за този трон?

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

*Два месеца по-късно
20-ти август, 1191 година
Акко*

— Този невежа ще вземе да направи някоя глупост. — Ваден наблюдаваше изумен действията на войниците, които натириха дългата колона пленници — мюсюлмани пред градските врати. — За Бога, спрете го.

— Човек може да рече, че проявявате неуважение към Негово величество. — Робер дьо Сабл, Великият магистър на тамплиерите, изрече тези думи с поглед, втренчен в ставащото пред него. — В преговорите по предаването на града Саладин се опита да ни измами. Според крал Ричард трябва да му се даде урок.

— За никаква измама не може да става въпрос. Просто Саладин желяеше да постигне справедлив мир и закрила за едновременците си. Ричард бе длъжен да прояви малко повече търпение.

— Негово Величество твърдо е решил да напредне към Йерусалим и да освободи града от ръцете на неверника.

— Когато завзе Йерусалим преди четири години, този „неверник“ Саладин се отнесе към пленниците си с уважение... и не последва примера на кръстоносците, които, както знаете, по време на втория кръстоносен поход проливаха безпощадно кръв.

Робер дьо Сабл се обърна бавно към него.

— Странно. Защищавате го, макар че не освобождава тамплиери дори и срещу откуп, а нарежда незабавно да ги обезглавят.

— Чист комплимент. Той не смее да се срещне отново с тези мъже на бойното поле. — Ваден се вкопчи здраво в перваза на крепостния зид. — Сред пленниците днес има много жени и деца. Говорете с Ричард. Той ви цени високо — в противен случай нямаше да употреби влиянието си, за да ви изберат за Велик магистър.

— Точно така. Той наистина има високо мнение за мен. Защото не съм толкова глупав, че да се намесвам безсмислено в неща, които са извън правомощията ми. И както ви казах вече, иска да даде подобаващ урок на Саладин.

— Нищо подобно не иска той! Просто не му се влачат пленници по време на похода към Йерусалим. — По лицето на Дьо Сабл можеше да се прочете, че протестите му ще останат без всякакъв ответ. Защо ли изобщо си правеше труда да го убеждава?

... Защото на този свят трябваше да се възцари някакъв разум! Не биваше едни хора да отнемат своеволно живота на други хора заради едната приумица.

И все пак те го вършеха, наричайки действията си бойна слава.

— Според мен най-добре ще е сега да се оттеглите, защото в противен случай може да се стигне до обида на краля! — След кратък размисъл Робер дьо Сабл добави: — Чувам от маршалите, че сте голям воин, но в поведението ви, уви, се набиват на очи самонадеяност и прекомерна дързост.

В този миг Ваден протегна ръка и посочи воините, които преминаваха под тях.

— Може би предпочитате да се присъединя към тях — изрече той през зъби. — Десницата ми е толкова яка, че мога с един-единствен удар да отделя глава от трупа.

— Няма да търпя своеволия. — Великият магистър впи в него остър поглед. — Възложено ви е друго поръчение, което обаче сте занемарили след смъртта на Великия магистър Дьо Ридфор. На негово място бях избран аз и не желая повече да отлагате. Когато приключим тук, заминавате обратно за Дундрагон. Трябва веднаж завинаги да се сложи край на тази заплаха.

Значи с Уеър можеше да се приключи, с жестокостите под краката им там долу обаче — не!

— Да не би съмнение да се е вселило в душата ви?

— Знам, че необходимото трябва да се изпълни и ще го изпълня.

— Щом е така, оставете Акко на Ричард. — Погледът му се спря на Ваден, след което се насочи към хълмовете над града. — А, Саладин вече е осведомен и изпраща съгледвачи.

— Когато той научи за ставащото тук, нито един християнин, бил той пленник или заложник, не може да бъде спокоен за живота си.

— Саладин се бои от Ричард и няма да предприеме нищо подобно. Наистина ли Дьо Сабл вярваше на тази глупост?

— Какво прекрасно знаме — промърмори Великият магистър. — Тези лъвове биха доставили огромно удоволствие на Ричард, той сигурно ще сметне, че са подходящи за самия него. Наричат го Лъвското сърце. Трябва да го известя...

Дьо Сабл бърбореше нещо за бойни знамена, докато със замисленото от него клане този малоумен крал се готвеше да вдигне целия мюсюлмански свят срещу себе си.

— Тръгвайки обратно за Франция, той сигурно ще го вземе със себе си — продължи Дьо Сабл. — Това знамето на Саладин ли е?

Ваден погледна нетърпеливо към отряда сарацини, струпани на отсрещния хълм. Разпозна само Тарик Джалал и Кемал Бен Джакара.

— Не знаех, че на знамето си Саладин има лъвове...

Боже милостиви, Уеър, и ти ли си си загубил ума?

— Е, Саладиновото знаме ли е? — попита нетърпеливо Дьо Сабл.

— Не. Съзирам обаче Кемал Бен Джакара, шейх на Ел Сунан. Предполагам, че знамето е негово. — От това разстояние Великият магистър не бе разпознал лъвския трон. Когато застана начело на ордена, само му бяха съобщили за съществуването на трона. Щеше да го разгледа лично, едва когато освободяха Йерусалим. Само че всеки един от маршалите щеше да прозре надвисналата заплаха. А освен това те знаеха и за споразумението между шейха и Уеър.

— Ел Сунан. — Робер дьо Сабл се подсмихна лукаво. — Ще съобщя на Ричард и може би по пътя си към Йерусалим ще погостува на шейха. Една завладяна крепост не се нуждае от знаме, нали?

— Ел Сунан не е разположен на пътя към Йерусалим. — Разочарован, разярен, Ваден отново впи поглед в предмета на разговора им. По всичко личеше, че зад тази нелепост се крие онази жена, която Кемал Бен Джакара държеше в плен. Господи, как е могъл Уеър да допусне тя да се пъчи пред целия свят с осведомеността си по такъв важен въпрос?

Сигурно Уеър й е разказал за трона. А него, Ваден излъга. Защо ли се чувстваше толкова засегнат? Та нали целият свят лъжеше и мамеше, и то по значително по-маловажни причини.

Бе потресен. Почувства се грозно измамен.

Глупости. Уеър бе казал, че ще посегне към лъжата, за да запази живота на онази жена.

И какво? Да допусне след това този Кемал да размахва знамето? Знамето, което означаваше смъртна присъда за жената?

— Тази скъпоценна вещ си струва човек да се поотклони малко от пътя си. — Робер дьо Сабл премести поглед по посока на пленените сарацини и тонът му загрубя. — Мисля, че вече са готови да започнат. И никакви протести, ясно ли е? Ще стоите тук и ще гледате, а ако изобщо дадете израз на някакво чувство, то ще бъде безпрекословно одобрение. Разбрахте ли ме?

Ваден видя как един от воините обезглави първия пленник с един-единствен замах на меча си. Дали пък този пленник не бе от онези, които той, Ваден, бе предал на Ричард? Кръвта шурна и одобрителният рев на тълпата отекна в ушите му като вой на гладни зверове.

— О, да, разбирам ви отлично.

В далечината се появи някакъв ездач. Уеър засенчи очи с длан. Да, беше Кадар.

Предчувствие проряза Уеър, когато пристъпи иззад дърветата и зачака Кадар да се приближи. Както в стъпките, така и в изражението на приятеля му се долавяше недоволство и дори гняв.

Кадар запря коня си непосредствено пред него.

— Отведи я от Ел Сунан. Още днес. Веднага.

Сърцето на Уеър сякаш спря.

— Толкова ли зле стоят нещата? Какво се е случило? Някой видял ли е знамето?

— Саладин изпрати Кемал като наблюдател в Акко — за да му докладва как се развиват събитията. Вероятно са видели както него, така и знамето му. — Кадар се плъзна от седлото на земята и поведе коня към потока. — Но дори и да не беше така, нещата остават непроменени. Кемал ще я убие във всички случаи. Виждал ли си днес оттук да минават други ездачи?

— Не.

— Но те неминуемо ще дойдат. Тръгвайки си от лагера на Саладин, видях вестоносци да потеглят към всички провинции на

страната. — Той коленичи и наплиска лицето си с вода. — Много се съмнявам дали до края на седмицата ще остане поне един-единствен жив пленник — християнин. — Той вдигна глава. — Крал Ричард предаде на меча двадесет и седем по сто мюсюлмански пленници. Изведоха ги на полето пред града и ги изклаха като добитък.

— Милосърдни Боже...

— Този ден в Акко не съзрях у никого нищо божествено — продължи Кадар. — Макар че може и да се заблуждавам. Нали Ричард твърди на всеослушание, че е оръдие на Господа в борбата за завладяването на Божи гроб.

— Почти три хиляди човешки живота... — Случилото се надхвърляше всякакви представи. — Но защо?

— Питай Ричард. Аз лично не се досещам за нито една разумна причина. — Кадар се изправи на крака. — Сега обаче ти е ясно, че Теа и Селена са в опасност, нали?

Уеър не се усъмни нито за миг във верността на казаното. Може би Кемал дори нямаше и да изчака завръщането си в Ел Сунан, за да приведе екзекуцията в действие. Никакви дружески отношения не бяха в състояние да се мерят с току-що извършеното жестоко клане. Споразумението между Уеър и Кемал бе известно на Саладин и Кемал бе длъжен да очисти името си от подозрението, че се е сблизил твърде много с врага. Не бе изключено дори някой коварен убиец вече да е на път за Ел Сунан.

— Как мислиш, с какво време разполагаме?

— С няколко часа. Не съм се спирал нито за храна, нито за сън, но може да се предполага, че и Кемал не си е давал почивка по пътя. Вече се е разчуло, че е сключил договор с християнин и му се налага да докаже, че е правоверен, ако не иска да го отлъчат от своите редици.

— Щом е така, на здрачаване трябва вече да сме напуснали Ел Сунан. — Уеър се отправи с бърза крачка към жребеца си, за да го оседлае. — Ти подсуши своя кон, измий се, почисти се. В Ел Сунан не бива да те заподозрат, че имаш причини да бързаш.

— Как смяташ да действаш?

— Отиваме с конете в Ел Сунан и изискваме да ни предадат собствеността ми.

— Не е много умно!

— Нямаме време да се правим на умни. Трябва отдавна да сме оставили крепостта зад гърба си, когато там пристигне вестта за клането. — Уеър пристегна ремъка на седлото. — Хората на Кемал са свикнали с теб, а и всички знаят за договора ми с техния господар. Ще кажем, че пътищата ни с Кемал са се разделили и аз снемам от него задължението да охранява Теа.

— И се надяваш да ти я предадат, така ли?

— Точно така.

— Виждам, освен това, че разчиташ Теа и Селена да те последват без съпротива. — Кадар поклати глава. — Изключено.

— Изключено е да я оставим там, без да предприемем нищо. — Уеър заоблича доспехите си. — Кемал е взел със себе си най-доверените офицери. Останали са по-малко храбрите. Двама души едва ли ще предизвикат голямо недоверие, не сме въоръжен отряд, нали?

— Съвършено вярно! Отиваме във вражеска крепост — колко вълнуващо! — Кадар прокара пръсти през влажната си коса и изтупа праха от туниката си. — Ще отвлечем двете почти без никакво усилие!

— Познаваш ли някого от офицерите, които може да са останали?

— Кемал е предал управлението на Халам Бен Лалак, един от неговите главни офицери. С него неведнъж сме хвърляли зарове. Ти ще отведеш Теа и Селена, а през това време аз ще го запrikaзвам. — Той щракна с пръсти. — А какво става с Ясмин и щерка ѝ?

— Вече не са там. Преди четири дни минаха отук с кола.

Кадар се зае да подсушава коня си.

— Струва ми се, че Теа най-усърдно се гласи да приведе замислите си в действие.

Уеър съзнаваше, че тези нейни замисли не предвиждат негово участие. Нещо по-лошо, той дори нямаше време да спори с нея. Спасението им зависеше може би от няколко секунди — защото никой не знаеше кога точно ще пристигне хайката на Кемал. Обстановката бе повече от трудна. Дори и да изведеше Теа и Селена от крепостта, после не бе ясно къде да ги отведе. След злодеянието, извършено от Ричард, буквално цялата страна щеше да пламне. А ако и тамплиерите бяха разпознали знамето, те, както и Кемал, щяха да се втурнат по

петите му. По пътя към Ел Сунан трябваше да му хрумне изход. В момента обаче най-важното бе да се добере до Теа.

Знамето с лъвовете се развяваше предизвикателно на вятъра.

Ваден пришпори коня си — не биваше да изпуска от очи отряда на Кемал, който с пълна скорост се носеше към Ел Сунан. Не бе лесно да се придвижва бързо и едновременно с това да се прикрива.

Още повече, че му идеше да полети напред в кариер. Проклятие, как му бе омръзнала цялата тази предпазливост и... дългото чакане.

Трябва вече да приключи с всичко.

Ако му се откриеше такава възможност, разбира се. Маршалите бяха съзрели знамето и Ваден забеляза как след клането събраха хората около себе си. Малко дипломация и щяха да обяснят на Ричард защо са налага най-добрата част от армията му да не го придружи до Йерусалим. След което щяха да пришпорят конете си направо към Дундрагон. Ако не откриеха там Уеър, щяха да започнат издирването му. Сега вече не можеше да ги спре нищо и никой.

Проклетата да е тази женска! Проклето да е и гадното знаме! Уеър бе негова и само негова плячка. По никакъв начин не биваше да допуска Дьо Сабл да му се пречка из краката!

Ще приключи с този въпрос!

Тъй както се разреши и въпросът с пленниците в Акко ли?

А защо не? По време на война винаги се е проливала невинна кръв, а и кога е било да се тревожи за друг човек повече, отколкото за себе си? Все пак Уеър не бе някакво си там жертвено агънце! Той бе извършил грешка, а в този жесток свят грешките не се прощаваха. За тях се заплаща с кръв. Откакто му разкриха защо Уеър е избягал от ордена, за него бе ясно, че един ден мигът на разплатата ще настъпи. Не можеше да чака повече!

Трябваше да действа!

Неочаквано нещо блъсна силно вратата и Уеър влетя в стаята.

— Какво правиш тук? — извика Теа, изумена от внезапното нападение.

— Взимай си бързо наметалото. Къде е Селена?

Тя остави везмото до себе си.

— Защо си дошъл?

— Трябва да се махаме. — Той обходи с поглед цялото помещение. — Проклятие! Къде е сестра ти?

— С тебе не отивам никъде. — Внезапно разбра за какво става въпрос и сви ръце в юмруци. Той желаше да се възползва от отсъствието на Кемал, да я завладее отново и да пресече замислите й. — Никога вече с теб!

— Ще дойдеш! — С четири крачки Уеър се озова пред нея и я изгледа мрачно отгоре надолу. — Няма време за протести. Тръгваш доброволно, ако не искаш да те извлекат оттук насила.

Та той говори съвсем сериозно, помисли си тя възмутена. Ще я повали на земята, както онази вечер в пустинята.

— Любопитно, сложил си си ризницата, за да излезеш срещу беззащитна жена.

— Ти никога не си била беззащитна. А ризницата съм сложил, за да браня нашия живот.

— Напусни това място и ще останеш жив.

— Но не и ти. Къде е Селена?

— Не тръгваме с вас. — Тя отстъпи крачка назад. Дали да не побегне към някоя от вратите? Едната водеше към коридора, а другата към градината. По-добре в градината. Скоро щеше да се стъмни, а там имаше много скришни места. — Ще извикам Домо, а той ще заповяда на стражите да опазят собствеността на Кемал.

— Да, но всички, включително и Домо, знаят много добре, че ти си моя собственост.

— Кемал обърна специално внимание на хората си да се отнасят към мен с уважение и да изпълняват всичките мои нареждания.

— Всички, с изключение на онези, които засягат свободата ти. Затова не се съпротивлявай и ме последвай. — Той хвърли бърз поглед към прозореца зад нея. — Стъмва се, престани да се дърпаш!

Тя отстъпи назад.

Уеър я погледна и този път предрезгавелият му глас прозвуча отчаяно и съвсем искрено:

— Недей така. Намеренията ми са чисти — аз се боря за живота ти. Кемал е тръгнал насам, за да те убие.

Тя се вцепени.

— Защо да ти вярвам? Веднаж вече ме измами.

— Сега не лъжа. Погледни ме, изслушай ме. — Той издържа на погледа ѝ. — Свършени сме, ако не напуснем бързо това място.

Тя прокара език по устните си.

— Знамето ли?

Той поклати глава.

— В Акко Ричард е заповядал да съсекат двадесет и седем по сто мюсюлмани.

Ужасена от чутото, тя го погледна.

— Не, не може да...

— Познаваш Кемал, нали? Как мислиш, какво ще предприеме той?

Не бе трудно да отгатне. Заля я вълна от гняв и разочарование. Свободата бе толкова близо.

— Колко време ни остава?

— Сега вярваш ли ми, че казвам истината?

— Ти не си добър лъжец. Никога нямаше да изпадна в това положение, ако не ти вярвах сяпко.

Той потръпна при думите ѝ.

— Нямах друг избор. Трябваше... — Спря и вниманието му отново се насочи към решаването на най-неотложната задача. — Нямаме време за обяснения. До един час Кемал може да пристигне!

— Селена! — извика Теа и се отправи към вратата. — Взимай наметалото и чувала с нещата. Тръгваме на път.

— Сега ли? — Селена са появи на вратата. При вида на Уеър очите ѝ се разшириха. — Какво се е случило? Защо...

— Няма време — процеди Теа. — Побързай! Беда!

— Знамето — възкликна ядовито Селена. — Знаех си, че ще ни причини зло. Връщам се веднага — додаде тя и изчезна.

Теа отвори резбованата ракла с дрехите в края на леглото и извади наметката си.

— Кадар тук ли е?

Уеър кимна.

— Опитва се да залъгва някакъв безпомощен Кемалов офицер.

— Сигурно няма да му е особено трудно. Добре е, че си му възложил това. Кадар е в състояние да убеди всекиго във всичко. Дори

и мен успя да склони да му простя. — Тя се затъна в наметалото. — И тъй като той е зает, налага се ти да изкараш колата ни от конюшната.

— Никаква кола. Взимаме само конете, които ви е дал Кемал.

— В нея са личните ни вещи и кош с копринени буби. — При тези думи тя сгъна и ковъора, върху който работеше. — Взимам и него!

— Не — процеди Уеър.

— Ти не знаеш точно кога ще се завърне Кемал, а впрягането на колата ще ни отнеме не повече от няколко минути.

— Точно тези няколко минути може да ни струват живота.

— Заплахите ти, че ще ме проснеш на земята, ти отнеха повече време, отколкото ако приготвиш колата. Би трябвало да си разбрал вече, че мога да разпозная опасността, когато я видя. Ще поемем този риск. Не можем току-така да погубим резултата от двегодишния си труд. — След което добави, подчертавайки всяка дума: — А ти ми отне твърде много неща. И така, изкарай колата. Ще се срещнем в двора.

За един миг си помисли, че няма да я послуша, но той само изруга тихо, обърна се и излезе. Тя въздъхна облекчено.

Селена се върна с багажа си от съседното помещение и попита Теа:

— Какво е станало?

— Кемал е тръгнал насам с намерението да отмъсти за едно голямо клане на мюсюлмани в Акко. — Тя се завтече към вратата. — Тук все още не знаят за злодеянието. Кадар се опитва да убеди стражата, че лорд Уеър е дошъл с единствената цел да си прибере обратно собствеността.

— И къде ще идем?

— По този въпрос ще разсъждаваме, когато се измъкнем оттук.

— Ще вземем колата нали?

— Естествено. — Теа напъха ковъора в коша си. — На тръгване трябва да се престорим на смирени и тъжни.

— Ако ни видят смирени, ще заподозрат, че има нещо нередно.

Вероятно бе права. Теа бе влязла вече в очите на хората от крепостта и всяка рязка промяна в поведението ѝ щеше да предизвика подозрения.

Домо бе застанал до конете в двора и бе видимо притеснен и сърдит.

— Не знам... нося отговорност — обърна се той към сестрите.
— Господарят Кадар твърди, че лорд Уеър и моят повелител са взели решение да прекратят договора, но все пак е по-добре лорд Уеър да изчака, докато се върне господарят.

Теа само вдигна рамене.

— Твоят повелител е бил винаги добър с мен. Бих останала най-охотно, за да се сбогувам с него, но моят господар иска от мен да го последвам. Не ни подобава да задаваме въпроси. — Дали думите й не прозвучаха твърде смирено? Учуденото изражение по лицето на Домо свидетелстваше за растящата му неувереност. — Но ти би могъл да кажеш някоя и друга добра дума за мен пред лорд Уеър.

Домо разтвори уплашено очи.

— Не мога. Не е редно.

Теа въздъхна примирено.

— Е, в такъв случай се налага да тръгна. Ти си прав, не ни подобава да задаваме въпроси.

— Аз не съм казал... — Той млъкна в мига, в който съзря лорд Уеър да направлява колата с вързани за нея два ездитни коня. — А може и да съм казал...

Кадар остави младия страж и се приближи до двамата.

— Домо, помогни, моля те, на жените да се качат в колата. Трябва да тръгнем, преди да се е стъмнило съвсем.

Селена намръщи чело.

— Не искам да седя в ко... — тя обаче не довърши изречението, тъй като Теа я оципа по ръката. Кадар имаше право — видът на жени, които преминават върху кон през крепостните врати, сигурно щеше да предизвика подозрение у стражите. Нещо, което трябваше да се предотврати на всяка цена. — Добре, добре, всичко е наред.

— Може би не е зле да изчакате до утре — обади се отново Домо.

— Лорд Уеър е нетърпелив човек.

Домо се поколеба миг-два, но после повдигна Теа върху колата, а след нея и Селена.

— И нека Аллах ви закриля по пътя.

Тя бе наясно, че Домо не е против отпътуването й, след нейното пристигане привичният спокоен ход на живота му бе нарушен. Понякога той ставаше досаден, но никога не се държеше нелюбезно и

затова тя искрено се надяваше, че бягството им не ще насочи гнева на Кемал върху него.

— Нека и теб небето да те закриля, Домо!

Колата пое рязко напред и затрополи към главната порта.

Колко пъти стоеше до прозореца, загледана във високия портал и цялата вреше и кипеше от гняв и огорчение!

Стражите се спуснаха към вратите, крилата на портите се разтвориха и те напуснаха крепостта.

Необузdana радост заля Теа.

Кадар се изравни с колата и рече тихо:

— Не бива да проличи, че бързаме. Затова ще поддържаме умерена скорост, докато престанат да ни виждат.

— Ездата наистина е голямо удоволствие — обади се Селена.

— Така е. Само че после! — Той пришпори наново коня си. — Ще мина напред — трябва да огледам пътя зад хълма.

Какво ли ги очакваше зад този хълм? Внезапно Теа изпита страх — запита се какви ли опасности крие свободата, която посрещна с толкова голяма радост.

— Колата е претоварена. — В тона на Уеър се долавяше напрегнатост. — Нужно е да се придвижим извънредно бързо. Струва ли си да рискуваме всичко заради тези неща?

Не, не си струваше. Само че този товар представляваше две цели години от техния живот. Обзе я горчиво разочарование.

— Не можем ли да го скрием някъде и по-късно да го приберем?

— Няколко мили по-нататък има малка горичка. Ще опитаме да го скрием някъде в гъсталака. — Уеър замълча за миг. — Но прибирането му по-късно ще ни създаде трудности.

Не и за нея. Тя щеше да открие начин да си върне скъпоценната коприна.

— Моля те, нека да намерим място на сандъците и колата — конете могат и сами да се завърнат в Ел Сунан.

— Не мога да повярвам, че можеш да си толкова умна — призна той учудването си.

— Аз не съм глупачка. Разбирам прекрасно, че трябва да се придвижим бързо, за да се спасим.

Кадар им помахаше от върха на хълма. Други ездаци не се виждаха.

Скриха сандъците и колата дълбоко в гъсталака и покриха следите им с клонки. Внезапно Кадар долови чаткане на копита.

Той изпъна глава като някой от своите соколи, когато надушеха опасност.

— Някой се приближава.

Уеър замръзна на място. Той обаче взе инициативата в свои ръце в мига, в който също долови топуркането на коне.

— Кадар, ти вземаш бързо конете и оставаш при жените. — После се завтече към пътя.

Теа го последва по петите.

От север като нажежена лава се носеха дузини факли. До няколко минути ездачите щяха да се озоват при тях.

— Какво ще правим сега? — промълви Теа.

Уеър я издърпа назад под прикритието на дърветата.

— Моли се Кемал да не реши да напои конете си на потока. Може и да се откаже, тъй като до Ел Сунан не е далеч.

— А ако все пак му хрумне да спре тук?

— В такъв случай ще се наложи да заобиколим южния край на горичката и ще се надяваме да не ни открият.

Ужасена, тя наблюдаваше приближаващите се факли. Ако ни открият, аз ще съм виновна, помисли си тя. Тя бе тази, която настояваше да спрат на това място и да скрият колата, вместо просто да я изоставят. Желаше да обезпечи своето и на сестра си бъдеще, но може би по този начин проигра живота на всички.

Факлите продължаваха да се приближават. Копитата чаткаха силно върху скалистия път. Ездачите бяха вече тъй близо, че можеше дори да се забележи облака от прах, който ги заобикаляше.

Знамето.

Златистите лъвски очи проблясваха със свръхестествена сила в сиянието на факлите. Теа потрепери цялата — още миг и тези очи сякаш щяха да проникнат в гъсталака и да ги разкрият.

Истинска детинщина, да повярва на подобна глупост! Та то бе просто едно знаме от копринен плат и копринени конци, плод на нейния труд. Явно объркването ѝ се дължеше единствено на страха.

Погледът ѝ се спря на Кемал, който яздеше непосредствено след знамето. Изражението на лицето му бе по-страховито от всякога.

В този момент ездачите дойдоха съвсем близо.

Тя затаи дъх.

Кемал се поколеба, хвърли поглед към дърветата и направи полукръг с коня си, сякаш се кани да го спре.

— Не, недей! Продължавайте нататък! Знаменосецът достигна самия край на горичката.

Искрящи златисти очи!

Шейхът поклати глава и пришпори коня.

Ездачите преминаха в галоп покрай тях, вдигайки облаци прах. Коленете на Теа се подгънаха и тя се свлече до някакво дърво.

Отново спасени! За кой ли пореден път вече.

— Ела. — Уеър я подхвана под ръка и я отведе встрани. — Нещата само се отлагат. Когато Кемал пристигне в Ел Сунан и открие, че сме избягали, той просто ще смени конете и ще ни подгони. Трябва да използваме даденото ни време.

— И накъде тръгваме? — Към тях се приближи Кадар. — За Дундрагон ли?

— Къде е Селена? — попита внезапно Теа.

— Заръчах ѝ да остане и да се погрижи за конете. Не бях съвсем сигурен какво ще видя на това място. — После повтори въпроса си: — Към Дундрагон ли потегляме?

Уеър поклати глава.

— Не искам да примамвам Кемал или тамплиерите в Дундрагон. Защото те не ще се поколебаят нито за миг да го сравнят със земята. След случилото се в Джеда аз обещах на хората си сигурност.

— До този момент орденът не е нападал Дундрагон — вметна Теа.

— Да, но сега те са видели знамето и изобщо няма да се поколебаят да нанесат своя удар и да превземат крепостта.

Учудена, Теа смръщи чело.

— Какво ги засяга пък тях знамето?

Уеър я изгледа с присвити очи.

— Нима не знаеш?

— Ако знаех, нямаше да питам?

— За мен си остава загадка как така знаеш нещо, които изобщо не е бивало да научаваш. Това не е... — Уеър спря внезапно и поклати

примилено глава. — Ясно е едно — не можем да се върнем в Дундрагон. Първата ни задача е да насочим Кемал по фалшива следа.

— И коя ще е тази фалшива следа? — попита Кадар. — Цялата страна жадува кръв и за теб никъде не е безопасно — както тамплиерите, така и Кемал ще те преследват докрай.

— Има едно място, където никой не може да ни достигне. — Уеър посрещна спокойно погледа на приятеля си. — Ти ще ни бъдеш водач. Веднаж вече това място ми е предлагало закрила.

— Вече...?

Кадар подсвирна тихо в мига, в който се досети какво има предвид Уеър.

— Да, там положително няма да те преследват. Само че не съм уверен, че ще се измъкнеш жив. Онзи път се изплъзна едва-едва от смъртта. Не съм убеден, че той ще се отнесе доброжелателно към повторното ти проникване в неговите владения.

— Нямаме друг избор. Нуждаем се от временно убежище, докато не ми хрумне по-добро решение. — Уеър изгледа изпитателно приятеля си. — Освен ако откажеш да ни вземеш със себе си.

— Е, не мога да кажа, че ми се ходи там. Не желая отново да попадна в капана. — Той вдигна равнодушно рамене. — Но все пак няма да избягам от съдбата, щом вече е похлопала на вратата ми.

— За какво говорите всъщност — попита Теа нетърпеливо.

— Ами за нещо такова, като например едно малко посещение при стареца от планината — поясни Кадар.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Яздиха цялата нощ и целия следващ ден със съвсем кратки почивки, за да напоят конете. На залез-слънце Уеър спря коня си на полянка до някакъв хълм.

— Тук ще пренощуваме.

— А разумно ли е? — попита Селена. — Не бива да спирате заради мен или Теа. Можем да яздим още.

— Вие, издръжливите жени, можете и да се справите, аз обаче направо съм изцеден. — Кадар скочи от коня и се обърна към Уеър: — На четвърт миля оттук, надолу по хълма, тече рекичка. Вие тук подредете всичко за сън, а аз ще напоя и завържа конете.

Уеър кимна, скочи от седлото и свали Теа от коня.

— Идвам с теб. — Селена хвана юздите на кобилата си и последва Кадар по пътеката.

Как ли успява да остане бодра след два дни езда, запита се Теа вяло.

Обърна се към Уеър и повтори въпроса на Селена:

— Разумно ли е наистина да отдъхваме сега?

— При всяко положение е по-разумно, отколкото да убием както конете, така и себе си. Дори и Кемал трябва да отпочине и да се нахрани. Тръгваме съвсем рано сутринта.

— От Кемал няма никаква следа. Убеден ли си, че ни преследва?

— Разбира се, че ни преследва. Нали е длъжен да изтрие петното от честта си, преди да се изпречи отново пред очите на Саладин. — Той се извърна. — А сега поседни. Скоро огънят ще се разпали и ще приготвя нещо за ядене.

Тя се отпусна на земята. Не желаше да спори с него, още повече, че я боляха всички мускули до един и не бе в състояние да стои изправена... Работата над гергефа не я бе подготвила за подобно физическо натоварване.

Похапна и се почувства по-добре. Но все още бе твърде замаяна от натрупаната умора.

Забеляза, че всъщност и Селена се чувства по същия начин. Когато сестра ѝ седна до огъня, нямаше и следа от енергията, упоритостта и гордостта, които я поддържаха до този момент. Тя се пъкна първа под завивките и начаса заспа.

Кадар я наблюдаваше с усмивка.

— Добре, че заспа най-сетне. В противен случай нямаше да ни остави на мира докато не я оставим на пост през нощта. — Изправи се на крака и се протегна. — Отивам първи — обърна се към Уеър. — Можеш да ме смениш в полунощ.

Уеър кимна.

Теа се загледа след Кадар — той се изкачи до място, откъдето можеше да обхване с поглед цялата долина.

— По пътя Кадар бе необичайно мълчалив.

— Да, така е. — При тези думи устните му изтъняха. — Ако съществуваше друга възможност, нямаше да го моля точно за тази услуга. За него там е много опасно.

— По-опасно, отколкото за нас, така ли? На мен ми каза, че вече е живял при асасините.

— Да, но е изменил на Синан. Веднаж спомена, че предпочита да го ужили скорпион, отколкото да се завърне в онази среда. Не мога да му се сърдя. Скорпионът е по-безобидно животно от змията.

— Синан ти напомня змия, така ли?

Уеър вдигна рамене.

— Както змията, и той носи смърт. Змията обаче можеш да победиш. Често съм се питал дали... — Последва повторно вдигане на раменете. — Всъщност не бива да ме слушаш какво говоря. Когато бях в Майсеф, крепостта на Синан, бях болен и докато ме мъчеше треската, ми се привиждаше какво ли не.

— И кога ще пристигнем в планината на тази змия?

— Утре вечер сме в предпланините на Носаири — отговори Уеър. — Учудвам се, че не се възпротиви, когато споменахме за Майсеф.

— Няма за какво да протестирам. Мисля, че не би ни завел в змийско леговище, ако съществуваше някаква друга възможност. Само не разбирам, защо продължаваш да мислиш, че ми липсва разум.

— Ти си жена. А аз не съм свикнал с жени, които разсъждават.

Теа усети, че в душата ѝ се поражда раздражение.

— Вероятно си бил прекомерно зает с телата им, та затова не си могъл да забележиш способни ли са да мислят или не.

— Може и така да е било. — Той спря за миг. — Искам да ти кажа обаче, че дори и майка ми не беше като теб. Тя пееше великолепно, смееше се, но се огъваше пред волята на баща ми. Така и не забелязах никога дали е могла да разсъждава или не.

— Аз не съм като майка ти. Не желая и да бъда.

— Не съм имал предвид, че искам да си такава. Казах само, че за мен мислещите жени са нещо необичайно. — Уеър я изгледа. — Струва ми се, че нещо щеше да ми липсва, ако ти не беше от тях.

— Милост!

— Обаче не и остро то ти езиче — подчерта той. — Аз не съм ти враг. И нямаш никакви причини постоянно да ми обръщаш гръб.

Той се заблуждаваше. Разбира се, че имаше основание да го държи на разстояние от себе си.

— Отнасям се към теб като към неприятел, тъй като и ти самият се държа по такъв начин с мен. Отнел си ми цели две години от живота.

— А аз се главих две години на служба при Кемал, за да осигуря твоята безопасност.

— Не очакваш от мен да ти благодаря, нали?

— Не — махна той с ръка. — Когато те заведох в Ел Сунан, осъзнавах ясно, че няма да ми простиш.

— Точно така. Наистина няма да ти простя. — Тя се загледа в огъня. — А в мига, в който Кемал престане да ни застрашава, пътищата ни ще се разделят. Няма да позволя да ме заключат в поредната тъмница.

— Кемал е по-малката опасност. Тамплиерите ще те преследват докрай. — Внезапно той се обърна към нея и възкликна: — За Бога, единствен Ваден знаеше, че представляваш опасност за тях. Кажи, защо им издаде тайната?

— Не разбирам за какво говориш. Не съм издавала никому нищо. А и как бих могла?

— Знамето. Лъвският трон. Откъде го познаваш?

— Теа го изгледа стъписана.

— Кого да познавам?

— Той се взря в лицето ѝ.

— Всемогъщи Боже, та ти наистина нямаш представа за какво става въпрос — възкликна изненадан. — Помислих си дори, че Кадар може и да е прав като твърди, че може несъзнателно да съм се издал пред теб. Но ти не знаеш нищо за лъвския трон, нали?

— Разбира се, че знам. Все пак идеята е моя и аз го извезах.

— И за теб бе ясно, че представлява трон, така ли?

— Не ставай смешен. Та то се разбира от само себе си.

— Кадар например не разпозна в изображението трон. А Селена, тя какво мисли?

Теа сбърчи чело.

— Не зная. Не сме разговаряли по този въпрос. Но предполагам, че и тя е видяла трона.

— Попитай я. Обзалагам се, че не съзира в герба нищо подобно.

— Какво значение придаваш на всичко това?

— Така, значи... — Тръпка прониза тялото му. — Това означава, че ти си била в състояние да видиш нещо, а тя — не. Може би все пак вината е моя, може би съм споменал нещо по непредпазливост.

В сиянието на пламъците лицето му изглеждаше преbledняло.

— Говориш безсмислици. Добре, извезала съм лъвски трон. Ти обаче какво общо имаш с този герб?

— Това не е никакъв си трон. Това е Тронът. — Уеър замълча за миг. — Тронът, който съзрях в пещерите под храма — Нейният трон.

— Нейният трон ли?

Той отвори уста да каже още нещо, но само поклати глава.

— Ти и бездруго знаеш вече прекалено много. Не мога да...

Внезапно я обхвана силен гняв.

— О, не! Така не може повече да продължава! Твърдиш, че тези твои тамплиери ще ме преследват докрай и ще ме убият, където и да се скрия. Ти обаче си се обгърнал в мълчание и се отнасяш към мен, сякаш съм някакво сламено чучело! Сега обаче ще отговориш на всичките ми въпроси. Трябва да знам защо всичко това ми се стоварва на главата.

— Най-добре ще бъде да не...

— Животът ми си е мой. А ти ми ограби две години от него. Не ще позволя никой да ми отнеме правото сама да взимам решенията, които се отнасят до мен.

Той я изгледа продължително, след което отново се взря в огъня.

— Какво по-точно желаеш да узнаеш?

— Чий трон си видял?

— Трона на Ашера.

— И коя е Ашера?

— Богиня, почитана от юдеите в Ханаан преди много векове.

Теа кимна.

— Ще рече, преди да получат откровението, че съществува само един истинен Бог.

— Не съвсем.

Тя скочи от мястото си.

— Как така? Нали след завръщането на Мойсей от планината Синай с десетте Божии заповеди те започват да се молят на единия Бог?

— Не.

— Искаш да кажеш, че Библията лъже, така ли? — прошепна тя.

— Искам да кажа, че Библията е писана от хора, които може и да не са искали да си признаят, че са се отклонили от Истината.

— Не е възможно.

Той се усмихна горчиво.

— Виждаш ли как тази мисъл те плаши и ужасява? Нашата религия се основава на свещени писания, в чието съвършенство ти не желаеш да се усъмниш. Опасяваш се, че дори една-единствена лъжа може да разтури цялата къща.

— Кощунствени слова! Съществува само един Господ Бог!

— Да съм казал нещо друго? Учените твърдят, че Ашера е била почитана непозволено в Ханаан. Бог е бил познат като Йехова, а Ашера, лъвската жена, се смятала за негова съпруга. Тя седяла върху лъвски трон и я почитали като богиня на плодородието.

Теа поклати глава.

— Това е невъзможно.

— Само че е било точно така. И тъй като ханаанците не желаели да се отрекат от своята богиня, в стремежа си да я изличат от лицето на земята и от паметта на хората жреците най-накрая унищожили всички идоли и паметници, свързани с Ашера. — След кратка пауза Уеър продължи: — С изключение на лъвския трон. Закарали го в Соломоновия храм, скрили го дълбоките пещери и му сложили табелка с надпис, който гласял, че тронът не бива да се изнася под открито небе.

— Защо не са го унищожили?

— От суеверие. В продължение на столетия животът на ханаанците се е ръководил от богинята, която смятали за съпруга на единия, истинен Бог. Лъвският трон е бил едновременно символ и обиталище на нейната власт и мощ. Очевидно жреците са се усъмнили, че все пак може да има зрънце истина в мита и за всеки случай решили да не унищожават олтара на нейното величие.

— Не вярвам тамплиерите да са все още суеверни.

— Не, не са. Но когато те открили трона и надписа, хиляди мъже вече били оставили живота си в кръстоносните походи, за да докажат на неверниците, че има само един истинен Бог. Тамплиерите отчаяно искали да унищожат трона, но не били в състояние да го сторят.

— Разбира се, че са били в състояние.

— Вероятно са се страхували. По друга причина. На плочката било написано нещо, което ги смутило и уплашило. Кое то можело да се тълкува по най-различни начини.

— За какво говориш? — изтръгна се шепот от устните ѝ.

— Става въпрос за един израз... който допускал известни съмнения дали Ашера е била просто една богиня.

В погледа и се четеше пълно объркване.

— Какво?

— Не можело да се изключи напълно възможността, Йехова и Ашера да не са мъж и жена... а по-скоро да представляват една цялост. Един бог... или богиня.

Замаяна от чутото, тя го загледа втренчено. Сигурно не говореше сериозно.

— Не желаели да поемат риска да унищожат свещена реликва. Тронът трябвало да се запази невредим, но никой не бивало да научава за неговото съществуване.

— Но ние знаем, че библейският Бог е мъж.

— Разбира се, че го знаем. Само че плочката... е, възможно е Ашера да означава онази част от Бога, който ни дарява с плодородие. Бог сигурно има безброй проявления.

— И едно от тях е жена?

— Не съм казал подобно нещо.

— Защото те е страх да го произнесеш. Така както и те се боят да го изрекат. — Мразовита тръпка прониза тялото ѝ. — И аз се

страхувам. — Бог трябваше да си остане онази сила, която познаваше още от детинство. Всичко на този свят можеше да се промени, но не и Бог! — Не вярвам да е истина!

— Както кажеш — но сега вече разбираш, защо тамплиерите ще сторят всичко възможно, за да задушат в зародиш всякакви съмнения по въпроса. Папата и църквата владеят света. И никой не бива да се усъмни в истинността на учението, което разпространяват.

— Никога не бих го и сторила. Как е възможно изобщо човек да прояви недоверие в истинната вяра?

— Слушай ме внимателно: Тамплиерите се боят, че се стремиш да сееш размирици. Създала си знаме, което за тях представлява подигравка и предизвикателство. — Той замълча за миг. — А освен това си го връчила на неверник.

— Глупости! Знамето ми нямаше нищо общо с богове или богини. То бе предназначено за теб.

— Като е било за мен, защо тогава си го дала на Кемал?

— Знаеш защо. И на Нечестивия щях да го дам, само и само да не ми се мярка повече пред очите.

— Точно това и ще си помислят тамплиерите. Те сигурно смятат, че съм ти издал тайната на трона и ти си създала знамето, за да подкрепиш Антихриста в борбата му срещу истинната вяра. — Уеър поклати глава. — А и твърденията на Кемал, че откакто му принадлежи, знамето по чудодееен начин му помага да спечели всяка битка само подчертава опасенията на тамплиерите.

Очите ѝ се разшириха.

— Знамето няма нищо общо с всичко това. Неговите успехи са плод на чиста случайност...

— Наистина ли? Ами опитай се тогава да го обясниш на Кемал и на Великия магистър.

— Повтарям, знамето не притежава чудодейна мощ. Идеята за това вземо ми хрумна просто така... — Внезапно я връхлетя споменът за онези дни на творческа лудост, дни, в които безспирно, неуморно се труди над знамето. — Не съм някаква вещица. — Гласът ѝ потрепери. — По кой начин би могло да върши чудеса? Исках само да създам знаме, което да ти принадлежи. Съсредоточих всичките си мисли върху теб и внезапно образът изникна пред очите ми... Просто се появи и остана.

Уеър посрещна спокойно погледа ѝ.

— Та това няма нищо общо с черната магия. — Тя сви ръце в юмруци. — Гербът на всеки властелин може да прилича на твоя лъвски трон.

— Нека не спорим. — Уеър потърка слепоочията си. — Може наистина да е случайно съвпадение. От нощта, в която съзрях трона, за мен всичко е някак размито.

— За мен нещата не стоят така. Говориш безсмислици, а ако и тамплиерите вярват в същото, значи не са просто глупаци, а направо луди. — Тя се загъна по-плътно в завивките и се обърна с гръб. Не биваше да трепери повече. Нямаше никакъв повод да се ядосва — откакто Уеър наруши забраната и проговори, не се бе променило нищо. Господ нямаше да я унищожи само защото е чула богохулни слова. Въпреки всичко обаче усети промяна — сякаш земята под краката ѝ се разклати.

— Не се бой!

— Не се страхувам.

— Значи си по-храбра отколкото аз бях на времето. — Уеър положи ръка на раменете и. — Знам, какво изпитваш. Когато съзрях трона, ми остана време единствено да побягна и да се скрия вдън земя. Започнах истински да размишлявам по въпроса едва когато ме раниха и Кадар започна да се грижи за мен. Чувствах се като дете, загубило са в мрака.

— Не ме докосвай.

— Искях само да те утеша — отвърна той с пресекващ глас. — Помислих се, че се нуждаеш от малко утеха.

— Не и от теб! — Трябваше да се отдръпне по-далеч от него, но Бог ѝ бе свидетел, че наистина изпитваше необходимост от утеха. Обзе я желание да се хвърли в силната му прегръдка и цялата ѝ неувереност веднаж завинаги да изчезне.

Той дръпна ръката си.

— Прощавай!

Внезапно изпита хлад, самота. Пожела отново той да я докосне.

— Чуй ме. Ако вярваш в Бог, ще се съгласиш, че цялото Му Творение е подчинено на някакъв замисъл. Този замисъл може би не изглежда така, както ти си го представяш, но той съществува. Трябва да се придържаме към тази истина. — Той направи кратка пауза. — Не

вярвам Бог да ни накаже, задето тълкуваме този замисъл посвоему. Защото Бог е добър. Лош е човекът.

— Всичко обаче си остава постарому. Не забелязвам промяна.

— Ще я забележиш. — Той се намести по-удобно в завивките си. — Ще се опиташ да отхвърлиш тези мисли от себе си, но те ще надделеят. Недей да се бориш, склучи мир с тях. Защото Бог ни е дарил с разум. Сигурно желае и да си служим с него, нали? — Той замълча отново, но след малко продължи: — Не си извършила зло. Ако някой е съгрешил, това съм бил аз. Върху мен ще падне наказанието.

— Само ако враговете ти те победят.

— Няма да победят. А сега спи. Утре тръгваме на зазоряване.

Да спи ли? Едва ли щеше да се успокои. В главата ѝ настъпи влудяваща бъркотия — лъвски тронове, знамена и забранени богини. Към всички тези плашещи видения се присъедини дори и невероятната мисъл, че Бог би могъл да има и черти на жена. Когато бе робиня, тя гледаше на Него като на най-висша сила, като на господар, който можеше да бъде добър или жесток, и който облагодетелстваше мъжете, а жените просто търпеше на тази земя. Тя се бореше срещу властта на други повелители, но майка ѝ бе внушила да възприеме безпрекословно библейския Бог и да му се кланя. И не бе от значение, че чрез своята църква Господ оповестяваше законността на робството. Защото Бог бе Бог и волята му не се тълкуваше.

Длъжна бе незабавно да прогони тези мисли от ума си. Въпреки съвета на Уеър Теа с всички сили се стремеше да не заспи.

Усилията ѝ обаче останаха безуспешни. Последното, което си спомни, бе едно копринено знаме, на което искряха златисти очи.

— Майсеф е пред нас, няколко мили по-нататък по този път. — Кадар придърпа юздите и спря поглед върху планините. — Все още ли настояваш да отидем там, Уеър?

— Да. Нямаме друг избор. — Той хвърли поглед през рамо. — Когато почивахме последния път, зад нас на хоризонта съзрях облаци прах.

Теа се уплаши.

— Защо не спомена нищо?

— Не е нужно и ти да се тревожиш. Няма никакъв смисъл.

Уеър никога не би споделил страховете си, щом като можеше да ги понесе сам.

— Да, но бих предпочела да знам.

Той вдигна рамене.

— Е, сега вече знаеш. — После погледна и към Кадар. — Ти ще яздиш пръв. Теб те познават.

— Дано старецът няма нови последователи, които не са ме виждали. — Кадар подкара коня си покрай тях и излезе начело на редицата. — Хайде, приятели! След мен!

— Как мислиш, Кемал ще спре ли на това място? — попита Теа и се озърна. Нима онези изпарения в далечината бяха облаците прах, за които спомена Уеър?

— Зависи доколко цени живота си повече от своята чест — отвърна Уеър. — Според мен ще ни преследва... докато не му се изпречи някой от последователите на стареца. В такъв случай смелостта му може да се изпари.

Теа погледна към Селена, която следваше Кадар нагоре по пътя.

— Тя не бива в никакъв случай да се излага на опасност. Не може ли да я скрием някъде в предпланините?

— А тя ще се съгласи ли да остане сама? — Уеър поклати глава. — Само ако я завържем за някое дърво, само че тогава ще бъде напълно безпомощна, в случай че Кемал я открие. При нас в планината ще е на по-сигурно място.

Теа обаче не бе убедена, че планината ще ѝ осигури безопасност. Тя бе тъмна, изпълнена със сенки, заплашителна. Защото бе планина като всички останали.

Само че в тях иззад дърветата и скалите не дебнеха асасини.

— Може би трябва да яздим по-бързо?

— Само в краен случай. Конете са уморени, а може да се наложи бързо да преминат в галоп.

— А конете на Кемал не са ли уморени?

— Не е изключено да води със себе си и животни за подмяна.

Не се бе досетила за тази възможност, а и не ѝ се искаше да я проверява.

— Защо този Синан няма да посрещне дружелюбно Кемал? Нали е от обкръжението на Саладин?

— Той мрази Саладин.

— А защо не се отнася приятелски към тамплиерите?

— Мрази и рицарите.

— Кому е верен тогава?

— На собствената си секта, асасините. Тук, в тези планини, той владее своята независима област. През по-голямата част от времето се задоволява с ролята си на наблюдател, очаква Саладин и кръстоносците междувременно да се унищожат едни други. Стига да не се увлекат дотолкова, че да го обидят лично, разбира се.

— А ако се случи нещо подобно?

— Веднаж Саладин предприел опит да изтрие асасините от лицето на земята. Той поел с войска към Майсеф и обкръжил крепостта. По това време Синан не бил там, а когато се върнал, за да защитава крепостта си, Саладин можел да го хване без всякакви усилия. Но по някакъв начин Синан успял да се промъкне до своите. От този миг нататък Саладин всяка нощ бил измъчван от най-гнусни кошмари, толкова страховити, че буквално се боял да заспи. В резултат на виденията се изтощил напълно, изнемощял и се разтрисал от всяка сянка покрай себе си. Една нощ се събудил в шатрата си и открил на леглото си печиво, известно като специалитет на асасините. До печивото бил сложен отровен нож заедно с лист хартия, върху който бил изписан заплашителен стих. Саладин бил убеден, че го е посетил лично старецът. Така или иначе, загубил присъствие на духа и изпратил послание на Синан, в което го молел за прошка, както и за свободен излаз от планината. В замяна на това обещал никога повече да не притеснява асасините. — Уеър се усмихна иронично. — Синан най-милостиво му простил.

По някакъв тайнствен начин разказът на Уеър оказа силно въздействие върху Теа — тя бе буквално очарована от чутото.

— И все пак как е успял асасинът да влезе в шатрата на Саладин? Нали султанът е бил обграден от цялата си войска?

— Питай Кадар. Защото незабелязаното проникване на най-различни места спада към обучението на асасините.

Погледът ѝ се спря върху Кадар.

— А той ще ми отговори ли, ако го запитам?

— Вероятно не. Не разговаря за времето, прекарано при Синан.

Спомни си какво ѝ бе казал веднаж Кадар. *Човек е длъжен да познава тъмните пътеки на познанието не по-зле от светлите. Разбира се, понякога се случва да научиш твърде много и да проникнеш твърде дълбоко в дебрите му.*

Внезапно осъзна, че не желае да узнае нищо за тези тъмни пътеки — щеше да пострада непринудеността в отношенията им. Тя отново се върна към същинската тема.

— Дали пък стражите не са били подкупени, за да пропуснат асасина в шатрата на Саладин?

Уеър поклати глава.

— Вярно, че Синан прибягва до подкуп и измама, за да разположи фигурите си в изгодна позиция, но пък хората от близкото обкръжение на Саладин са извънредно предани на султана. Не, Синан си е послужил с други средства.

Призраци и внушение. Теа се разтрепери цялата.

— Как е възможно човек да влияе върху сънищата на другите? Сигурно е било чиста случайност. — Последното изречение ѝ се стори познато и тя се досети, че по подобен начин бе обяснила как е създала знамето си. Побърза обаче да прогони спомена. — Нима вярваш, че Синан владее свръхестествени сили?

Уеър отбягна прекия отговор.

— Според мен той притежава брилянтен ум, душа просто няма и е чудовищно себичен. Съчетанието на тези три качества създават предпоставките за едно болестно разгръщане на талантите му. В течение на времето той е възприел като най-естественото нещо на света факта, че в тази страна всички го почитат и се страхуват от него както от никой друг. Смъртта в битка се е превърнала в ежедневие, обаче човекът, който е в състояние да затрие нечий живот като гръм от ясно небе, този човек превъзхожда всички останали.

— Той ще приеме ли да ни скрие?

— Да, ако Кадар го намери в добро разположение на духа. Има слабост към нашия приятел и е склонен да му отстъпва.

— А ако не е в подходящо настроение?

— В такъв случай ще ни се наложи да бягаме, сякаш рогатия е по петите ни. — Уеър хвърли един-единствен поглед през рамо. — Точно това и става в момента — добави той гневно.

Теа се обърна бързо и пое рязко и дълбоко въздух. Ездачи в доспехи. Съвсем наблизо.

Погледът ѝ бе привлечен от мъжа, който предвождаше отряда.

Лъвовете блестяха над главата на Кемал — могъщи и живи в гаснещия светлик на деня.

— Ела. — Уеър сграбчи юздите ѝ, пришпори коня си и той се впусна стремглаво нагоре по стръмния, скалист склон.

Вятърът разбърка косите на Теа и я зашиба по лицето. Задъхани, с разширени ноздри, конете напрегнаха последните си сили. Чаткане на копита зад гърбовете им! Хвърли поглед назад, изтръпнала от страх.

Как ли Кемал бе успял да ги настигне тъй бързо? Уеър спомена нещо за смяна на коне.

С ругатни той подтикваше конете, да бързат, но от тях не можеше да се иска повече. Звукът от копитата зад тях се засилваше.

Крясъци. И пронизителният глас на Кемал.

— Акко! Мъст в името на Аллаха! Мъст за Акко!

Всемогъщи Боже, та те вече ги настигаха!

Пред тях се простираше неголяма равна поляна. Тук можеха да се придвижат по-бързо.

Но същото се отнасяше и за Кемал.

Ездачите му прииждаха отвсякъде. Обградиха ги.

С лудешки, искрящи очи Кемал се спусна с изваден меч към нея.

— Вещица! Щерка на ада!

Уеър се обърна и я загради с тялото си.

— Кадар, пази я!

— Не! — изкрещя Теа.

Той не ѝ обърна никакво внимание и се понесе право срещу Кемал, пробивайки се път през воините, плътно заобиколили предводителя си.

— Хей, Кемал, защо не нападнеш мен? Къде остана храбростта ти, войнската ти чест, че се нахвърляш върху жени?

Някакъв боздуган го закачи по рамото. Той се олюля на седлото, но не загуби самообладание.

— Какво си се скрил зад васалите си, страхливецо? Ела и се изправи срещу мен!

— А вашият крал Ричард застана ли пред хората, заклани в Акко, а? Кучешка смърт за вас! — Кемал даде знак на войниците си. —

Смажете го! Искам главата му за Саладин!

Бойците на Кемал заприиждаха към Уеър.

Кадар сграбчи юздата на Теа в мига, в който тя понечи да се хвърли в гмежта.

— Не! Стой! Не можеш да сториш нищо!

— Какво, да гледам ли? Та те ще го убият. — С щита си Уеър успяваше да отбие повечето удари, но далеч не всички. Колко ли още ще издържи, запита се тя, изпълнена със смъртен ужас. — Кадар, направи нещо! Или ме остави аз да опитам.

— Още не! — Той наклони глава и се заслуша в нещо. — Чувам... Не е изключено... — По лицето му премина тръпка на възбуда. — Ако успее да ги задържи още малко...

Уеър ги задържаше. Той размахваше меч на всички страни и безспирно съсичаше нападателите вляво и вдясно от себе си. Теа задърпа енергично юздата от ръката на Кадар.

— Пусни ме.

— Слушай! — настоя Кадар.

— И аз ги чувам — обади се неочаквано Селена. — Барабани.

Кемал вдигна глава и погледна нагоре към скалите, обграждащи платото, върху което се намираха.

— Какво е това? — попита Селена.

— Наричат ги „барабаните на смъртта“. Според поверието, който ги чуе, не ще доживее до следващата си битка.

Грохотът на барабаните заехтя над хълмовете — призрачен, заплашителен.

Но той не достигна до слуха на Теа — в този миг повалиха Уеър на земята. Без кон бе двама по-уязвим. Щяха да го съсекат...

Звукът от барабаните се усили. Хората на Кемал се заковаха по местата си и вдигнаха поглед към скалния венец около платото.

На самия ръб изникна фигура в развети бели одежди. На известно разстояние от нея се появи и втора, после трета... Асасините образуваха бързо кръг — неми, бели наблюдатели. Демони на смъртта, на празника, посветен на мъртвите.

Барабаните ускориха ритъма си, грохотът им се усиливаше с всяка изминала секунда.

— Да — промълви Кадар. — Нека ги слушат.

Панически страх обсеби хората на Кемал и те потекоха като придошла река надолу по хълма.

Теа не можеше да повярва на очите си. Уеър бе спасен.

— Връщайте се, страхливци такива — изрева Кемал. — Не се бойте! Знамето се вее!

За щастие никой не го чуваше. Теа отскубна юздата от ръцете на Кадар и се спусна към Уеър, чийто шлем бе отхвъркнал встрани. Застанал на колене, той с усилие се опитваше да се изправи.

— Знамето е в мен — изрева отново Кемал. Лицето му се наля с кръв, а очите буквално щяха да изхвъркнат от орбитите си. Той пак отпрати поглед към скалите и ужас разкриви лицето му — бе изоставен от всички. Извъртя се рязко към Уеър и вбесен изкрещя:

— Ти, жалко псе! — Замахна и мечът му изсвистя към незащитената глава на Уеър.

— Уеър! — Страхът бе стегнал гърлото на Теа и от него се изтръгна само някакъв едва чул хрип.

Уеър успя да отклони острието с щита си, но широката страна на меча го засегна по слепоочието.

Прескачайки тялото на Уеър, Кемал бързо последва отряда си.

Уеър се бе свлякъл на земята, бледен и неподвижен. Слепоочието му кървеше и изглеждаше... вдлъбнато.

Теа се плъзна от седлото и за миг се озова до него.

— Уеър. — Свлече се на колене и го притегли върху гърдта си. — Ти няма да умреш. Чуваш ли ме? Не бива да умираш!

Клепачите на Уеър се повдигнаха.

— Моля... Кадар — успя да пошепне едва-едва той. — Заведи я... далеч... извън страната. Тук... много опасно.

— Никъде няма да ме завежда. — Тя притисна тялото му по силно към себе си. — Ако искаш да съм в безопасност, трябва да останеш жив и сам да ме отведеш оттук.

Погледът му се плъзна към лицето и.

— Инатливо женче. — После очите се затвориха и тялото се отпусна.

Нима бе мъртъв?

Не, тя долови, че под доспехите гърдите му слабо се надигат и спускат. Той бе жив и тя щеше да намери начин да раздуха тази искрица живот, докато от нея лумне огън.

— Разбираш ли нещо от лечителство? — попита тя Кадар с умолителен тон.

— Зная само, че той не е добре и че никой от нас не може да му помогне. — Момъкът вдигна ръка, за да пресече протестите ѝ. — Просто е така. Когато ранят някого в главата, човек може единствено да чака, да се грижи за ранения и да се надява, че той отново ще се върне в съзнание. При по-силни удари безсъзнанието може понякога да премине в смърт.

— Само не ми казвай, че съм безсилна. Не ще позволя да умре.

— А в състояние ли си да върнеш времето назад и да попречиш на Кемал да нанесе удара си? Защото едва ли има друг начин да му помогнеш. Всичко останало е извън нашата воля.

Внезапно почувства, че ѝ прилошава и притвори очи. Не биваше в никакъв случай да се поддава на отчаянието. Ако не останеше силна, нямаше да е в състояние да помогна на Уеър. Тя разтвори с усилие очи.

— Може ли да го преместим другаде?

Кадар поклати глава.

— В такъв случай оставаме тук.

— Отидоха си. — Изумена, Селена гледеше към скалите, където до преди малко стояха белите фигури. — Къде ли са изчезнали?

— В своята крепост. Те постигнаха своето.

Но се забавиха, мина през ума на Теа. Защото Уеър бе повален от врага си.

— Аз ще го гледам, ти обаче трябва да се погрижиш никой да не го смущава, докато не оздравее.

— Колко му е — изрече Кадар иронично. — Просто трябва да се справя първо със стареца от планината, на чиято територия се намираме без негово разрешение и второ, с Кемал, който е убеден в непобедимостта си, докато притежава твоя пряпорец.

— Като е така, отнеми му това знаме — изсъска тя. — Но първо ми помогни да снемем доспехите на Уеър.

До нея застана Селена.

— Аз ще ти помогна — рече тя и коленичи до ранения. — Двете заедно ще се справим. — После изгледа Кадар строго. — А сега вървете да свършите вашата си работа и ни оставете ние да вършим своята.

— Слушам, господарке. — Той се поклони галантно. — Ще ми разрешите ли в битките да нося знак за вашето благоразположение?

— Ако сте достатъчно умен, ще се въздържате от всякакви сблъсъци — отвърна Селена. — И така, бъдете разумен. Сигурно този Синан ви уважава и цени доста, щом като си направи труда да прогони Кемал. А сега тръгвайте и разберете дали ще ни помогне да се измъкнем окончателно от Кемал. И да не ми се върнете целият в кръв с молба да се погрижим за вас. Един ранен ни стига.

— Ще сторя и невъзможното, за да ти спестя този труд. — Той се отправи към коня си.

— Ако се наложи, мога да се грижа за всекиго.

Теа не можеше повече да понася този разговор.

— Хайде, помогнете ми най-сетне. Уеър може и да умре, ако продължавате да дърдорите глупости. Кадар, толкова ли малко означава той за теб?

— Той е моя собственост. А собствеността винаги е важна за собственика. — При тези думи Кадар се метна на коня. — Разбира се, че ще сторя всичко, което зависи от мен, за да му спася живота. Не мърдайте отгук, докато не се върна и бъдете много предпазливи. Не бива усилията ми да отидат по дяволите, нали? — Той обърна коня и препусна нагоре по хълма.

Теа не бе в състояние да разбере безгрижието на Кадар.

— Не ми го побира умът — как може да бъде толкова лекомислен.

— Страхува се — обади се Селена с тих глас. — Мисля, че прекалено често е наблюдавал смъртта. Старае се да не показва дълбоката си привързаност към някого, тъй като се бои да не го загуби. Не се тревожи, той ще открие начин да ни помогне.

Но каква полза от помощ, ако Уеър ѝ се изплъзнеше. Не, не биваше да допусне да умре. Защото и тя нямаше да го преживее...

През нощта Уеър не дойде в съзнание.

Теа бе седнала до него и навлажняваше устните и главата му с вода. С помощта на Селена го освободи от доспехите и без тази предпазна обвивка той изглеждаше заплашително уязвим. Вече не бе воин, а само страдащ човек.

На развиделяване малката ѝ сестричка дойде и коленичи до нея.

— Не се подобрява — рече тя, след като хвърли поглед върху бледото лице на Уеър.

— Кой знае? — Теа сама долови отчаянието, скрито в отговора ѝ.
— Може сънят да го изцери.

— Може — повтори Селена без надежда в гласа.

— Скоро трябва да дойде в съзнание.

— А ако не се събуди? — попита Селена едва чуто. — Трябва да се примириш с мисълта, че може и да си отиде.

— Не желая да се примирявам с нищо.

— Защото жертва живота си за тебе ли?

— Не си права. Той няма да умре.

Селена млькна и изгледа сестра си внимателно.

— Каква глупачка съм била — избухна тя внезапно. — Ти през цялото време твърдиш, че го мразиш. А всъщност обичаш този мъж, нали?

— Да. — Колко бе просто най-сетне да признае любовта си, макар че по-рано дори не се бе замисляла по този въпрос.

— Защо тогава ме излъга?

— Не е било лъжа. Самата аз не съм го съзнавала ясно. Вероятно съм се бояла да го обичам. — Тя прокара уморено пръсти през косата си. — А и той нямаше право да ни затвори в Ел Сунан. Мразех го. Бях бясна. — Все още му се гневеше, но това ѝ чувство нямаше никаква стойност пред лицето на смъртта. — Това са неща, които човек не разбира веднага — добави тя.

— Трябвало е да избереш друг човек, комуто да посветиш любовта си — Селена бе раздразнена, цялото ѝ тяло се бе изопнало. — По всичко личи, че лорд Уеър не ти носи щастие.

— Не знам... Просто... всичко стана от само себе си.

— Я се виж сега. Ако той умре, няма да спреш да скърбиш. А аз не ще мога да сторя нищо, за да ти помогна.

— Няма да умре — повтори упорито Теа. — А сега върви. Не те искам край себе си, щом таиш в себе си такива мрачни мисли.

— Мислите не убиват никого. Нека ти помогна.

Бе рисковано да я остави при себе си. Усещаше, че Уеър се намира на границата между живота и смъртта, боеше се, че и най-невинният полъх може да го повали.

— Искам да остана сама с него.

Селена поклати глава и се изправи на крака.

— По-лошо е дори от времето, когато взеше знамето си. Ти и тогава не желаете да ти помагат, но поне не гледаше на мен като на ангел на смъртта — Вдигна равнодушно рамене и се отдалечи. — Отивам на пост. Извикай ме, ако ти потрябвам.

Засегнах Селена, си каза Теа уморено. По-късно ще ѝ поиска прошка. Малката е права. Отчаянието, както и решителността, граничеща с лудост, повтаряха състоянието ѝ, когато шиеше знамето. С тази разлика, че тогава не изпитваше този ужас и този противен страх.

Знамето.

Ашера.

Нима Бог бе повалил Уеър заради твърде свободното тълкуване на Свещеното писание?

Невъзможно. Той не бе обидил Бог, не, той защити живота ѝ и това можеше да се превърне в истинската причина за смъртта му.

Още в мига, в който премина през крепостната врата, Кадар почувства тласъка на Силата — груба и настойчива като грохота на призрачните барабани.

Времето не бе накърнило мощта на стареца.

Синан го очакваше на стъпалата на замъка си, а на лицето му се появи усмивка на дълбоко задоволство.

— Ти отново се завърна при мен... както и можеше да се предвиди.

— Дошъл съм с молба за подслон. Аз лично няма да остана тук.

— Подслон за онези слабаци там долу ли? Ако не бях изпратил барабанете, щяха да ги накълцат на парчета.

— Да, но ти изпрати барабаните.

— Заради теб, а не за тях.

— Тогава стори още нещо заради мен — изпрати им помощ, за да не бъдат нападнати още веднаж от Кемал.

— Но нали ти си тук. Вече нямам никаква причина да ги закрилям. — Старецът се усмихна хладно. — А освен това ще се погрижа да ги забравиш по най-бързия начин. Та ти и сега вече не се чувстваш тъй обвързан с тях, нали, Кадар?

Кадар долови как Силата на Синан го завлича във въртопите си.

Бе забравил напълно колко трудно човек може да се противопостави на това могъщо засмукване, нужно му бе мъничко време, за да се отскубне.

— В никакъв случай не ще ги забравя. — Замълча за миг. — Ако загинат, винаги ще останат в паметта ми. Спомените често са по-силни от действителността. Защото имат свойството да нарастват, докато накрая обсебят всяко кътче на съзнанието и душата на човека. — Забеляза, че подобни идеи явно не се нравят на Синан и затова побърза отново да зададе въпроса си: — Защо не изпратиш някой, който да пази слабаците, та Кемал да не ги превърне в спомен?

Синан го наблюдаваше с неподвижен, безизразен поглед.

— Кадар, ти винаги си бил голям досадник.

— А ти не можеш да търпиш някой да ти досажда, нали?

— Така ще си остане и занапред. Още малко и щях да те завладея. Искам да останеш тук. С теб не може да се мери никой. Най-силният долавя най-силно амбицията и се бори най-енергично срещу ѝ. — При тези думи той се обърна и се заизкачва по каменните стъпала. — Само че сега си отново в ръцете ми. Пък после ще видим колко държиш на онези християни, твоите приятели.

Изминаха три дни, но Уеър все още не бе дошъл в съзнание.

Теа наливаше вода върху езика му, но не бе в състояние да му даде твърда храна. Как да оздравее, след като не се храни, запита се тя отчаяна. Той буквално линееше пред очите ѝ.

— Няма да ти напомням да спиш, но си длъжна да се храниш.

Селена застана до нея с дървена съдина в ръце. Уеър не желаше да преглътне каквото и да е. Теа поклати глава.

— Или ще ядеш, или ще седна върху теб и ще ти напъхам храната насила в гърлото. — Изражението на Селена бе по-мрачно от всякога. — Търпението ми преля. Искаш непременно да се самоубиеш заради човек, който ще умре. А и този идиот Кадар сигурно също лежи някъде мъртъв наред тази планина. Не мога да го понеса. — Пъхна паницата в ръцете на Теа. — Изяж го и повече няма да те безпокоя.

По-лесно бе да я послуша, отколкото да влезе в спор. Теа изяде бързо всичко и пъхна паницата обратно в ръцете на сестра си.

— Така е добре. — Селена се обърна и подхвърли през рамо: — Ако любовта към някой мъж наистина така заробва жените, смятам да не се поддавам на подобни чувства. В момента ти си много повече робиня, отколкото в дома на Николас.

Вярно е, съгласи се на ум Теа. Бе направо прикована към Уеър — не бе допускала, че е способна на нещо подобно. Чувстваше го толкова близък, че буквално споделяше всяко негово дихание. А понякога дори ѝ минаваше мисълта, че и тя ще умре, ако същото това дихание секне.

Обзе я леден страх. Той не трябваше да умира. Та нали бе сторила и невъзможното, за да задържи живота в него.

Но усилията ѝ са били напразни. Господ го искаше при себе си.

— Не — прошепна Теа и притвори очи. — Моля те, остави ми го. — Защо ли се молеше? Та нали Господ не се вслуша в молбите ѝ, когато майка ѝ умираше? Не бе убедена, че Бог изобщо изслушва молитвите на жените. Вероятно и той като всички мъже смяташе жените на непълноценни същества. Но ако Ашера бе част от Бога, съществувахе някаква незначителна възможност Бог да прояви разбиране и към отчаянието на една жена. Бе длъжна да опита. — Изслушай ме. Този мъж има добро сърце. Той иска да живее. Наистина заслужава да живее. Не те моля да ни помогнеш да се спасим. Ти го остави жив, останалото ще направя аз.

Нима очакваше да се случи нещо? Може би гръмотевица, небесен знак, че молбата ѝ е чута?

Тя се вкопчи в ръката на Уеър. Жив ли бе?

Никакво движение, никакъв признак, че се е събудил.

Теа примига няколко пъти и сълзи опариха очите ѝ. Държеше се наистина глупаво, не биваше да се разочарова. Нали бездруго не вярваше в чудеса? Не, Господ не надаваше ухо на женските молитви!

Час по-късно гребна супа с лъжицата и я пъкна в устата му. Той преглътна.

Отскочи назад, страхувайки се, че ѝ се е привидяло. Сдържа дъха си и отново пъкна лъжицата в устата му. Той глътна и тази хапка.

До този миг се бореше отчаяно срещу плача, но вече не можеше да сдържа сълзите си и те рукнаха по бузите ѝ.

Не, не удари гръм. Просто се случи нещо толкова дребно, нещо, на което почти никой не обръща внимание в ежедневиия живот.

И все пак бе чудо.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Малко преди развиделяване Уеър отвори очи.

— Теа? — прошепна той. — В безопасност... ли... си.

— Горедолу. — Постара се гласът ѝ да прозвучи бодро. След миг ще се разрева, забележа тя с уплаха и енергично потърси начин да го предотврати. — Обаче без твоя намеса. Първо се хвърляш в найголямата гмеж, за да те очистят, а после ни задържаш, лежейки дни наред в безсъзнание.

— Трябваше да тръгнете без мен.

— Правилно, така трябваше. — Тя потупа няколко пъти главата му с навлажнена кърпа. — Обаче се оказа, че Кадар държи много на теб и не е в състояние да те зареже.

— Кадар. — Той се опита да си извърти главата и потръпна. — Той къде се нам...

— Не мърдай. Искаш да се повредиш повече, така ли? Затваряй очи и продължавай да спиш. Всичко е наред.

Клепачите му натежаха.

— Аз... не мога нищо друго! Боже мили, ще ми се пръсне главата.

— Това да ти е за урок, друг път да не се втурваш да се биеш и да се излагаш безсмислено на опасност.

— Неблагодарно... женище. Аз не съм се...

Не довършил още изречението, той заспа. Но Теа бе убедена, че ще се събуди отново. Коленичи до него и го загледа сякаш не го е виждала цяла вечност. Страните му бяха добили цвят, а дишането бе станало равномерно.

Тя полегна до него, без да го докосва, но достатъчно близо, за да усети всяко негово движение.

В следващия миг умората надви и нея.

— Къде е Кадар? — попита Уеър.

Теа се отърси от съня и се опря на лакът.

Гласът бе по-укрепнал, а очите му я следяха светли и ясни. Заля я радост, която прогони и последните остатъци от сънливост.

— О, вече си много по-добре. Веднага ще ти донеса нещо за ядене.

— Ето малко чорба с горски тревни. — Селена изникна до тях и им подаде една паница. — Помислих си, че и двамата няма да се събудите никога. — Изглежда Уеър изпитателно. — Сега вече и аз съм убедена, че ще оживеете.

— Въодушевляването ти ми действа ободряващо — рече Уеър.

— Вие ни измамихте. А аз не съм като Теа и не прощавам тъй лесно. — Тя се извъртя на пети.

— Какви очарователни сестрички! — Лицето на Уеър се изкриви в гримаса. — По-злопаметно същество от теб не съм срещал.

— Правилно. Никога няма да ти простя, че ме закара в Ел Сунан. А сега отваряй уста.

— Мога да се храня и сам.

— Отваряй устата!

Той се подчини с нежелание.

— Заприличал съм на сукалче.

Теа отново напъха една лъжица в устата му.

— Трябва да се храниш, за да възстановиш силите си. Да не мислиш, че ми е приятно? — Всъщност изобщо не й бе неприятно. Той се завърна при нея и сега вече приемаше всичко спокойно и хладнокръвно.

— Къде е Кадар?

Не можеше повече да отбягва отговора на този въпрос.

— Качи се на коня и отиде да търси помощ от Синан.

— Кога е тръгнал оттук?

— Преди четири дни.

Уеър изруга и се опита да се изправи, но тя го натисна обратно.

— Ти какво искаш? Да го настигнеш ли? В твоето състояние? Ако асасините го бяха убили, досега сто пъти да са дошли тук. Откакто те раниха, жива душа не се е показвала на това място.

— А Кемал?

Тя поклати глава.

— Никой!

Той погледна към остатъците в паницата.

— И как преживяхте?

— Селена заложи капани за дребен дивеч, събираше билки и стоя на пост. — Тя му даде останалата супа и премести тялото си на пети. — Замаян ли си още?

Той поклати глава.

— Болките са поносими. Бих могъл веднага да се кача на коня.

— Ще видим. Може би след два дни.

Той я изгледа мрачно.

— Сега.

На мрачния му поглед тя отвърна с не по-малко мрачен.

— Кадар каза да го чакаме тук. Освен това не възнамерявам да унищожа резултатите от труда си, и то след толкова много усилия, положени за теб. Ако обаче се опиташ да станеш, ще те завържа за дървото, под чиято сянка се излежаваш. А сега спи.

— Няма да ти е толкова лесно да се справиш с мен. Не съм чак толкова слаб, че една жена да ме надвие.

— В момента си толкова слаб, че ще те надвие коя да е гъсеница. — Забеляза как обмисля нещо и я обзе страх. — Нека се споразумеем така: Ако утре се почувстваш по-добре, ще видим дали можеш да се задържиш на седлото.

— Разбира се, че мога. Веднаж дори яздих цели петдесет мили с рана в корема.

— Кое то означава, че си постъпил извънредно глупаво. Трябвало е някой да те спре. И така — утре!

Той я загледа, гневен и разочарован.

— Може Кадар да се нуждае от мен.

— За него ден повече не е толкова важен, за теб обаче може да се окаже решаващ. До мига, в който не възстановиш силите си, няма да ми се изправяш срещу убийци. А сега заспивай. — Тя се вдигна на крака. — Можеш спокойно да ми вярваш, когато ти казвам, че нямаш кон. Защото ще ги отведе всичките на реката, за да ги напоя и почистя. — Тя направи гримаса. — И себе си също. Откакто са те ранили, не съм се отмествала от теб и трябва непременно да се измия. Сигурно воня така, както ти някога в ония овчи гащи.

Гневът му изчезна окончателно.

— Седяла си четири дни без прекъсване до мен, така ли?

— Е, понеже все не искаше да дойдеш в съзнание, през тези дни не можех да разчитам особено на помощта ти. — Теа отмести поглед към дървото, за което бяха вързани конете. — Но ти нямаше никаква вина. Ако сега обаче извършиш някоя глупост, вината пада изцяло върху твоята глава, разбра ли?

— Четири дни?

Тя не отговори. Хвана юздите и пое с конете нагоре по склона. В гърба си усещаше неговия съсредоточен поглед. Без да се обръща назад, тя продължи да върви, изправена като свещ. Изпитваше нежност. Идваше ѝ да се затича обратно, да го притисне към себе си, да му каже, че всичко ще се оправи и че е готова да стори всичко, което той пожелае — каквото и да е то. Дори и в отминалите мигове на най-висша страст тя не се чувстваше толкова силно обвързана с него и този факт я изпълваше с безпокойство. По-добре да го държи в шах с твърди и хладни думи, отколкото да се поставя на негово място и така да хлътне безвъзвратно.

— Нека аз да свърша тази работа. — Селена тръгна редом с нея и пое юздите от ръцете ѝ. — Защо не ме извика?

— През тези дни ти свърши много неща. — След което добави: — И то без никаква благодарност от моя страна.

Селена не я погледна.

— Кога пък е било да си благодарим една на друга? А и ти не ми позволи да ти помагам кой знае колко.

Засегнатата е, че не съм искала помощта ѝ, помисли си Теа.

— Просто... той бе ранен и аз се боях. Не си ме разбрала добре.

— Не, не съм. И продължавам да не разбирам — изрече Селена със запъване. — Много разсъждавах за нас тримата и не виждам защо трябва да се сближаваш с лорд Уеър. Сами двете ще се чувстваме много по-щастливи.

— Това не е въпрос на желание.

— А какво е тогава? Съдба ли? Магия? Ти никога не си вярвала в такива неща. Да не си си загубила разсъдъка?

Да, може би наистина разумът ѝ я бе изоставил. Наистина се бе променила.

— Лорд Уеър има добро сърце. И ми спаси живота.

— Ах! Кое не означава обаче, че си длъжна да му дадеш своя, нали? Възнагради го по някакъв друг начин.

Какво простичко решение!

— Възнаграждението е нещо съвсем различно. Просто не разбираш.

— Винаги така казваш. Само че всъщност те разбирам отлично. — Буквално пред очите ѝ Селена се отдръпна от нея и се затвори в себе си. — Добре. Продължавай все така. Обичай го! Върви при него. Хич и не си ми нужна. Нали бездруго ние, хората, винаги сме сами? Само се преструваме, че не сме.

— Ти не си сама. — Теа докосна нежно ръката ѝ. — Винаги ще бъда тук, когато се нуждаеш от мен.

— Няма да е същото.

— Не ставай глупава. — Търпението ѝ започваше да се изчерпва. — На този свят няма нищо непроменливо, но това не означава, че няма да е за добро, нали? Ти си ми сестра и приятелка и аз никога няма да престана да те обичам. В момента ти си тази, която ме отхвърля и се цупи. — Тя хвана Селена за раменете и я разтърси. — Не бива да се затваряш в себе си. Ние двете се нуждаем една от друга, ние сме едно цяло.

Селена ѝ хвърли бърз поглед, след което отговори рязко:

— Хм, явно не си си загубила съвсем ума и може би ще успееш да се осъзнаеш. — Отмахна ръцете на Теа от раменете си. — Ще чакам и ще внимавам. — От джоба на роклята си извади парче сапун. — Аз ще се погрижа за конете, а през това време ти се изкъпи и си измий косата.

— Конете ще напоим заедно — произнесе Теа натъртено. — Сега вършим всичко заедно, нали?

— Само някои неща. — Селена присви устни. — Не желая да имам нищо общо с тази странна болест, която те е налегнала.

Върнаха се след два часа при Уеър, той ги очакваше буден.

— Защо? — запита настойчиво той.

— Мисля, че трябваше да спиш.

— В последните дни друго не съм и вършил. Защо през цялото време не си се отделяла от мен.

Тя завърза коня за дървото.

— Имаше нужда от грижите ми.

— Толкова ли много се нуждаех от грижите ти? — Той я загледа втренчено право в лицето. — Толкова много, че дори и за момент не си могла да ме напуснеш, така ли?

— Такава съм си — не оставям започнатата работа наполовина. — Към думите си прибави равнодушно вдигане на рамене. — Сега обаче си на път да оздравееш и ще ми остане повече време за Селена... Стига да се държиш разумно, разбира се, и да не ми създаваш допълнителна работа, като се опитваш да разбиеш стената с главата си.

— Просто ми се струват странни грижите ти за човек, когото мразиш. Затова питам. — Той замълча за миг. — Нали каза по-рано, че няма да ми простиш?

— Това е самата истина. Стореното от теб е непростимо. — Прокара пръсти през влажната си коса. — Но ти ми спаси живота и не можех да те оставя да умреш.

— Защо не ме погледнеш?

— Ами, не си особено приятна гледка с тази четина по лицето.

Уеър се опипа по наболата брада.

— Не е това причината.

Теа вдигна рамене.

Той я изгледа мълчаливо. После произнесе с тих глас:

— А защо не разпуснеш косата си? Толкова отдавна ми липсва...

От нощта, в която Селена пристигна в Дундрагон. Сякаш цял век бе изминал оттогава. Внезапно всичко оживя пред вътрешния ѝ взор... как се извива и гърчи под тялото му, издавайки тихите стонове на страстта. Ръцете му, заровени в нейните коси, безспирните тласъци на хълбоците му, който я изпълваха цялата, разпъваха я, докато най-накрая... най-накрая...

Нервно прехвърли косата си през рамо и се зае да я сплита.

— Не биваше да споменавам тези неща — изстена той и затвори очи. — Естествено не желаеш да ми доставиш това удоволствие. А аз, глупакът, си помислих, че за теб ще е дреболия да...

Не, не беше дреболия. Споменът събуди онази част от нейната същност, която бе погребала през последните две години. Сега вече тя нямаше да е в състояние да го погледне, без да си спомни за страстта помежду им.

И без отново да го пожелае.

Не сега. Първо да подреди чувствата, които я връхлетяха изневиделица. Почувства се слаба, нужна ѝ бе утеха. Но ако го поемеше в себе си, нещата щяха да се влошат още повече.

Той бе заспал отново. Милостиви Боже, колко безпомощно изглеждаше едрото му тяло в този миг. А може би се заблуждаваше? Забелязваха се вече слаби признаци на възвръщащата се сила. Не след дълго той отново щеше да заприлича на себе си — силен, своенравен, твърдоглав, човек, който си пробива път в живота, убеден, че единствено той вижда нещата правилно. Ако искаше да живее до него, трябваше всеки миг да бъде нащрек.

Но този момент все още не бе настъпил. Теа тръгна бавно по поляната и седна до него, наслаждавайки се на близостта му. Ако в този миг той случайно се събудеше, можеше да се оправдае с неговата физическа слабост.

Притисна се още по-силно към тялото му. Почувства как в нея се надига топлина. Колко бе хубаво така! И не се налагаше да разсъждава дали да му се отдаде, или да се държи на разстояние. Поне в този миг бе напълно безопасно да го обича.

Посред нощ тя се събуди — той я наблюдаваше изненадан.

— Теа?

Бе тъй уязвима в този момент, тъй преизпълнена от любов. Ако бе на по-голямо разстояние от него, ако очите ѝ бяха затворени, тя щеше по-лесно да се справи със ситуацията.

Само че не желаше да затваря очи. Желаше да го гледа. Вечно.

— Защо се боиш? — пошепна той. — Откакто дойдох в съзнание, ти постоянно страниш от мен.

Да, наистина се боеше, че го обича прекомерно. Боеше се да не му даде всичко и от нея самата да не остане нищо.

— Ако си мислиш, че се страхувам от теб — започна тя неуверено, — значи все още не си напълно на себе си. Аз не се...

— Моля те, замълчи! — Той докосна нежно клепачите ѝ с пръсти.

Тя не желаше той да долови това нещо. Все още не. Бе длъжна първо да се увери в собствените си чувства и едва по-късно да го допусне до себе си.

Тя отговори нетърпеливо:

— Ако не беше заговорил и не беше смутил съня ми, нямаше да ти се налага да изслушваш моите тиради. — Долови за миг погледа му, отправен към лицето ѝ, след което той отново полегна назад.

— Ти защо легна до мен?

— За да те стопля. Не бива да се простудяваш. Но ако поискаш, мога и да си ида.

— Не, остани. — После повтори тихо: — Остани, Теа.

Уеър се изправи на седлото.

— Подай ми шлема.

Теа поклати глава.

— Твърде тежък е. Металът не бива да притиска раненото място.

— Значи си съгласна някой от хората на Синан да ми разцепи главата, така ли? Подай ми шлема!

Теа не се повлия от думите му.

— Селена, доведи нашите коне.

Той вдигна ръка в израз на несъгласие.

— Оставете тук и чакате докато се завърна.

— Тръгваме с теб към Майсеф. — Селена се приближи с конете и Теа се метна върху седлото. — Няма да променя намеренията си и затова по-добре замълчи и си пести силите. Може да ти потрябват, ако се наложи да ни защитаваш.

Тя пое първа с коня си нагоре по пътя.

— Няма цял живот да бъда толкова слаб — извика той гневно подире ѝ. — Сега засега можеш да се наслаждаваш на състоянието ми, обаче един ден...

Не можеше да става и дума за наслаждение, тя просто се възползваше от безсилието му. Вярно, че върху седлото той изглеждаше здрав и силен, но впечатлението бе измамно. Не желаше да го пуска сам в крепостта, където дебнеха непонятни опасности.

— Който си признава слабостта, той съумява и да се предпази. Но тъй като не забелязвам у теб подобни признаци, налага се аз да поема тази задача. — Погледна бегло през рамо и се увери, че Селена е на достатъчно голямо разстояние от тях. — Мисля, че в Майсеф ще се чувстваме точно толкова сигурни, колкото през последните дни, докато очаквахме Кадар. И все пак искам да ми обещаеш нещо. — Тя спря за

миг. — Ако си изправен пред избор, настоявам да спасиш живота на Селена.

— Вместо твоя ли? — Той поклати глава. — Не мога да обещаю подобно нещо.

— Длъжен си. Селена няма нищо общо с всичко това. Ние я въвлякохме в нашия опасен живот, и то без да ѝ дадем право на избор. — Теа навлажни устните си. — Трябва да я пазим. Не разбираш ли, другояче няма да е честно.

— Не ме интересува дали е честно или не. Аз такива обещания не давам. — Погледна я право в очите. — Знаеш, че не мога.

Тъмнина и огън, сияние на факли, разкриващи тайните на неизвестността. Близост, обвързаност, двама в едно.

Дълбоко развълнувана, тя замачка юздата с ръце.

— Не е честно — продължи да настоява.

— Кога е имало нещо честно в тази история? — Той се усмихна горчиво. — Ще се опитам да запазя живота и на двете, но недей да очакваш от мен, че ще те оставя да загинеш, за да живее друга. — Той препусна с коня си и я задмина. — Но дотам няма да се стигне.

— Ах, както виждам, следват нарежданията ми както винаги точно — достигна до тях нечий глас.

Теа погледна нагоре по пътя.

— Кадар!

Той зацъка неодобрително с език и подкара коня си към тях.

— Не ви ли казах да не мърдате от мястото си, докато не се върна, а? И ей на, виждате каква стана тя... тръгнаха сте на път, готови да се напъхате в пещерата на Синан. — Спря поглед върху Уеър. — Колко хубаво, че си оздравял. Предполагам, че ти си настоял да тръгнете, нали? Само и само да се избавиш от задълженията си спрямо мен, си се разбързал да ме спасяваш от Синан. Да, но така лесно няма да се измъкнеш, обещавам ти. Опасявам се, че ще ти се наложи още известно време да останеш моя собственост.

— Е, все някак ще го понеса — отвърна Уеър рязко. — Ти как си? Всичко наред ли е?

— Чувствам се великолепно... що се отнася до облеклото и храната. Духът ми обаче линее. Синан е въплъщение на разума, лишен от душа, и този факт ме парализира. — Погледът му се плъзна покрай тях и се спря на Селена. — Аз обаче бях внимателен с него, тъй като

реших, че не е красиво да се върна при теб целият облян в кръв и да ти създавам излишна работа.

— И това е нещо — отвърна тя равнодушно.

— Но се наложи да вложа цялото си красноречие, за да го предумам поканата му да се разпростре и върху теб. Той просто не може да си представи, че е възможно да изпита удоволствие от общуването с една тъй млада дама. — При тези думи Кадар обърна коня си. — Макар че като накара хората на Кемал да си оберат крушите, сигурно е поразсеял налегналата го скука. Може би се надява, че като те сплаши, ще изпита подобно удоволствие.

— Кемал ли? — попита Теа. — Какво става с него?

— Разположил се е в предпланините и се старее да разпали бойния дух на бойците си. За да ви видят сметката, разбира се. Задачата му обаче не е от лесните, тъй като всяка нощ откриват някой от тези клетници мъртъв — с шия, разрязана от едното ухо до другото.

— Ти ли му предложи това разрешение? — попита Уеър.

— Е, отровата е нещо твърде изискано и според мен не подхожда на обстановката. — При тези думи той се взря в Теа. — Разбира се, Кемал можеше много по-лесно да бъде прогонен, ако не хранеше толкова огромно доверие в любимото си знаме. Може пък дори и да успее да насъска за втори път верните си люде върху ни.

— Предложението наистина ли е твое? — попита внезапно Селена. Кадар посрещна погледа ѝ с най-невинното си изражение.

— Не ми приписвай разни неща, моля. — После смени темата. — Синан не бива в никакъв случай да научи за значимостта, която Кемал придава на знамето. И когато се изправите пред него, ще склоните глава и ще се обаждате едва когато той ви даде думата. Възможно е самият той да не ви обърне внимание. Защото за него жените стоят само една степен по-високо от добитъка, а и не искам да ми съсипете усилията, които съм положил.

— Няма да склоня глава, но и не изпитвам никакво желание да разговарям с него — обади се Селена. — Освен това повечето мъже така и така гледат на жените като на животни, създадени единствено, за да бъдат използвани от тях.

— Хм, предполагам, че Синан се различава от всички хора, които си срещала досега — промърмори Кадар.

Младежът се бе променил, забеляза неочаквано Теа. Външността му си бе същата, но под нея се таеше... празнота. Не, не бе празнота, по-скоро нещо тъмно, мрачно. Да, точно така. Бе убедена в правдивостта на наблюдението си.

Очевидно и Селена долавяше нещо подобно. Сестра ѝ наблюдаваше Кадар с присвити очи — в погледа ѝ се четеше антипатия.

Каква ти антипатия? Глупости. Та това бе Кадар, техният приятел. Нямаше от какво да се притесняват.

„Няма от какво да се притесняваме.“ Теа си повтаряше тези думи наум без прекъсване, докато преминаваха покрай стражите на недружелюбната крепост Майсеф. Под безизразните погледи на облечените в бяло последователи на стареца те се спряха пред семплата сграда на замъка, който стърчеше мрачен и сив в сиянието на късното следобедно слънце.

Вътрешността бе не по-малко негостоприемна, а коридорите студени, независимо, че денят бе топъл. Само си въобразявам, си каза Теа, когато пристъпиха във високата зала със сводест таван и закрачиха към другия край на помещението, където, седнал царствено на стол с висока облегалка, ги очакваше старецът в широките си, надиплени одежди.

Могъщество!

Теа едва успя да остане на място и да не отстъпи крачка назад при вида на Синан.

Очакваше да срещне злото, но не и подобно чувство на студена, непонятна за нормалния човек овладяност. Наричаха го Стареца от планината, но независимо от множеството бръчки лицето му, то по странен начин бе лишено от възраст. От тъмните му очи струеше фанатизъм, който сякаш представляваше нещо отделно от него, нещо, което съществуваше само по себе си. Теа си отдъхна с облекчение в мига, в който той премести погледа си от нея върху Уеър.

— А, ето те пак тук — обърна се той към рицаря с равен глас. — Кадар твърди, че си голям воин, но лично аз храня големи съмнения по този въпрос. Колчем се появиш в моите планини, все ранен те виждам. Ако някой от верните ми хора се държеше толкова глупашки, щях начаса да се освободя от него.

— Човек не може да надвие такава превъзхождаща го сила.

— Само некадърниците се спускат като слепци напред и позволяват да ги обградят, както ми бе съобщено. Трябвало е да се примириш със смъртта на жените.

— Както вече ти казах, той иска по-нататък да ги продаде с печалба — побърза да вметне Кадар.

— Знам, че ми каза, обаче лъжеш — почти толкова добре, колкото и аз. Има много неща, които вършиш добре, Кадар. — Едва доловимата ледена усмивка на този човек подчертаваше още повече впечатлението за неограничена власт, което излъчваше.

Но Кадар сякаш не усещаше този студ.

— Имал съм добри учители.

— На много хора липсват талант и хладнокръвие. Те се боят от тъмата, ти обаче си я прегърнал. — Равнодушният поглед на Синан се премести отново върху Уеър. — На онзи там тъмнината не му допада. Живял е в сянката, но все още не може да се справи с мрака. Изобщо не разбирам как можеш да общуваш с такива хора.

— В него се крие голяма сила. А силата ме привлича както морският фар корабите. — Кадар вдигна рамене. — Този въпрос го обсъждахме по-преди и не постигнахме съгласие. Доведох ги при теб и сам можеш да се убедиш в непреклонността ми. Е, какво реши?

— Не съм казвал, че ще взема решение веднага. — Старецът отново се усмихна на Кадар. — Не искам всичко да приключи толкова бързо. Може би ще успея да те склоня да останеш при мен за постоянно. Защото нали знаеш, няма да живея вечно.

— Не съм съвсем сигурен — усъмни се Кадар.

Усмивката на Синан стана още по-широка.

— Е, да кажем, че един ден ще умра. Можеш да останеш тук и да наблюдаваш. — Той наклони глава, сякаш обмисля нещо. — Може и да убия тези слабаци. Тогава отпада и причината, поради която искаш да ме напуснеш.

Изплашена от чутото, Теа направи крачка към Уеър.

— Подлага ни на изпитание — пошепна ѝ той. — Не се бой!

Този вид изпитание ѝ се стори мрачен и страховит. За нея бе повече от ясно, че стига да поиска, Синан ще ги избие до един, и то без капчица колебание.

Уеър пристъпи крачка напред.

— Ако смяташ, че съм слабак, извикай най-добрия си воин и нека си премерим силите.

— За да го убиеш по вашия детински начин, така ли? С разните му там циркаджилъци и престорена храброст? — От думите на Синан струеше презрение. — Ние тук сме специалисти по смъртта. Тя, смъртта, не е детска играчка.

— Нека тогава се бием по вашия начин.

— Не. — Кадар се изстъпи напред. — Синан, губим си времето. Едва ли ти се наблюдава подобен неравностоен сблъсък, нали?

— Напротив, напротив, може пък да се окаже забавно. В последно време ме е налегнала голяма скука.

Кадар издържа на погледа му и изрече с тих глас:

— Днес ще бъдат двама.

Синан веднага насочи вниманието си към него.

— Наистина ли?

Теа бе изумена от силната връзка, съществуваща между двамата. Просто бе невероятно, че студенината и злото, което излъчваше старецът, можеше по някакъв начин да се съчетае с Кадар, младеж, ненавършил още двадесет години, сияещ, красив, преливащ от живот. И въпреки всичко ѝ се струваше, че долавя съществуването на тайнствена нишка, която се увива и около двамата.

— Двама? — повтори Синан. — Ще се бориш, както подобава на мъж, така ли? Хубаво, може пък да стане интересно. В такъв случай ще почакаме с изпитанието на твоя лорд Уеър. Погрижи се всички да получат храна и легло. — Той се изправи. — Но не и червенокосото дете. Него искам днес да го използвам.

— Не! — Теа се спусна към Синан, но Кадар бързо се изпречи между двамата.

— Действията ѝ не се дължат на липса на уважение, тя се страхува единствено за своята безопасност, ако ти се разболееш.

Синан смръщи чело.

— Да се разболея ли?

— В Ел Сунан детето е било изнасилено от Кемал и войниците му и има белези на онази, курвенската болест.

Студеният, пресметлив поглед на Синан се спря на Селена.

— Жалко. Младостта крие в себе си толкова много живот. Бих се насладил на тази младост.

— Но не и на последствията — добави Кадар. — Чувал съм, че болестта не е лечима и завършва с лудост и смърт.

— Да, това не е крайт, към който се стремя. — Синан се усмихна многозначително на Кадар. — Мисля обаче, че това ти е известно, нали? — Той се изправи. — Често съм си мислил, че сигурно ще е много приятно да подхвърлиш такава жена на някой враг — в случай, че държиш да убиеш някого, без да възбудиш подозрение към себе си и ако не бързаш особено. Може пък по-нататък да употребим момичето за подобна цел.

Вратата едва-що се затвори зад Синан и Теа се нахвърли яростно върху Кадар.

— Не ще позволя да я използва за своите цели.

Той вдигна ръка в стремежа си да спре гневния ѝ изблик.

— Не, няма да я използва. Синан винаги си измисля нови начини за убийство и в момента откри такъв нов способ. Освен това верните му хора до един са мъже. Той никога не би се доверил на жена.

— Колко утешително — обади се Селена. — На теб обаче явно има доверие.

— Естествено. В мое лице той вижда себе си на млади години. Веднъж ми каза, че би искал да има син като мен, тъй като аз съм бил негово огледално отражение. Очевидно той не осъзнава, че огледалният образ е нещо привидно — той е измамен и илюзорен.

— Нима гледа на теб като на свой син? — изуми се Уеър.

— Така се ласкае сам. Защото всъщност аз съм по-умен от него. — Кадар пое инициативата. — Елате с мен! Ще ви заведа по стаите ви. Селена ще остане в моята стая — в случай, че Синан промени намеренията си. А при теб, Уеър, Теа ще бъде на сигурно място.

— Бездруго възнамерявах да остана при него — рече Теа. — Той се нуждае от мен. Все още не е оздравял напълно. Независимо от глупавото си предизвикателство, едва се държи на краката си.

— Не е глупаво. Мъжът не бива да позволява да го наричат слаб.

— Дори когато това отговаря на истината ли? — Теа се обърна към Кадар. — Как мислиш, колко време ще останем тук?

Той отвърна с вдигане на рамене.

— Докато скуката завладее Синан и той реши да действа. Постепенно би трябвало да стигне до извода, че най-доброто разрешение на въпроса е да унищожи Кемал.

— Съществува ли начин скуката му да нарасне? — попита Уеър.

— Да, но не е съвсем безопасно. — Момъкът се усмихна. — Какъвто съм си страхливец, предпочитам да постигнем целта си, без да поемаме риск. Ще поработя някой и друг ден по въпроса, пък да видим дали ще успея да повлияя на събитията в наш интерес. — Той се спря пред врата, облицована цялата в месинг. — Синан няма нужда да ни охранява, тъй като, освен в лапите на Кемал, другаде няма къде да отидем. Животът тук ще ви се стори безкрайно оскъден. Сутрин и вечер ще ви носят храна. Теа и Селена в никакъв случай да не се движат из крепостта. Синан едва ли се интересува особено от тяхната безопасност.

— Защото сме само добитък — поясни Селена.

Кадар се усмихна.

— Ако трябва да бъдем съвсем точни, твоята сигурност се дължи на факта, че си заразена глава добитък. Но нека не разчитаме много-много на това обстоятелство. — Той я хвана за лакътя и я побутна към друга врата. — Ще наредя да дадат на всички гореща вода и чисти дрехи. И понеже днес повече няма да се видим, ви желая лека нощ. Всичко останало ще обсъдим утре.

— Защо няма да се виждаме днес? — попита Уеър. — Та слънцето едва-що се скри.

— Трябва да спя. По-късно ми се налага да свърша някои работи. — Кадар затвори вратата зад себе си, преди да последват нови въпроси.

Теа се поколеба и прикова поглед в затворената врата.

— Не ми се нрави тази работа.

— Кадар не ще й стори нищо.

В първия момент не го разбра, но след това го изгледа учудено.

— Помисли си, че се боя за добродетелта на Селена, така ли?

— Просто ми хрумна. Тя расте.

— О, не подозирам Кадар в нищо! Обстоятелството, че гърдите й набъбват, все още не означава, че заради нея някой мъж може да си загуби ума. — Тя влезе в стаята. — Не, разтревожена съм за самия Кадар. Този човек крие в себе си твърде много тайни.

— В никакъв случай няма да ни измами. Бъди сигурна.

— Зная. Само че не желая да... — Тя се спря напред дума, защото не бе в състояние да обхване със слова онова неприятно

чувство, което я обзе, докато наблюдаваше Кадар и Синан. Недоволството ѝ обаче бе безсмислено, тъй като не можеше да стори нищо. — Трябва да почиваш. — Огледа се около себе си и установи, че помещението бе обзаведено крайно оскъдно, както впрочем и цялата крепост. Груба маса, легло, два стола, масичка за миене — това бяха единствените предмети в стаята. Съзря на стената връв за звънец и го дръпна. — Няма достатъчно завивки. През нощта ще стане доста студено, нека донесат още. — Цялата потрепери. — Тази крепост излъчва студ.

— Вероятно Синан изобщо не го усеща — рече Уеър. Той пристъпи към прозореца и се загледа във върховете насреща. — Впрочем това не би ме учудило.

И мен също, помисли си Теа. Наложил си да прогони стареца от мислите си.

— Леглото е за теб. Аз ще легна на пода и ще се завия с някоя покривка.

Уеър поклати глава.

— Няма да допусна жена да спи на пода.

— Ти беше болен и се нуждаеш от здрав сън.

— Вече не съм болен.

Тя въздъхна примирено — на този твърдоглавец умът така и нямаше да му дойде в главата.

— Добре, тогава ще се сменяме. През първата половина на нощта аз ще лежа в леглото, а после ти ще ме събудиш. Хайде, ще ти помогна да си свалиш доспехите.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Кадар се изправи от чувала със слама, хвърли бегъл поглед върху спящата в леглото Селена и безшумно се запромъква към вратата.

— Накъде сте се запътили? — прозвуча строг глас. — Сигурно е много късно.

Кадар поклати глава в знак на разкаяние, спря и я погледна. Тя го бе наблюдавала цялата вечер. Трябваше да се досети, че се преструва на заспала.

— Спокойно, скоро се връщам.

Момичето се опря на лакът.

— В случай, че не ви хванат, разбира се.

Веждата му се изви нагоре.

— Моля? Синан ми разрешава да се движа свободно из крепостта.

Тя седна в леглото, нощницата се откри в тъмнината като бяло петно. — Не желая да отивате.

— Ти си в безопасност. Ако все пак се уплашиш от нещо, тичай бързо при Теа и Уеър.

— Да не мислите, че се боя за себе си? — попита тя с възмущение в гласа. — Да не съм някоя пъзла.

— Време е вече да тръгвам. — Той се обърна към изхода.

— Не двама — обади се тя. — И един представлява опасност, а двама, това си е чиста лудост.

Кадар замръзна на място. Обърна се отново към нея и зачака.

— Не са асасините на Синан тези, които всяка нощ убиват по един от Кемаловите хора. Вие ги убивате, нали?

— Какво каза?

— Това е част от играта, която си играете със Синан. Вие поддържате буден интереса му и по този начин си осигурявате неговото внимание, по единствения начин, на който сте способен в момента. Вие се промъквате тайно в лагера на Кемал и всяка нощ убивате по един човек. А за да отклоните вниманието на Синан от лорд

Уеър, бяхте длъжен да му предложете нещо допълнително, а именно две жертви вместо досегашната една... Не бива да го вършите — завърши тя с отчаян глас.

— Много съм талантлив. Питай Синан.

— О, той не разговаря с животни. — Тя спусна крака на пода. — Знаете, че ви дебнат. Не отивайте, моля ви.

— Заблуждаваш се. Може пък само да се поразходя в двора. Теа и Уеър например не заподозряха нищо.

— Теа мисли единствено за лорд Уеър, а той пък все още не е оздравял напълно. — Момичето се изправи внезапно и се вкопчи в ръцете му. — Намерете някакъв друг начин!

В сиянието на луната лицето ѝ изглеждаше мъничко и бледо, от очите ѝ обаче струеше обичайната несломима решителност. Още в самото начало Кадар бе заплепен от искриците чувство, които се таяха зад привидното хладнокръвие на тези зелени очи.

— Друга възможност не съществува. — Той нежно се освободи от хватката ѝ. — Уви, ние се нуждаем от помощта на Синан.

— Не става дума единствено за Синан. Вие желаете да отидете.

— Да не мислиш, че съм полудял, та доброволно да си пъхам главата в лапите на Кемал?

— Да, но правите точно това. — Погледът ѝ зашари изпитателно по лицето му. — Нали ви виждам? Вие сте... възбуден.

— Наистина ли? — Той се усмихна. — Щом е така, значи няма смисъл някой да ме увещава да остана, нали?

— Добре, вървете тогава! Нека ви убият! Мен какво ме засяга! — Селена се извърна рязко и с твърда стъпка се отправи обратно към леглото. — Повече няма да си хабя мислите за вас.

— Чудесна идея. — Младежът излезе и бързо пое по коридора, знаеше много добре, че тя изобщо няма да заспи. Щеше да лежи, изпълнена с тревога и... да го прокллина заради мъката, която ѝ е причинил.

Още в следващия миг обаче с привичната си дисциплина и целеустременост той прогони мисълта за Селена от съзнанието си. Наистина изпитваше възбуда при мисълта за предстоящото изпитание. В подобни случаи кръвта му винаги се вълнуваше и той се отдаваше на това чувство, тъй като то изостряше мислите и ускоряваше реакциите му. Това негово състояние обаче не търпеше присъствието на друго

чувство — той бе длъжен да се съсредоточи единствено върху делото, което му предстоеше.

Нищо не биваше да му отклонява вниманието в миговете, в които поемаше по тъмните пътеки.

По калдъръма пред вратата закънтяха стъпки. Теа се събуди и вдигна глава от възглавницата. Стъпките преминаха покрай тях и отзвучаха в далечината.

— Вероятно някой от стражите. — Уеър зае мястото си до прозореца — тъмен силует на фона на лунното сияние.

Теа седна в леглото.

— Кадар каза, че няма да ни пазят.

— Кое не означава, че Синан не притежава други ценности, които се налага да охранява. Старецът получава царски възнаграждения за услугите, които извършва.

Тя не поиска да узнае нищо повече за тези смъртоносни услуги. Погледна през прозореца и съзря лунния сърп, виснал високо на небосвода.

— Оставил си ме да спя. Защо не ме събуди?

— Не ми се спеше. Има толкова неща, за които може да мисли човек. — Той запали свещта на масата. — Трябва да решим какво ще правим, когато напуснем това място.

— Милостиви Боже, първо трябва да се спасим от Кемал.

— Да, но трябва да имаме вече готов замисъл. След Кемал остава орденът. Не можем цял живот да бягаме, нали?

— Затова ли не можеш да заспиш?

— Нека се споразумеем! — Той направи кратка пауза, сякаш набира сили за нещо важно. — Ти трябва да напуснеш тази страна. Ще заръчам на Кадар да ви заведе двете със Селена в някое сигурно пристанище и да ви качи на кораб.

— Закъде ще пътувам?

Той я изгледа мрачно.

— Няма да ти хареса.

— Къде все пак?

— За Шотландия.

Тя го погледна изумена.

— В тази варварска страна, така ли?

— Тя е по-сигурна от всяко друго място по света. Сред ония голи хълмове властта на тамплиерите свършва.

— И какво ще намеря на това безутешно място?

— Живот — възкликна той разгорещено.

— А там кой ще ми купува коприните?

— Това не ме засяга. — Той смръщи чело. — Е, всъщност ме засяга, но за мен твоят живот е по-важен от работата ти.

— Защо точно тази мразовита Шотландия? Защо не ме изпратиш в цивилизован Китай? Там за пръв път са произвели коприна.

— Не познавам тази страна.

— Какво значение има това?

Той не отговори веднага, но после поясни:

— Когато си мисля за теб, си те представям в родината ми. Мисля, че... няма да е зле.

Тя почувства някакво разтапяне в душата си, но рече рязко:

— Много себично разсъждаваш.

— Знам. — Погледът му се премести върху пламъка на свещта.

— Но ако отидеш в Шотландия, мога да кажа на Кадар кои са сигурните места там и къде ще ви грози опасност. Разбира се, би било чудесно да купиш бившите земи на баща ми, но вероятно този замисъл ще се окаже твърде рискован. Не бива в никакъв случай да те свързват с мен.

— Значи не мислиш да тръгнеш с нас, така ли? — попита тя, макар и да бе наясно какъв отговор ще чуе.

Той поклати глава.

— Може би ще успея да се добера до Рим. Ваден е живял там известно време, описа ми Рим като гигантски град, в който лесно можеш да прикриеш следите си. — Устните му потръпнаха. — А и на тамплиерите никога не ще им дойде наум, че съм се установил точно пред вратите на папата.

— Да, там ти ще се наслаждаваш на всички блага на цивилизацията, а ние през това време ще зъзнем из шотландските планини, нали? — Тя поклати глава. — Мисля, че няма да се съглася.

— Трябва! — Той я погледна. — Нима не разбираш? Как да ти обясня, че над главите ни е надвиснала съвсем истинска опасност.

— Известно ми е. Само че не ми допада замисълът ти.

— Не можеш да идеш в Дамаск.

— И в Рим също ли не мога?

— Не.

— Какво ме очаква в този град?

Той не отговори.

— За мен, значи, Рим е опасен, а за теб не. Сам виждаш, че замисълът ти куца.

— Всичко си му е наред на моя план. А ти ще заминеш за Шотландия, дори ако трябва да те напъхам в някой сандък и да те захвърля при останалите товари.

— Виж, аз най-охотно ще ида в Шотландия. — Съзнателно удължи мълчанието си. — Разбира се, ако дойдеш и ти.

— Знаеш, че е изключено — скастри я той.

— Така или иначе, без теб не тръгвам на път. Ти решаваш.

— Те не ще спрат да ме издирват. Не можем да останем заедно.

— Защото се опасяваш, че ще заловят и мен заедно с теб, нали? Аз мисля обаче, че сме по-умни от тях и ще съумеем да изживеем пълноценно живота си на някое закътано местенце.

— От все сърце се надявам да ти се случи точно това. Кадар ще се погрижи да не ти липсват средства и възможности да...

— Само ако сме заедно. — Теа се изправи тръгна към него. — Или ще вървим заедно в този живот, или никак. — Света Дева Марийо, каква мъка се изписа по лицето му. Защо този твърдоглав човек не проявеше поне мъничко разум? — Защото не искам да живея без теб.

В усмивката му се прокрадна горчилка.

— Не очаквах, че... неведнъж си ме уверявала, че няма никога да ми простиш. Много великодушно от твоя страна, щом...

— Не съм великодушна и никога не ще ти простя онази измама. — Тя се съсредоточи. — Бъди сигурен, че в оставащите пред нас години неведнъж ще ми плащаш за стореното. Винаги щом пожелаеш нещо, което ти сметнеш за неразумно, аз ще ти напомням за твоето деяние. — Тя пристъпи напред и положи глава на гърдите му — през плата на дрехата можеше да долови биенето на сърцето му. Колко странно, собствените й страхове винаги се разлетяваха, когато се бореше с неговите. — А първото, което желая, е да ме вземеш за съпруга — прошепна тя.

Мускулите му се напрегнаха.

— Да се оженя за теб? Нали знаеш, че не мога?

— Омръзнало ми е твоето вечно „не мога“. Не можеш да отпътуваш за Шотландия, не можеш да се ожениш за мен. — Тя се сгуши в него. Със същия успех мога да се притискам и в някой пън, помисли си тя. — И двете неща ще станат. Тъй като аз го искам.

— Защо? — попита той грубо. — Толкова ли малко цениш живота си, че държиш да го пропилееш покрай моя?

— О, не. Животът ми притежава голяма стойност и с всеки изминал ден се обогатява все повече. Наистина ти се чудя, как така постоянно се стремиш да ми го вгорчаваш.

— Не бива да ме докосваш — изрече той с предрезгавял глас.

— Трябва да те докосвам. Умът ти може и да не действа винаги правилно, но тялото ти винаги е готово. — Тя прокара устни по рамото му. — А когато поемем към Шотландия, искам да нося вече плод в утробата си.

— Не!

Тя отметна глава назад.

— Ще се омъжа за теб и ще родя дете от теб. Кълна ти се. Няма никакъв смисъл да ми се противопоставяш. Този път аз съм на ход.

Гласът му потрепери.

— Не искам да причиня смъртта ти.

— Не, ти ще бъдеш моят живот. — Тя обхвана лицето му с двете си ръце и го погледна право в очите. — Обичам те и си мисля, че и ти ме обичаш. Само не се опитвай да ме убеждаваш, че изпитваш угризения на съвестта или чувство за отговорност. Любов е!

— А ако ти кажа, че не те обичам... тогава ще ме напуснеш ли?

— Не, защото думите ти ще бъдат лъжа, нали?

— Да. — Гласът му отказа и той зарови лице в косите ѝ. — Господ да ни е на помощ!

Ръцете му буквално смазваха гръдния ѝ кош, но тя не се оплака.

— Бог ми помогна. Аз му се помолих и той чу молитвата ми. Той те остави да живееш. Нищо друго не искам от него.

Тя усети нещо топло и влажно по слепоочието си.

— Аз обаче ще поискам — рече той. — Ще го помоля да стори онова, което аз не мога. ТОЙ да те отведе от тази страна.

— Няма да изпълни молбата ти. Очевидно предпочета мен. Защото избра мен да сътворя за НЕГО знамето.

Той погледна учуден надолу към нея.

— Ти шегуваш ли се? Не изпитваш ли вече страх?

— Не мога да повярвам в чудодейните способности на това знаме, но Господ се вслуша в молитвите ми. Никога не съм си и помисляла, че той може да уважи молбите на една жена. — Очите ѝ заискриха при тези думи. — Истинско чудо. Ако Ашера е онази част от него, която те върна при мен, значи няма от какво да се боим.

— Освен от Синан, Кемал, Ваден и тамплиерите.

— В момента сме безсилни срещу тях. — Тя се усмихна. — Можем обаче да сторим нещо за детето, което ще родя.

Той поклати глава.

— Веднаж вече застраших живота ти. Това не бива да се случва още веднаж.

Тя отстъпи крачка назад, съблече дрехата си през глава и я пусна на земята.

— Ти все още си мислиш, че е твое задължението да подбиращ рисковете, които поемам. Само че за всички тях решението вземам аз. — Отправи се гола към леглото и легна. — Така както е твое право да стоиш цяла нощ тъй глупаво, след като можем да се насладим един на друг.

— Покрий се — изрече той с дрезгав глас.

Тя изобщо не помръдна.

— Ти го направи.

Цялото му тяло бе обхванато от спазъм. Внезапно бавно и тромаво пое към нея, претеглен сякаш от магнит.

— Не мога. Защо желаяш толкова това дете?

— Интересува ме твоят живот. Ти си извънредно инатлив човек и се налага да измислям какво ли не, за да те задържа до себе си. Ти желаяше да имаш дете, тъй като бе убеден, че ще загинеш. Аз обаче го желая, защото смятам, че ще се бориш да останеш жив и да закриляш детето си. — Той се спря до леглото, а тя посегна към ръката му. — Ти не само се страхуваше от голямата опасност, теб те измъчваше и чувството, че не заслужаваш да живееш. Защото твърде много хора са се простили с живота, откакто си открил лъвския трон. — Вдигна ръката му към лицето си. — Ти заслужаваш да живееш. Бог можеше да те прибере при себе си, но не го стори. Това доказателство не ти ли е достатъчно?

Ръката му се разтрепери.

— Не мога... Завий се!

Тя се отмести встрани.

— Легни до мен. Просто ще ти държа ръката, щом като това е твоята воля.

— Моята воля ли? — Той се засмя с горчивина в гласа. — Изглежда, че ме е напуснала окончателно.

Тя го дръпна за ръката.

— Моля те, ела.

Той легна, но на разстояние от нея.

— Не мога да тръгна с теб за Шотландия. Ще бъдеш изложена на многократно по-голяма опасност, ако аз...

— Ако не ни придружиш, детето ти няма да има баща, който да го закриля. — Тя поднесе ръката му към устните си и я целуна по дланта. — Шшт, не мисли за Шотландия. Не е ли чудесно така?

— Не. Да. — Той не смееше да я погледне. — Ако можеш да се наслаждаваш на страданието и болката, разбира се. Чувал съм, че някои го харесват.

Тя отново целуна ръката му.

— Сигурно са странни хора! Обещавам ти, че тялото ми няма да ти причини болка.

Дълбока въздишка го разтърси целия.

— Ти си жестока жена.

— Защото желая да наложа волята си ли? Много време ни бе нужно и пътят бе твърде болезнен. — Думите ѝ преминаха в шепот: — Обичам те и не ще обичам никого другото. Защо да не прекараме живота си заедно? Трябва да опитаме, нали? Да не мислиш, че ми е лесно? Тялото ми просто жадува за теб, не за дете. Много време измина, откакто ти...

Той изпъшка, за миг се озова върху нея и разтвори широко бедрата ѝ.

— Твърде дълго — изтръгна се от гърлото му, смъкна рязко дрехата си и я запокити на пода. — Не издържам повече...

И проникна дълбоко, дълбоко в недрата ѝ.

Задъхана, тя се вкопчи в неговите плещи.

Пълнота, единение!

Усещането за теснота продължи само миг, за да отстъпи място на огъня, на страстта докато той дълбоко и необуздано нахлуваше в нея.

— Поеми ме... — шептеше той, повдигайки задните ѝ части, за да пресрещне стихийните му тласъци. Не можеше да ѝ се насити — сякаш загива от глад и единственото му спасение си оставаше да прониква в нея безкрай — трескаво, дълбоко, настойчиво и ожесточено. Повдигна краката ѝ и ги положи на раменете си — тя остана да лежи разтворена и лесно ранима пред него. — Погледни ни... и на двамата.

Замаяна, тя се взря в мястото на съединението и наново я обзе вълна от тъмна възбуда. Сякаш не бе възможно да го поеме повече, но все пак го стори. Отново и все по-дълбоко.

Напрежението нарасна до непоносими висини — тя прехапа долната си устна и сподави стенанието си.

Ръцете му бяха върху ѝ и я галеха.

Тя се изпъна нагоре, гореща струя прониза тялото ѝ. Задъхана, впи нокти в раменете му.

— Уеър, нещо...

— Да. — Зъбите му се оголиха в разкривена усмивка. — Твърде... дълго. Боли! Не може да бъде... — Дълбок стон се изтръгна от гърдите му в мига, в който нахлу в нея за последен път.

Заедно с освобождението той се срути върху ѝ. Сърцето му биеше буйно и тя го долови ясно със слуха си.

— Аз не исках... — Думите му достигаха до нея на пресекулки. — Виждаш какво... представлявам. Дори и в любовта не мога да бъда нежен. Замалко щях да те разкъсам.

Тя отговори, все още останала без дъх:

— Изглежда все още съм цяла. — Устните ѝ се плъзнаха по страната му. — Но това положение на тялото... не ми е познато. Вярно, че не ми пречи, когато...

— Не съм искал да ти причиня болка. Мисля, че не... — Той се претърколи встрани и я прегърна. — Искам да взема всичко от теб!

— Не си ми причинил болка. Не си спомням да съм се оплаквала. — И наистина, нямаше никакви ясни спомени от миговете на страстта, която ги бе завладяла. — Ти ме дари точно с онова, от което имах нужда.

— И то твърде много. — Той я погали под кръста. — Истинско чудо ще е, ако днес не си заченала.

— Не, ще бъде истинско чудо, ако съм заченала. Защото детето е дар. — Тя се усмихна. — Ти беше наистина прекрасен. Но си мисля, че скоро отново ще сторим същото. Нещата се нареждат чудесно — докато чакаме Кадар да прокара път за нас. Много ми липсваше.

Той се разсмя.

— За мен ще бъде удоволствие. Приятно ми е също, че желаяш не само семето ми.

— Всъщност не беше необходимо детето да се появи толкова скоро, но ти си такъв инат. Длъжна съм да те привържа по всякакъв начин към себе си, тъй като иначе отново ще те нападнат различни скрупули. А аз искам някой неща да се случат.

— Да се оженим и да заченеш от мен, така ли?

— И много, много години да живеем заедно.

— Години... — повтори той тъжно. — Изглеждаш толкова сигурна. Аз не вярвам, мога единствено да се надявам.

— Поне се надяваш! А аз бях започнала да се страхувам, че завинаги си се загубил в мрака. Нещо, което ми се стори твърде скучновато!

Развиделяваше се, когато Кадар се завърна в стаята си. Селена го наблюдаваше как се плъзна като сянка към своя ъгъл и се ядоса, че изпитва такова облекчение. Защо той не чу молбите ѝ.

— Хайде, започвай — обади се Кадар от постелята си. — Защото в противен случай ще се пръснеш на хиляди парченца от любопитство.

— Двама ли?

— Двама.

— В такъв случай не заслужавате да живеете.

— На този свят не всеки си получава заслуженото. — Той се обърна на другата страна и придърпа завивката си. — Остави ме да поспя, ако си свършила вече.

— Свърших. — Настъпи мълчание, но след малко тя пак се обади:

— Ако хората на Кемал имаха възможност, щяха да ни съсекат, нали? Те замалко не убиха лорд Уеър.

— Да, така е.

— Щеше да настъпи голяма трагедия.

— Тъкмо по тази причина не се чувствам виновен.

— Не ти вярвам.

— Греша. В мига, в който човек реши да убие, той не изпитва нищо особено. Аз съм обучен отлично.

Внезапно тя сякаш съзря около него особен ореол на отнесена, замечтана непоколебимост, която я изплаши.

— От кого, от този зъл старец ли? Та вие не сте като него?

— Да, но той си мисли така. Сега обаче искам да престанем с разговорите. Как мислиш, дали ще можеш да обуздаеш езика си и да заспиш отново?

Гласът му излъчваше неизказана умора, но по неизвестни причини именно неговото състояние я изпълни с ярост.

— Няма да спите!

— Разбира се, че ще спя.

Увереността му засили още повече нейното ожесточение. Тя седна в леглото си и запали свещта на масата до себе си. Кадар обърна лице към нея и я погледна.

— Духни свещта.

Пламъчето се отразяваше в тъмните му очи, но в тях отсъстваше всякаква топлина — студеният им блясък напомняше стареца.

Зашеметена от видяното, Селена впери поглед в него — сякаш меч прониза тялото ѝ. Обзе я панически страх.

Не, Бог ѝ бе свидетел, длъжна бе да го спре.

Отметна завивката, пресече тичешком помещението и падна на колене пред него.

— Не бива да правите повече така. Това е гибелно за вас.

— Уверявам те, че за хората на Кемал действията ми бяха значително по-гибелни.

— Те изобщо не ме интересуват. — Тя взе ръцете му в своите. Странно, бяха топли, независимо от отнесения му вид и студеното излъчване. — Не желая да ви виждам такъв. Чувате ли ме?

— Нямам друг избор. — Той замълча за миг. — Не ти ли е противно да докосваш ръцете ми? По тях е полепнала кръв. Разбира се, казано в преносен смисъл. В двора си ги измих много грижливо.

Явно се опитваше да я извади от равновесие, да я отблъсне от себе си, за да съхрани на всяка цена твърдата, празна обвивка, която си бе наложил. Тя обаче се вкопчи още по-здраво в ръцете му.

— Престанете да ме плашите. Няма да ви пусна, разбрахте ли?

— И защо не?

— Защото ти... — Тя се запъна. Може би съществуваше един-единствен начин, по който можеше да достигне до него, но за нея именно този начин бе най-труден. Затова продължи на пресекулки, но в същия интимен тон: — Нуждая се от теб, такъв, какъвто беше порано.

— Нуждаеш се от мен ли? — Едната вежда се изви нагоре. — Ти?

— Престани да ми се подиграваш. Теа ще си тръгне. Необходим ми е някой, който остава тук.

— И ти избра мен, недостойния?

— Не искам да оставам сама... Боли.

— Наистина ли? — Той я изгледа право в лицето. — Бедната Селена. Ако разчиташ на мен, сигурно ще те заболи още повече.

— Ти си единственият, при когото мога да отида. Познаваш ме, още отначало ме прие такава, каквата съм. — Последва кратко мълчание. — А освен това и аз съм те опознала докрай.

Той поклати глава.

— Аз наистина те познавам добре. Винаги съм знаела какво представляваш. Но това не ме интересува.

Той я изгледа продължително и изпитателно и каза бавно:

— Вярвам ти. Крайно необичайно.

— Затова и трябва да дойдеш при мен. Не искам повече да бъда сама. — Погледът ѝ, необуздан, настойчив, зовящ, срещна неговия. Хвърли се към него и зарови лице на рамото му. — Недей да ме изоставяш, недей да ставаш като онзи човек.

Кадар бе изумен.

— Стани и си иди в леглото, дете.

— За да не се нахвърлиш върху мен, както би постъпил старецът, така ли?

— Не говори глупости. Никога не бих... — Той се прекъсна и се разсмя високо. — Много умно. Да удариш човек, знаейки кое е неговото незащитено място.

В този миг не се мислеше за умна, а бе по-скоро отчаяна и изплашена. Все пак мракът около него се поразреди.

— За мен не е лесно да лежа тук. Не обичам да докосвам други хора.

— Защото се страхуваш от тях.

Мускулите му не се ли отпуснаха? Сякаш не бе вече толкова напрегнат и недружелюбен.

— Виждаш ли, казвам ти, че ме познаваш. Ти също не обичаш да докосваш другите. — После се поправи: — Е, освен когато си с жените в Дундрагон. Но това не се брои.

— Значи си забелязала?

Тя подмина въпроса му.

— Всички мъже го правят по този начин, но желанието е нещо по-различно от близостта и влечението. Когато между двама съществуват близост и влечение и единият си отиде, другият изживява раздялата болезнено. Майка ми си отиде, а сега ще си тръгне и Теа.

— Теа не би те напуснала никога.

— Да, но вече никога няма да бъдем едно цяло. Ти сигурно също ще ме напуснеш, но не искам да си тръгваш така. Няма причина сега да не останеш при мен, нали?

Тя зачака отговора му с притаен дъх.

Младежът мълчеше.

— Отговори ми — рече отново Селена, стараяйки се той да не забележи паническият страх, която я е обзел.

Ръката му се задържа над косата ѝ като нежен полъх от крилца на пеперуда — почти като докосване или милувка.

— Ти май никога не се отказваш от намеренията си, така ли?

— Не.

— Без мен ще се чувстваш по-добре.

При тези думи изпита огромно облекчение и направо се свлече на пода. Той вече почти ѝ принадлежеше. Кадар седна и я взе на ръце.

— А сега ще се почувствам много по-добре, ако успея да поспя няколко часа. — Притисна я силно към себе си и я понесе към леглото ѝ. Зави я грижливо, спря се и я загледа отгоре надолу. — Ще заспиш ли най-сетне?

— Разбира се. Да не мислиш, че ще лежа будна и ще размишлявам за всички тези глупости, ако не се налага?

Той се подсмихна.

— Не и ти, Селена. — Усмивката му отново угасна. — Какво би сторила, ако аз реша да не...

— Всичко — прекъсна го тя протичко. — Първата ми мисъл бе да те ударя здравата по главата, да те праметна върху някой кон и да избягам с него.

Кадар потри ръце.

— Цяло щастие е, че не е станало нужда да прибегваш до такива средства.

— Така си помислих и аз. — Тя притвори очи. — Не искам да страдам, дето отиваш в лагера на Кемал. Измисли нещо друго.

— Слушам, милостива господарке.

Тя се прозина.

— Освен това трябва да откриеш начин да изнесем сандъците с везмото от онази горичка.

— Друго нещо?

— Да. — Отвърна тя, след което рече колебливо: — Ще ми бъде много приятно, ако ми подържиш ръката, докато заспя... ако не те притеснявам, разбира се. Само днес.

— Не, не ме притесняваш. — Той седна на леглото. — Права си. На мен също ще ми бъде приятно.

Ръката му пое нейната. Утеха. Топлина. Сигурност. Тя почувства присъствието му, закрилата, която той разпростря над нея като тъмни соколови криле.

Сокол. В просъница тя само прошепна:

— Елеонор и Хенри! Трябва да вземем и твоите соколи...

Утринната здрачевина струеше през тесния прозорец и очерта светла ивица на тавана.

Кадар се премести малко встрани, за да затули лицето на Селена от светлината. Изпълнено с доверие, детето спеше дълбоко, но дори и в съня си не пукаше ръката му от своята.

Толкова пламенност и решителност. Не бе и помислял, че е възможно да означава толкова много за някого и че заради него момичето ще се хвърли в обятията на мрака, за да го изведе обратно в светлината. Обзе го объркване, тягостно чувство, но същевременно осъзна чудото, което бе станало с него.

И още едно необичайно чувство: на милост и пощада!

— Според Селена начинът, по който се опитвам да освободя всички ни от Кемал е напълно безсмислен — рече Кадар на Уеър, след като потропа силно на вратата и последният я отвори. — Май се налага да променим плана. — Погледът му се премести от Уеър върху Теа, която придърпа завивката до гърдите си. — Добър ден, Теа. Изглеждаш някак много... отпочинала.

Руменина обля лицето ѝ.

— Къде е Селена?

— Спи още. Прекара неспокойна нощ. — Той пристъпи в стаята. — Уеър, облечи се. Трябва да разговаряме, а голотата ти очевидно притеснява Теа.

Уеър се наведе, вдигна туниката си от пода и я навлече през глава.

— Какъв е замисълът ти?

Кадар се строполи на един от столовете и опна крака напред.

— Надявах се ти да предложиш нещо. Все пак ти си воин, а не аз. Но каквото и да ни хрумне, трябва да стане скоро. Синан може да загуби търпение, тъй като реших да не го развличам повече. Обаче той става непредсказуем, когато не получи онова, което си въобразява, че му се полага.

— Колко време ни остава още?

— Вероятно ще мога да го задържа още няколко дни.

— Ще ни стигне ли времето да доведе Абдул заедно с войската от границата?

Кадар наклони глава и се замисли.

— Три дни дотам, три дни обратно. Може и да успеем.

— Не ми казвай „може“. Трябва да си сигурен.

— Е, добре. Ще уредя нещо. — Присви недоволно устни. — Макар че Селена не ще одобри методите ми. Ти веднага ли тръгваш на път?

— Когато се стъмни.

— Не — намеси се Теа. — Не съм съгласна. Как смяташ да се промъкнеш покрай Кемал?

— С най-голяма предпазливост — поясни Кадар. — Сам ездач може да се справи, ако някой отклони вниманието на неприятеля. Той вдигна рамене. — Тази работа ще свърша аз. Не е чак толкова трудно. Предполагам, че в момента Кемаловите люде са доста изнервени. — При тези думи той изщрака с пръсти. — Барабаните на смъртта. Веднаж вече ги изплашиха до смърт. Ще взема със себе си няколко от хората на Синан и...

— Начинанието ти крие голям риск. — Теа забеляза, че никой от двамата не обърна внимание на думите ѝ, уви се плътно в завивката и се изправи. — Дори и да успееш да се промъкнеш покрай отряда на Кемал, остават все още тамплиерите. Не е изключено в момента цялата страна да се е превърнала в бойно поле.

— Ако наистина е така, без войска ще бъдем направо беззащитни. — Уеър пристъпи към масичката за миене и наплиска лицето си. — Това е единствената ни надежда.

— Все още си твърде слаб. Съвсем неотдавна бе почти мъртвец.

Той се усмихна.

— Нима не доказах, че ми е останала сила?

— Вместо да се пъчиш като някой петел, по-добре ме изслушай. Пътешествието, което предприемаш, може да ти донесе смърт.

— Ранена бе главата ми, а не тялото. Така че издръжливостта ми не е пострадала. — Той се приближи към нея. — А сега престани с твоите възражения и помисли малко! Аз съм войник. Ще се справя. Хората ми ще последват единствено мен в битките и затова аз съм единственият, който може да ги доведе. Знаеш, че е така!

С неудоволствие трябваше да признае, че е прав.

— Просто не искам... — Теа спря за миг. — Но ти ще се върнеш при мен. Не те искам с разбит череп или с тяло, пронизано от меч, разбра ли?

— Разбрах. — Той я погали нежно по страната. — Кадар, да си чувал някога по-нежни думи на сбогуване?

— Това е целият ми запас от нежности, до завръщането си други няма и да чуеш от мен. — Тя се опита да се успокои. — И за последен път ти разрешавам да ме отстраниш от твоите дела. Следващия път, когато тръгнеш на бой, идвам с теб.

— Ако някога стигнем до Шотландия — започна той и докосна бузата ѝ с устни. — Та ако отидем там, ти обещавам да се захвана с

везмо, а ти ще повоюваш. Ето, аз се шегувам, а ти дори и не благоволяваш да се усмихнеш.

— Няма нищо смешно. — Тя го изгледа, възмутена, че толкова охотно я напуска. — Харесва ти, нали? Искаш вече да тръгваш?

— Какво да ти кажа? Аз съм си такъв, какъвто съм. Потиска ме това безсилие и се радвам, че мога да предприема нещо полезно. — Той се обърна. — Хайде, Кадар, трябва да проверим дали конят е отпочинал достатъчно.

— Когато стигнеш лагера, можеш да го смениш с друг. — Кадар изгледа Теа изпитателно, след което се изправи и последва Уеър.

Уеър бе забравил вече за нейното съществуване. Не, това всъщност не бе точната дума. Просто в този миг мисълта му занимаваха по-важни неща. През нощта тя държеше властта в свои ръце, сега обаче той владееше положението.

Тя едва ли желаше отношенията им да се развиват по друг начин. Държеше да има до себе си силен мъж, който да не позволява да го ръководят.

Е, може би ѝ се искаше той понякога да ѝ разрешава да го направлява. Просто така, за разнообразие.

Главното обаче бе да не се излага на опасност и да не предизвиква в нея чувството, че е безпомощна и пренебрегната.

Но тя всъщност не бе безпомощна и нямаше да се задоволи с подобно жалко сбогуване. Отметна завивката от себе си и пристъпи към масичката за миене. После щеше да се облече и, преди той да напусне Майсеф, щеше да му се порадва още малко в конюшнията.

— Ако не се върна, ще заведеш Теа и Селена в Дамаск и ще уредиш да заминат за Шотландия. Разчитам на изобретателността ти. — Уеър затегна колана на седлото още по-здраво. — И не обръщай внимание на протестите им. Там ще бъдат на сигурно място.

— Не е проста работа да не обръщаш внимание, когато Теа недоволства. — Той загледа Уеър, който в този момент закрепваше меха за водата и провизиите за седлото. — Много ме учуди например желанието ѝ да тръгне с теб. Селена ще се окаже права, че Теа се е превърнала в робиня на твоя чар.

Уеър трепна.

— Не ми говори за робство. Опасявам се, че през остатъка от живота си ще се наложи да си плащам за Ел Сунан. — Той отстъпи от коня. — Как ще отклониш вниманието на Кемал?

— В лагера ще са нащрек и сигурно няма да свърша нищо сам. Разчитам обаче на страха. — Той се усмихна. — Страхът понякога е много действено оръжие. Синан го използва като отрова.

Уеър го погледна изпитателно.

— Миналата нощ чухме стъпки. На Теа казах, че сигурно е някой от стражите, но аз познавам твоя ритъм. Вмъкнал си се тайно в лагера на Кемал, нали?

— Какви ги приказваш?

— Искам да ми обещаеш, че не ще повториш набезите си, докато ме няма. Опасността е твърде голяма.

— Всеки следващ път тя намалява.

— Все пак не си в състояние да очистиш всички, нали?

Момъкът вдигна равнодушно рамене.

— Няма дати обещавам нищо. Знаеш, че ще се погрижа за нашата охрана. — Лицето му се разкриви в гримаса. — Дори и с действията си да наруша обета, който дадох на Селена.

Споменаваше момичето за втори път.

— Какво общо има Селена с всичко това? Та тя е само едно дете.

Кадар се изсмя шумно.

— Да, дете, което направо ме обсеби. А аз по-добре от теб знам каква отговорност е това.

— Да не ти е спасила живота?

— Не, нещо още по-ценно. — Погледът на Кадар се плъзна покрай рамото на Уеър. — Ето я и Теа, която желае да ти пожелае щастливо пътуване. Ще ви оставя сами. Трябва да подготвим някои неща във връзка с „отклоняването на вниманието“.

Уеър се обърна и погледът му се спря на приближаващата се Теа — храбра, красива, целеустремена.

— Отивам при нея да се сбогуваме.

— Побързай, тя не е от търпеливите.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Беше почти полунощ, когато Кадар пристигна с коня си в двора.

Теа отчаяно се опита да отгатне нещо по лицето му, но тъмнината ѝ попречи.

— Успя ли да премине?

Той кимна, а на нея ѝ се разтрепериха коленете от вълнение.

Веждата му се изви нагоре.

— Ти нещо друго ли си очаквала?

— Сигурен ли си, че се е измъкнал?

— Уверявам те, промъкна се незабелязан покрай тях. Бяха доста изплашени от барабаните. — Той скочи на земята. — Да беше видяла как Кемал се щуреше насам-натам и им крещеше да не се плашат.

— Важното е, че Уеър се е измъкнал.

— Да. Разреш ми да те изпроведа до покоите ти. Не бива да стоиш тук. Нали ти казах, че не е безопасно да се разхождаш из крепостта. — Той пое ръката ѝ и я въведе във вътрешността. — Вярвай ми, Кемал не може да му стори нищо.

— Прави ми впечатление, че не споменавах името на Ваден.

— От Ваден нямаше ни следа. Възможно е да е загинал при Акко.

Теа не можеше да повярва, че Ваден вече не представлява заплаха. От твърде дълго време той се бе сраснал с живота на Уеър.

— Никак не ми се вярва.

— Не се тревожи за неща, които не си в състояние да промениш. Рано или късно Уеър ще трябва да се изправи пред Ваден.

И този момент щеше да настъпи по-рано, защото тя бе създавала знамето. Случайната прилика на герба с лъвския трон вече не бе от значение. Последствията си оставаха едни и същи.

— Вината е моя.

— Глупости. Говориш смехории. Тамплиерите са осъдили Уеър на смърт далеч преди ти изобщо да се появиш в живота му.

— Да, но знамето ги подсети, че отстраняването му вече не търпи отлагане — отвърна тя, изпълнена с горест. — Не можеш да отречеш този факт, нали?

— Не, знамето наистина разбуди гнездото на осите.

— И докато то съществува, не ще се промени нищо. — Кемал щеше замалко да убие Уеър. Той нямаше да го дебне в предпланините, ако не бе твърдо убеден в магическата сила на знамето. — Знамето трябва да се унищожи.

Кадар поклати глава.

— Освен ако не го изгориш пред очите на Кемал и на тамплиерите, разбира се. Ако то само изчезне, те ще решат, че си го скрила някъде. В такъв случай то ще се превърне в легенда и ще разпали апетитите на мнозина.

Не бе помисляла за подобна възможност, установи тя с болка.

— Трябва да съществува някакво разрешение. Когато напуснем тази страна, ще престанем да се боим от Кемал, нали? А пък тамплиерите може и да се откажат от преследването, ако им изпратя знамето, за да си го унищожат сами.

— Все пак нека ти напомня, че не можеш да унищожиш нещо, което вече не притежаваш.

— Значи трябва да си го върна. Не мога да понеса мисълта, че с помощта на знамето нараства и заплахата за живота на Уеър.

— Да разбирам ли, че ми се възлага задачата да върна знамето обратно? — Кадар поклати глава. — Да не мислиш, че не съм обмислял този въпрос — да открадна знамето и по този начин да спукам празния мехур на Кемаловата храброст? Знамето се пази в ракла, скрита в шатрата на Кемал, а тя пък се охранява най-зорко. Налага се да почакаш, докато се завърне Уеър с неговите войници.

— Уеър няма да излезе на битка срещу Кемал, докато този пряпорец е в негово владение. — Тези думи се изтръгнаха от устните ѝ неволно и без предварително да ги е обмисляла.

— А, разбирам. — Кадар се усмихна. — Значи и ти смяташ, че знамето упражнява някаква власт, така ли?

— Не съм казала подобно нещо. Разбира се, всичко това е някаква шарлатания. Все пак аз съм го създала и трябва да знам най-добре, нали? Само че, за съжаление... — Тя спря за миг, забелязвайки

колко неуверено звучат думите ѝ. — Кемал се бие по-сърцато, притежавайки подобен символ. Няма да поемам този риск.

— Аз също не възнамерявам да поема риска да си загубя главата заради парче коприна, а с това и да ви оставя без защита. Ще изчакаме завръщането на Уеър.

— Не те моля да го вземеш. Знамето си е моя работа. Може да ми потрябва помощта ти, но аз ще съм тази, която ще иде при Кемал.

Кадар въздъхна ужасен.

— Случи ли се подобно нещо, Уеър направо ще ми пререже гръкляна, вместо да остави това на Кемал. Как точно смяташ да постъпиш? Ще се изправиш пред него и ще си поискаш знамето обратно, така ли?

— Не ми се подигравай. — Теа помълча известно време, след което изрече с нежелание: — Щом като Кемал трябва да умре, нека да е от моята ръка.

— Лесно е да се каже, но е малко трудно да се изпълни. Този, който отнеме чужд живот, преди всичко унижава сам себе си.

Тя го удостои с хладен поглед.

— Ти си убивал неведнъж, обаче не ми изглеждаш никак унизен.

— Дължи се на моята изключителност. — При тези думи Кадар буквално се разтанцува пред нея. — Само че ти не можеш и да си представиш униженията, които е трябвало да претърпя, за да достигна днешните висоти.

Тя не обърна внимание на насмешливия му тон.

— Трябва да попреча на Кемал да се изправи срещу Уеър.

— Уеър може да смачка Кемал без никаква трудност. Ако не се чувстваше слаб и ако бе по-предпазлив, Кемал никога нямаше да го рани. — Кадар заоглежда изпитателно изражението на лицето ѝ. — Страхуваш се не толкова от Кемал, колкото от знамето, нали?

— Казах ти вече, то не притежава някаква сила. — Стигнаха пред стаята ѝ и тя разтвори бързо вратата.

— Ще научиш ли веднага, когато Уеър се върне?

Той кимна.

— Синан знае винаги всичко... дори коя камила в Дамаск кога е кихнала.

— А ти ще се промъкнеш незабелязано в лагера на Кемал и ще помогнеш на Уеър! А освен това ще дойда и аз. Малко преди атаката

на Уеър ще настъпи и най-подходящият миг да се вмъкнем в шатрата на Кемал. Когато в лагера прозвучи сигнал за тревога, вниманието на стражите пред шатрата ще се раздвои.

— Да, а Кемал ще се събуди и ще посегне към меча си... както и към знамето — вметна Кадар. — Замисълът ти не е добър. По-добре първо Уеър да победи Кемал, а после без особени усилия ще...

— Съобщи ми, моля те, когато се върне Уеър — прекъсна го Теа. Решението ѝ бе категорично. — Аз ще чакам.

— Не се и съмнявам. — Кадар изпъна тяло с въздишка. — Ще ида при Селена да ѝ кажа, че всичко е минало добре. Ще вечеряш ли заедно с нас?

Теа кимна нетърпеливо. Не желаше да остава сама.

В стаята ѝ я посрещна зейнала празнота. Уеър си бе отишъл.

Усети как в нея пропълзва панически страх и бавно се свлече покрай стената. Трябваше да овладее страха. Уеър щеше непременно да се завърне. Бог едва ли щеше да позволи да преодолее всички досегашни изпитания, ако искаше да ги раздели. Той, който върна живота на Уеър, нямаше да позволи да загине тъкмо сега. Бог нямаше да позволи да се случи нещо толкова безсмислено.

Трябваше да си намери някакво занимание. Отправи се с бързи крачки към умивалнята и наля вода от стомната в легена. Но с какво да се поразсее? Нямаше с какво да бродира, а и Кадар ѝ каза да не се разхожда насам-натам — бе по-зле дори и от Ел Сунан. Трябваше да върши нещо. Вероятно през по-голямата част от времето щеше да следи Кадар, нещо, което сигурно възнамеряваше да стори и Селена. Бе наясно, че той няма да ѝ съобщи за завръщането на Уеър, защото както всички мъже, така и Кадар поставяше ролята си на закрилник над истински честните отношения. За съжаление той не бе в състояние да разбере, че тя никога няма да допусне Уеър да влезе в тази битка вместо нея.

Боже милостиви, внезапно ѝ се прииска това наистина да стане. Буквално я втрисаше при представата да изнесе знамето от шатрата на Кемал. Но още по-страховита бе мисълта, че същият този Кемал можеше да използва нейното знаме в битката си с Уеър. Вероятно страхът ѝ бе напълно необоснован, но тя не можеше да го победи. Любовта ѝ бе от толкова скоро, още толкова крехка, че не можеше да си позволи да я излага на подобна заплаха.

Златисти очи, които я изгаряха с мощта си.

Тя побърза да прогони този образ от съзнанието си, наведе се над легена и потопаи ръце във водата. Направо бе полудяла — да рискува живота си заради някакво си бойно знаме. Но не биваше и да се побърква, като отлага още повече вземането на решение.

Златисти очи...

— Кадар го няма. Току-що препусна с коня нанякъде. — Селена бе застанала на вратата — светла сянка на тъмния фон на нощта. — Струва ми се, че Уеър се приближава и се готви за атака. Преди малко на крепостните врати се появи пратеник.

Бяха изминали едва пет дни, откакто Уеър бе тръгнал, но Теа бездруго очакваше всеки момент да я настигне вестта за приближаването му. Тя скочи от леглото.

— Къде са дрехите ти?

— Взех ги със себе си. — Седна и неодобрително загледа как Теа навлича нейните момчешки дрехи, как намята мантията и прибира косите си под чалма. — Аз съм тази, която трябва да иде там. Ти ще объркаш всичко и Кемал ще те убие. Не ги умееш много тези неща.

Че кой ли ги умее, помисли си Теа отчаяна. Кой би могъл да се промъкне в шатрата и да ограби собственика ѝ, който отгоре на всичко се кани да те убие? Може би единствено Кадар, но той вече оповести, че замисълът ѝ е неразумен.

— Ще внимавам много.

— Нека дойда с теб.

— Разговаряхме вече по този въпрос. Трябва да останеш. Синан неминуемо ще узнае, че напускам пределите на крепостта. Като разбере обаче, че някой от нас остава, той ще е наясно, че по-късно ще се върнем. Освен това той не бива да се намесва, когато битката се разгори. — Тя се отправи към вратата. — Моля те, заключи се и не отваряй, докато се върнем.

— Почакай. — Селена ѝ подаде нещо проблясващо. — Трябва винаги да го държиш в себе си.

Кинжал. Тесен, искрящ, смъртоносен, красив.

— Откъде го имаш?

— От Кадар. Остави го на нощната масичка. Така разбрах, че лорд Уеър идва. Кадар няма да тръгне на бой, без да ми остави нещо, с което да се защита при нужда... А той знае отлично, че ще го използвам. Е, ще го вземеш ли?

Теа изгледа кинжала с отвращение. После обаче пое дълбоко въздух, пресегна се и го затъкна в колана си.

— Трябва.

Обърна се и избяга от стаята.

След малко тя премина с коня си през крепостната врата и се спусна надолу по планината. Някъде под нея горяха лагерните огньове на Кемаловия отряд, мънички като главички на топлийки. Господи, а ако Уеър стигнеше до Кемал преди нея? Тя пришпори коня си и го подкара в галоп.

На известно разстояние от лагера спря, плъзна се безшумно от седлото и завърза коня на едно дърво.

Приведе глава и се послуша. Ако отрядът на Уеър се приближеше, тя още отдалеч щеше да чуе тропота на копитата. Нищо. Имаше още време. Завтече се надолу по хълма, без да изпуска от погледа голямата шатра в южния край на лагера. Във вътрешността ѝ гореше светлина, но не можа да различи никакво движение. Нима Кемал спеше на запален фенер от съображения за сигурност? Всъщност нямаше нищо чудно — толкова от неговите хора намериха смъртта си буквално под носа му. Тя се спря недалеч от поляната, на която бе разположен лагерът, за да поотдъхне.

Двама стражи пред шатрата, двама отзад.

Но точно срещу нея тя не се охраняваше. Теа стисна по-здраво дръжката на кинжала и се помоли от сърце да го използва единствено за разпаряне на шатрата.

Златисти очи, които очакваха...

Оставаха ѝ само няколко метра. Остана неподвижна. Единият от стражите каза нещо. Никаква заплаха. Те се смееха и непринудено разговаряха помежду си.

Промъкна се още малко напред и се озова до шатрата.

Пое дълбоко въздух. Сърцето ѝ биеше като обезумяло и тя цялата се разтресе.

Миг по-късно осъзна, че причината е другаде. Вярно, тропотът на копитата все още не се чуваше, но тя долавяше треперенето на

земята с цялото си тяло. Отрядът на Уеър се приближаваше.

Но все още не бе тук. Все още имаше няколко минути на разположение.

С бързо движение разпори плата на шатрата.

Боже, стори така, че да не чуят тропота на копитата.

Умолявам те!

Погледна предпазливо вътре през процепа, фенерът, окачен в средата, светеше слабо и по-голямата част от вътрешността бе тъмна.

Кемал лежеше точно пред нея върху възглавници. Лицето му бе обърнато към нея.

Теа замръзна на място. Нима бе буден? Той обаче не се помръдна, не издаде нито звук. Може би все пак спеше.

Обходи с поглед цялата шатра. Да, знамето сигурно е там — в резбованата ракла с месингов обков. Спомни си как Кемал често вадеше знамето от нея.

Събра цялата си смелост и бавно се промуши през отвора. Озова се вътре, но внезапно се подхлъзна и падна на земята до Кемал.

Тропотът се засили и възглавниците под Кемал се разтресоха.

Сега вече ще се събуди, помисли си тя изплашена.

Той се раздвижи и... се търколи върху нея. Кинжалът се изплъзна от ръката и. С последни сили успя да отмести тежкото тяло на мъртвеца и най-накрая се измъкна изпод него. Скочи на крака и вдигна бързо кинжала от земята. Погледът ѝ се спря върху някогашния ѝ пазач.

Да, Кемал наистина бе мъртъв.

Вцепенена от ужас, тя се взря в безжизнените му очи. От раната в гърдите се стичаше кръв. Навсякъде кръв... по него, по нея. Кръв, която лепнеше по лицето ѝ, по ръцете.

Потресена от случилото се, Теа не бе в състояние да отмести поглед от мъртвите му очи.

Нима Кадар...?

Ненадеен вик отвън наруши вцепенението ѝ. Явно бяха забелязали приближаването на Уеър. Откриеха ли я в шатрата, щяха начаса да я заколят. Завтече се към раклата и разтвори капака.

Знамето не бе там.

А трябваше да се намира точно на това място. Коленичи и се разрови трескаво под доспехите. Нищо!

Някой извика повторно пред шатрата.

Кадар бе поел върху себе си отговорността, друго обяснение просто не съществуваше. Звън на мечове.

Не можеше да остане повече. Спусна се като стрела към процепа.
— Ай!

Погледна бързо назад. На входа бе застанал един от стражите.

Тя се закова на място, очаквайки всеки миг да се нахвърли върху ѝ с изваден меч.

Той обаче също се вцепени и я зяпна изумен, както и тя него.

Внезапно Теа осъзна колко страховито изглежда в чуждите очи — омазана от глава до пети с кръвта на Кемал.

— Асасин! — изписка той, обърна се и излетя от шатрата. — Сатанински убиец, ай!

В нейно лице той бе съзрял един от „апостолите“ на Синан. Явно Кадар бе подготвил почвата — войникът предпочиташе да се изпречи пред хората на Уеър, отколкото да остане насаме с асасин.

Но следващият, който нахълташе в шатрата, можеше и да не се окаже такъв страхливец. Затова Теа се приведе и пъргаво се промуши навън през процепа.

Точно срещу нея вихрено се носеше конник. Успя да отскочи настрани миг, преди копитата да я прегазят.

Милостиви Боже! Не стига, че можеха да я убият хората на Кемал, а сега се излагаше и на опасността да я размажат свои. Голям късмет щеше да има, ако успееше да се измъкне.

В лагера цареше пълна суматоха — накъдето и да погледнеш, навсякъде в сиянието на луната проблясваха мечове.

— За Бога, веднага прибирай кинжала.

Уеър!

Той се приведе напред и я повдигна на коня си.

— Ранена ли си?

Уеър. Силен, здрав и невредим, слава на Бога.

— Откъде е тази кръв? Отговаряй.

— Не съм ранена.

Той пое с коня си към края на лагера.

— Ще го очистя този Кадар. — Първото, което стори, бе да дръпне чалмата от главата ѝ — косата ѝ се разпиля по раменете. — Не я слагай повече. Не дай Боже да се случи, но ако противникът те хване,

по-добре е да личи, че си жена. Скрий се зад тази скала и не се показвай.

При тези думи той обърна коня си и отново се хвърли в битката.

Свила ръце в юмруци, тя наблюдаваше събитията около себе си. Бе ужасно да седиш безпомощен, изтласкан встрани и да гледаш, без да можеш да се намесиш. И жените трябваше да бъдат обучавани да боравят с оръжие.

Но Уеър можеше да си спести помощта ѝ, тъй като отрядът му бе по-многочислен от Кемаловия, след не особено упорита съпротива неприятелят се предаде.

Яздейки, Уеър се приближи към нея.

— Няма ли да ти дойде умът в главата? Нали трябваше да се криеш зад скалата?

— Кемал е мъртъв.

— Сигурна ли си?

Тя кимна.

— Видях го. А знамето е изчезнало. Може би зад всичко това стои Кадар. Той къде е?

— Когато влязохме в лагера, го съзрях от другата страна — отвърна Уеър и посочи с ръка към отсрещния край на лагера.

Тя понечи да тръгне натам.

— Трябва да го питам, дали...

— Не, не. — Обхвана я с ръка и я вдигна пред себе си на коня. — Няма да те оставя да се движиш свободно из военен лагер. Нека той потърси нас.

— Трябва да разбере... — Не продължи и се облегна на тялото му. Вече нямаше нужда да бърза, а и бе толкова приятно той да я придържа. — Ще го питам по-късно.

— И аз имам да те питам за някои неща — изрече той ядосан. — Всъщност какво търсиш на това място?

— Исках да прибера знамето.

— Всемогъщи Боже!

— Ти също не ме попита, когато рискува живота си. Аз просто сторих онова, което сметнах за необходимо. Сега ти ще приключиш тук с тази схватка и ще ме придружиш до Майсеф. Страх ме е, защото оставих там Селена сама. — Тя снижи глас. — И защото двамата с теб

ще останем сами там и ще мога да те прегърна, без да ни наблюдава цялата ти армия.

— Той я прегърна по-здраво и подкара коня към най-голямата бъркотия в центъра на лагера. Следващите няколко минути издаде нареждания по охраната на пленниците, а освен това чу колко са ранените.

— Ще рече човек, че си участвала в ръкопашна схватка, Теа — извика високо изникналият като изпод земята Кадар. — Но ще ми разрешиш да отбележа, че не изглеждаш особено добре така, цялата окъпана в кръв. — После констатира с примирение в гласа: — Всъщност би трябвало да се досетя, че ще ме последваш.

— Като си се досетил, защо не я спря? — попита Уеър ядовито.

— Дори и аз не мога да се сетя за всичко. — Кадар побърза да смени темата. — Какво ще правим с пленниците?

— Ще им вземем конете и ги пускаме на свобода — отговори Уеър. — И тъй като Кемал е мъртъв, те не представляват опасност за нас.

— Кемал мъртъв?

Изражението на Кадар излъчваше най-чистосърдечна изненада. Но все пак не биваше да се забравя, че е майстор на преструвките.

— А освен това и знамето е изчезнало — додаде Теа. — Помислих си, че си го убил ти.

Кадар поклати глава.

— Вероятно го е очистил някой от неговите хора, комуто е омръзнал инатът на Кемал да напуснат това опасно място. — На лицето му се появи подигравателна усмивка. — А може и знамето да е отказало да служи повече на такъв противен човек и е употребило срещу му магическата си сила.

Теа срещна спокойно погледа му.

— А не е ли по-вероятно ти да не желаеш да изпаднеш в немилост пред Селена, ако тя случайно разбере, че си престъпил клетвата си?

— О, да, това също е възможно. — Той я изгледа невинно. — Само че ние никога не можем да узнаем всичко на този свят, нали? Освен ако, разбира се, не открием знамето сред вещите на някой от пленниците. — При тези думи той се обърна към Уеър:

— Принуден съм да измия името си от подозрението. За целта предлагам аз лично да издиря знамето.

И в подходящ момент то, естествено, щеше най-неочаквано да се появи на бял свят, помисли си Теа.

— Няма никакво значение кой е убил Кемал — рече Уеър нетърпеливо. — Сега трябва веднага да се отправим за Майсеф и да вземем Селена. Утре на разсъмване си тръгваме! По пътя насам едва успяхме да избегнем сблъсък с някакъв отряд на Саладин. Всяка пропиляна минута прави задачата ни по-трудна за изпълнение.

— Разбира се, ако Синан изобщо пожелае да ни пусне — вметна Кадар. — Може и да ни се е разсърдил, задето сме му отнели удоволствието да ни наблюдава как се избиваме един друг.

Боже Господи, докога? Накъдето и да се обърнеха, отвсякъде ги дебнеха опасности.

— Ще успееш ли да го убедиш?

Той вдига рамене.

— Възможно е да му внуша, че заминаването ни е в негова изгода. Само че разговорът ни с него може да доведе до споразумения, каквито Селена ми е забранила да сключвам. — Кадар вдигна предупредително пръст. — Уеър, не бива да водиш отряда си в Майсеф. Защото крепостните врати, през които ще минат хората ти, могат да се превърнат за тях във врати към ада.

— Бездруго смятах да лагеруват тук — отвърна Уеър. — Но може да ни потрябва помощта им, нали?

— Моли се Богу това да не става. Защото в такъв случай можеш да бъдеш сигурен, че войните ти няма да ти бъдат изобщо от полза! — Кадар обърна коня си. — Ще ви изпреваря, за да разговарям със Синан. Остави ме няколко часа насаме с него!

Синан го очакваше на стълбите и Кадар си припомни съвсем ясно нощта, в която за пръв път попадна в крепостта.

Той стигна с коня си досами стъпалата и спря пред стареца.

— Знаеш защо съм тук. Премахнахме Кемал. Искаш ли да си тръгваме?

— Не такава е волята ми. Знаеш какво очаквам от теб.

— Не мога да тръгна по твоя път.

— Заблуждаваш се, никой не може да го стори по-добре от теб. Ти просто не желаш. — Синан продължи със строг и рязък тон: — Със своите ласкателства тези чужденци промениха убежденията ти. Това положение не може да продължава повече.

— Кога е било някой да промени мнението ми и това да е ставало против волята ми? — Младежът поклати глава. — Дори и ти не си успявал да го сториш, Синан! Та нали тъкмо това мое качество те привлича най-много?

— Ти ще останеш.

— Само като труп.

По лицето на Синан пробяга нещо като отблясък от чувство.

— Ще отстъпиш. Защото обичаш лошота.

— Само че първият ти урок гласеше: „Не се страхувай от смъртта“, нали? Нито от собствената, нито от онази, която причиняваме на другите. Твърдиш, че съм твой огледален образ. Кажу ми, съзираш ли страх, когато погледнеш в твоето огледало?

Синан не отмести погледа си.

— Ти наистина мислиш онова, което казваш — потвърди Синан.

— Да. — Кадар се усмихна. — Но не бива да се убива безсмислено, още повече пък такава високо ценена от теб личност. Пусни ни да си тръгнем. Защо не назовеш своята цена?

— Цена, за да ви пусна да си идете? — повтори Синан бавно.

Кадар се постара да прогони всякакъв признак на страх от мислите и лицето си. Страхът бе храна за Синан, а и неведнъж бе ставал свидетел на чудовищната наблюдателност на стареца.

— Слез от коня. Ще продължим разговора си. — Синан се обърна рязко и тръгна по стълбите. Хвърли поглед през рамо, а от усмивката му струеше злоба. — Като се замисли човек, всъщност има цена, която единствен ти си в състояние да заплатиш.

С изключение на обичайните стражи, в двора нямаше жива душа.

— Това не ми харесва — обади се Теа притеснена. Надяваше се да срещне Кадар, когато пристигне в Майсеф. Разочарована, тя слезе от коня и го поведе към коритото с вода. Независимо от обзелото я нетърпение, трябваше да отбие кръвта от лицето и ръцете си, преди да се изправи пред Селена.

— Къде ли е Кадар?

— В конюшните. — Усмехнат, Кадар се отправи към тях през двора с бавна и отпусната походка. — Помагах на Селена да оседлае коня си. Реших да не изчакаме до сутринта. Прохладните нощи са извънредно подходящи за езда.

— Нима разговорът ви не се оказа успешен?

— Ако резултатът не бе благоприятен, нямаше да изживеем щастливия миг на настоящата среща. Държа обаче тази крепост да остане далеч зад гърба ми преди още на Синан да му е хрумнало да добави нови изисквания.

— Той какво поиска от теб?

— Предостатъчно. — Кадар запази лековатия си тон. — Но по време на договарянето се представих дори по-добре от очакваното. Голям късмет имате с човек като мен, направо брилянтен във воденето на преговори. Защото ние не само си върнахме свободата, нещо повече, ще разполагаме също и с кораб и екипаж.

— Какво?

— Виждам, че оценявате постижението ми. Само някой безумец би се осмелил да атакува кораб, собственост на стареца от планината. Синан ще изпрати вест до Хафир Али Балкир, капитан на Черната звезда, преминава под наше разпореждане. Той ще ни заведе до Шотландия, след което се връща обратно, за да докладва на Синан.

— За какво пък ще докладва на Синан? — попита Теа.

— Докъде сме плавали. — Кадар вдигна ръка, изпреварвайки протеста на Уеър. — Не се бой, още не е открито изтезанието, което може да изтръгне и думичка от последователите на Синан.

— Но Синан също не бива да знае къде се намираме.

— Боиш се, че ще го съобщи на тамплиерите ли? — Той поклати глава. — Какви основания би могъл да има? Та той ги ненавижда. Просто не желае да загуби моите следи, в случай че се проваля в изпълнението на задачата, която ми е възложил.

— И каква е тази задача?

— По-добре да не знаеш. — Тонът на Кадар стана предизвикателен. — Сякаш досега не си разбрала колко опасни могат да бъдат чуждите тайни.

— Да, но тъй като ще го направиш за нас — прекъсна го Уеър, — този въпрос ни засяга.

— Безсмислено е да го разпитвате — намеси се и Селена, която изведе коня на Кадар, както и своя от конюшните. — Явно е обещал на Синан да извърши някакво зло и невъзможно деяние, но не желае да изплюе камъчето. — След което добави хапливо: — Поне в момента.

Изгледите на сестричето ми да изтръгне тайната от Кадар са явно най-големи, помисли си Теа.

— Какво ще кажете да тръгваме вече на път. Мисля, че моите работи могат да почакаат. — Кадар се метна на коня. — Трябва да се махаме оттук. До вечерта и отрядът ти трябва да напусне планините. За да не попаднем пак под влиянието на Синан.

— Кораб — промълви Уеър. — Цял кораб. — Замислен, той последва Кадар през крепостните врати. — Може пък...

— Какво има? За какво мислиш? — попита Теа.

— Дундрагон. — Възбудата оживи лицето му. — Разтревожен съм за хората си. Всъщност възнамерявах да изпратя Абдул и войниците обратно с нареждането да раздадат пари и да намерят за всички място за живеене. Сега обаче това става ненужно. Те могат да отплават с мен за Шотландия.

Трябваше да се досетя сама, помисли си Теа. Вълнение стегна гърлото ѝ. Уеър никога не би избягал от отговорност, която доброволно е поел върху плещите си. Той щеше да закриля своя свят с цената на всичко.

— Да, съгласна съм — рече тя и преглътна, стараяйки се да се успокои. — Ако искат, да дойдат, разбира се. Не можеш насила да ги натовариш на кораба, нали? Нека Абдул предостави на всеки правото на самостоятелно решение.

Уеър смръщи вежди.

— Доста рисковано ще бъде да им се казва къде ще пътува корабът.

— Не, не бива да взимат решение слепешком. Сигурно ще има и такива, които не ще пожелаят да напуснат своя свят. — Пролича, че Уеър не е съгласен с доводите ѝ. — Зная, че си загрижен единствено за тяхната безопасност, но в тази нова страна не бива да идват покорни хора, безпрекословно изпълняващи заповеди. Само робите действат не по своя воля. И така, хората трябва да вземат самостоятелно решение. Разбра ли?

В първия миг не стана съвсем ясно дали ще се съгласи, но след известно колебание той кимна рязко. Тя въздъхна облекчено. Малко преди да стигнат лагера, Уеър промърмори:

— Да, но все пак Абдул трябва да им каже какъв чудесен, свободен живот им предстои, ако изберат тази цел.

— Как можеш да обещаващ... — Теа поклати глава и се отказа от по-нататъшен спор. Нямаше никакъв смисъл.

Какъв невъзможен, дебелоглав и... неотразим мъж.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Още с пристигането си в лагера Уеър побърза да раздели отряда на две. Едната част изпрати под командването на Абдул обратно в Дундрагон, а другата оглави лично. Разтуриха лагера и още с първите ивици светлина, пронизали сутрешния здрач, оставиха в галоп планините на Синан зад гърба си.

— А тук аз ви напускам — оповести Кадар, когато планините Носаири останаха на доста голямо разстояние зад тях.

— Какво? — попита Уеър уплашено. — Нима няма да отпътуваш с нас в Шотландия?

— Разбира се, че идвам! На всички е ясно, че без мен изобщо не можеш да се справиш. — Пришпори коня си и извика през рамо: — След осем дни ще се съберем в Хафир. Не излизайте без мен в открито море.

— Къде отиваш? — попита Теа.

— Имам да изпълнявам задача.

— Не — извика Селена след него. — Върни се. Няма да търпя подобни неща.

— След осем дни — извика Кадар и им помахаша.

Уеър сграбчи здраво юздите на Селена в мига, в който тя понечи да препусне след него.

— Не можеш да го последваш.

— Та той ще го направи по заръка на стареца. Не искам да...

— Не можеш да го спреш. Нима мислиш, че аз не бих се опитал? Рано или късно пак щеше да ни се изплъзне — заубеждава я Уеър. — Кадар спазва обещанията си! Каза, че ще се присъедини към нас.

— Това е голяма грешка. — Селена изрече тези думи с болка, и погледът ѝ все още следеше бързо смаляващата се фигура на Кадар. — Вие не разбирате... това... му... вреди.

— След осем дни отново ще бъде сред нас — обади се Теа в жалък опит да успокои сестра си. — Той ще дойде в Хафир.

Ако останеше жив.

— Какво има? — Селена изравни коня си с Уеър. За трети път в продължение на един час той спираше и поглеждаше зад раменете си.

— Нещо не е наред ли?

— Не се тревожи!

— Не ми говори по този начин. Не ти вярвам.

— Ваден.

Тя пое рязко дъх.

— Ти видя ли го?

Той поклати глава.

— Аз го усещам.

— Ти изпрати човек да пази края на колоната, нали?

— Той може да съзри нечий неприятелски отряд, но не и Ваден.

— Може би само си внушаваш, че е наблизо.

— Не, знам, че е тук. Той ме следи от толкова време. Понякога дори ми минава мисълта, че се е превърнал в част от самия мен.

Теа се замисли.

— Какво значение има дали ни следи или не? Да не е полудял да ни напада! Един човек срещу цял въоръжен отряд. Досега никога не е рискувал.

— Да, но и досега изгледите ни да се изплъзнем никога не са били толкова осъществими. Той положително е научил, че целта ни е Хафир. От утре попадаме под закрилата на Синан и дори за Ваден не ще е много лесно да се приближи до нас. — Жребецът му ускори ход. — Мисля, че няма да чака повече. Трябва да прекосим тези гори още преди да се стъмни.

Падна здрач. Дърветата от двете страни на пътя се извисяваха над тях като неясни, заплашителни призраци. Като сянката на Ваден! Теа изруга и последва Уеър.

— Хайде, Селена. Побързай!

— Какво има? — попита детето, когато се изравни с тях.

Какво да ѝ отговори? Че някъде във въздуха се таи невидима заплаха? Но Теа си спомни как в черничевата горичка Уеър долови присъствието на Ваден и в момента не бе склонна да отхвърли

усещането му като безпочвена фантазия. Но какво ли знаеше тя? Може би двамата мъже бяха свързани по някакъв мистичен начин?

— Не знам... Според Уеър в тези гори има нещо зловещо.

— И аз изпитвам същото чувство, но тук човек напредва по-бързо, отколкото по планинските пътеки. — Селена се изправи върху стрепената и се взря пред себе си. — Мисля, че гората свършва веднага след реката. В тъмното е трудно да се види точно, но на другия бряг сякаш няма вече дървета.

Уеър навлезе бавно с коня си в плитките води, като зорко наблюдаваше двата тъмни бряга.

Стигна до другата страна и помахна на останалите да го последват.

Те бяха вече близо до отсрещния бряг, когато внезапно високо в небето се извиси огнен сноп, който описа широка дъга и се стрелна право към тях.

— Боже всемогъщи!

Едновременно с възклицанието на Уеър огънят се устреми право към Теа... Не, не към нея. Стрелата се заби във водата зад нея. Само миг и... реката лумна — разбунтува се стена от пламъци.

— Проклятие, излизай бързо от водата, Теа! — Извика Уеър.

Селена бе точно пред нея. Нима той не виждаше, че тя не може да мръдне преди Селена да се изкатери по наклонения бряг?

До слуха ѝ достигнаха виковете на мъжете, както и цвилене на изплашени коне. Погледна бързо назад — огнената стена по течението на реката откъсваше тях тримата от останалите. Огънят бързо се прехвърли на брега и подпали храсти, мъх и суха шума.

— Теа! — Селена бе стигнала до другия бряг. Там искрите също прехвърчаха вече от дърво на дърво. Не след дълго огнена преизподня щеше да ограда Селена от всички страни.

— Не стой на едно място! — Теа подкара отчаяно коня си, но той се заинати и се изправи на задните си крака, изпаднал в панически страх от пламъците, които досягаха вече хълбоците му. — Продължавай! И гледай да оставиш дърветата по-бързо зад гърба си.

Селена сякаш бе замръзнала на едно място.

— Хайде, напред! — Ръката на Уеър се стовари тежко върху задницата на Селениния кон и животното се понесе между пламналите

дървета към откритото пространство зад тях. После Уеър препусна обратно към горящата река.

— Недей! Трябва да бягаш! Огънят, той е...

— Мълчи — скастри я той с остър тон. — Да не мислиш, че искам да те загубя точно сега? — Сграбчи юздите ѝ и със сила натисна главата на коня ѝ надолу. После обърна жребеца си и ги поведе напред. — Пришпори го. И се дръж здраво. Разбра ли — здраво!

Тя се подчини и отчаяно се вкопчи в гривата на животното, докато Уеър го дърпаше и почти го влачеше към другия бряг.

Огън! Навсякъде!

Лакомо чудовище, поглъщащо всичко покрай себе си.

И се разпространяваше толкова бързо. Нима бе възможно?

И дим. Черни талази дим.

Които пърлеха дробовете ѝ и разяждаха очите. Дано Селена е успяла да напусне гората, помоли се тя. Скоро нагазиха в по-плитка вода и конете се закатериха по наклонения бряг.

От дима Теа не бе в състояние да съзре поляната.

— Вдишай дълбоко и задръж въздуха — извика Уеър и хвана още по-здраво юздите ѝ. — Обещавам ти, ще преминем.

Гърдите я боляха от разяждащия въздух, но ужасът, който изпитваше, не ѝ позволи да мисли за болката.

Пушек. Черен като дълбините на ада.

Жега!

Очите ѝ засмъдяха и сълзи се застичаха по страните ѝ. Не бе в състояние да задържа повече въздуха. Издиша рязко и после отново вдиша. Врълхлетя я пристъп на кашлица. Сякаш бе останала без дробове, без въздух. Заля я панически страх.

Кашлицата не пощади и Уеър.

Милостиви Боже, нима щяха да намерят гибелта си сред този мрак.

— Теа!

Селена. Теа разтвори широко очи, но не съзря нищо и никого. Но познатият глас долетя някъде отпред. Не биваше в никакъв случай да остане пленница на този гнусен капан.

— Стой, където си! Не... — Нов пристъп на кашлица ѝ попречи да продължи.

— Всичко е наред — обади се задъхан Уеър. — Пре... минахме. Какво говореше този човек? Нали димът все още...

Не, въздухът просветля — вместо черният пушек пред погледа ѝ се стелеше сивкава мъгла.

Небето! Видя небето! Хлад! Пурпурен здрач! И леденият блясък на много, много звезди.

— Слава тебе, Господи!

Конете, и те почувстваха, че спасението е наблизо и в галоп се спуснаха към покрайнините на гората.

Спряха едва на откритото пространство и Уеър скочи от седлото. Кашляйки, той свали Теа на земята, посегна към меха с водата и ѝ го подаде.

— Пий. Но по-бавно.

Теа се закашля толкова силно, че в първия миг не можа да преглътне нито капка. Най-сетне успя да отпие една глътка — целебен балсам за възпаленото, пресъхнало гърло. След нея и Уеър отпи бавно. Макар и изтощена до смърт, тя намери сили да се усмихне — с опушеното си лице Уеър бе заприличал на истински нубиец. Вероятно и тя не изглеждаше по-различно от него.

— Но къде е Селена? Току-що чух гласа ѝ някъде пред нас.

— Ще я открием. — Той изтегли меч си. — Не е Селена тази, която иска той.

Теа го изгледа неразбиращо.

— Това бе стрела на Ваден. Водата не може да се запали сама, нали? Разлял е земно масло по повърхността на реката.

Стрелата. През цялото време съзнанието ѝ бе заето единствено от мисълта да оцелее на всяка цена. Но в този миг Ваден отново се превръщаше в главната опасност.

— Искал е чрез този пожар да ни убие, така ли?

— Глупости! Просто ви отделих от останалите, нищо повече. Бях убеден, че Уеър ще съумее да ви преведе през огъня.

Непознат мъжки глас. Теа се обърна рязко.

Откъм гората с меч в ръка към тях бавно се приближаваше мъж в доспехи. Пред него вървеше Селена, която отчаяно кършеше ръце.

— Ваден — прошепна Уеър.

Лицето на Ваден бе също тъй опушено, както и лицето на Уеър. Приличаше на дявол от преизподнята, от която току-що се бяха

отскубнали. Само че мечът му, насочен към гърба на Селена, принадлежеше на този свят.

Теа пристъпи напред и извика право към него:

— Пуснете я!

— Той ме дръпна насила от седлото, когато излязох на поляната.
— Селена удостои Ваден с унищожителен поглед през рамо. — Този бълзльо ме изненада.

— Въпреки това не ми бе лесно да я заловя — рече Ваден. — В гъстия дим не успях да разбера веднага, че съм хванал детето. Реших, че е дамата на сърцето ти, Уеър.

— Пуснете я — настоя Теа. — Вземете мен за заложник.

— За съжаление вас бездруго трябва да взема. Вие не ми оставихте друг избор. — После се обърна към Уеър и добави тихо: — Не е бивало да ѝ разказваш за трона. Надявах се, че ще мога да я пощадя.

— Нищо не съм издавал, да го вземат мътните. Гербът върху знамето е чиста случайност.

Едната от веждите на Ваден се изви нагоре.

— Казах вече, че не съм те излъгал.

Ваден махна с ръка.

— Вече няма никакво значение. Нещата се проточиха твърде дълго и трябва най-сетне да им се сложи край!

— Иначе ще убиете Селена, така ли? — Гласът на Теа се извиси.
— Та тя е още дете.

— Той няма да стори подобно нещо — вметна Уеър.

— Така ли мислиш? Неотдавна бях свидетел как в Акко и други деца си мислеха, че ще се спасят, понеже са малки. И никой не ме видя дори да трепвам при тази гледка.

— Бил сте свидетел на клането?

Той присви устни.

— Да, и то седнал до Великия магистър.

Ужас обзе Теа при мисълта колко ли обръгнал трябва да е човек, за да присъства на заколението на двадесет и седем по сто души.

— Добре — обади се Уеър.

Страхът не я напускаше. Любимият ѝ впи поглед във Ваден — изражението му излъчваше страстно желание и още някакво чувство, което не бе в състояние да изтълкува.

— Уверявам те, че през онзи ден в Акко не се случиха особено красиви неща. — Ваден посочи меча в ръката на Уеър. — Ще ти дам възможност да излезеш на двубой с мен. Пригответи се!

Уеър не помръдна от мястото си.

— Сигурно е било като в Джеда — произнесе той с равен глас. — Да изпратиш на смърт толкова много беззащитни и невинни души...

— Винаги умират беззащитните и невинните, а силните оцеляват. Знаеш това не по-зле от мен. Излез срещу ми на двубой. — Той се усмихна. — Кой знае? Може пък да ме убиеш и да се спасиш!

Уеър продължаваше да стои неподвижен на мястото си. Погледът му се плъзна изучаващо по лицето на Ваден, а след това той бавно и тежко поклати глава.

— За теб двубоят е твърде просто решение. Кипне ли кръвта, разумът загива. А ти искаш точно това, нали?

— Времето за разумни действия вече изтече. — Ваден стисна още по-здраво дръжката на меча си.

— Така е, само че току-що ти достигна до ново познание. — При тези думи Уеър хвърли меча встрани от себе си.

— Какво правиш? — възкликна Ваден с груб, дрезгав глас.

Уеър се отправи невъоръжен право към него.

Какво, за Бога, цели с всичко това, помисли Теа отчаяна.

— Селена, отстрани се — заповяда Уеър.

— Няма. Що за глупост да... — С едно-единствено движение на ръката си Ваден я блъсна встрани и сложи край на възраженията ѝ. След което се изнесе крачка напред и нападна. — Нима желаш да убиеш сам себе си? Хайде, бий се с мен!

— Напротив, желая да се спася. Живее ми се повече от всякога.

— Щом като е така, грабвай меча, мътните те взели.

Уеър свали шлема си и захвърли и него на земята.

— Както виждаш, облекчавам задачата ти. Случвало се е и преди, нали?

— Тогава си имах причини да пощадя живота ти. Вече не е така.

— Мисля, че и сега е същото. — Уеър падна на колене пред Ваден, смъкна ризницата с рязко движение и разголи врата си. — Хайде, удрай. Един точно премерен замах ти стига.

— Стани и се бий! — процеди Ваден през зъби.

— В Акко не коленичиха ли по същия начин?

— Ставай!

— Нали ти казах, че не си в състояние да ме убиеш.

— Лъжеш се.

— Давай тогава... един точен удар и край.

Ваден вдигна меча си във въздуха.

— Не! — Теа се втурна към двамата.

— Стой, Теа! — Уеър не отместваше поглед от лицето на Ваден.

— Това, което става, не те интересува. А и мечът е по-бърз от теб.

— Ти обаче ме интересуваш. — Прав е, мина ѝ през ума. Намесата ѝ би могла дори да ускори удара с меча. — Ваден, ако му сторите нещо, ще ви извия гръкляна ей с тези две ръце.

Уеър дори не я удостои с поглед.

— Хайде, Ваден, удрай.

Почерненото лице на Ваден се разкриви в страховита гримаса. До този миг Теа не бе виждала толкова решителност, изписана на човешко лице. Ръката му стисна дръжката на меча, както удавникът се хваща за първия предмет, попаднал пред очите му.

Острието разсече въздуха и... профуча досами главата на Уеър.

— Проклятие... — Ваден запокити оръжието встрани. — Да се пържиш в ада дано!

— Дори и така да е, не твоята десница ще ме изпрати там.

— Не бъди толкова сигурен. Просто временна слабост.

— Не, Ваден. Ти постигна познание. — Уеър се изправи на крака. — То, познанието, понякога връхлита изневиделица всички ни.

— Какво искаш да кажеш? Че след клането в Акко не мога да понасям вече кръв и само при вида ѝ се задушавам, това ли?

— Не, казвам само, че съм твой приятел и че ти ме обичаш като приятел — отвърна Уеър простичко.

Ваден го изгледа със зяпнали уста.

— Сили небесни, как е възможно да си такъв глупак?

— Да, бях глупак — рече Уеър. — Дълго време смятах, че представляваш заплаха за мен, тъй като не осъзнавах, че всъщност ти си мой закрилник.

— Закрилник ли? — повтори Уеър сякаш в просъница. — Ти не си с всичкия си, безумецо?

— О, не, та нали самият ти винаги си стоял между мен и останалите. Ти ме закриляше през цялото това време, макар и да не си

го осъзнавал. Помисли на спокойствие и ще видиш, че съм прав.

— Няма да направя нищо подобно. А ти си ми направо противен.

— В такъв случай хващай меча и ме убий.

Ваден погледна мрачно към небето.

— Снизходителността ми не ще трае вечно. Ще продължа да те преследвам.

— А аз ще те посрещна с радост — отвърна Уеър. — Както приятел посреща приятеля.

От гърдите на Ваден се изтръгна звук, наподобяващ ръмженето на тигър, комуто е отнета заслужената плячка. Той се обърна рязко и изчезна сред дърветата.

Теа въздъхна облекчено за пръв път, откакто двамата мъже застанаха един срещу друг.

Неочаквано обаче Ваден се появи отново от гората, възседнал бял жребец.

— Дай ми меча!

Уеър се наведе и му подаде оръжието с дръжката напред. Той просто застана прав, вдигнал очи към Ваден, а помежду им проблясваше острието.

Теа замръзна от ужас, забелязала стръвта, с която Ваден сграбчва дръжката.

— Глупак като теб не заслужава да живее — изрече той гневно. — Но днес, Уеър, късметът бе на твоя страна.

— Добрият приятел винаги носи късмет.

Невярващ на ушите си, Ваден поклати глава, след което заби пети в слабините на жребеца и препусна. Не след дълго обаче внезапно спря, обърна коня си и се го подкара обратно в галоп. Преди още някой да разбере какво става, той хвана юздите на конете на Уеър и Теа.

— Какво правиш? — извика Уеър изплашен.

— Недей да си въобразяваш, че Фортуна ще изсипе докрай рога на изобилието върху ти. Ти събуди гнева ми и ще ми е два пъти по-приятно да знам, че ще ви се наложи да ходите пеш по целия път до Хафир. — Той се усмихна злобно. — На ваше място бих побързал. Мисля, че отряд тамплиери се намира на не повече от един ден езда оттук.

При тези думи изчезна, оставяйки след себе си само облак прах.

Замислена, Теа продължи да следи с поглед отдалечаването му през равнината.

— Постъпих глупаво — започна да се обвинява Селена. — Моя е вината, че загубихте конете си.

— Можеше да бъде и по-зле. — Още недоизрекла последните си думи, Теа усети, че омаловажава възможната трагедия и се разсмя на глас. — Да, наистина можеше да стане и по-лошо. — После се обърна към Уеър. — Веднага ли тръгваме или ще изчакаме, докато огънят изгасне.

— Какво казваш? — Той изобщо не я слушаше. — А, да. По-добре да изчакаме. Не искам да рискувам и да ни хванат наскоро открито поле. Пожарът на другия бряг не е много голям. Той е подпалил гората само от тази страна. На разсъмване огънят ще е изгаснал и моите хора ще могат да пресекат реката.

Теа смръщи чело.

— Не трябваше да унищожаваш дърветата.

— По-добре дърветата, отколкото нас — забеляза Селена. — Пламъците приближават. Ще ида да взема моя кон, преди да сме се лишили и от него. — Пое към покрайнината на гората, но внезапно спря на място. — Не, отсега нататък това ще бъде твой кон, Теа. Не мога да го задържа, тъй като ти загуби своя по моя вина.

Очевидно гузната съвест измъчваше Селена, щом като бе готова дори да пожертва коня си.

— Уеър сигурно може да вземе кон от своите хора.

Лицето на момичето се озари.

— Би било чудесно. — Тя се поколеба за миг, след което избоботи: — И ще ви бъда задължена, ако Кадар не научи за тази глупост.

— Ваден те изненада. Не е било никаква...

— Не, беше глупаво.

Очевидно Селена не искаше да я утешават.

— Добре, двамата с Уеър изобщо няма да споменаваме за случилото се.

Селена си тръгна и промърмори:

— Изобщо не ме интересува дали ще ме сметне за глупачка или не, след като самият той така идиотски се излага на опасности!

Теа отново погледна към равнината. Ваден почти не се забелязваше вече.

— Нима се чувстваше толкова сигурен, че няма да те убие? — попита тя Уеър.

— Не.

Тя се извъртя рязко.

— Защо тогава пое такъв риск?

— Не знаех дали ще го победея в двубой. Ако обаче той ме убиеше, щеше да се принуди да убие и теб.

— И затова склони глава под меча му, така ли? — Ръцете ѝ сякаш се вцепениха. — Иде ми да те убия! Прав е Ваден, като казва, че си безумец и глупак.

— Беше единствената възможност да спася всички нас.

Теа цялата потрепери, спомняйки си на какво разстояние профуча мечът покрай главата му.

— Той наистина ли те е предпазвал всичките тези години?

— Така ми се струва. — След което добави, без да изпуска от погледа си отдалечаващата се точица: — Милостиви Боже, поне се надявам да е било така.

— Твърде голям риск заради едната надежда!

Най-сетне той се обърна към нея и се усмихна.

— Как можа да го кажеш? Та нали тъкмо ти ме учеше, че трябва да се надявам.

Пет дни след като Теа, Уеър и Селена се добраха до Хафир, пристигнаха и каруците от Дундрагон.

В долината заприиждаха кола след кола, натоварени с покъщнина, предмети и хора. Други мъже, жени и деца пеша следваха колоната.

При тази гледка Уеър подсвирна с уста.

— Надявам се да не ни потрябва втори кораб.

— А ти какво очакваше? — попита Теа. — Както виждаш, повечето хора предпочитат свободния избор. Тук те са повече или по-малко роби. Освен това осъзнават, че ще се грижиш за тях и в онази далечна страна. — Както щеше да закриля нея и да се грижи за нейното добруване. — Питам се дали... — Тя не продължи, тъй като

зад втората кола съзря Ясмин. — Ето я и нея. — Разчиташе на Ясмин, но все пак не бе напълно изключено тя да остане по тези земи. Завтече се към вярната прислужничка. — Ясмин, така се радвам, че идваш с нас. Страх ме беше, че ще се наложи по-късно да пратя някого да те доведе.

— А къде другаде да ида? — отвърна Ясмин. — Естествено, бих предпочела Дамаск пред този кораб, който ще ни откара дявол знае къде. Никога не съм плавала по море. Казват, че било страшно.

— И на мен ми е за първи път, но нали Селена пропътува на кораб цялото разстояние от Константинопол до тук, твърди, че когато времето е хубаво, човек се чувствал добре. — Бързо се огледа. — А къде е Таса? Не тръгна ли с теб?

— Разбира се, че е тук. Мъкне се в края на колоната и си бърби с Абдул. Когато той е наблизо, вижда и чува единствено него и нищо друго. — Ясмин хвърли поглед към кораба в пристанището. — Абдул спомена, че принадлежи на стареца от планината. Някои от нас се боят, че може да ги сполети зло.

— За нас този кораб е по-сигурен от всеки друг. — Успокои я Теа. После додаде със сериозен тон: — Но никой не може да гарантира, че ще бъде напълно безопасно. Дори не бива да ви казвам накъде ще пътуваме, преди да сме излезли в открито море.

— Но ще си имаме работилница за коприна, нали?

— Не знам какви са условията в онзи край. — Теа стисна здраво устни. — Но дори и да не можем да произвеждаме сами плата, ще си го доставяме от другаде и така въпреки всичко ще отворим работилница. Освен това ще убедя Уеър да се установим близо до морски бряг. Защото където има кораби, там има и търговия. Не е нужно никой да знае кой произвежда везаната коприна, а щом е красива, хората толкова ще се зарадват, че притежават такава везанка, че няма да задават излишни въпроси. Ще намерим изход.

— Добре — изрази Ясмин удовлетворението си. — Сега обаче трябва да откъсна Таса от Абдул. Той си има по-важна работа от това да слуша нейното бърборене.

— Значи вече реши да живеем близо до морския бряг, така ли? — промърмори Уеър зад гърба на Теа. Той сложи тежко ръце върху раменете ѝ и нежно започна да ги мачка.

— Ти също ще имаш изгода. В случай, че те нападнат, ще можеш по-лесно да избягаш — защити се Теа. — Ти си този, който реши да ме заведе в тази страна на мъгли и планини. В такъв случай аз имам правото да избира къде да живеем.

Той се изсмя.

— И какво ще правим, когато пристигнем, нали?

— Имах предвид само себе си. Ти можеш да правиш, каквото си поискаш... стига да не е нещо твърде опасно. — Тя се облегна върху тялото му. — Трябва много да внимаваш за себе си, за да има кой да закриля и пази сина ни и дъщеря ни.

— Дъщеря ли? Нали ставаше дума само за син?

— Реших да родя и дъщеря, която да наследи изкуството ми. И не трябва да се отделяш често от дома, за да зачена поне два пъти, нали разбираш. Синът ни вероятно ще се метне на теб — ще кръстосва страната надлъж и нашир и ще води непрекъснато войни.

— Звучи отвратително!

Обля я топлина при мисълта за син с очите на Уеър и с неговото голямо сърце.

— Е, не е чак толкова отвратително... Стига, разбира се, да не наследи твоя инат.

Устните му докоснаха ухото ѝ.

— Обещавам ти да бъда винаги под ръка, щом ме пожелаеш. Ако някой път не си в настроение, ще ти се наложи да ме пъдиш от себе си.

Тя искаше всеки час, всяка минута Уеър да бъде край нея. В момента също не ѝ се отделяше от него, но той трябваше да наглежда разтоварването на колите. С въздишка се освободи от прегръдката му.

— Трябва да възложи някаква работа на Селена. Откакто сме дошли, гледа единствено към пътя — очаква Кадар.

— Аз също — добави Уеър. — Може да се окаже и права, вероятно не е трябвало да го пускам.

— Нищо не зависеше от теб. Нали ти самият каза, че каквото и да става, Кадар ще открие начин да се измъкне от опека. — Реши все пак да утеши и себе си, и него. — Все пак са изминали едва пет дни. А той каза осем.

Уеър кимна.

— Да, така каза.

През следващите три дни от Кадар нямаше никаква вест.

На деветия ден също.

Селена престана да се храни и да спи. Единственото, което вършеше, бе да го чака и да се грижи за соколите, които Абдул докара от Дундрагон. Теа искаше да ѝ възложи някаква задача, но корабът бе натоварен бързо и бе готов за отплаване. Просто трябваше да се въоръжат с търпение и да чакат.

На десетия ден Теа се изкачи надвечер на хълма и се присъедини към Уеър, който се вираше в далечината. Той изглежда напрегнат почти колкото Селена, помисли си Теа унило. А и аз сигурно не правя много по-различно впечатление.

— Какво ще правим, ако не дойде? — попита тя, сядайки до него.

— Давам му още два дни, след което ти отплаваш с кораба, а аз тръгвам да го търся. Двамата с него тръгваме след вас и всички ще се съберем в Шотландия.

Тя нямаше никакво намерение да поема на път без него, но реши този път да не се впуска в спор.

— Та ти изобщо не знаеш къде е.

— Да, но Синан знае.

Сили небесни, той не биваше в никакъв случай да посещава още веднаж крепостта на онзи изверг.

— А не съществува ли и друга...

— Идва!

Теа разтвори широко очи и видя как Селена лети с всички сили надолу по хълма. Бързо скочи на крака.

Далеч, далеч, на фона на пурпурния залез се появи фигурата на самотен ездач.

— Селена, върни се. Може изобщо да не е...

— Това е Кадар! — Във възклицанието на момичето прозвуча ликуване и щастие. — Да не мислиш, че няма да го позная? — Тя достигна пътя и продължи да тича нататък. — Той е, той е!

Увереността на Селена се предаде и на Теа и пулсът ѝ се учести в радостна надежда. Завтече се след Уеър, който се спусна бързо към пътя.

— А, идвате да ме поздравите — извика ездачът срещу тях. — Подобавашо посрещане за човек, който се е съсипал от работа заради вас.

Да, наистина бе Кадар.

Селена се озова до него и посегна към юздите му.

— Закъсна. Защо не спазваш обещанията си. Каза осем дни.

— Е, наложи да се справя с някои трудности. — Той скочи от коня. — Аз знаех, разбира се, че ще ме изчакате. Не са много хората, които имат късмета да общуват с изключителни личности като мен. Щяхте да претърпите голяма загуба, ако... — Внезапно словесният поток секна. — Какво е това? Сълзи? Селена?

Тя избърса сърдито влагата от бузите си.

— Винаги плача, когато се ядосам. Бе длъжен да удържиш на обещанието си. Всъщност изобщо не биваше да тръгваш на път.

— Но нали самата ти ми разреши! — Той протегна ръка и безкрайно внимателно докосна мокрите страни на детето. — Колко драгоценно нещо могат да бъдат сълзите. Благодаря за твоя поздрав към мен!

— Да не си полудял? Не може да става и дума, че съм ти разрешила да отидеш — рече Селена. — Никога не съм те съветвала да изпълниш волята на Стареца. Идва ми да те шамаросам.

— Почакай! Не Синан ми възложи тази задача, а ти. — Той се обърна и хвърли поглед назад към пътя. — Ти нали си искаше обратно сандъците с коприните. Не беше никак лесна работа. Трябваше да намеря коне, както и колар. После по пътя за насам се налагаше да надхитряме както войските на Ричард, така и тези на Саладин. Веднаж дори стана нужда да се върнем назад и да заоб...

— Докарал си нашите бродерии? — прекъсна го Теа, невярваща на ушите си. — И ще си ги получим обратно, така ли?

— Али всеки миг трябва да се покаже на хоризонта... а, ето го, това е той. — Кадар посочи към колата, чиито очертания се откриха в далечината. — И тъй като колата се движеше непоносимо бавно, реших да тръгна напред, за да...

— А ние пък си помислихме, че си се отправил нанякъде по нареждане на Синан — обади се Уеър с остър тон.

По лицето на Кадар се изписа изумление.

— Че защо? Не съм споменава и думичка за Синан.

— Ти не каза нищичко — възкликна Селена. — Просто изчезна.

— Ах, пак тези сълзи. Значи си много, много ядосана. — Младежът се усмихна пленително. — А ще ти мине ли гневът, ако обсъдя с теб изтънчения начин, по който ще се издължа на Синан?

— Не, няма да ми мине. Ти си глупав, безогледен и... — Гласът ѝ отказа да я слуша и тя се оттегли с гордо вдигната глава.

Кадар въздъхна примирено.

— А пък аз си помислих, че ще извърша едно добро дело. Не е лесно да ѝ служи човек... — Той се завтече след нея. — Спомни си само за красивите бродерии, които спасих от превратностите на времето и нравките. Не заслужавам ли похвала вместо ругателни слова?

Тя не отговори.

— Помисли също за опасностите, на които съм се излагал, само и само да ти донеса тези неща. Нека ти опиша всички несгоди, претърпени по пътя, безсънните нощи...

Двамата се отдалечиха и Теа не можеше да чуе думите, виждаше единствено движенията на неговите устни, съзря гальовната му усмивка, която познаваше толкова добре. Предположи, че Селена ще му прости. И тя бе разгневена като сестра си, но Кадар имаше чисти намерения, а възвръщането на коприната бе неоценима услуга.

Очевидно и Селена разсъждаваше по сходен начин, тъй като по едно време наклони глава и забави крачка.

После спря на едно място и се обърна към Кадар. Усмивка озари лицето ѝ. А той, той отметна глава назад и се засмя с пълен глас.

— Защо си тъй сериозна? — попита Уеър и хвана Теа под ръка. — Кадар е жив и здрав, в безопасност, а и ти си получи везмото.

— Да, но какво ли ще се случи следващия път? — пошепна тя. — Кадар никога няма да бъде напълно в безопасност. Синан постоянно ще тъче мрежите си като някой гигантски паяк и ще се опитва отново да го вплете в тях.

— Кадар може да се справи със Синан. Оцелявал в продължение на деветнадесет години, а с времето и сръчността му ще се множи.

— Да, но Синан разполага с оръжия, които изобщо не познаваме. Уеър изръмжа тихо.

— Знаеш ли какво каза току-що? Скъпа моя, никой от нас не е в безопасност. Опитвам се да те убедя, че ние двамата с теб постоянно

сме изложени на смъртна опасност, а ти се тревожиш за Кадар.

— Това е нещо друго.

— Защото Бог ме спаси веднаж и ти си убедена, че Той никога не ще зачеркне своята собствена намеса в делата ни, така ли?

— Да. За да му напомням винаги извършеното, докато съм до теб.

Той докосна леко с устни слепоочието ѝ.

— Значи трябва да те охранявам много добре, за да си подсигура оцеляването. Умно. Да ме натовариш с подобно задължение.

— Жените просто са по-умни от мъжете. Насъскваме ли хората да се избиват взаимно? Не. Ние само се опитваме да градим, а не да рушим постигнатото. Колкото повече разсъждавам за тези неща, толкова по-леко ми става на душата. Защото Ашера е онази част от Бога, която възплъщава както плодородието, така и мъдростта.

— Няма да мине много време и ще започнеш да твърдиш, че е онази част, която е сътворила Небето и земята — каза той сухо.

— По този въпрос ще мисля тепърва. — Погледът ѝ се спря на Кадар. — Дали знамето е у него?

— Може би никога не ще научим. Той се забави доста. Вероятно му е било необходимо повече време, докато намери човек, по когото да изпрати знамето на тамплиерите.

— Надявам се, че се е случило точно така. — Внезапно ѝ хрумна нещо. — Да не би да е използвал знамето като разменна монета в преговорите си със Синан?

Уеър поклати глава.

— Нали си спомняш как ни предупреждаваше да не споменаваме пред Синан нито думичка за знамето?

Тя също не вярваше, че Кадар е отишъл при стареца, но се зарадва, че и Уеър потвърди предположението ѝ.

— Той обаче каза също, че на Синан е известно всичко, което става в тази страна.

— Защо се тревожиш? — Той отклони поглед встрани. — Нали самата ти подчерта, че знамето не притежава сила?

Не бе справедливо от нейна страна да му разваля настроението, и то без всякаква причина. Двамата бяха длъжни да забравят тази опустошена от войни страна, заедно с всичките му там знамена и лъвски тронове, които сякаш живееха собствен живот.

— Може би един ден ще разберем какво е станало с него. —
Хвана го под ръка. — А сега нека видим как са натоварили коприните
в трюма.

— А след това всички се качваме на борда. — Той ускори крачка.
— Отплаваме със среднощния прилив.

ЕПИЛОГ

*Две години по-късно
7-ми септември, 1193-та година
Монтдю, Шотландия*

Селена стоеше в очакване върху скалата, от която се виждаше цялото пристанище.

Кадар я съзря още щом корабът навлезе в малкия залив, но тя не се помръдна, докато го привързваха за кея. Просто стоеше изправена, с ръце, изпънати и свити в юмруци, с кафявата си рокля, която поривите на вятъра бяха прилепили към тялото ѝ. Прилича на човек, готов да воюва с целия свят, помисли си Кадар. Той ѝ помахаше и пое по мостчето към брега.

Тя не отвърна на поздрава му, тъй като вече тичаше по стръмната пътека към кея.

Той я прихвана още преди тя да стигне долу. Толкова много живот, такава пламенност в едно момиче! Прииска му се да я привлече към себе си и да докосне лъскавата червена коса, спускаща се по раменете ѝ.

— Трябваше да си вземеш наметката.

— Само това ли ще ми кажеш? Нямахте те цели четири месеца!

Той размахаше показалец пред носа ѝ.

— Да не би цялото това време да си прекарала на тази скала в очакване на моя милост? Учудвам се, че не си се превърнала в статуя.

— Надуто магаре толкова! Дори и да съм те очаквала, било е не за друго, а за да чуя първа дали нашите бродерии са имали успех.

— Огромен успех! Испанските търговци бяха буквално заслепени от вашето изкуство. Нося ви цяла ракла злато.

— Следващия път трябва да вземеш и мен.

— О, така ли?

— Да. — Тя се закатери нагоре по хълма. — Нужно е и друг човек да се научи да продава нашата коприна. Ти прекаляваш с риска.

А ако ти се случи нещо? Какво ще правим тогава?

— Ами ще кършите ръце и вечно ще скърбите за мен.

— Не обичам такива шеги. — Внезапно Селена се обърна към него. Очите ѝ заискриха. — Вземи ме със себе си.

Много време бе изминало, откакто за последен път се взря в тези нейни очи. В този миг осъзна, че защитната стена, която си бе изградил за пред нея, постепенно се пропуква.

— За да надзираваш търговията ли?

— Вземи ме със себе си. Нуждаеш се от мен.

— Хм, това е вярно. — Позволи си да докосне страната ѝ. Прониза го блаженство, сякаш златен порой се изсипа върху му. — Но не за да ми надзираваш сделките.

— Не — пошепна тя едва чуто.

Той предчувстваше, че това ще се случи скоро, но моментът го завари неподготвен.

— Още си много млада.

— Скоро навършвам петнадесет. На тази възраст много жени вече са омъжени и са родили деца.

— Неоспорим факт.

— А и няма да се чифтосваш с чужди жени. Аз например съм склонна да... Защо се смееш? Наистина бих го сторила.

— Не се съмнявам. — Този път добрите му намерения за малко да се провалят. За много неща тя бе тъй зряла, твърде рядко се поддаваше на детински приумици. — Оценявам твоята саможертва.

— Не бих казала, че става дума за жертва. — Селена навлажни устни с език. — Открих, че... прости ми за израза... че ме вълнуваш.

— Може би защото не представлявам заплаха за теб, така ли?

— Не, ти си заплаха за мен — пошепна тя. — Повече от всеки друг. Събуждаш в мен чувството, че...

— Че какво?

— Защо да ти го казвам? — отвърна тя предизвикателно. — За да ми се смееш и да започнеш да ми внушаваш, че съм малка ли?

— Е, тази възможност наистина не е изключена.

— Ако е така, изобщо няма да си пиляя думите заради теб. — Отново направи няколко крачки. — Освен това има хора, които например смятат, че съм достатъчно голяма за брак.

— Не думай!

— Лорд Кенет от Крейгдю се е заел да ме ухажва. Посещава ме поне по веднаж на две седмици.

— Е, как е? Според теб той подходящ кандидат ли е?

— А защо не? Млад е, представителен, а освен това ми казва, че съм сладка като медец.

— Значи не познава хората. Мисля, че е крайно време да го осветлиш по въпроса.

Тя го изгледа триумфално.

— Виждаш ли? Той не ти се нрави. Точно така си и мислех.

Вярно, че Кадар успя ловко да скрие раздражението си, но момичето го познаваше твърде добре.

— Да, наистина не ми се нрави този човек — изрече той тихо. — И то толкова много не ми се нрави, щото ако го видя да се навърта край теб, лошо му се пише.

След кратък размисъл тя се реши на отстъпление.

— Е, той и бездруго не ми харесва. През цялото време дърдори за коне и за косите ми. Ще рече човек, че в цяла Шотландия няма друга червенокоси жени, освен мен.

— Няма друга като теб, скъпа моя. На света не съществува втора Селена. Бъди снизходителна с него. Червеното наистина е необичаен цвят.

Тя смръщи чело.

— Нечестен си.

— А ти пък ще разбереш един ден, че това качество е присъщо на мъжете, когато нещата опрат до жени.

Челото ѝ се изглади и тя се усмихна.

— Да, сигурно ще науча много нови неща. Ти ме нарече веднъж наблюдателка и ето на, оказа се, че ти си този, когото наблюдавам, Кадар. Наблюдавам и се уча. — Тя протегна ръка и хвана неговата. — Вече няма да предприемаш пътувания без мен. Имаш думата ми.

Изцеление, светлина в мрака, вечен пламък. Селена.

Остави я на мира. Още не. Предопределеното ще се изпълни.

Боже, какво заплениящо, примамливо обещание бе тази жена! Той стисна ръката ѝ още по-здраво. След миг обаче си наложи да я пусне.

— Ако те взема със себе си, над главите ни надвисва трудна задача за решаване, трудна и дори непреодолима.

— Задача ли? Каква задача? — попита тя с недоумение.

Той се усмихна.

— Скъпа моя, питам те: Когато излезем в открито море, кой от двама ни ще поеме командването на кораба?

— Уеър, можеш ли да ми намериш още един кораб? — осведоми се Теа, докато се изкачваше по хълма. — Нужни са ми постоянни доставки на коприна, само небето знае дали моите гъсеници ще оцелеят в този климат и дали ще могат да се размножават.

— Ти обаче нямаш трудности с размножаването, както виждам.

Тя погледна надолу към заобления си корем.

— Да, но аз все пак не съм копринена буба, нали?

— И аз забелязах същото. — Доволен, той й протегна ръка и й помогна да седне до него. — Ти например си много по-претенциозна от тях. Още вчера трябваше да се досетя какво ми готвиш, когато пристигна Кадар. Без дори да го поздравиш, както си му е редът, ти го отрупа с въпроси относно покупките на коприна в Испания. Аз вече подсигурих един товар за търговията ти. Не ти ли стига?

— Коприната трябва да ми е винаги под ръка. Да не искаш моите работнички да седят без работа и да си въртят палците, докато Кадар се завърне? Това е пълна безсмислица.

— Аз обаче не мога да дам пари за втори товар коприна, тъй като са ми нужни за строежа на крепостта. — При тези думи той хвърли поглед към армията усърдни работници под краката си. — Здравите зидове са по-важни от коприната.

Теа се взря във високите външни зидове, които бяха привършени съвсем наскоро. Но работата по замъка напредваше извънредно бавно. Уеър изискваше всичко да е изпипано докрай — прозорците да бъдат непробиваеми за стрели, а крепостните валове да плашат врага.

— Коприната отново ще ни донесе пари, а докато приключиш със строежа, ще минат години. Живеем си доста удобно и сега, във временните си жилища. — Тя се умълча за миг. — Наистина ли трябва да проявяваш такава предпазливост? Тук се чувствам като на някакъв остров... сякаш сме единствените обитатели на земята.

Уеър я привлече към себе си.

— Харесват ли ти планините ми?

Никога не бе й задавал този въпрос. Зад нея бяха останали две трудни години, през които се изграждаха къщи и се обработваха

полетата. Освен това обучи и други на изкуството си, изглаждаше разпри, заета бе с раждане и смърт. Дали ѝ харесваше родината му?

Бе страна на мъгли и пурпурни сенки, на студ и вилнеещи бури, на море, разискрено под лятното небе като сиво-зелена коприна — сурово и опако по характер.

Страна на предизвикателствата, родила силни мъже като Уеър.

— Не може да се каже „харесва ми“ — започна тя замислена. — Думата е твърде слаба. Но човек се превръща в част от тази страна. Сега мястото ми е тук. — Реши отново да се върне към спора им. — Досега обаче не сме забелязали никакви признаци на заплаха. Не е ли достатъчно да сме просто благоразумни? Трябва ли непременно да живеем в крепост?

— Да, трябва! — Устните му се превърнаха в тънка линия. — Не желая да поемам никакъв риск.

Теа се облегна на него с въздишка. Не очакваше друг отговор. Твърде дълго бе живял преследван и никога нямаше да се чувства напълно в безопасност.

— Едно кратко отлагане няма ли...

— Приближава се някакъв ездач, милорд. — Към тях бързаше Харун, а от очите му струеше възбуда. — От южна посока.

Уеър се напегна целият и тя положи успокояващо ръка върху рамото му.

— Може и да е лорд Кенет от Крейгдю. Знаеш, че често посещава Селена.

Той не чу думите ѝ, тъй като вече се катереше нагоре, за да огледа по-добре околността.

Теа го последва.

— Казвам ти, сигурно не е нищо опасно.

Мускулите му се бяха вцепенили, а очите му следяха неподвижно приближаващия се ездач.

Не бе лорд Кенет. Доспехите на непознатия светлееха под слънчевите лъчи. Конят бе бял, животно, което бе виждала един-единствен път през живота си и което никога нямаше да забрави.

— Боже милостиви — изтръгна се от устата на Уеър.

— Ваден. — Обзе я ужас. — Сам ли е?

— Така изглежда.

Страхът ѝ понамаля. Може би Ваден наистина бе променил намеренията си и продължаваше да преследва Уеър, но сега Уеър и тя се намираха в дома си, в своята страна, със своя народ. Сам човек не бе в състояние да стори каквото и да било срещу такава сила.

Но Ваден бе голям воин, който по някакъв странен начин държеше Уеър в своя власт. Никой не знаеше какво може да се случи, ако Ваден го предизвикаше на двубой. Сам Уеър бе споменал, че не се знае дали ще съумее да се справи с този неприятел.

Ваден запря коня си и отправи поглед нагоре.

Изтегли мечата си и... го запокити с всички сити някъде встрани. Острието се заби в пръстта, а дръжката остана да трепти.

— Какво означава това? — попита тя едва чуто.

— Не съм много сигурен — отвърна Уеър. — Прилича ми обаче на нещо като вдигане на бяло знаме.

Лицето на Уеър излъчваше огромно нетърпение. Ваден явно разполагаше с най-префинени похвати на действие, но въпреки всичко Уеър му имаше доверие.

— Ще извикам Абдул, ако искаш.

Той не откъсваше поглед от Ваден.

— Не, не е нужно.

Тя застана до него, за да го предпази, и затрепери при вида на приближаващия се неприятел.

Ваден спря на известно разстояние от тях и сне шлема си.

— Не се учудвам, че на времето си решил да се преселиш по Светите места. Родината ти не е гостоприемно място.

Замаяна, Теа се вторачи в него. При първата им среща той бе целият опушен от пожара и тя го възприе единствено като източник на опасност, като кръвожаден и необуздан убиец. Мъжът обаче, когото в момента виждаше пред себе си, по хубост можеше да се сравнява с Аполон. Светлокафява коса увенчаваше съвършеното му лице, на което искряха очи с цвят на сапфир. Теа побърза да се отърси от изумлението, която я бе обзелo. Нима нещо се променяше от факта, че не прилича на изверг? Така или иначе този човек си оставаше заплаха за тях.

— Ние все пак не сме ви канили. Какво търсите на това място?

Ваден премести поглед върху Теа.

— Я виж ти, мадам Теа? Моите почитания! Бих се радвал, ако се бяхме запознали при не дотам нещастни обстоятелства. — Той погледна към наедрялото ѝ тяло. — Твое дете ли е, Уеър?

— Да. И моята жена. Не биваше да идваш, Ваден. Сега ако те пусна да си тръгнеш, ще издадеш на други къде сме се установили.

— А ти откъде знаеш, че на тях този факт не им е известен?

— Ти какво ще кажеш?

— Бих казал, че е точно така. По този начин ще си спася главата. Ти търсиш предлог да не ме убиеш, нали?

Теа осъзна с болезнена яснота, че Ваден познава отлично Уеър. Този факт представляваше в момента по-силно оръжие от меч, забит недалеч в пръста.

— Престани да се играеш с нас. Как откри къде сме се заселили?

— Старецът от планината.

Уеър поклати глава.

— Никога не би съобщил подобно нещо на тамплиер. Ти щеше да си покойник още преди кракът ти да пристъпи прага на неговата крепост.

— Точно натам бяха тръгнали нещата. На няколко пъти бях на крачка от смъртта. Изобщо бавна и мъчителна работа. Но го издебнах и се промъкнах при него, какъвто бе и случаят с теб, Уеър. — Той се усмихна. — Накрая обаче цялата история започна да му доставя удоволствие и той ме допусна по-близо до страховитата си личност. После изтече почти цяла година и най-накрая измъкнах от него необходимите ми сведения. Ти изобщо не го интересуваш, но трябваше му обещавай да не пипам приятеля ти Кадар.

Каква невероятна история! И все пак Теа можеше да си представи стареца и Ваден един до друг. Тъмната и светлината на едно място, и двамата притежаваха в себе си някакво ядро, твърдо и студено като желязо.

— Защо най-сетне не ни оставите на мира?

Той се обърна към нея.

— Тази мисъл ме е спохождала неведнъж. Честно казано, за малко да ви обърна гръб веќе веков. Само че се оказа невъзможно да осъществя намерението си, скъпа моя.

— Защо? — попита Уеър.

Върху лицето на Ваден се изписа насмешка.

— Уеър, Уеър, няма ли най-сетне да поумнееш? Я се погледни. Искат ти се да кажа, че съм се променил и че си оставаме завинаги приятели. Само че аз няма да се променя, а и нищо на този свят не трае вечно.

— Защо си дошъл тогава?

Усмивката по лицето на Ваден угасна.

— Вярно, че не съм се променил, но за свой огромен ужас установих, че вече не съм склонен да платя коя да е цена на света, който обитаваме. По-добре да поема някакъв риск, отколкото да стоя безпомощен, принуден да наблюдавам кланета като онова в Акко.

— Твоята Джеда, така ли? — промърмори Уеър.

— Може и така да е. Казвам го, макар и да ми е неприятно да призная, че е възможно и да си прав. — Той вдигна равнодушно рамене. — Именно по тази причина ти си вече покойник, Уеър.

— Не! — Теа пристъпи напред със свити юмруци.

— Почакай! — предупреди я Уеър.

— Тя ми прилича на човек, който се кани да ме нападне. — Ваден се усмихна едва забележимо. — Започвам да разбирам защо цели две години си залагал живота си на карта, за да ѝ служиш.

— Ще продължавам да ѝ служа през всичките години, които ми остават да живея. — Уеър изгледа Ваден с присвити очи. — Ако ми е писано да живея по-дълго.

— Каква всеотдайност! Бях убеден обаче, че и тя няма да иска да живее без теб, затова и тя вече е покойница.

Уеър се вцепени при тези думи.

— Какво искаш да кажеш?

— След толкова години дебнене и преследване аз най-сетне те сварих беззащитен и изпълних задължението си, възложено ми от ордена. Наложих се вие и двамата да се простите с живота си пред стените на Дундрагон. Смъртта си намери и вашият приятел Кадар, когато понечи да ви защити. Тленните ви останки бяха довлечени в крепостта и вашите верни хора ги погребяха.

Теа сякаш започна да разбира за какво става въпрос.

— И по този начин накарахте Ордена да повярва, че сте ни убили, така ли?

— Аз натирих конете ви пред себе си, за да оставят следи — доказателство, че сте били преследвани и сте бягали. — Той отново

вдигна рамене. — Вие обаче облекчихте задачата ми и за мен не бе трудно да прикрия изчезването ви. Дундрагон бе напуснат от обитателите си и аз го опожарих до основи. Пламъците все още се виеха, когато от Ел Сунан запристигаха нашите братя тамплиери.

— От Ел Сунан ли? — повтори Теа. — Но нали онзи път ни казахте, че тамплиерите са само на един ден езда зад нас?

— Да кажем, че е била една малка заблуда. — Израз на задоволство се появи по лицето му. — Бях вбесен от поведението на Уеър и реших, че ще му бъде от полза, ако го постресна малко. И тъй като не желяех да ми се пречкате из краката, докато подготвям цялата бутафория около вашата смърт, изпратих вест на Робер дьо Сабл, че според ширещите се слухове Кемал се е завърнал в Ел Сунан и наляво и надясно се кълнял, че ще вземе да изгори знамето. В резултат на което Дьо Сабл реши да поотложи атаката срещу Дундрагон и първо да завладее знамето като дар за Ричард.

— Доста си се постарал, не може да се отрече — рече Уеър.

— Не ме обременявай с похвали, които не съм заслужил. Всичко, което съм сторил, е било, за да предпазя и себе си, и теб. Робер дьо Сабл не е глупак и безумец като Дьо Ридфор, но ни за миг не би се поколебал да ме осъди на смърт, ако вземех да разглася онова, което ми е известно за лъвския трон.

— Все пак си бил изложен на голям риск.

— Вярно, така е. Сега доволен ли си?

По лицето на Уеър се разля широка усмивка.

— Благодаря ти.

Ваден поклати глава съжалително.

— Наистина си неспасяем случай. Винаги ще си останеш същият.

— Но защо сте дошли чак дотук? — попита Теа. — Не казахте ли сам, че сте решили повече да не ни преследвате?

— Точно така е. — Той стисна здраво устни. — Само че трябваше да ви донеса нещо. — Той бръкна в торбата, закачена на седлото, и извади оттам някаква купчинка копринен плат, която подхвърли на Теа. — Така, спасих се най-сетне от това чудо.

Тя разгъна плата и внезапно я заля вълна от страх.

— Знамето! — пошепна, останала без дъх. — Значи Кадар го е изпратил на тамплиерите, а вие отново сте го отнели от тях, така ли?

— Кадар ли? Какъв Кадар? — Той поклати недоумяващ глава. — Не разбирам какво искате да кажете. Защото аз лично го откраднах от Кемал в нощта, в която Уеър го атакува.

— Значи вие сте го убили! — промълви Теа.

Той за пореден път вдигна рамене.

— Бях длъжен да отнема това знаме, тъй като не един и двама братя от ордена разпознаха върху него лъвския трон. Искях да го занеса на Дьо Сабл.

— Значи си следвал Кемал чак от Акко, така ли? — попита Уеър. Ваден кимна утвърдително.

— Знамето бе у него и след клането бях наясно, че той ще ме доведе право при теб.

— А защо все пак не предадохте знамето на Великия магистър? — поиска да узнае Теа. — Защо ми го носите на мен?

— А защо не? — Той поклати глава. — Първоначално Дьо Сабл желаше знамето, за да го връчи на Ричард. Маршалите обаче му обясниха какво представлява гербът. Тамплиерите превзеха Ел Сунан и от своя страна подхванаха легендата за едно бойно знаме, което носи победи на притежателя си благодарение на магическата мощ, стаена в него. Чиста глупост, разбира се, но сметнах, че е по-добре чрез знамето да не подтиквам Ричард и тамплиерите отново да проливат невинна кръв. Затова съобщих на Дьо Сабл, че по всяка вероятност знамето е станало жертва на пламъците. — При тези думи погледът му отново се спря на Уеър. — А известно ли ти е, че Ричард така и не успя да превземе Йерусалим?

— Не, вестите от външния свят трудно достигат до нас.

Ваден огледа бавно пустата местност около тях.

— Не се учудвам. Ричард подписа договор със Саладин и прекрати кръстоносния поход. По обратния път към Англия обаче е бил пленен от херцог Леополд Австрийски, който е поискал откуп за него... Да пукне в подземията дано — добави той ядовито. После сложи отново шлема на главата си. — А сега ви пожелавам щастие и дълъг живот. — Поклони се церемониално и добави с насмешка: — Ако, разбира се, ми разрешите да се оттегля, милейди, без да ми отсечете главата.

— Почакай. — Уеър пристъпи напред. — Остани поне да пренощуваш.

Ваден поклати глава.

— Изпълних задачата, която ме доведе дотук. Остана ли, ще се наложи да гледам как един голям воин се е превърнал на котенце, свито на кравай до огнището. Непоносимо!

— Ти просто се боиш — изрече Уеър с тих глас. — Все пак не е изключено един ден и ти да решиш, че си струва човек да създаде домашно огнище, нали?

— Може, обаче ти никога не ще го научиш. — Ваден обърна коня си и се спусна надолу по склона.

— Не се завръщай — извика Уеър след него. — Имаш ли там нещо свое, нещо или някой, който да те очаква?

— Не. Приключих с Ордена.

— Остани тогава при нас. Животът тук също не е скучен. Сред тези планини човек трябва се бори повече откъдето и да било другаде по света.

Ваден се усмихна.

— Упражняваш върху мен благородно влияние. Нещо твърде обезпокоително.

— Ваден — намеси се и Теа. — Защо сте изминали целия този дълъг път, щом като не сте решили да останете тук? Защо просто не изгорихте знамето, след като не сте искали да попада в ръцете на онези хора?

— Не бях в състояние да го унищожа. — Той закова коня си до мястото, където бе забит мечът, наведе се и го изтегли от земята. — Бях длъжен да ви го предам.

— Защо?

Той се намръщи недоволно.

— Какво значение има защо?

Очевидно не желаше да говори по този въпрос, но тя настоя.

— Странно, да поемете на такъв дълъг път, и то без да...

— Проклятие. — Той ги изгледа през рамо и на лицето му се изписа дълбоко разочарование, както и необичайно смущение. — Донесох го, защото няха друг избор. То пожела да дойде тук. — Заби крака в слабините на коня и препусна.

Загледана след отдалечаващия се ездач, Теа здраво хвана творението в ръцете си.

„Спасих се от него“, бе казал той, когато ѝ подхвърли знамето.

— Предчувствие ли? — попита Уеър тихо, който също като нея не можеше да откъсне очи от Ваден.

— Той богато въображение ли има?

— Не.

Тогава словата му можеха да означават само едно-единствено нещо.

Учуди се на самата себе си, че този извод не я изплаши. Докосването до коприната с извезаното знаме бе тъй приятно, тъй близко и познато! Покой осени душата ѝ.

Уеър я изгледа изпитателно.

— Ти предвиждаше нещо подобно!

— Искаш да кажеш, че знамето упражнява власт ли? — тя поклати глава. — Невъзможно! Та нали е излязло изпод ръцете ми? Аз не съм нито светица, нито магьосница. А и изобщо не мога да обясня как възникна този образ в мен. И до ден-днешен се питам дали пък любовта ми към теб не е била толкова силна, близостта на сърцата ни толкова голяма, че внезапно да съм проникнала в твоята душа?

— И до какъв извод стигна?

— Че никога не ще узная истината. — Тя смръщи замислено чело. — Може би все пак то ни кара да се замислим, че Бог не съществува единствено за мъжете и че не одобрява робството, което мъжете налагат на жените. Как мислиш, дали е така?

— Всичко е възможно. — Той се усмихна ведро. — Какво ще правиш с него?

— Ти решавай! Създала съм го за теб!

— Казах на Ваден истината — в тази страна винаги се е воювало много. Желаш ли твоего знаме да се вее над войските ми?

— Не — прошепна тя.

— Така и предполагам. — Той докосна нежно бузата ѝ. — Аз също не искам. Опасно е знамето да се показва открито. Освен това се опасявам, че съм твърде себичен човек. Изобщо не ми допада мисълта някакъв символ да печели битките вместо мен. — Докато говореше, пръстите му опипаха предмета на техния спор. — Ти ще решиш какво да правим с него. Допускам дори, че ще го изгориш.

То пожела да бъде при тях.

— Не, няма да го унищожавам. — Теа го притисна под мишница. — Но тъй като ми предоставяш правото на решение, ще потърся

сигурно скривалище и ще го пазя там.

— Скривалище... повтори Уеър замислен. — Лъвският трон също бе скрит добре, но въпреки това го открих. Един ден всяка тайна излиза на бял свят.

Тя почувства полъх на безпокойство.

— В такъв случай трябва да действаме още по-обмислено от твоите тамплиери. — Боже, защо изобщо се занимавах с този маловажен въпрос. Съвършената сигурност и безопасност бяха неща, невъзможни в света, в който живееха. Ваден обаче им бе помогнал да открият по тези земи свободата, да изградят основите на бъдещето. Обзе я радост.

— Имаме да вършим и по-важни неща, отколкото да си блъскаме главите с това знаме.

Целуна Уеър нежно по бузата, хвана го за ръка и двамата обърнаха гръб на ездача, чиято фигура се смляваше в далечината.

— Всичко това вече принадлежи на миналото. Сега трябва да довършим твоя замък. Но тъй като все пак вече не ни заплашва непосредствена опасност, можем да изчакаме още една зима с довършителните работи за сметка на моя кораб с коприната.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.